

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY
TEMPTATION

KINGSTON LANE

— T L S W A N —

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

T1MPTAT1OV

AYRICA T L SWAN TARAFINDAN

Stanton Adore
Stanton
Unconditional Stanton
Completely Stanton
Bliss
Marx Girl
Spor Salonu
Bağımlısı Dr.
Stanton
Dr. Stantons: Sonsöz Bay
Masters
Bay Spencer
Bay Garcia
İtalyan
Ferrara
Bizim
Yolumuz
Birlikte
Oynamak
Find Me Alastar
The Stopover
The Takeover
The Casanova
The Do-Over
Sonsuza Kadar Miles

TEHLİPTATİOH

KİMGİSİN LÂİ

— TL SİX? / AN —

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2023 by T L
Swan Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662512735
eISBN-13: 9781662512742

Kapak tasarımı @blacksheep-uk.com tarafından yapılmıştır.
ReginaWamba.com'dan Regina Wamba'nın kapak fotoğrafları

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği; minnettarlık
göstermeye ve karşılık vermeye hazır olma
Nezaket.

Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum,
Çünkü o yirmi altı harf hayatımı değiştirdi.
Bu yirmi altı harfin içinde kendimi buldum ve
hayalimi yaşadım.
Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde, onun
gücünü hatırlayın.
Her gün yapıyorum.

İÇİNDEKİLER

[Harita](#)

[Harita](#)

[Anahtarı:](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Sonsöz](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[Yazarı Amazon'da Takip Edin](#)

Map Key:

Number 6 - The Navy House

Number 7 - Winston Brown's House

Number 8 - Ethel Davidson's House

Number 9 - Antony Deluca's House

Number 10 - Rebecca & John Dalton's House

Number 11 - Juliet Drinkwater's House

Number 12 - Carol Higginbottom's House

Number 13 - Henley James' House

Number 14 - Blake Grayson's House

Bölüm 1

Juliet

"Rahatlayacak mısın?" Chloe diyor ki.

Ugh. Büyük balo salonuna bakıyorum. "Buraya gelmem için beni ikna etmene nasıl izin verdim? Kendimi çok yabancı hissediyorum."

"Sana rüşvet verdim, işte böyle. Sızlanmayı kes. Seksi görünüyorsun." "Doğru, ve sen ödüyorsun. İstedğim yerde akşam yemeği gelecek hafta, hatırladın mı?"

"McDonald's kulağa hoş geliyor."

"Sıkı kış." Chloe benim en iyi arkadaşım, sihirli yeteneği beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya ikna etmek.

"Neden burada olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?" Ona soruyorum.

"Çünkü Dr. Grayson'la cinsel ilişkiye girmek istiyorum," diye fısıldıyor elbisesinin içinde göğüslerini yeniden düzenlerken. "Bunu zaten biliyorsun."

Kıkırdıyorum. "Onu sadece becermek istediğini sanıyordum?" "O da var."

Chloe hastanemizde çalışan bir doktora aşık. Sorun şu ki, kadın nüfusunun çoğu da öyle ve o bizim kim olduğumuzu bile bilmiyor.

"Konuştuğu o tokatçı kim bu arada?"

Dr. Grayson'la konuşan güzel kızıl saçlı kıza bakıyorum. "Bilmiyorum ama çok seksi."

"Onu alabilirim."

"Kesinlikle."

Gece göz alıcı bir etkinlik, açık artırmalar ve ünlüler

hakkında bilgi yarışması ve ben size aklımın

Hayırseverlik, bu korkunç bir yalan olurdu. Bu benim ilgi alanıma çok uzak, ama bir şeyin dikkatimi çektiğini itiraf etmeliyim: balo salonunun karşısındaki yabancı.

İçeri girer girmez onu fark ettim. Siyah bir takım elbise giymiş, gülüyor ve bir grup insanla konuşuyordu. Koyu kahverengi dalgalı saçları, kare çenesi ve gülümsediğinde çıkan kocaman gamzeleri.

"Bize biraz daha içki getireyim. Yine mi aynı?" Chloe soruyor. "Evet, lütfen." Onun bara doğru yürümesini izliyorum ve sonra

Gözlerim tekrar ona kayıyor. Çok uzun boylu, belki 1.80. Geniş omuzlu ve yapılı ama arkadaş grubuyla konuşma tarzında bir şey var. Hareketli ve kahkahalarla gülüyor ve dikkatlerini üzerine çekerken her kelimesine kilitleniyorlar.

Güzelce dekore edilmiş balo salonuna bakıyorum. Daha önce hiç böyle bir şeye katılmamıştım. Çalıştığım hastanenin çocuk tıbbi araştırma kanadı için bir bağış toplama etkinliği. Hemşireler genellikle böyle şeylere davet edilmezler, ama doktorlardan biriyle arkadaş oldum ve Chloe ile beni de davet etti. Güzel yabancıya tekrar bakıyorum ve ilk kez göz göze geliyoruz. Birbirimize her zamankinden daha uzun süre bakıyoruz ve sonra, sanki kafası karışmış gibi, kehribar rengi içkisinden bir yudum alırken çenesini gökyüzüne doğru eğiyor. Bardağı tutuş şekli bile sıcak. Bacakları geniş ve sırtı dik, her gözeneğinden baskınlık sızıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, sapıklık yaparken yakalandığım için utanıyorum. Karısı muhtemelen buralarda bir yerlerde dolanıyordur.

Etrafa bakar gibi yapıyorum ve sonra Dr. Grayson'ın ona doğru yürüdüğünü görmek için arkama bakıyorum. Eski dostlar gibi sohbet etmeye başlıyorlar, gülüyorlar ve neşeliler.

Gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Birbirlerini tanıyorlar.

Çifte randevu cenneti olabilir.

Chloe içkilerimizle geri geldi. "Az önce barda Helen'i gördüm, hatırladın mı?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum denemeden bile.

"Evet, hatırlıyorum, birkaç yıl önce bizim kanatta çalışmıştı." Bu uzun soluklu hikayeye devam ediyor. Ama onu neredeyse hiç duymuyorum. Dikkatim dağıldı. Bakışlarını tenimde hissedebiliyorum, bana baktığını hissedebiliyorum.

Sonraki iki saat boyunca, aynı şey devam etti.

Ne zaman tesadüfen baksam, bana bakıyor. Ve asıl mesele, onu yakaladığımda gözlerini kaçırmıyor. Sanki bir şey yapmamı istiyormuş gibi sessiz bir cüretle bakışlarımı tutuyor... bunun ne olduğundan çok emin değilim.

Bir bakış tüylerinizi diken diken edebilir mi? Çünkü yemin ederim onun öyle.

Chloe'ye bir şey söyleyemiyorum bile çünkü Dr. Grayson, ona doğru bakmadı bile.

"Bu gece buradaki her lanet kadınla konuşacak mı?" Chloe gözlerini ona kilitleyerek öfkeyle fısıldıyor. "Ben buradayım. Daha benimle konuşmadın, seni koca sik kafalı."

"Doğru mu?" Bir süre Dr. Grayson'ı izliyoruz. "İlk adı neydi?" Ben soruyorum.

"Blake."

"Blake Grayson." Dudaklarımı büküyorum. "Seksi isim."

"İsim bunun yarısı değil." Chloe ona bakıyor. "Yatakta harika olurdu."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Ona baksana, nasıl yapmaz ki? Yatağın ucunda çırılçıplak dursa orgazm olurdum."

Kıkırdıyorum. "Doğru."

Dr. Grayson bir doktordan çok bir mankene benziyor; kumral saçları ve kare çenesiyle fit ve zayıf.

"Ve o bir çocuk doktoru." Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Katil bu, kabul etmek zorundayım."

Yakışıklı yabancıya tekrar bakıyorum ve onu yine bana bakarken buluyorum. Karnım zonkluyor. Havayı hissedebiliyorum

Aramızdaki cinsel gerilim o kadar yoğundu ki bıçakla kesebilirdiniz.

Bu adam yürüyen bir günah.

"Tanrı merhamet etsin," diye fısıldıyor Chloe. "Ne?"

"Dr. Grayson'ın arkadaşını gördünüz mü?" Onu görmek mi? Gözlerimi ondan alamıyorum. "Kimi?" Aptal gibi davranıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor Chloe, gözlerini kocaman açmış omzumun üzerinden bakarken. "Buraya geliyor."

"Kim?"

"Tanrı."

"Ne tanrısı?" Gözlerim büyüdü.

"Sakin ol."

"Ne?"

"Hanımlar," diye mırıldanıyor derin ve boğuk bir ses arkamdan. Oh, kahretsin.

Arkamı döndüğümde delici kara gözlerle yüz yüze geliyorum.

Evet, yakından daha da iyi görünüyor. "Merhaba," diye ciyakladım.

Bu fare sesi de ne?

"Yani, merhaba," diyorum daha alçak sesle. Chloe sırtıyor.

"Merhaba."

"Tanıştığımızı sanmıyorum," diyor elini uzatırken. "Ben Henley James."

Henley James.

"Chloe Willcox." Chloe onun elini sıkarken gülümsüyor.

Dikkatini bana çeviriyor ve ben de dilimi tutmuş bir şekilde ona bakıyorum.

"Ve sen ..." Kaşını kaldırıyor.

"Juliet." Utangaç bir gülümsemeyi zorluyorum. Elim tutuyor ve sıkıyor. Göz temasını sürdürürken başparmağı elimin arkasında geziniyor.

Oh . . .

"Juliet kim?" Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor, benim zavallı yoksunluğum üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi biliyor.

hormonlar.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Drinkwater."

"Ya sen?" diye cevap veriyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitli. "Ben ..." Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Su içmek mi?"

"Evet, biliyorum." Altı yaşındaki bir çocuğunkine benzeyen sahte bir kahkaha atıyorum.

Yardım edin.

Tamam. Bu da ne? Lütfen git buradan. Beynimin çalışması için çok iyi görünüyorsun.

"Benimle çıkmak ister misin Juliet?" diye sorar.

Gözlerim Chloe'ye kayıyor ve sonra tekrar ona dönüyor. Doğru mu duydum? Doğru mu?

"Ee?" diye soruyor.

"Um . . ." Şampanyamdan bir yudum alıyorum.

"Randevu gibi."

Yaramaz gözleri parlıyor. "Evet, bir randevu gibi."

"Oh, um." Cevap ver ona, aptal. "Tamam."

Bana yine o yavaş seksi gülümsemesini veriyor. "Şöyle diyelim mi . . . Cuma gecesi mi?"

Yüzümde aptalca bir sırıtma belirmeye başlıyor ve içimden kendimi durduruyorum.

Sakin ol.

"Programımı kontrol etmem gerekecek," diye cevap veriyorum.

Sanki oyunumu biliyormuş gibi kıkırdıyor. "Elbette." Bir kartvizit çıkardı ve uzattı. "Ara beni." Sonra hiç uyarmadan eğilip yanağımdan öpüyor; dudakları tenimde bir süre oyalanıyor ve tıraş losyonunun kokusu etrafımı sarıyor. Sonra dönüyor ve odanın diğer ucuna, arkadaşlarının yanına doğru yürüyor.

Chloe ve ben şok olmuş bir şekilde ona bakıyoruz.

"Oh. Aman. Lanet olsun. Tanrım," diye fısıldıyor Chloe.

"Bu az önce mi oldu?"

Bana verdiği karta baktım.

H E N L E Y . J A M E S
MÜHENDİSLİK
044 289 0777

"O bir mühendis," diye fısıldadım.
"Kimin umurunda. Evsiz olsa onunla yataardım."
Kıkırdıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Çok ilgili görünmüyorum.
Chloe bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve göz kırpmıyor. "Aferin."

Perşembe gecesi. Kanepemdeyim ve kendimi toparlamam gerekiyor. Bütün hafta bu konuda gergindim. Kartvizite bakarken küçük tırnağımı çiğniyorum.

"Ara onu," diyor Chloe. "En kötü ne olabilir ki?"

"Hiyarın teki olabilir, olan bu."

"Beni dinle," diyor, soğukkanlı bir şekilde. "Adam muhteşem ve muhteşem erkeklerin nesli tükenmekte, neredeyse yok olmak üzere. O yüzden birini bulduğunda iki elinle onu yakalamalısın. Sana çıkma teklif etmesinden ve kartını vermesinden bahsetmiyorum bile. Onu aramanı istiyor. Sen sokaktan geçen rastgele bir piliç değilsin."

"Haklısın."

"Plan şu: Onu arayacaksın, ikiniz birbirinize deli gibi aşık olacaksınız ve sonra arkadaşını onun arkadaşısı Dr. Grayson'a ayarlayacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. "Böyle söyleyince çok basit oluyor." Bana telefonumu uzattı. "Sadece yap şunu."

"Bunu çok fazla düşünüyorum, değil mi?" "Düşünüyorsun."

Numarasını çeviriyorum ve hemen kapatıyorum.
Kahretsin.

"Tamam, ne demiştin?"

"Aman Tanrım, beni öldürüyorsun," diye nefes nefese kalıyor.

Onuncu kez, kafamda konuşmanın üzerinden geçiyorum: sıradan . . . kısa ve öz, ve randevuyu ayarla. Gergin olma. İşe yaramazsa kimin umurunda - zaten muhtemelen hıyarın tekidir.

Doğru ya!

Numarasını çeviriyorum ve çalarken nefesimi tutuyorum. "Alo," diye bir kadın sesi cevap veriyor.

Gözlerim açıldı. Bu da kim böyle? "Aah . . ." Tereddüt ediyorum. Bu onun kız arkadaşı falan mı?

"Bu o Henley James'in telefon," o diyor, profesyonel gibi. "Ben onun asistanıyım, Jenny."

"Oh." İçimi bir rahatlama kapladı. "Henley ile konuşabilir miyim lütfen?" "Şu anda müsait değil. Kimin aradığını sorabilir miyim?" Gözlerim açılıyor. Bu bir tuzak mı?

Belki bir kız arkadaşı vardır,

ve bu da onu yakalamak ve cinayetimi planlamak için asistanı gibi davranıyor. "Um." Ayaklarımın üzerinde düşünmeye çalışırken tereddüt ediyorum. Gözlerim Chloe'ninkilere kayıyor. "Ben Juliet."

"Juliet Drinkwater?" diye soruyor.

"Evet." Kaşlarımı çattım. Adımı nereden biliyor?

"Benim." "Juliet, Henley beklenmedik bir yolculuğa çıkmak zorunda kaldı.

ama eğer arayacak olursanız bana talimatlar bıraktı."

Ne?

"Oh," diye cevap veriyorum, şaşırarak.

"Evet, ne yazık ki Cuma gününe kadar dönmeyecek ama Cuma akşamı yemek için bir zaman ayarlamamı istedi."

Ne?

Bu çok garip.

"Tabii." Omuz

silkiyorum. "Yedi

buçuk uygun mu?"

"Evet."

"Henley'nin sizi alabilmesi için adresinizi alabilir miyim?"

Bu çok garip. Rastgele bir kadına adresimi vermeyeceğim. Onun tavşan kaynatan seri katil karısı olabilir. "Onunla orada buluşacağım."

"Emin misin?" "Eminim."

"Tamam, Riley'deki Mösyö'ye 7:30 için yer ayırttım."

"Çoktan ayırttın mı?"

"Arayacağını biliyordum," diye yanıtlıyor, sesinde alaycı bir tını var.

Tahmin edilebilirliğime gözlerimi deviriyorum. Tabii ki yaptın.

"Tamam, teşekkür

ederim." "Güle

güle, Juliet."

"Güle güle."

Telefonu kapatıp şok içinde Chloe'ye bakıyorum. "Cuma akşamı, yedi buçukta."

"Lanet olası bom." Chloe gülüyor. "Ve işte böyle yaparsın o."

Cuma akşamı saat 19:10'da, adımlarımda bir sıçrama ile Uber'den indim.

Erken geldim, biliyorum ama ondan önce oraya varmak istiyorum ki içeri girişini izleyebileyim. Zaten yeterince gerginim.

Straplez ve vücuda oturan seksi siyah bir randevu elbisesi ve yeni yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum; hatta bugün kuaförde fön bile çektirdim.

Bu konuda içimde iyi bir his var ... yakışıklı ve çok iyi biriydi; yani, yurtdışına seyahat etmek zorunda kaldığında asistanına benden bile bahsetti. Görünüşe göre o da benim kadar istekli.

Caddede yürüyorum ve gösterişli altın tabelayı görüyorum:

Mösyö

Vay canına, ilk buluşma için ne güzel bir yer.

Uzun zamandır buraya gelmek istiyordum. Burası efsanevi bir yer. Daha önce burada bir masa bulmaya çalıştım, ancak her zaman aylar öncesinden rezerve edildi.

Ağır kapıları itip açıyorum ve içeri giriyorum. Resepsiyondaki garson gülümsüyor. "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, bu akşam yedi buçuk için rezervasyonum var?" Etrafıma bakarken gergin bir şekilde gülümsüyorum. Vay canına, burası bambaşka bir yer. Fransız mobilyaları. Duvarlarda büyük, güzel duvar resimleri var. Sıcak ampullü lambalar her yerde.

"Adı neydi?" diye soruyor.

"Um." Omuz silkiyorum, cevaptan emin değilim. "Henley James?" "Evet." Gülümsüyor. "Masanız bu tarafta." Bana yol gösteriyor.

Bir koridordan geçip başka bir alana çıkıyorum, sonra merdivenlerden iniyorum ve şirin bir bahçe avlusuna varıyoruz. Burada farklı bir his var, daha eğlenceli ve samimi.

Müzik çalıyor ve neşeli sohbetlerin sesi havada süzölüyor. Tuğla işçiliğı üzerine güzel duvar resimleri boyanmıştır. Pişmiş toprak saksılarda devasa bitkiler var ve peri ışıkları yukarıya asılarak bir gölgelik oluşturuyor.

Vay canına, yere dokunmuşsun.

İşini biliyor; bu randevu şimdiden on numara.

Sonra onu görüyorum ve midem bulanıyor. Köşede iki kişilik bir masada oturmuş bekliyordu.

O da erken geldi.

Tüm bunların ayrıntılı bir şaka olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Yukarı baktı. Gözlerimiz buluştu ve beni selamlamak için anında sandalyesinden kalktı.

Spor bir ceket ve pantolon giyiyor, üst düğmesi açık siyah bir gömlek. Göğsünün bir kısmını görebiliyorum.

"Merhaba." Beni yanağımdan öperken gülümsüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Oh, güzel kokuyor.

"Merhaba."

Bayıldım.

Sandalyemi çekti, ben de oturdum. "Teşekkür ederim." Yüzümün gergin bir kırmızı tonuna büründüğünü hissedebiliyorum.

Tamam, çiz onu. Bu randevu 20,

Kalbim hızla atarken dudaklarımı yuvarlıyor ve çatal bıçak takımımı masanın üzerinde yeniden düzenliyorum. O kadar gerginim ki gülünç.

Koltuğuna geri oturur. "Yani ..."

"Yani ..." Gülümsüyorum.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor garson kız.
Tekila, kaltak. Hepsi.

İçki menüsünü alıyorum. Çabuk, bir şey seç.

"Ne istersiniz efendim?" diye sorar.

"O ne içiyorsa ben de ondan alacağım," diye yanıtlıyor
derin ve seksi sesiyle.

"Tabii ki." Garson kız gülümsüyor.

Oh . . . baskı.

"Margarita sever misin?" Çekinerek sordum.

"Onları seviyorum." Gözleri gözlerimi tutuyor ve
gülümsemesini gizlemek istercesine alt dudağını ısırtıyor.

"Bir margarita alayım lütfen," dedim.

"Nasıl istersiniz?"

"Çalkalanmış ve tuzlanmış."

"Şunu iki yapalım," diyor Henley.

Garson ortadan kayboluyor ve gözlerim onunkilerle
buluşuyor. "Margaritaları gerçekten seviyor musun, yoksa
numara mı yapıyorsun?"

Gözleri zevkle dans ediyor. "Yumuşak olmaya
çalışıyorum ama aslında margarita severim. Yani, iyi seçim."

"Oh." Aptalca

gülümsedim.

"Nasılım?" "Pürüzsüz

mü?" "Evet."

"Bir bebeğin poposu

gibi." O kıkırdıyor ve ben

de kıkırdıyorum.

"Aslında bu gece buraya gelirken gergindim."
Gülümsüyor.

"Sen mi?" Alay ediyorum.

"Evet, ben," diye alay ediyor. "Neden gergin olacağımı
düşünmedin ki?"

Çünkü öyle görünüyorsun.

"Gergin birine benzemiyorsun," diye rahatça cevap
veriyorum. "Bu gece buraya gelirken gergindim ama ..."
Kendimi detaylandırmaktan alıkoyarken sesim kesiliyor.

"Ama ne?" Gülümsüyor.

"Ama çok fazla randevuya çıkmıyorum, o yüzden ... " Omuz silkiyorum. Kaşları çatıldı. "Çok fazla randevuya çıkmıyor musun?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Erkekler sık kafalıdır."

Kıkırdıyor. "Öyleyiz."

E t r a f ı m ı z a bakıyorum. "Randevu yerinize on puan veriyorum."

"Güzel, değil mi?" O da etrafına bakınıyor. "Buraya sık gelir misin?"

"İlk kez."

Başımı sallıyorum, bir anda kendimi boyumu aşmış hissediyorum. "Ben de pek sık çıkmam," diye ekliyor. "Çıkmaz mısın?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, çok zahmetli bir iş."

"Buyurun." Garson kız içkilerimizi masaya koyarak sözümüzü kesti.

"Teşekkür ederim."

Bizi yalnız bırakıyor, ikimiz de içkilerimizi alıyoruz ve ben kadeh kaldırmak için benimkini kaldırıyorum. O da benimkini benimkine tuttu ve bekledi.

"Zorlukları yumuşatmak için," diyorum.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Asla pürüzsüz olacağını söylemedim."

Aramızdaki hava elektrikli.

"Tümsekleri severim." Gülümsüyorum, biraz daha cesur hissediyorum.

"İçimden bir ses bu randevunun sorundan başka bir şey olmayacağını söylüyor."

"Yarın bir psikopata dönüşene kadar."

Başını arkaya atıp yüksek sesle gülüyor ve ben de ona şapşalca gülümsüyorum.

Komik olduğumu düşünüyor.

Bir milyon margarita ve kahkaha sonra.

Restoran sessizleşti. Herkes dışarı çıktı.

Ama sohbetimiz hâlâ sıcaklığını koruyor.

Henley James komik ve çekici, muhteşemliğinden bahsetmiyorum bile. Kendimi onun her kelimesine asılı buluyorum.

"Yani ..." Ciddi davranarak sandalyesine geri oturur.

"şimdiye kadarki randevumuzu nasıl değerlendiriyorsun?"

"şimdiye kadar mı?"

İçkisine muzipçe gülümsüyor.

"şimdiye kadar ..." Düşünüyormuş gibi yaparken gözlerimi kısıyorum. "İki gibi."

"İki mi?" diye soluk soluğa kalır. "Bu randevu iki kişilik değil." "Biliyorum."

Gülüyorum. "Bu bir on."

Bana o çok iyi yaptığı bakışı atıyor. "Yirmi."

"Yirmi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum: Sanki aklımı okuyor.

"Bu yüksek bir puan."

Bardağını masanın üzerinde çeviriyor. "Sanırım bu benim en iyi ilk randevum."

Son ilk randevun.

"Nesi bu kadar iyi?" Gülümseyerek eşlik ediyorum.

"Manzara." Bana eliyle işaret ediyor.

Kıkırdıyorum ve bardağımdaki tuzu yalıyorum.

"şu." Dilim dışarı sarkmış halde beni işaret ediyor. "Bu kesinlikle yüksek bir nokta. Bunu her yaptığında, belimde hissediyorum."

Bir kahkaha patlattım ve o da güldü.

"Bel mi kasık mı?" diye sordum.

"İkisi de."

Yine gülüyoruz. Eminim garsonların hepsi şimdiye kadar bizden nefret etmiştir, hiçbir şey bu kadar komik olamaz.

"Abartısız olmanı seviyorum," diyor.

Saçlarımı savuruyorum ve kirpiklerimi kırpıştırıyorum.

"Bir evi yenilemek istemen biraz endişe verici. Sana bir çivi tabancasıyla güvenebilir miyim bilmiyorum."

Kıkırdıyorum. Çok eğlenceli biri.
"Hemşire olmana bayılıyorum."
"Birini mi kaybettin?" diye sordum.
"Neden böyle söylüyorsun?"
"Şey." Omuz silkiyorum. "Hemşireleri takdir eden çoğu insan hastanede çok zaman geçirmiştir."
"Annem."
Ciddileşiyoruz.
"Özür dilerim. Son zamanlarda mı?"
"Hayır." İçkisini yudumluyor. "On beş yaşındayken." Ne diyeceğimi bilemeden onu izliyorum.
Sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi restorana bakıyor.
"Bu benim hayatımda bir felaketti."
Oh . . .
Elimi masanın üzerinden ona uzatıyorum, o da kendi elini benimkine koyuyor. Başparmağımı parmaklarının üzerine sürüyorum. "Seninle çok gurur duyardı."
Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sinirlenmiş gibi dudaklarını yuvarlıyor. Anında haddimi aştığımı anladım.
"Ama oyununu geliştiren iyi olur çünkü bu randevu kesinlikle ikiye düşüyor" dedi.
Sırıttırıyor ve içkisini alıyor. "Gerçekten mi?"
"Evet." Başımı sallıyorum, ciddi davranıyorum. "Skor çetelesini yükseltmek istiyorsan benimle arabama kadar yürümeni ve bana iyi geceler öpücüğünü vermeni söyledi."
"Oh, öyle mi?"
"Evet." İçkime gülümsüyorum, flört ederken kriz yönetme becerilerimle gurur duyuyorum.
Aramızdaki hava daha önce hissetmediğim bir enerjiyle dönerken birbirimize bakıyoruz.
"Yarın akşam görüşebilir miyiz?" diye soruyor. "Evet."
"Nereye gitmek istiyorsun?"
"Market alışverişi yapacağım."
Bir kahkaha patlattı ve ikimizi de tekrar kızdırdı.

Garson hesap cüzdanını masaya koyarken "Üzgünüm, restorani kapatıyoruz" dedi.

"Evet, tabii ki."

Almaya gittim ama Henley kaptı. "Ben ödüyorum."

"Hayır, ödemeyeceksin. Yarı yarıya bölüşeceğiz."

"Kapa çeneni."

"Hayır."

"Yarın gece ödeyebilirsin," diye teklif ediyor.

"Yiyeceklerimi almaya gittiğimizde mi?"

Gülüyor ve bizi tekrar yola koyuyor ve garson köşeden gözlerini deviriyor.

"Kesin şunu." Henley cüzdanını çıkarırken ciddi davranmaya çalışır. "Garson bizden nefret ediyor."

"Çünkü biz ondan daha komiğiz."

"Bu doğru," diye kabul ediyor.

"Öyleyiz."

Hesabı ödüyor ve elimi avucunun içine alıyor. Kolumdan elektrik fışkırıyor ve sanki o da bunu hissediyormuş gibi elimi dudaklarına götürüyor ve birbirimize bakarken elimin arkasını öpüyor.

Şu anda ne oluyor?

Ön kapıdan çıktık ve aniden baskı yeniden başladı.

İyi bir kız mı olayım, yoksa eve birlikte mi gidelim?

"Sen mi sürdün?" diye sordum.

"Hayır, Uber."

"Ben de."

Bana bakıyor ve aynı soruların onun da kafasında dönüp durduğunu biliyorum. Bir centilmen mi olacaktı yoksa beni bir park bankının üzerine atıp hınzırca davranacak mıydı?

Ben ikinci seçeneğe oy veriyorum. "Taksi mi?" diye soruyor.

"Elbette."

Kahretsin, birinci seçeneğe gidiyor.

Beyefendi.

Yürürken kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor, aramızda bir yakınlık var. Bu dünyadaki en doğal şey gibi hissettiriyor.

"Bu gece iyi vakit geçirdim," diyor yürürken.

"Ben de." Aptalca gülümsedim. "Yarın market alışverişine gideceğim için şimdiden heyecanlıyım."

İşlek bir köşeye geldi ve trafik ışıklarında durdu ve beni kendisine doğru çevirdi.

"Burası beni öpeceğin yer mi?" diye sordum. "Bilmiyorum, öyle mi?"

Başımı salladım. "Muhtemelen."

Tam burada, herkesin ortasında, yüzümü ellerinin arasına alıyor. Dudakları usulca dudaklarıma değiyor ve ayaklarım yerden kesiliyor. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve sanki bir mükemmellik dalgası üzerimize çöküyor.

Işıklar değişiyor. İnsanlar acele ediyor ... ama sadece ikimiz o anın içinde kayboluyoruz. İlk öpücüğün olması gerektiği gibi garip değil. Samimi ve şefkatli, daha fazlası.

Dudaklarıma gülümseyip beni kendine çekiyor ve bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz.

"Henley."

"Evet." Alnımdan öpüyor. "Bu benim en iyi ilk randevum."

"Bir sonrakine kadar."

Ben kıkırdıyorum, o da bana seksi bir göz kırpmıyor.

Midemde kelebekler uçuşuyor çünkü, kahretsin, Bu da bir şeydir.

Taksi durağına varıyoruz ve lanet olsun, biri orada bekliyor. Benim için arka kapıyı açıyor ve yüzümdeki saçları geriye doğru tararken beni usulca öpüyor. "Seni yarın ararım."

"Tamam." Utangaç bir şekilde gülümseyip arka koltuğa geçiyorum ve o da kapıyı arkamdan kapatıyor.

El sallıyorum ve araba uzaklaşmadan önce arabanın kapısını açıp beni elimden tutarak dışarı çekiyor. "Planlar değişti: Benimle eve geliyorsun."

"Ne?"

Beni bir öpücükle kesiyor ve taksi sırasındaki herkes tiksintiyle inliyor.

Dudaklar kilitli, hormonlar aşırı hızda, hayvan gibi dairesinin kapısından içeri daldık.

Kibar ilk buluşma Bay James gitti; onu restoranda bıraktık.

Bu versiyonu daha çok sevdim.

Uber'le eve dönerken elini elbisemin içine soktu ve sanırım ikimizin de gitmeye çok uygun olduğumuzu söylemek doğru olur.

"Çıkar şu lanet elbiseyi," diye fısıldıyor fermuarı açmak için uğraşırken. Fermuar takılıyor ve sertçe çekiştiriyor.

Sabırsızlığına kıkırdıyorum. "Benim kesin bir şey olduğumu kim söyledi ki?"

"Ben yaptım." Elbisemi omuzlarımdan yırtıp kenara fırlatıyor.

"Ben ilk randevularda sevişmem." Ellerimi kalçalarımaya koyup kızgınmış gibi davranırken sırıtiyorum.

"Artık biliyorsun." Karanlık gözleri vücudumda gezinirken ruh hali değişiyor. Birden gerildim.

Çünkü bu en güzel geceydi ve daha da mutlu bir sonla bitmesini ve onun aklını başından almasını istiyorum.

Elini boğazıma doluyor, öne çıkıyor ve dudaklarını kulağıma dayıyor. "Sikimi çok iyi alacaksın," diye fısıldıyor. Nefesi kulağıma okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Olmak istediğini bildiğim kötü kız gibi."

Gözlerim açıldı. Hay sikeyim.

Pis pis konuşuyor. . bok, bok, bok.

Eliyle boğazımı sımsıkı kavrayıp yüzümün yan tarafını yalıyor. "Benim için kaymak gibi misin, bebeğim?" Adrenalin ve uyarılma çığlık aracılığıyla kan dolaşımım. İri elinin boğazımda olduğunu hissetmek

hem dehşet verici hem de coşkulu. Hiç böyle bir adamla birlikte olmamıştım.

Pek çok açıdan farklı.

Cevap verecek kadar kendimi sakinleştirmeye çalışırken nefesim titriyor.

Dişleri boynuma düşüyor ve beni dişleriyle sıyrıyor.

"Lanet soruya cevap ver, Juliet."

Tanrım.

Büyüleyici Henley James iyidir, ama boğucu Henley James bir sonraki seviyedir.

"Evet," diye inliyorum.

Geri çekildi ve bana baktı. Gözleri benimkileri tutuyor.

"Evet ne?"

"Evet efendim."

Gözlerinde memnuniyet titreşiyor. "Aferin

kızıma." Tamam, burada neler oluyor?

Sapıkça alt-dom saçmalıklarıyla ilgilenmiyorum, ama bir şekilde bu radar dışı sıcak.

Kalbim göğsümde sertçe çarparken, sütyenimi çıkarırken hareketsiz duruyorum. Başparmakları meme uçlarımin üzerinde gezinirken onlara bakıyor. Eğilip külotumu aşağı indiriyor ve oramı öpüyor.

Nefesim titriyor.

Sikeyim.

Ayağa kalkıyor ve tekrar yüz yüze geliyoruz. "Gergin olma," diye mırıldanıyor. Beni öpüyor, yüzümü ellerinin arasında tutarken dili benimkine değiyor. "Sana zarar vermeyeceğim." Dudaklarını kulağıma götürüyor. "Çok . . ."

Gözlerimi kapatıyorum. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa uzan."

Bir süre ona baktım. "Çok patronluk taslıyorsun."

"Açım." Gözleri parlıyor ve lanet olsun, ben ziyafet için hazırlandı.

Yatağa uzandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Dirseklerinin üzerine yaslan."

"Soyunacak mısın?" Ben de karşılık verdim.

Tokat.

Arkamı tokatlıyor. "Terbiyeli ol," diye hırlıyor.

Hastalıklı ve çarpık bir nedenden dolayı onun disiplini bacaklarımın arasında bir ateş başlatıyor ve o anda biliyorum ki . . . İsteddiği her şeyi yapmak üzereyim.

Burada ne haltlar dönüyor?

Dirseklerime kadar iniyorum, o da arkamda duruyor ve gözlerimiz aynaya kilitlenmişken gömleğini başının üzerinden çıkarıyor ve sonra yavaş bir hareketle kot pantolonunun fermuarını açıp bacaklarından aşağı kaydırıyor. Vücudu kaslarla dalgalanıyor ve büyük siki serbest kalıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Tamam. Çok fazla erkek eti var.

Gözleri seksime kayıyor ve parmaklarıyla dudaklarımı ayırıp kendini birkaç kez okşarken aynadan onu izliyorum. Gözleri karanlık ve uyarılmışlıkla titriyor.

Sikeyim.

Arkamda yere çöküyor, dili beni yalayıp yutarken hiç esir almıyor.

Sanki ben kraliçeymişim ve o da benim hizmetçimmiş gibi, zevkim için diz çökmüş, taparcasına yalıyor.

Aman Tanrım... vücudum oluşmaya başlıyor ve titriyorum.

Yıldızları görüyorum.

Onunla başa çıkmaya çalışırken çarşafları ellerimin arasında sıkıştırıyorum. "Ben gidiyorum..."

"Sikime boşalacaksın."

"O zaman acele et," diyorum.

Kıkırdıyor ve ilk kez eğlenceli randevumun parıltısını görüyorum. Prezervatif takıyor.

Beni sabit tutarken saçlarımı elinin etrafına sarıyor ve sonra kalın sikinin ucunu yavaşça dudaklarımın arasından geçiriyor. İleri geri, ileri geri.

Acele edin.

Kendini konumlandırıyor ve yavaşça içeri giriyor. Hava ciğerlerimi terk ediyor ve yüksek sesle inliyorum.

O büyük ve bu işte çok iyi.

"Bu nasıl?" Yavaşça girip çıkıyor, bedenimi kendi boyutuna göre ısıtıyor.

Tutarlı bir cümle kuramadan başımı sallıyorum.

"Cevap ver bana."

"Güzel." Onunla başa çıkmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. "Gerçekten iyi."

Tıraş losyonunun kokusu, saçlarımı tutuşu, siki içimde o kadar derin ki nefes alamıyorum.

Her tarafımda, mükemmel bir şehvetli 3 boyutlu deneyim içinde.

Tamamen geri çekiliyor ve tekrar içeri kayıyor. Tekrar yapıyor, tamamen dışarı çıkıyor ve sonra tekrar içeri kayıyor.

Ne yapıyor bu?

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Buna ben karar veririm."

"Bana zarar vermeyeceksin."

Kalçamdaki tutuşu sıklaşıyor ve sertçe çarparak ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Tamam, belki biraz.

Sonra bana sertçe biniyor, tenlerimizin sesi yüksek sesle tokatlanıyor, odasında yankılanıyor.

Kendimi ayakta tutmaya çalışıyorum ama bir Mack kamyonu tarafından becerilirken bu çok zor.

Kendimi tutamıyorum ve yatağa doğru çığlık atıyorum. "Siktir," diye bağılıyor. "Evet, aynen böyle."

Onun çözülüşünü dinlerken gülümsüyorum. Dünyada daha sıcak bir ses var mı?

Tıslıyor, kendini derinlere tutuyor ve içime sertçe boşalıyor. Serbest kalırken sikiğin sarsıldığını hissediyorum.

Arkamda nefes nefese kaldığını duyduğumda terden sırılsıklam oldum.

Ve sonra beni arkamdan öpüyor. "Çok ateşli," diye fısıldıyor tenime karşı.

Yatağa doğru gülümsüyorum.

Tamamen ve tamamen mahvoldu.

Bölüm 2

Arabayı yolun kenarına çekti. "Görüşürüz." Eğiliyor ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni usulca öpüyor. "Bu gece . . ."

Dudaklarına karşı
gülümsüyorum. "Bu gece."
Cidden.

En

iyi

gece

benim hayatım.

Gelmiş geçmiş en iyi randevuyu yaşadık, eve gittik ve hayvanlar gibi seviştik, sonra duş aldık ve tatlı tatlı seviştik.

Bu sabah onun daha fazla oral becerisiyle uyandım ve sonra bana kahvaltı hazırladı.

İşte ben buna iyi bir randevu derim. İşte
bu. O aradığım kişi.

Havada yürüyorum.

"Bugün çalışmak zorundayım ama seni sonra ararım?" diye sorar.

Havayı yumruklamak istiyorum ama yapmayacağım çünkü havalı olmaya çalışıyorum. "İyi günler."

Arabanın kapısını açıyorum ve beni başka bir öpücük için geri çekiyor. Dudaklarına karşı gülüyorum. "Gitmem gerek."

"Belki de gelmeliyim."

"Sen bir seks manyağısın." Gülüyorum. Hızlı bir öpücükle arabadan atlıyorum ve o bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Güle güle." İçeri süzülüyorum. Bulutların üzerindeyim.

Çarşaf larımı de ğ iştiriyorum ve eskilerini iki kat hızla paketliyorum.

Havada yürüme olayının yanı sıra bugün temizlik iş leriyle de uğ raştım.

Toparlandım. Yıkadım. Taze çiçekler aldım. Süpürdüm ve paspasladım. Banyoyu temizledim. Yeni iç ç amaşırları aldım ve hatta bu akşam iş ler iyi gider de yeme ğ e çıkamazsak diye birkaç alış veriş yaptım.

Ellerim kalçalarım da, yeni gözlerle görmeye çalışmak için daireme bakıyorum. Oturma odasındaki halı biraz yorgun görünüyor. Hmm. Yani, birkaç yıldır bende. Belki de onu garaja götürmeliyim?

Bu gece Henley'e karşı elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum.

Sehpamı yana kaydırıp kocaman halıyı yuvarlıyorum. Kaldırmaya çalışıyorum ve zorlanıyorum. Kahretsin, bu şey çok ağır.

Kapıya kadar sürüklüyorum ve koridora çıkmaya çalışıyorum. Asansöre doğru dönüyorum, sonra bugün bakım nedeniyle kapalı olduğunu hatırlıyorum.

Sikeyim.

Altı kat merdiven var.

Onu sürüklüyorum, terliyorum, ofluyorum ve pufluyorum. Sadece iki kat aşağı inmek on dakikamı alıyor.

Kahretsin, bu randevu yine yatıya kalmak zorunda kalacak, çünkü o kadar yorgun olacağım ki akşam yeme ğ inden önce uyuyakalacağım.

Yolun yarısına geldim ve birkaç dakika oturup dinlenmek zorunda kaldım. Telefonumu çıkarıp kontrol ediyorum.

Cevapsız arama yok.

Sonunda merdivenlerin dibine varıyorum ve halımı garajıma sürüklüyorum.

Şimdi kendimi karşı konulmaz kılmak için.

Telefonumu elime alıp bugün bininci kez kontrol ediyorum. Kanepemde oturuyorum, hazırım, hazırım, gidecek hiçbir yerim yok.

Saat 19:00 ve Henley hala beni aramadı. Hangi cehennemde o?

Midemde huzursuz bir his var.

Ya bir sorun varsa?

Kes şunu.

Arayacak; arayacağını biliyorum.

Peki neden hala aramadı? Saat 19:00. Arayacak olsaydı şimdiye kadar arardı.

Dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için

Netflix'te geziniyorum. Belki numaramı

kaybetmiştir?

Birdenbire bu teoriyle ilgilenmeye başladım. Evet, öyle olmalı. Eğer numaramı kaybettiyse, o zaman benimle iletişime geçmesinin hiçbir yolu yok.

Belki de onu aramalıyım?

Telefonum çalıyor. "Alo," diye

cevap veriyorum. "Aradı mı?"

Chloe soruyor.

"Hayır." İç çektim.

"Siktir."

"Sence onu aramalı mıyım?"

"Hayır."

"Ya numaramı kaybettiyse?"

"O zaman sık kafalının teki. Her neyse, senin numaran onun arama geçmişinde olacak. Senin numaranı kaybetmedi, Jules."

Kalbim sıkışıyor. "Bir sorun var. Beni arayacağını biliyorum."

"Neden, yapacağını söylediği için mi? Bir randevuda yalan söyleyen ilk erkek olmazdı."

"Chloe, sana söylüyorum. Bir şey yaşadık; beni arayacağını biliyorum."

"Tamam," diye cevaplıyor ikna olmamış bir sesle.

"Kızlarla Club 70'e gidiyoruz, eğer gelmek istersen."

"Hayır." Sırt üstü uzanırken nefes veriyorum. "Onu bekleyeceğim."

"Aramıyor."

"Öyle." Gözlerimi deviriyorum. "Bugün çalışması gerekiyordu. Belki de her an buraya gelebilir. Güle güle."

I nefes ver ağır bir şekilde ve bak
etrafında benim Lekesiz bir daire.
Arasa iyi olur.

Akşam 8:00'de.

Zil, zil ... zil, zil ... Telefonu açmasını beklerken yüzümü buruşturuyorum.

"Henley James'e ulaştınız. Şu anda telefona gelemem. Mesaj bırakın."

Kahretsin.

"Merhaba Henley, ben Juliet." Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Ben sadece ..." Siktir.

"Bu gece görüşeceğimizi sanıyordum?"

Lanet olsun. Çaresiz görünüyorum.

"Sadece neler olduğunu öğrenmek için aradım. Neyse, görüşürüz."

Ellerimi tiksintiyle göz çukurlarıma koydum. Oh Tanrım.

. . . bu kulağa acınacak derecede muhtaçlık gibi geliyordu.

Neden sadece aramasını beklemedim ki? Şimdi her şeyi mahvettim.

Ugh . . .

Yan masada titreyen telefonum beni uyandırıyor. "Sarhoş telefonların için çok geç, Chloe," diye homurdanıyorum cevap verirken.

"Bilin bakalım kulübe kim geldi?" diye bağırıyor yüksek sesli gece kulübü müziğinin arasından.

Sesine odaklanabilmek için gözlerimi ovuşturuyorum. "Kim?" "Henley James."

"Ne?" Doğrudum, aniden uyandım. "Saat kaç?" Telefonumdaki saate bakıyorum: gece 2:00. "Kiminle birlikte orada?"

"İki adam."

"Ciddi misin sen?" Yataktan kalktım.

"Buraya gel ve seni ektiği için kafasına bir içki dök."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ne giyiyor?"

"Kimin umurunda. Ne giyerse giysin yürüyen bir vibratör gibi görünüyor."

"O olduğuna emin misin?"

"Sana bir video gönderiyorum." Birkaç saniye telefonla uğraştı. "Seni sonra ararım." Telefonu kapatıyor, ben de banyoya gidip oturma odama çıkıyorum. Telefonumdan bir mesaj sesi geliyor ve oynat tuşuna basıyorum.

Henley iki adamla konuşuyor. Kot pantolon ve tişört giymiş, konuşuyor ve gülüyor. Corona birası içerken rahatlamış görünüyor. Yanından seksi bir kız geçiyor ve gözleri kızın arkasına kayıyor. Sonra dikkatini tekrar kızın arkasına çevirmeden önce arkadaşlarına bir şeyler söylüyor.

Kalbim sıkışıyor.

Vay canına.

Telefonum yine çaldı. "Merhaba," diye cevap veriyorum. "Gördün mü?"

"Evet." İç çektim.

"O lanet olası bir pislik," diye tükürüyor Chloe.

"Her neyse, ne yaptığı umurumda değil." Rahatsız olmamış gibi davranıyorum. "Onun hakkında ne düşündüğümü söyleyebilir miyim?"

"Hayır," diye çıktım. "Benim yaptığım gibi unut onu. Ben yatağıma dönüyorum."

"Özür dilerim bebeğim."

"Olma. Değilim," diye yalan söylüyorum.

"Sabah kahvaltısı?" diye soruyor.

Buna inanamıyorum.

Yarın bütün günümü Henley James'in disko hikâyelerini dinleyerek geçirmek istemiyorum ve yarın Chloe'yi görmek bunun kapılarını açacak. "Gelemem. Ailemle görüşeceğim," diyorum ona. "Haftaya görüşür müyüz?"

"Tabii, bebeğim." Tereddüt ediyor. "İyi misin?"

Hayır.

"Elbette öyleyim." Hüzünle gülümsedim. "Güle güle."
Telefonu kapatıyorum ve kalbim boğazımda, kendime
işkence ederek Henley'in videosunu tekrar izliyorum.
Rahat ve mutlu hali. Kızın arkasına bakışı.
Bana hissettirdikleri.
Gerçekler ortaya çıktıkça, eski bir atasözü aklımdan geçiyor:
Eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle
öyledir.
Pislik.

Kalabalık patikadan aşağı doğru yürüyoruz. "Sonra bütün
gece evde bekliyorum ve Chloe arayıp gecenin ikisinde bir
kulüpte olduğunu söylüyor," diye Liam'a söylenmeye devam
ediyorum.

"Neden onunla yattın? İlk buluşmada vazgeçmek sana
yakışmaz," diye yanıtlıyor ilgisiz bir şekilde.

"Çünkü hayatımın en iyi randevusuydu, işte bu yüzden.
Belki de sadece bir geceliğine kötü bir kız olmak istedim,
anlıyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Çünkü sen benim kardeşimsin, işte bu yüzden.
Hayatının en iyi randevusuna çıkacak olsan, bir şeyi
kanıtlamak için Bay Masum'u oynar mıydın?"

Gözlerini deviriyor. "Buraya mı giriyoruz?" Bir restoranı
işaret ediyor.

Zavallı Liam. Benimle öğle yemeğine gelmesini
sağladım, böylece cehennem gibi geçen hafta sonumu
anlatabilirim.

"Evet." İç çektim. "Bu iş görür." Ağır kapıyı iterek
açıyorum ve servis için sırada bekliyoruz.

"Kulüptekinin o olduğunu nereden biliyorsun? Chloe
muhtemelen bira gözlüğü takıyordu."

"Çünkü bana onun bir videosunu gönderdi."

"Onun videosunu mu çekmiş?" Yüzünü tiksintiyle
buruşturuyor. "Bu hiç de ürkütücü değil."

"Bak." Şimdiye kadar on bin kez izlediğim için ezbere
bildiğim videoyu getirdim.

Oynat tuşuna bastım ve o da görüntüleri izledi. "O bir pislik, Juliet."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Hayatımın en güzel gecesiydi."

"Hayır, değildi. Bak sana nasıl hissettirdi. O bir pislik. Unut onu."

Ağır ağır iç çektim. "Sanırım."

"Neyse, adı ne?" "Henley."

"Bu garip bir isim." Tiksintiyle dudağını kıvrıyor. "Tavuk gibi tavuk mu?"

"Hen, horoz gibi, diyebilirim." Gözlerimi büyüttüm. Yüzünü buruşturdu. "İğrenç, çok fazla bilgi."

Beklerken, telefonumdaki videoyu tekrar izledi. Tiksintiyle geri veriyor. "Onu bir daha görürsem, senin için bayıltırım," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Anlaştık mı?"

"Tamam, anlaştık." Küçük kardeşim aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olduğu için kendimi biraz daha iyi hissederek gülümsüyorum.

Sıranın önüne geldik. "Merhaba, iki kişilik bir masa alabilir miyiz lütfen?" diye sordum.

Hostes rezervasyon sayfasına bakar. "Masayı temizlemem gerekiyor. Beş dakika bekleyebilir misiniz?"

"Elbette."

Bekleme alanını işaret ediyor. "Siz orada bekleyin, hazır olduğunda sizi arayacağım. Adı ne?"

"Juliet."

Masamızı beklemek için bar alanına doğru ilerliyoruz ve Henley'nin videosunu tekrar izliyorum. O lanet şeyi neden izleyip durduğumu bilmiyorum. Sanki bunun gerçekten o olmadığına dair bir kanıt bulmayı umuyorum.

Keşke.

Liam'ın eli sırtıma geliyor ve telefonuma bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ona bir ders vermek."

"Ne?" Henley'nin bize yaklaştığını görmek için başımı kaldırdım. Ne oluyor lan?

"Merhaba, Juliet." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. Podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyor, gri bir takım elbise, beyaz gömlek ve mavi kravat giymiş. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde karıştırılmış ve Aman Tanrım, burada ne halt ediyorsun?

"Henley, merhaba."

Henley dikkatini Liam'a çevirir. "Kimsin sen?"

Liam şeytani bir Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "Liam." Bana eliyle işaret ediyor. "Juliet'in nişanlısı."

Bunu öylesine söylemedi.

Ağırlığını arka ayağına verirken Henley'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Çenesi bükülür. "Nişanlın mı?"

Hayır,

hayır,

hayır.

Hayır!

Hayır!

"Bu doğru." Liam yalanlarına devam ediyor. "Onu iyi tanıyor musun?"

Kapa çeneni!

Henley'nin gözleri bana geliyor ve dudaklarını yuvarlıyor. İçinden öfke sızıyor. "Belki de değil."

Lütfen, dünya, beni bütün olarak yut.

Bana ters ters bakıyor ve ben de ona tüm bunların yalan olduğunu söylemek istiyorum ama ne anlamı var ki? O bir dallama ve zaten umurunda olmaz.

"İyi bir hayatın olsun, Julietttt." Adımdaki T harfini vurguluyor. "Liam'la" -Liam'a yukarıdan aşağıya bakıyor ve eğleniyormuş gibi sırıtıyor- "küçük sevimli nişanlınla."

Kibir kişileşmiş.

"Hey, bu da ne demek oluyor?" Liam aptal gibi davranarak sorar.

Henley yanlarından geçip gider ve aralarındaki mesafeyi bilerek yanlış hesaplar. Liam'a omzuyla o kadar sert çarpar ki neredeyse uçup gidecektir. Ağır kapıyı iterek açar ve hışımla dışarı çıkar.

Liam onun ardından bakar. "İlginç."

"İlginç mi?" Nefesim kesildi. "Bunu neden söyledin ki? Şimdi benim bir fahişe olduğumu düşünüyor."

"Birini tanımak için biri gerekir." Kendinden memnunmuş gibi omuzlarını düşürüyor. "Senden hoşlandı."

"Nereden biliyorsun?"

Genişçe gülümsüyor, kendinden çok memnun hissediyor. "Çok kızgındı."

"Ve bu komik çünkü" diye nefes nefese kaldım, çileden çıkmıştım. "Şansı vardı ve bunu mahvetti. Touché, sikik."

Bölüm 3

Üç yıl sonra . . .

"Tebrikler." Emlakçı Tim anahtarları teslim ederken gülümsüyor. "Hepsi sizin."

"Teşekkür ederim." Kapıyı açtım ve fuayeye doğru yürüdük. Ailem ve Liam bu önemli olayı kutlamaya yardım etmek için buradalar.

Eski, harap evin etrafına bakıyor. "Yenilemede iyi eğlenceler."

"Yapacağım." İşliyorum. "Yenileyicinin keyfi, hatırladın mı?" Tim kendi satış konuşmasına kıkırdıyor. "Hatırlıyorum."

Tanrı ruhunu şad etsin, büyükannem bana ve kardeşime yüklü bir miras bıraktı ve ben de birikimlerimle bir şekilde Half Moon Bay'in en iyi mahallesinde bir ev kaptım.

Burası benim ideal banliyöm ama hiçbir zaman benim fiyat dilimime yakın bile değildi. Bir şekilde -ve sanırım bunu cennetteki büyükannem organize etti- yıldızlar aynı hizaya geldi.

Mirasını aldım ve baktığım ilk hafta bu ev karşıma çıktı.

Mirasçısı olmayan bir merhumun mirasıydı, bu yüzden vasiyet mütevellisi, herhangi bir teklifte bulunan ilk kişiye satılacağına dair bir çağrı yaptı. Bir mucize eseri, ilk bakan bendim, aşık oldum ve ilk teklif veren ben oldum.

Kabul ettiklerinde neredeyse bayılacaktım.

Tam bir çöplük ama güzel bir cadde üzerinde. Aslında sokak sayılmaz. Kingston Lane adında bir çıkmaz sokak.

Tim ön merdivenlerden inerken "Hoşça kal," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler. Bye."

Heyecandan olduğum yerde küçük bir jig yapıyorum. "Buna inanabiliyor musun?" Nefes nefese kaldım.

Annem beni öpüyor. "Senin adına çok mutluyuz, Jules." Çantasından telefonunu aldı. "Anahtarlarını kaldır, bir fotoğrafa ihtiyacım var." Anahtarlarımı kaldırıyorum ve annem fotoğraf çekerken şapşal şapşal gülümsüyorum.

"Acı tatlı. Keşke büyükannem de burada olsaydı."

"İzliyor." Annem gülümsüyor. "İzlediğini biliyorum."

"En iyi sokaktaki en kötü ev." Babam gülümsüyor. "Çok fazla ısırılmışsın, bu kesin."

"Meydan okumaya hazırım." Etrafıma bakarken gülümsüyorum. "Acelemin yok. Bunu yapmak için sonsuza kadar vaktim var."

Eski ev fıçı tahtası ve iki katlı. Beyaz ve yeşil teneke çatılı. Etrafı saran bir verandası ve aşırı büyümüş bir bahçesi var. Onu eski ihtişamına kavuşturmak için çok çalışmak gerekecek.

"Peki yavru köpeğin ne zaman geliyor?" Annem soruyor.

Yerimde küçük bir dans yapıyorum. "Onu yarın barınaktan alacağım. Aslında sonunda bir ev almanın en heyecan verici yanı o. Kendi köpeğime sahip olabileceğim. Ve o bir köpek yavrusu değil, anne. Unutma, ben yaşlı bir köpek sahiplendim."

"Ama ben senin bir köpek yavrusu istediğini sanıyordum."

"Gittim. Ama oraya gittiğimde çok üzgün ve ürkek görünüyordu. O benim için doğru kişi."

"Ona ne diyeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım o buraya geldiğinde bunu birlikte çözeceğiz."

"Nakliye kamyonu ne zaman geliyor?" Babam soruyor. Saatime bakıyorum. "Üç saatimiz var."

Annem mutfağa girdi. "Hadi temizliğe başlayalım."

Saat 23:00 ve tarihin en uzun gününün ardından merdivenlerden çıkıyorum.

Liam ateşli bir randevu için biraz erken ayrıldı. Şanslı adam. "İyi geceler, Jules," diye sesleniyor babam boş odadan. "İyi geceler. Bugünkü her şey için teşekkürler."

Buradaki ilk gecemde yalnız kalmayayım diye o ve annem kalıyor. Evden taşındığımdan beri sadece apartman dairelerinde yaşadım. Dürüst olmak gerekirse, bu büyük ve eski evde olmak biraz korkutucu olabilir. Yaşlı bir köpek almaya karar vermemin nedenlerinden biri de bu. Hem koruyucum hem de en iyi arkadaşım olabilir.

Yatak odama giriyorum ve etrafıma bakıyorum. Duvarlar farklı renklerde, biri yeşil ve biri krem; diğer ikisi tozlu pembe.

İğrenç.

Eski sahibi yıllar önce bir noktada biraz yenileme yapmıştır. Her ne kadar kahverengi fayansları arzulanan çok şey bıraksa da, ana odaya en-suite bir banyo eklenmiş. En azından orada, sanırım.

Duş aldım, pijamalarımı giydim ve ışığı kapattım. Panjurları kapatmaya gittiğimde, komşunun üst kattaki yatak odasının penceresinin tamamen görüldüğünü fark ediyorum; doğrudan içeriye görebiliyorum. Lüks görünümlü, pahalı mobilyalarla döşenmiş. Dört direkli bir yatak ve ucunda bir kanepe var.

Yatak odası çok büyük görünüyor. Tanrım.

"Swish." Gülümsüyorum. Yatağın arkasında dev bir sanat eseri var ve gözlerimi kısarak onu yakınlaştırmaya çalışıyorum. Sanırım çıplak bir kadının soyut bir resmi.

Hmm . . .

Bir adam belinde bir havluyla odaya giriyor ve ben de panjurları indirmek için hemen ipi kapıyorum. Röntgenci olduğumu düşünmesini istemiyorum. Kordonu çekiyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Kahretsin." Kordonla boğuşuyorum ama sıkıca yapışmış. Yukarı baktığımda adamın artık siyah bir külot giydiğini görüyorum. Adam

yatağındaki battanileri geri çekiyor.

"Siktir." Duvarın arkasına saklandım. Beni görmesini istemiyorum. Perdelerini kapattıktan sonra kabloyla boğuşacağım.

Bekledim ve bekledim. . . ve bekledim. Ne halt ediyor bu?

Köşeden bakıp izliyorum. Penceredeki adam panjurları kapatmak için yanıma geliyor ve ilk kez yüzünü görüyorum.

Gözlerim açıldı.

Hayır.

Dehşet içinde hızla duvarın arkasına saklanıyorum. Kalbim göğsümde küt küt atarken köşeden geriye bakıyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Şansımız nedir?

Henley James denen piç kurusu.

Saat 3:00, cadı saati.

Sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum.

Sikeyim. Onu.

Bunu benim için mahvetmeye nasıl cüret eder?

Benim için seksi sonsuza dek mahvetmesi yetmez mi?

Çıktığım her lanet randevuyu, çıktığımız o aptal, korkunç, inanılmaz, harika kabus randevuyla karşılaştırdığım yetmiyor mu?

Bahse girerim evlidir.

Bahse girerim karısı çok güzel, zeki ve muhtemelen avukat ya da onun kadar etkileyici bir şeydir.

Muhtemelen her Perşembe beyaz tenis eteğiyle buralarda zıplayacak.

Özel bir okula giden iki nokta beş mükemmel çocuklarıyla. Muhtemelen her cumartesi arabasını süpürüyor ve pazar günü bahçede ot biçiyordur.

Turta falan pişiriyor.

Ugh . . . Öfkeden çılgına dönüp yastığı yumrukluyorum. Tanrım, keşke onunla hiç tanışmasaydım.

Ve en kötüsü de, aklım hala oraya gidiyor. Beni yatakta oradan oraya savurduğu o gece aklımdan çıkmıyor. Yemekte gülüşümüz, beni öpüşü.

Bana hissettirdikleri.

Ama daha da kötüsü, benim onun için yeterli olmadığını düşünüyor.

Ve ne kadar acıdığını.

Tost patlarken mutfaktan bir tıkırtı geliyor. Çıkarıp parmaklarımın arasında hokkabazlık yapıyorum. Ah, çok sıcak. Çırpılmış yumurtaları tabaklara koyuyorum. "Anne, baba, kahvaltı hazır," diye sesleniyorum.

Merdivenlerden indiler ve kamp sandalyelerinde derme çatma iskambil masasına oturdular. "Bu iyi görünüyor." Babam çatal ve bıçağını eline alıp yemeğe başlarken gülümsüyor.

Bütün gece dönüp durduktan sonra, yan komşum olan o iğrenç adamın yeni evimin ışıltısını bozmasına izin vermeyeceğime karar verdim. O benim için bir hiç ve nerede yaşadığı ya da karısının ne kadar güzel olduğu umurumda değil.

Şerefsiz.

Randevumuz hiç gerçekleşmedi. Bu bir ömür önceydi. Ben hayatıma devam ettim.

"Belki mutfak alanı için yuvarlak bir masa alırım" diye sesli düşünüyorum. Zemin katta büyük, cılız ahşap merdivenli bir antre, resmi bir oturma odası ve ardından bir yemek alanı, evin arka tarafında ise büyük bir mutfak ve gayri resmi bir oturma alanı var. Elbette hepsi korkunç. İçine girip kendime ait hale getirmek için sabırsızlanıyorum.

Annem etrafına bakınırken, "Belki köşeye yerleştirilmiş bir bank da iyi görünebilir," diyor.

"Belki." Gülümsüyorum. "Çok fazla olasılık var."

"Buraya ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum," diyor annem yemeğe başlarken. "Burada tek başına iyi olacağından emin misin?"

"Evet. Yolculuğunuza devam edin. Bir yıldan fazladır rezervasyon yaptırmıştın." Annem ve babam dört ay sürecektir hayatlarının gezisi için yarın Avrupa'ya gidiyorlar. "Köpeğimi bugün alıyorum, unuttun mu? Sadece ikimiz iyi olacağız."

Annem derin bir nefes verir. "Keşke birkaç gün daha kalabilseydik. Çok boş geliyor. Evin çoğunda henüz mobilya bile yok."

"Anne, ben iyiyim. Kız arkadaşlarım yanımda, bir şeye ihtiyacım olursa Liam burada ve yeni eşyalar gelene kadar idare edecek kadar mobilyam var. Tek odalı bir daireden geldim anne. Tabii ki bu koca ev şu anda boş görünüyor."

"Sanırım," diye kabul ediyor.

"Ayrıca, ne istediğime karar vermeden önce burada birkaç hafta yaşamak istiyorum. Bu ev farklı. Gerçekten bir fikir edinmek ve doğru şeyleri satın almak istiyorum."

"Köpeğini saat kaçta alıyorsun?" Babam soruyor.

"Siz gider gitmez." Omuzlarımı kamburlaştırıyorum. "Onu alacağım için evden daha çok heyecanlıyım." Yıllardır kendi köpeğimin olmasını istiyordum.

"Kötü niyetli değil, değil mi?" Annem öyle diyor. "Barınaklardaki yetişkin köpeklerin saldırgan olmasından hep endişe etmişimdir."

Gözlerimi deviriyorum. "O kötü biri değil. Pasta kadar tatlı." "Onun için bir isim düşündün mü?"

"Henüz değil; buraya geldiğinde ona neyin uygun olduğunu göreceğim." Yüzümdeki aptal gülümsemeyi zorlukla silebiliyorum. "Yolda markete uğrayıp ona yiyecek bir şeyler almam lazım." Aklım başımdan gidiyor. "Acaba ne yemekten hoşlanır?"

Tak, tak, kapı çalıyor.

Birbirimize bakıyoruz. "Kim olabilir?" Annem kaşlarını çatıyor.

"Emin değilim." Ön kapıya gidiyorum ve kapıyı açtığımda yaşlı bir kadın görüyorum. Elinde bir tepsi ve üzerinde kırmızı kareli bir kurulama bezi var.

"Mahalleye hoş geldiniz." Bana tepsiyi uzatırken gülümsüyor. "Dün kamyonu gördüm ve

Sana biraz çörek."

"Oh." Onları ondan alırken gülümsedim. "Çok teşekkür ederim. Ne kadar hoş. Ben Juliet."

"Ben Carol Higginbottom. Yolun hemen karşısında oturuyorum." Çıkmaz sokağın karşısındaki bir evi işaret ediyor. Mükemmel bakımlı bahçeleri olan görkemli bir ev.

"Merhaba Carol, seninle tanışmak çok güzel." Aman Tanrım, çok tatlı.

Carol sanki içeri girecekmiş gibi omzumun üzerinden eve bakıyor. "Kocanız evde mi?"

"Hayır." Önüne geçiyorum. Eşyaları toparlayana kadar onu içeri davet etmek istemiyorum. İçerisi çöplük yangını gibi görünüyor. "Ben evli değilim."

"Oh." Bana şaşkınlıkla baktı. "Nişanlandınız o zaman?"

"Hayır. Bekârım. Evi satın aldım ve burada yalnız yaşayacağım."

Yüzü düştü. "Ah canım."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Hmm, tatlı Carol sinir bozucu.

"O zaman bu mahallede bir ev alabilmek için ne yapıyorsunuz?"

Üstünü çiz, Carol gerçekten çok sinir bozucu.

"Ben hemşireyim."

"Oh . . ." Gözleri gözlerimi tutuyor ve beyninin dakikada bir milyon mil hızla çalıştığını görebiliyorum. "Anlıyorum."

"Kiminle yaşıyorsun Carol?"

"Ben bir dulum. Mervin birkaç yıl önce vefat etti." "Çok üzüldüm."

"Ben de."

Aslında, verandaya çıktığımızda onun beynini biraz **karıştırabilirim**. "Bana sokaktan bahset."

Carol genişçe gülümsüyor. "Yaşamak için harika bir yer canım. Büyük bir aile gibi."

"Demek komşuları tanıyorsun?"

"Evet, hepimiz birbirimizi çok iyi tanıyoruz."

"Kim nerede yaşıyor?" Ben soruyorum.

"Şey"-evini işaret ediyor-"Ben beyaz evde yaşıyorum. Yan komşum Blake Grayson; kendisi bir doktor. Geldiği gibi vahşi biri."

"Oh."

Chloe çıldıracak.

"O zaman Antony Deluca var. Yan komşunuz."

"Yalnız mı?" Ben soruyorum.

"Her hafta farklı bir kız arkadaşı oluyor." Gözlerini deviriyor. "O bir avukat ve evde pek bulunmuyor. Eyaletin her yerinde büyük davalar üzerinde çalışıyor."

"Oh." Gri eve doğru baktım. Süslü bir avukat, ha?

Hmm.

"Benim diğer tarafımda, krema evinde Ethel var." Carol gülümsüyor. "O yaşlı ve biraz kırılgan. Hepimiz ona göz kulak oluyoruz."

Gülümsüyorum. Kabul etmeliyim ki, burası yaşamak için güzel bir yere benziyor.

"Sonra köşede" -sokağın aşağısında, köşedeki büyük bir evi işaret ediyor ve gözlerini deviriyor- "orası askeri ev. Ne pahasına olursa olsun oradan uzak durmak en iyisi."

"Orduvi mi?" Kaşlarımı çatıttım.

"Altı deniz komandosu orada birlikte yaşıyor. Bilmiyorum, özel operasyonlar ya da öyle bir şey."

Gözlerim yolun aşağısında oyalanıyor. . . ilgimi çekti.

"O evde iğrenç şeyler oluyor, canım."

"Gerçekten mi?" Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıyorum. Özel operasyonlar kulağa seksi geliyor.

"Kadınlar her saat gelip gidiyor. Gerçek playboylar, onlar." Sesini tekrar alçaltmak için eğiliyor. "Eş değiştiriyorlarsa hiç şaşımam."

"Oh . . ." Gözlerim evlerinin üzerinde gezinirken başımı sallıyorum. "Onlar evli mi?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Bunu sana söyleten ne?" "Swingerlar evli, değil mi?"

"Hayır, hayır canım, bu sadece çok sayıda insanla seks yaptıkları anlamına geliyor. Google'dan bak."

Google.

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum. Carol her şeyi bildiğini sanıyor ama bilmediği çok açık.

"Her neyse," diye devam ediyor, "kocaman ve kaslılar, koşuyorlar ve her türlü çılgın ekstrem aktiviteye katılıyorlar."

Gözlerim evlerine takılıyor.

İlginç.

"Kiralıyorlar ve bizimle pek ilgilenmiyorlar.

Çocuklar onları pek sevmiyor."

"Çocuklar mı?"

"Bu sokaktaki erkeklerin hepsi sıkıdır. Birlikte takılırlar."

"Hangi adamlar?"

"Yan tarafınızda Henley James yaşıyor." "Nasıl biri?"

Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranıyorum.

"Güzel adam." Eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Büyük bir mühendislik şirketinin sahibi, çok başarılı."

"Öyle mi?" Dinlerken başımı sallıyorum. "Karısı nasıl biri?"

"O evli değil. Yine de tanıştığı her kadın ona deli gibi aşık oluyor."

Ugh . . .

"Anlıyorum."

"Ve diğer tarafınızdaki beyaz evde de Bennet Stark oturuyor."

"Nasıl biri?"

"Bilgi işlemci falan, uygulama falan geliştiriyor." Omuz silkiyor. "Bunlar beni aşar ama görünüşe göre yaptığı işte çok başarılı. O da bekâr. Aslında sanırım artık bir kız arkadaşı var. Bazen geceleri orada garip bir araba oluyor."

"Oh, anlıyorum." Küçük çıkmaz sokağın etrafına bakıyorum. Burada yaşayan bir sürü erkek var gibi görünüyor. Chloe, Blake Grayson'ın da onlardan biri olduğunu öğrenince çok kıskanacak.

"Rebecca ve John caddenin karşısında. Onlar da çok tatlılar. Birkaç yıl önce evlendiler."

"Ne yapıyorlar?"

"John bir cerrah, Rebecca ise bir öğretmen."

"Kulağa harika geliyor." Gülümsüyorum, bilgi için minnettarım. "Özet için teşekkürler."

Carol ön merdivenlerden inerken, "Umarım çörekleri seviyordursun, canım," diyor. Konuşurken ben de onunla yürüyorum.

"Evet. Çok teşekkür ederim." Çay havlusunun altına bakıyorum ve buharın yükseldiğini görüyorum. "Oh, hala sıcaklar." Posta kutuma vardığımızda şaşkınlıkla gülümsüyorum.

"Benim evimde mağazadan alınmış çöpler olmaz canım. Eminim sen de iyi bir aşçısındır."

"Elbette," diye yalan söylüyorum sahte bir gülümsemeyle. Bir bok pişiremiyorum Carol, ama her neyse.

Siyah bir Range Rover caddeye yanaşıyor. Carol, "İşte Henley'nin evi," diyor.

Sikeyim.

Arabasıyla gelir, el sallar ve garaj yoluna park eder. Evi büyük ve süslü görünüyor.

Arabadan inip el sallıyor. "Merhaba Carol." Eve doğru yürümeye başlar. "Güzel bir gün." Ön kapıya doğru yürür ve olduğu yerde durur.

Kim olduğumu yeni fark etti.

Bize dönüyor ve gözleri benimkilere kilitlenirken kaşlarını çatıyor.

Kahretsin.

"Gelin ve yeni komşumuzla tanışın," diye sesleniyor Carol.

Öfkelenmiş gibi dudaklarını büküyor ve elleri süslü takım elbisesinin ceplerinde yürüyüp gidiyor. "Yine karşılaştık."

Tanıdık seksi sesini duymak beynimdeki akıl sağlığı bandını koparıyor ve ben sadece saldırmak ve bir sürtük olmak istiyorum.

"Pardon?" Onu unutmuş gibi yaparken tatlı tatlı gülümsüyorum. Elini sıkmak için elimi uzattım. "Ben Juliet. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi sıkarken şaşkınlıkla gözlerini kısıyor. "Henley James."

"Juliet yeni taşındı; ona çörek yaptım." Henley'nin gözleri benimkilere sabitlenmiş, yüzü duygusuz. "Ülkedeki en iyi çörekler, Carol."

Carol abartılı bir kıkırdama çıkarır. "Oh, Henley, beni çok kızdırıyorsun."

Carol'ın ona aşık olan kadınlardan biri olduğu apaçık ortaya çıkınca içten içe gözlerimi deviriyorum.

Henley, "Ev sahipleri yeni inşaat için ruhsat onayı alırken bu evi kiraya veriyor olmalılar," diyor.

Öyle olsun.

"Hayır, Harry," diye cevap veriyorum.

"Henley," diye düzeltti beni, etkilenmemiş bir şekilde. "Ben aldım."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun? Bu mu?"

Demek istediği, bu sokakta bir evi nasıl alabilirim? Yargılayıcı pislik. Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duymaya başlıyorum. "Başka ne demek istemiş olabilirim, Harry? Evi satın aldım."

"Henley," diye tükürdü dişlerini sıkarak. "Bana bir daha Harry deme." Gözleri gözlerime takılıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu onu unutma planı çok komik.

Tanrım, çok zekiyim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyleyip fırlayıp gidiyor. "Güle güle Carol," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Hoşça kal," diye sesleniyor Carol. "Pazar günü sana çörek yapacağım, Henley."

"Gerek yok." Elini havada salladı ve yürümeye devam etti.

Carol şaşkın şaşkın ona bakar. "Çok meşgul olmalı. Genelde çok sıcak ve misafirperverdir; asla böyle yıpratıcı değildir." Bana vereceği tepkiyi düşünürken kaşlarını kaldırıyor.

Sadece ilk randevularda, aletini ıslatmak istediğinde dostça davranır.

Onu tekrar g rmek bile beni  ileden  ıkarıyor.

"  rekler i in te ekk rler." G l msedim. "Sizinle tanışmak  ok g zeldi. Artık gitmem gerekiyor."

"G le g le, Juliet."

El sallayıp evime geri d n yorum ve kapıyı kapatırken kendimle biraz gurur duyuyorum.

Her  ey yolunda gitti. Muhtemelen onunla bir daha kar ıla mayacağım. Belki de bu d   nd ğ m gibi bir felaket olmaz.

Bir saat sonra bir ti  rt  katlayıp yatağının  zerinde duran annemin bavuluna atıyorum. E yalarını toplarken ona "Unutma," diyorum, "eğ er biri seni tutmaya  alı ırsa ya da kendini g vende hissetmezsen hemen tur rehberini ara."

"Biliyorum."

"Ve eğ er babam insanlarla  ok konu maya ba larsa, onlara t m ayrıntılarını anlatmasına izin vermeyin. A ırı payla ımcı olduğunu biliyorsun ve yurtdı ında tanıştığın herkese g venemezsin. Evdeki gibi değil anne."

"Evet. Evet, biliyorum." Annem  ğ t vermeme g zlerini deviriyor. "Ve eğ er babamın ayak bileği ona sorun  ıkartıyorsa otelde birkaç g n dinleneceğim."

"Oh, Juliet, endi elenmeyi bırak."     ekiyor.

Derin bir nefes alıyorum. Evle ilgili onca  ey varken, annemle babamın ilk kez tek ba larına deniza ırı bir seyahate  ıkacaklarını yeni fark ediyorum. Bu biraz korkutucu. "Eğ er tıbbi bir  ey olursa beni ara, ilk u akla geliyorum."

"Evet, evet."

"Kapıda biri var," diye sesleniyor babam banyodan.

"Kim olabilir?" Annem soruyor.

"Sanırım teslimat ı." Kazağı  antaya attım ve merdivenlerden a ağı indim. Kapıyı a tığımda Henley'i g rd m. "Oh," diye kekeledim,  a ırmı tım. "Henry."

Bana donuk donuk bakıyor.

"Evet?"

"Bana bir daha yanlış isimle hitap edersen, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin."

"Özür dilerim." Elimde olmadan gülümsedim.

"Affedersiniz ama adınız neydi?"

"Beni gerçekten hatırlamıyor musun?"

Endişeli davranırken yüzümü buruşturdum. "Çok özür dilerim, yapmalı mıyım?" Dudaklarını büküyor, etkilenmemiş gibi.

"Ne zaman tanıştık?" Omuz silkiyorum. "İş yerinde miydi? Hemşireyim, bu yüzden çok fazla insanla tanışıyorum ve yüzler konusunda berbatım."

Eğildi. "Beni tanıımıyormuş gibi davranarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum," diye fısıldıyor öfkeyle, "ama sokağımı bombalaman hoşuma gitmiyor."

"Senin sokağın mı?"

"Bu doğru." Bana bakarken çenesi titriyor.

"Yani, çıkmaz sokağın adının Kingston Lane olduğunu biliyorum ama kendine ait bir kralı olduğunu bilmiyordum. Ne kadar şanslıyız."

"Hiç komik değilsin," diye tersliyor.

Öyleyim.

"Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyler misin?"

Sabırsızlıkla sordum. "Sanırım biliyorsun."

"Bilmiyorum. Sürekli tanıştığımızı söylüyorsun ama nerede tanıştığımıza dair hiçbir fikrim yok. Bu yüzden bana sorunun ne olduğunu söylemediğin sürece konuşacak bir şeyimiz yok."

"Benimle dalga geçme," diye alay ediyor. "Beni hatırladığını biliyorum."

Aptal numarası yapma."

Öfkemin yükseldiğini hissediyorum. Bu adam sinir bozucu bir lanet Domuz.

"Birbirimizi nereden tanıdığımızdan emin değilim ama Seni neden unutmayı seçtiğimi çok iyi anladım. Hâlâ pislik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Değil pratik yapmak." Onun Öfkeli gözler tutun Benim. "Mükemmelleştirildi."

İyi dönüştü.

"Ne istiyorsun? Mükemmel bir pislik olduğun için seni tebrik etmemi mi istiyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Taşınmanı istiyorum, istediğim bu. Sokağımızın senin gibi birinin burada yaşamasına ihtiyacı yok."

"Lanet olsun, Büyük Kral Henley, kıpırdamıyorum ve beni benden başka kimse yargılayamaz, bu yüzden yolumdan çekil."

Gözleri şişti. "Yolumdan çekil."

"İkinciye ödül yok, sik kafalı. Benim geri dönüşümü taklit etme."

"Tanrı'ya yemin ederim ki" diye fısıldıyor öfkeyle.

"Juliet." Paravan kapı açılırken babamın sesi çınlıyor. "Arkadaşın kim?"

Saçmalık.

Henley ve ben birbirimizden uzaklaştık. "Baba, bu benim komşum. Merhaba demek için uğradı."

Bu çok garip. O zamanki randevumda yaşadığım hayal kırıklığını aileme anlatmıştım. Ve onlara adını hiç söylememiş olsam da, Henley nişanlımın nerede olduğunu sorarsa, mahvolurum.

"Baba, Henley ile tanış." Henley'e elimle işaret ettim. "Henley, babamla tanış; Henley de şimdi gidiyordu," diye aceleyle söylüyorum.

Aman Tanrım, git.

Hemen git.

"Merhaba." Babası onun elini sıkarken gülümser.

Henley sahte bir gülümseme taklit eder.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Y a ş a d ı ğ ı n ı z yer çok güzel," diye yanıtlıyor babam. "Burası cennet gibi."

Henley'nin gözleri sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bana kayıyor. "Öyleydi-öyledir," diye düzeltiyor Henley.

"Yarın hanımla birlikte Avrupa'ya g i d i y o r u z . Heyecanlıyız demek hafif kalır," diye devam ediyor babam.

"Ne kadar süre için?" Henley soruyor. "Dört ay."

"Henley de şimdi g i d i y o r d u , değil m i ?" Bir vızıldama işareti olarak gözlerimi büyüttüm. "Beni gerçekten

Çörekler. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Öndeki dört basamaktan aşağı doğru yürümeye başlıyor. "Henley," diye sesleniyor babam.

Henley geri döner. "Evet?"

"Benim için ona göz kulak olur musun?"

Henley'nin hesapçı gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bunu kocasının yapması gerekmiyor mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Öldür beni şimdi!

Lanet Liam. Onu öldüreceğim.

"Juliet evli değil." Babam gülüyor. "Belki de ona ayarlayabileceğin bir arkadaşın vardır."

Tanrı aşkına. Kapa çeneni, baba.

Kapıyı açtım ve içeriyi işaret ettim. "Gerçekten toplanman gerek."

Kapının önündeki paspasla seni öldüresiye dövmeden hemen içeri gir.

"Güle güle, Henley. Tanıştığımıza memnun oldum," diye sesleniyor babam.

Henley el sallar ve evine doğru yürümeye devam eder.

Çimenlikte gözden kaybolurken geniş sırtını izliyorum.

Babam yürürken yüksek sesle, "Ne iyi bir adam," diyor.

İçeride. Eminim Henley onu

duymuştur. Duymadı, baba.

Yakınında bile değil.

"Bu taraftan." Görevli beni bir koridora götürüyor. "Çok heyecanlıyım." Neredeyse arkasında dans edecektim.

"Ben

Bu köpeği uzun zamandır istiyordum."

"O çok güzel bir köpek. Tüm aşıları yapıldı ve gitmeye hazır."

Muhafazasına vardığımızda bana bakıyor. Gözleri üzgün ve kalbim kırılıyor. "Hey, sen." Eğilirken gülümsüyorum. "Ne cins bir köpekti bu?"

"Emin değilim. Orada bir yerde kesinlikle bir springer spaniel var." Kadın kapıyı açıyor ve adam ne olacağından emin olmadan duruyor.

Kahverengi ve mükemmel benekli. "Peki kaç yaşında?"

"Dişlerine bakılırsa üç yaşlarında olduğunu düşünüyoruz. Gerçi biraz daha küçük ya da büyük de olabilir. Çok yaşlı değil, öyle diyelim."

"Peki barınağa nasıl geldi?" "Sahibi beklenmedik bir şekilde öldü."

"Oh." Kalbim sıkışıyor. "Zavallı bebek." "Dışarı gel, Barry," diyor.

"Barry mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, adı Barry. Elbette isterseniz değiştirebilirsiniz."

"Son sahibi ona Barry mi diyordu, yoksa buraya geldiğinden beri bunu sen mi uydurdun?"

"Ona hep Barry derlerdi."

Barry adında bir köpeğim olsun istemiyorum. Daha asil ve havalı bir şey düşünüyordum.

Hmm, bunu düşünmem gerekecek.

"Son evinde dışarıda yaşayan bir köpekti."

"Ama ... içeriyi seviyor mu?" diye sordum.

"Bana bunu yapmayan bir köpek göster." Tasmaşını ona takıyor ve o da çekingen bir şekilde dışarı çıkıyor.

Koklaması için elimi uzattım. "Merhaba." Kuyruğu zayıf bir şekilde sallanıyor ve ben de gülümsüyorum. "Hadi eve gidelim." Onu dikkatlice kapıdan çıkarıyorum ve o da sanki gitmeme izin var mı der gibi görevliye bakıyor. Arabama doğru yürüyoruz ve arka koltuğa tırmanmasına yardım ediyorum. Sessizce oturuyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum. "Sen iyi bir çocuksun." Dikiz aynasından ona gülümsüyorum. Bunu yapabilmek harika bir şey. Bundan daha iyisi olamaz.

Saat 1:00.

"Hav, hav, hav" tüm mahallede yankılanıyor. Bekliyorum.

"Hav, hav, hav."

Yatakta yuvarlandım. "Tanrı aşkına, Barry."

Birkaç dakika sessizlik.

Owoooooooooooooo.

"Ne oluyor be? Şimdi de kurt adam gibi uluyor mu?"
Battaniyeleri geriye atıp aşağıya indim. Arka kapıyı açtım.

"Ne oldu?" Öfkeyle fısıldadım. "Ne istiyorsun?"

Barry kuyruğunu sallıyor, oynamaya hazır.

"İçeri gel. Bütün sokağı uyanık tutuyorsun."

Beni geçip eve giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum. Bu saatlerdir devam ediyor. Dışarıda bırakıldığında havlıyor ve sonra onu içeri alıyorum. Beş dakika sonra tekrar dışarı çıkmak için havlıyor.

Ne istediği ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Barry daireler çizerek koşarken ben bitkin bir halde yere uzanıyorum. Oynamak için bana havlıyor, zıplıyor ve saçımı çekiştiriyor. Bir top alıp elimin yanına bırakıyor.

Aman Tanrım.

"Oyun zamanı değil," diye mırıldanıyorum uykulu uykulu. Topu alıyor ve tekrar düşürüyor.

Bir an uyuyakaldım ve arka kapıya gidip dışarı çıkmak için havlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Seni daha yeni içeri aldım."

Dışarı çıkmak için arka kapıyı tırmalamaya başladı.

Broşürde böyle bir şey yazmıyordu.

Kalkıp onu dışarı çıkarıyorum ve o da heyecanla arka bahçeye koşuyor.

"Git. Uyu. Uyu." Kapıyı kapattım ve oturma odasına geri döndüm. Yukarı çıkmanın bile bir anlamı yok. Sadece iki dakika sonra tekrar aşağı ineceğim. Örtüyü kapıp minderlerle birlikte yere uzanıyorum.

Bang, bang, bang.

Bir başlangıçla

uyanıyorum. Bang,

bang, bang.

Ne? Darmadağın oturdum. Uyuyakalmışım. Biri kapıyı mı çalıyor?

Owooooooooooooo, arka bahçeden duyuyorum.

Kahretsin, Barry yine uluyor.

Aceleyle ön kapıyı açtığımda Henley'nin lacivert saten boxer'ıyla kapıda dikildiğini görüyorum. "Cidden bu kadar bencil misin?" diye tükürüyor yanımdan geçip evime doğru yürürken.

"Huh?" Gözlerimi odaklamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. "Ne?" "Köpeğin bütün mahalleyi uyutmuyor." öfkeyle tükürüyor.

Owoooooooooooooo, kurt adam arka bahçeden ağlıyor.

"Çok özür dilerim," diye kekeliyorum. "O yeni ve daha yeni alışıyor.

Onu daha bugün aldım."

"O tam anlamıyla bir kabus."

Owoooooooooooooo, kurt adamın sesi.

Henley oraya doğru yürür ve aceleyle arka kapıyı açar. "Kapa çeneni! Kapa çeneni!" diye o kadar yüksek sesle bağırır ki sesi yan mahalleden bile duyulabilir.

Barry bir an sessizleşir ve sonra tekrar havlar.

Henley arka bahçeme doğru yürüyor. Barry'nin kulübesini işaret ederken "Dinle, sen," diye bağırıyor. "Yatağına gir ve uyu. Tamam mı? Şimdi."

Barry kulübesine giriyor ve kıvrılıyor.

Henley evime girdi ve kapıyı çarptı.

"O köpeği yarın g e l d i ğ i yere geri götüreceksin," diyor.

Bu adam tüm zamanların en kendini beğenmiş pisliği. Başımı kaşıyorum ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Anlıyor musun?" Gözleri vücudumda geziniyor ve kaşları kalkıyor. "Peki sen ne giyiyorsun?"

Bölüm 4

Kendime bakıyorum ve utanıyorum. Ne giyiyorum ben böyle? "Şey ... tabii ki ..." Söyleyecek bir şey arıyorum, bana bir mazeret sunacak ilahi bir müdahale. Sadece boxer şort giymiş kaslı vücuduna bakıyorum ve ellerimi vücuduna doğru kaldırıyorum. Tabii ki fotoşoplanmış gibi görünüyor. "Asıl soru ne giydiğin," diye atılıyorum.

Sessiz bir meydan okumayla ellerini kalçalarına koyar. "Pijama."

"Şey ..." Dilim tutuldu ve doğru kelimeleri bulamıyorum. Bu adam beni neden bu kadar aptal yapıyor? "Gecenin bir yarısı buraya gelip pijamalarla yarı çıplak bana emirler yağdırmaya nasıl cüret edersin? Bu işler böyle yürümez Henley. Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama seni temin ederim ki bu evde olup biten hiçbir şey hakkında söz hakkın yok."

Tavri değişiyor ve öne doğru bir adım atıyor, bu da benim bir adım geri atmama neden oluyor.

Onun yakınlığı kalbimin göğsümde takla atmasına neden oluyor.

"Buraya itini kontrol etmeye geldim."

"Köpeğimin kontrolü sizi ilgilendirmez Bay James."

Tekrar öne doğru adım atıyor, gözleri kararıyor. Buzdolabımın karşısında köşeye sıkışana kadar içgüdüsel olarak geri adım atıyorum.

"Senin itin beni ilgilendirir."

Mutt kelimesini nasıl seksi hale getiriyor?

Birbirimize bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum, aramızda hava dönüyor.

Saçımdan bir parça alıyor ve parmaklarının arasında tutuyor. Nefesi tenimi gıdıklıyor. "Pijamaların çok gülünç."

"Onları seviyorum," diye tükürdüm. Bu bir yalan. Şu anda binlerce kez ölmek istiyorum.

Başka bir şey söylemeden dönüyor ve ön kapıdan çıkıyor. Kapı arkasından kapanırken arkasına bakıyorum.

Kalbim göğsümde sertçe atıyor. Minnie Mouse iç çamaşırlarıma bakıyorum. "Siktir git, Minnie."

"Aman Tanrım, Blake Grayson'ın burada yaşadığına inanamıyorum," diye fısıldıyor Chloe perdelerin arasından bakarken. "Bu sokak orgazmların ana merkezi. Hatta kutsal kâse."

Gözlerimi deviriyorum, etkilenmiyorum. "Onlar sik kafalı. Bütün erkekler dev gibi sik kafalıdır."

"Ben de tam olarak bunun peşindeyim, yani her iki taraf da kazanıyor," diye yanıtıyor casusluğuna devam ederken. "O yeşili oraya kim koydu bu arada?"

"Ethel'in kocası yeşillik bekçisiydi. Görünüşe göre golf oynamayı çok seviyormuş, bu yüzden çıkmaz sokağın ortasını golf sahasına çevirmiş, oraya bir ızgara koymuş, masa ve sandalyeler koymuş. O öldü ama şimdi herkes onun yarattığı park alanını kullanıyor."

"Yani hepsi sokağın ortasında mı takılıyor? Bu gerçekten harika. Ne yaptıklarını senin pencereden görebiliyoruz. Kutup pozisyonu."

"Ah, bunu gerçekten iyi düşünemedim."

Pencereden bakmaya devam ederken, "Tamam, o zaman bana özeti anlat," diyor. "Kim kimdir?"

Kalktım ve ona katıldım. Erkeklerin hepsi masada ve sandalyelerde oturuyor ve birkaçı golf topu oynuyor.

"İşte Henley golf topunu atıyor ve belli ki Blake Grayson da onun yanında."

Benim gözler zencefil üzerinde ve Omuz kaslar Henley topu atarken gömleğinin altından seğiriyor.

Lanet olsun.

"Kahretsin, Blake çok ateşli," diye mırıldanıyor, gözleri onlara yapışmış. "Umarım tişörtünü çıkarır."

"Neden gömleğini çıkarsın ki?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü golf oynadığı için çok ateşli." Sanki aptalmışım gibi gözlerini açıyor.

Ciddi misin?

"Bir de avukat bir adam var ama adını unuttum. Onu henüz görmedim," diye devam ediyorum. "Ve bilmiyorum ama masada oturan adamlardan birinin diğer taraftaki kapı komşum olduğunu varsayıyorum, Antony ya da öyle bir şey." Omuz silkiyorum. "Ve onun yanında da ..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Diğerleriyle henüz tanışmadım."

"Pekala, çık dışarı."

"Ne?"

"Hadi oraya gidelim ve onlarla tanışalım."

"Yapmayalım. Büyük Kral Henley ile zaten bir dövüş yaptım ve rövanş istemiyorum."

Pencereden dışarıyı gözetlemeye devam ediyoruz.

"Harika bir manzara," diye fısıldıyor Chloe, gözlerini sokağa dikmiş. "Burası benim yeni koltuğum, yirmi dört yedi. Patlamış mısırın var mı?"

Gece, sırları gören. Günahların kışkırtıcısı.

Yatak odamın gölgesinde duruyorum. Benim ışığım kapalı; onun başucu lambaları açık.

Şehirdeki en iyi gösteride ön sıradan koltuklar.

Gurur duymadığım yeni bir hobim var. Yapmamam gereken birini gözetlemek: Kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı ilan eden Henley James.

Golf yeterince kötüydü, ama bu bir çentik daha atıyor.

Bunu yapmamalıyım. Bunun ne kadar ürkütücü olduğunun farkındayım, özellikle de birbirimizden nefret ettiğimizden beri, ama bir şekilde bu onu çok daha lezzetli kılıyor.

Kötü bir ayartma.

İstememem gereken bir ilaç, ama istemiyorum. Yemin ederim istemiyorum.

Henley yatak odasında üzerinde sadece bir havluyla dolaşıyor. Panjurlarını açık bırakıyor ve bana sahip olduğu şeyleri bilerek gösterip göstermediğini merak etmeye başlıyorum. Kaçırdığımı düşündüğü şeyi. Ben yatakta yalnızken onun hakkında sapkın şeyler düşünmem için beni yemliyor.

Yapacağımdan değil tabii ki.

Gözlerim kesilmiş kaslarının üzerinde gezinirken tırnağımı ısıyorum. Bronzlaşmış geniş sırtı, göğsünde bir tutam saç ve havlusunun altında kaybolan ince bir iz.

Lanet olsun, neden yatakta bu kadar iyi olmak zorunda?

Kes şunu.

Onunla ilgili sevilecek hiçbir şey yok, yine de kendimi geçen geceki küçük mutfak alışverişimizi gözden geçirirken buluyorum. Bir yandan da keşke Minnie Mouse külotumu yırtıp beni tezgâhın üzerine yatırsaydı diyorum.

Battaniyeleri geri çekiyor ve nefesimi tutuyorum; havluyu bırakıyor ve mükemmel kıcını kuş bakışı görebiliyorum. Karnım zonkluyor.

İşte burada.

Yatağa tırmanır ve yan masadan bir kitap alır. Gözlüklerini takar ve büyük yatak başlığına yaslanır.

Ne okuyor?

Keşke dürbünüm olsaydı.

Bu düşünceye gülümsüyorum ve pencereden son bir kez daha baktıktan sonra yatağıma girip yastığıma sarılıyorum. "İyi geceler Barry," diyorum ev arkadaşıma bakarken.

Ama beni duymuyor; Barry derin uykuda.

"Günaydın." Hemşire odasına girerken gülümsedim. "Hey, dönmüşsün." Leonie gülümseyerek bana kocaman bir hasta dosyası yığını. "Büyük ev sahibi nasıl?"

"Harika." Gülüyorum. Bugün bir hafta aradan sonra işe döndüğüm ilk vardiyam. "Önümüzdeki birkaç hafta gündüz vardiyasında çalışmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Yeni köpeğim hâlâ alışmaya çalışıyor ve onu henüz geceleri bırakamam." İlk dosyayı açtım ve notları okumaya başladım.

"Adı ne?" Karen soruyor.

"Köpeğim mi?" İkinci dosyaya geçiyorum. "Barry."

"Barry?" Warren kaşlarını çatır. "Köpeğine neden Barry diyorsun ki?"

"Ben yapmadım. Onunla birlikte geldi."

"Bize eviniz hakkında her şeyi anlatın. Gelişmeler için sabırsızlanıyoruz," diye araya giriyor Leonie.

"Şey." Omuz silkiyorum. "Ev berbat ama sokak güzel."

"Peki ya komşular?"

"Onlar . . harikalar."

Warren bilgisayara dönüyor ve Leonie onun arkasından bana bakarak gözlerini açıyor.

"Ne?" Ağzımı açtım.

Bir kağıda bir şeyler karalıyor.

Karen told me that Warren is going to ask you out on a date today.

Gözlerim açıldı. Kahretsin. Bir süredir çok arkadaş canlısı olduğumu hissediyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum çünkü arkadaşlığımıza değer veriyorum. Neredeyse birlikte çalışıyoruz.

her vardiyada; bana çıkma teklif ederse aramız
garipleşecek. Renee bir not daha karalıyor.

*Tell him that you have a boyfriend or
something.*

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ağzımı açtım.

*Before he asks you out or it's going to be
fucking awkward.*

Doğru.

"Bir bahçem var ve köpeğim harika. Orayı gerçekten
seveceğimi düşünüyorum." Saçmalıyorum.

Leonie, "Deb'in Cumartesi günkü bekârlığa veda
partisini dört gözle bekliyorum," diyor.

"Ben de," diye cevap verdim. Pek sayılmaz. Barry'nin
evde yalnız olması gibi küçük bir sorun var. Her şey yoluna
girecek; o zamana kadar yerleşmiş olur.

"Peki o bölgeyi satın almanıza ne sebep oldu?" Warren
soruyor. "Eski evinden epey uzakta."

Ayaklarımın üzerinde düşünmeye çalışıyorum. Biraz
zaman kazanmalıyım. "Eski sevgilime geri döndüm," diye
yalan söyledim.

Warren dehşete düşmüş bir halde bilgisayarından başını
kaldırır. "Ne?" Renee ve benim aramda bakışıp duruyor. "Ne
zamandan beri?"

"Şey ..." Duraksıyorum. Hayır, lütfen bunu sorgulama.
Bir bok için yalan söyleyemem.

Leonie araya giriyor. "Yıllar önce. Yan evde yaşıyor,
değil mi? Mülkü onun evinde kalırken buldunuz."

Ne?

Bu tüm zamanların en kötü yalanıdır.

"Evet." Omuz silktim. "Bu yüzden bölgede kalmak mantıklı geldi."

Tanrım.

Warren başını sallar ve gülümsüyormuş gibi yapar. "Kulağa harika geliyor."

Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissederek Warren'ın omzunu ovuyorum ama bu konuda bana güvenmesi gerekiyor. Bu bizim için daha iyi. "Hadi işe koyulalım, dostum. Uzaktayken arkadaşlığımızı özlemişim."

"Ben de seni özledim." Warren kendini sandalyeden kaldırdı. "Hadi gidelim."

Warren odadan çıkar ve Leonie alnını siler.

Çok yakındı.

"Gitmeye hazır mısın, koca oğlan?"

Barry ön kapıya doğru koşuyor, kuyruğu çılgınca sallanıyor. Kendi küçük sabah rutinimizi oluşturduk ve harika gidiyor gibi görünüyor.

Barry sabah koşuya çıkarsa, o arka bahçede güneşlenirken benim işe gitmemden oldukça memnun olduğu ortaya çıktı.

Bu lanet köpeğe bakmak bebek sahibi olmak gibi.

Yani, zor bir iş olduğunu biliyordum ama bu kadar ele avuca sığmaz olacağını tahmin etmemiştim.

Tasmasını taktım ve ön kapıdan çıktım. Çılgınlığımın bir yöntemi var. Eğer sabah tam 5:40'ta çıkarsam, işe gitmek için evden çıkan yan komşumuz olan götveren mühendisle karşılaşacağımı hesapladım.

Gerçekten kendime gelmem gerek. Casusluğum tam zamanlı bir mesleğe dönüşüyor ve nedenini gerçekten bilmiyorum çünkü ondan hoşlanmıyorum bile.

Göze ve hafızaya bu kadar kolay hitap etmeseydi onu görmezden gelmek çok daha kolay olurdu.

Ön kaldırımda yürüyoruz ve Carol hortumla bahçesini suluyor. "Günaydın Juliet," diye sesleniyor.

"Günaydın, Carol." Işıldıyorum. "Güzel bir gün, değil mi?" "Kesinlikle öyle. Bu sabah yine kaldırıma çıkmışsın, canım?"

"Uh-huh."

"Benim için de koş, olur mu?"

Posta kutuma tutunurken gülüyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu çıkmaz sokak bir rüyada yaşamak gibi. Stepford karısı gibiyim ama kocam ve zengin ve mükemmel olma kısmı yok.

Tam o sırada Henley'nin ön kapısı açıldı ve bugün lacivert olan takım elbisesiyle dışarı çıktı. Yukarı bakıp Carol ve bana el salladı. Biz de pis sapıklar gibi el salladık.

Evrak çantasını Range Rover'ının arka koltuğuna koyuyor ve telefonuna cevap veriyor. Biriyle konuşurken arabasının yanında duruyor ve gözlerim bu güzel adama takılıyor. Mükemmel bir duruş, 1.80 boyunda, siyah saçlı, kare çeneli ve iyi yağlanmış bir makine gibi yapılı.

Bir seks makinesi.

Ve bilmeliyim, çünkü onu her gece neredeyse çıplak görüyorum.

Sanırım gizlice bakmamı istiyor ve demek istediğim, onun yarısı kadar ateşli olsaydım, ben de panjurlarımı açık bırakırdım. Her zaman çıplak dolaşırdım.

Kendine gel, Juliet.

O dev bir sik kafalı. Hatırladın mı?

Telefonla konuşmaya devam ediyor ve acele edip gitmesi gerekiyor, yoksa onun önünde koşmaya başlamak zorunda kalacağım. Bu çok garip. Arkadan nasıl görüneceğim? Genelde sadece bir anlık bakışını yakalıyorum ve sonra uzaklaşıyor.

Gerinmeye devam ediyorum, zamanımı beklemeye çalışıyorum.

Şimdi uzaklaş. Hadi. Arabana bin ve uzaklaş.

Telefonda konuşurken tekrar ona bakıyorum. Ceketinin kolları biraz yukarı doğru kıvrılmıştı.

pahalı, kalın bir saat. Ne tür bir saat olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen benim arabamdan daha pahalıdır.

Kahretsin, daha fazla oyalanamam. Ne yaptığım çok açık. İşte hiçbir şey. "Hadi gidelim, dostum." Yanımda sadık dostumla koşmaya başlıyorum, neşeli görünmek için elimden geleni yapıyorum. Yolun elli metre kadar ilerisine geldim ve yıkılmak üzereyim. Geçin artık. Bu tempoya bu kadar uzun süre dayanamam.

Askeri eve yaklaştığımda ön kapı açıldı.

İki kızla birlikte iri yapılı, tıraşlı bir adam belirir.

Bir kızı öpüyor ve sonra dönüp diğerini öpüyor. Carol haklıydı; onlar çete üyesi.

Oh . . .

Büyülenmiş bir şekilde koşmaya devam ediyorum.

Ne kadar egzotik. Aklım almıyor. Bu nasıl oluyor? Birini tamamen bitirip diğerine mi geçiyor, yoksa sürekli yer mi değiştiriyorlar? Bir an için bu senaryoyu düşündüm. Başka bir kızla paylaşmak isteyeceğimi sanmıyorum; bu bana seksi gelmiyor. Ben iki erkekle birlikte olmak isterdim.

Barry aniden önüme kırdı. Tökezleyip düşünüyorum ve hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde kendimi son anda yakalıyorum.

Siyah Range Rover yanıma yanaşır ve yolcu tarafındaki camı indiriyor. "Ne oldu Juliet, dikkatin mi dağıldı? Gözlerini yoldan ayıramıyor musun?" Henley kaşlarını kaldırarak soruyor ve şakacı mı yoksa yargılayıcı mı olduğunu bilmiyorum.

"Sadece etrafa göz kulak oluyorum Bay James," diye cevap veriyorum koşmaya devam ederken.

"Carol'ın mahalle izleme programının en yeni üyesi olarak ne üzerinde çalıştın?" diye soruyor.

"Orduevi kesinlikle izlenmesi gereken bir yer."

Yanımda yavaş bir tempoda ilerlerken yüzünde bir muziplik beliriyor. "Bundan daha hızlı koşarsın sanmıştım."

Yanlış düşünmüşsün.

"Elit sporcuları eleştirmek sizin için bir hobi mi?" Puff.

Lütfen uzaklaşın. Kalbim durmak üzere.

"Sadece sakar olanlar." Sırıttıyor.

Bir sırtıma nasıl muhteşem olabilir?

Kendine gel,

Juliet. O bir pislik.

"Yoluna git o zaman." Üflememeye çalışıyorum.

Ölmek . . . hava yok.

Arabası benim yanımda yavaş kalıyor. "Seni kızdırıyor muyum?"

Çek git, orospu çocuğu!

"Evet ve bu işte çok iyisin," diye pufladım. "Git ve her ne yapıyorsan onu yap."

Sanki görevi tamamlanmış gibi gülümsüyor. "İyi günler." Arabasıyla uzaklaşıyor ve ben de köşede gözden kaybolan süslü arabasını izliyorum. Durup ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Belki de pijamalarım yüzünden bana acıdığı için bana iyi davranıyordur.

Kendimi Minnie Mouse iç çamaşırlarıyla ve onun benim hakkımda ne düşündüğünü hayal ediyorum ve tiksintiyle nefes alıyorum.

"Koşmaya devam et, sürtük."

Bekarlığa veda partisinde herkes beyaz giyer.

Sırada ne var, siyah bir düşün mü?

Boy aynasında kendime bakmak için geri çekiliyorum.

"Hmm."

Dönüp arkama bakıyorum. Bu elbise normalde giydiğimden çok daha kısa.

Mini elbisem vücuda oturan ve askısız, nude stiletto giyiyorum ve aynı renkte bir clutch takıyorum. Sahte bronzlaşmışım, sarı saçlarım aşağı ve dolgun ve makyajım seksi olmaya çalışıyor.

"Fena değil."

Bu gece saçlarımı açacağım, kızlarla eğleneceğim, belki kafamı dağıtmak için biriyle dans ederim. Her şeyden kastım, sınırı aşan amcık suratlı yan komşum Henley James.

Şu lanet adam dikkat dağıtıyor.

İki haftadan uzun bir süredir evimdeyim ve boya yapmak ve tadilatımı planlamak yerine tek yaptığım onu gözetlemek ve plan yapmak.

Bu ters etki yaratıyor ve gerçekten sinir bozucu olmaya başladı.

Barry'nin kocaman kemiğini buzdolabından çıkarıp arka tarafa götürüyorum. "Bu seni meşgul eder," diyorum ona. Bana öylece bakıyor, hediyemle hiç ilgilenmiyor.

"Sen ye," diyorum
ona. Görmezden
geliyor.

İçeri giriyorum ve o da beni takip etmeye çalışıyor. "Hayır, sen iyi bir çocuk ol ve bu gece kendini eğlendir. Annenin dışarıda bir geceye ihtiyacı var."

Hemen havlamaya ve içeri alınmak için kapıyı tırmalamaya başlar.

"Hayır," dedim ona.

"Hav, hav, hav," diye devam ediyor.

"Ciddiyim." Saatile bakıyorum. "Gitmem gerekiyor." Arka kapıdan uzaklaşıyorum. Belki beni göremezse sakinleşir. Ben evdeyken dışarıda kalmaktan oldukça mutlu.

Uzaktan gelen havlama sesiyle rujumunu yeniden sürüyorum.

Tanrı aşkına.

Henley'nin tekrar delirmesini
istemiyorum. "Barry, kes şunu."

Henley

Kartları elimde tutuyorum ve puromdan bir nefes çekiyorum. Gözlerim masanın etrafında geziniyor. Poker gecesi.

Ve kışlarını tekmeliyorum.

Blake bir deste fiş bırakıyor. "Elli arttırıyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Bundan emin misin?" "Eminim."

"Görünüşe göre siz çocuklar Henley James'in bankasına bir para daha yatırılıyorsunuz." Sırıtiyorum.

Blake purosunu dişlerinin arasında tutarken bir yandan da elinin içinden bakıyor. "Bu banka lanet olası bir yolsuzluğa bulaşmış." Kartlarını yere atar.

Kıkırdıyorum. "Peki ya sen, yumuşak sik?" Ant'a soruyorum. "Sikeyim kapalı," Bennet

mırıldanıyor, derin konsantrasyon içinde, arkasına stratejik olarak yerleştirilmiş bir kalem

Kulak. "Bekle."

"Full house." Kartları yere bırakırken sırtıtiyorum.

Masa patlar. "Siktir git," diye bağırırlar. "Yüzde yüz hile yapıyorsunuz."

Kartları karıştırmaya başlarken gülüyorum. Kapı çalındı.

"Pizza bu," diyorum. Hepimiz masaya yirmi dolar atıyoruz ve Blake kapıyı açmaya gidiyor.

"Kim bahisleri ikiye katlamak ister?" Masanın etrafına bakarken sırtıtiyorum.

"Üç katına çıkar," diyor Antony.

Sandalyemde arkama yaslanırken gülüyorum. "Gördüğüm kadarıyla tekrar eğilmek için yalvarıyorsun."

Blake'in seksi olmaya çalışan sesiyle "Merhaba," dediğini duyuyoruz. "Sen de kimsin?"

"Henley evde mi?" Juliet'in sesini duyuyorum ve başımı kaldırdığımda onu beyazlar içinde, Afrodite'ye benzerken görüyorum.

Bir dakika sonra kapıda duruyordum. "Juliet." Gözlerim onun bronzlaşmış ve kaslı bacaklarına kayıyor ve onları kulaklarımın etrafında hayal ediyorum.

Tahrik olduğumu hissediyorum.

Hmm.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor.

Birdenbire bütün çocuklar arkamda durmuş, tanıştırmayı bekliyorlar.

Siktir git.

"Merhaba, ben Bennet." Öne doğru bir adım atıyor ve onun elini sıkıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Ona donuk donuk bakıyorum. Bunu düşünme bile.

"Merhaba." Gülümsüyor. "Ben Juliet."

Başparmağıyla evini işaret ediyor. "Yan daireye yeni taşındım."

"Bu harika," diyor Antony abartılı bir şekilde. "Komşuyuz. Mükemmel."

Kaburgalarına hızlı bir dirsek attım.

"Ben Blake." Elini sıkıyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde onu çeviriyor. "Bu arada harika görünüyorsun. Beyaz gerçekten gözlerini ortaya çıkarıyor."

"Oh" diyor utanarak. "Teşekkürler, sanırım."

Arkasına geçiyorum ve parmağımı boğazımda gezdirerek ona bakıyorum.

"Juliet, içeri gel ve bizimle kâğıt oyna." "Beni görmeye geldi," diye Ç I K I Ş T I M . En azından o Olsa iyi olur. Onu ön merdivenlerden aşağıya, hayvanat bahçesindeki hayvanlardan uzağa götürüyorum.

"Araya girdiğim için çok özür dilerim" diyor.

"Sorun değil." Gözlerimi onun yüzünde tutmaya konsantre oluyorum. O harika göğüsleri hatırlıyorum.

Zıplıyorlar.

"Bu gece dışarı çıkıyorum ve Barry ile bir sorunum olduğu konusunda seni uyarmak istedim," diye yanıtlıyor.

"Barry kim?"

"Köpeğim. Hani şu nefret ettiğin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Köpeğine Barry adını mı verdin?"

"İsmiyle birlikte geldi. Her neyse, bu gece bir randevum var ve ..."

Randevuya böyle mi çıkacak?

Owooooooooooooo. Yandaki köpek uluyor ve anında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Bundan daha kötü bir ses olabilir mi?" Ona sordum.

"Sadece benim dışarı çıkmamdan hoşlanmıyor."

Bu ikimiz için de geçerli.

"Senin için bebek bakıcılığı yapmıyorum. Köpeğin pısırsaksa elimden bir şey gelmez Juliet. Barry adında bir köpek alırken ne düşünüyordun ki?"

"Biliyorum ... ama" -omuzlarını kamburlaştırıyor ve sevimli olmaya çalışıyor- "eğer yapabilirsen-" Üzerinde bir telefon numarası olan bir kağıt parçası uzatıyor.

"Gelip geri almaları için barınağı mı arayayım?" Kuru bir şekilde cevap veriyorum.

"Hayır," diye tersliyor. "Ben gittiğimde sakinleşecek. Bundan eminim."

"Ya yapmazsa?"

"Ara beni, eve geleceğim."

Owooooooooooooo çitin üzerinden pısırsık köpek ağlıyor.

Hmm . . . Kağıdı ondan aldım. "Eğer ararsam doğruca eve gelsen iyi olur çünkü bütün gece bunu dinlemek istemiyorum."

"Onu duymayacaksın bile; arkadaşlarıyla kağıt oynuyorsun."

"Yakında onlardan sıkılacağım."

"Siktir git," diye koro halinde bağırdıklarını duyuyorum ve gözlerimi deviriyorum. Tabii ki dinliyorlar.

"Yani sakinleşmezse beni arayacak mısın?"

"Bu büyük bir rahatsızlık."

"Lütfen?" Oracıkta bir jig yapıyor.

Ağır ağır nefes veriyorum. "Sanırım bunu yapmak zorundayım. Tüm caddenin kesintiye uğramasını

istemiyorum."

"Teşekkürler."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "İyi geceler."

Pek iyi değil.

"Sen de."

Bir araba yanaşıyor. "Bu benim Uber'im. Sonra görüşürüz. Teşekkürler." Dönüp uzaklaşıyor ve ben de yürürken onun seksi küçük kıçının kıpırdanışını izliyorum.

Hmm . . .

Çileden

çıkarıcı.

İçeri girdiğimde çocukların hepsinin pencerenin önünde durduğunu ve perdelerin arasından ona baktıklarını görüyorum.

"Vay anasını, çok ateşli," diye soluk soluğa kalıyor Blake. "Gerçekten çok ateşli."

Kart masasına tekrar otururken "Gözler kapalı," diye çıktım.

"Ne iş yapıyor?" Bennet soruyor. "O bir hemşire."

"Bir hemşire," diye nefes nefese kalıyor Bennet. "Siktir, bana her an sünger banyosu yaptırabilir."

Kartları karıştırırken, "Pis aletine yetecek kadar sabun yok," diye mırıldandım.

"Hangi hastane?" Blake soruyor. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Emin değilim."

Bennet, "Juliet Bankası çok yakında benden bir depozito alacak," diyor.

"Olmuyor." Kartları dağıtmaya başladım.

"Bana iyi bir sebep söyle."

"Çünkü küçük penis bankasından para çekmiyor." Gülüyorlar.

"Ve ayrıca." Kartlarımı toplayıp elimde yeniden düzenliyorum. "Juliet Bankası'nda zaten açık bir hesabım var."

"Ne?" Hepsinin nefesi kesilir.

"Yapamazsın." Puromu elime alırken gülümsedim.

**"Detaylar, detayları istiyoruz."
"Bir centilmen asla söylemez."
"Doğru, ama sen bir centilmen değilsin."
Kartlarıma bakarken gülümsüyorum. Aklım nefis
Bayan Drinkwater'da dolaşıyor. "İki katı ya da hiç."**

Juliet

Müzik yüksek sesle çalıyor ve ben kızlarla daire şeklinde dans ediyorum. Çakırkeyifim, çakırkeyiften de çakırkeyifim. Kokteyller bu gece çok kolay içiliyor ve ben çok iyi vakit geçiriyorum.

"Banyo mu?" Leonie bağırır.

Başımı sallıyorum, o da elimden tutup beni kulübün içinden banyoya götürüyor. Tökezleyerek içeri giriyorum ve kabin dönmeye başladığında oturuyorum. Oh adamım ... benim için daha fazla yok.

Telefonumu çıkardım ve cevapsız bir çağrı gördüm.

"Kimin numarası bu?" Yanımdaki kabinde oturan Leonie'ye sesleniyorum.

"Ha? Ne numarası?"

Numaraya tıklıyorum ve geri arıyor.

"Zamanını aldı," diyor kalın bir ses.

"Sen misin Harry?" Adını unutmuş gibi yapıyorum.

"Şansını zorlama, Juliet. "Şansını zorlama Juliet.
köpeğinizi zehirliyor."

Huysuzluğu beni kıkırdatıyor. "Barry kötü mü davranıyor?" "Sen ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Yola çıkıyorum."

"Acele et." Telefon kapandı.

Ayağa kalkıyorum ve elbisemi aşağı çekiyorum. "Eve gitmeliyim," diye sesleniyorum Leonie'ye.

"Neden?"

"Çünkü Harry Barry'yi zehirleyecek," diye sesleniyorum. "Ha? Barry kim?"

"Köpeğim."

"Harry kim?"

"Komşumun adı aslında Harry değil, ama ona Harry demek eğlenceli."

"Şu anda kafam çok karışık," diye sesleniyor rastgele bir kız diğer tarafımdaki kabinde.

Leonie, "Bu durumda iki kişi oluyoruz," diye seslendi.

Kıkırdıyorum. "Başka kimsenin tezgahı dönüyor mu?" diye soruyorum. Herkes hep bir ağızdan

"Evet," diye bağılıyor.

Kızlarla vedalaşıp ön kapıya doğru sendeliyorum ve yer altımdan kayarken bir Uber çağırıyorum.

Oh adamım . . .

Araba yanaştı. "Teşekkür ederim." Kapıyı açtım ve bir bacağımı dışarı çıkardım, sonra diğerini.

Nasıl bu kadar çakırkeyif oldum?

Çıkamaz sokak sessiz, tek bir çıt bile duyulmuyor. Henley'nin evine bakıyorum ve gülümsüyorum. İçeri girip onu kendi dikiz şovumla şaşırttığımı hayal ediyorum.

"İyi geceler," diyorum Uber şoförüne. "Sana da."

"Sarhoş ve düzensiz insanları alma," diyorum ona. "Dışarıda bazı gerçek baş belaları var."

Gülümsüyor. "Tek başına çıkabilecek kadar iyi misin?" Tanrım, çok çakırkeyifim.

"Evet. Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim." Aptalca gülümsedim. "Çok eğlendim."

"Bu lanet olası bir randevu değil Juliet," diye homurdanıyor Henley'nin sesi. Ne?

Kolumdan tutup beni arabadan çekti ve Bay Kutsal Ateş'in kendisiyle yüz yüze geldim.

"Oh." Ne kadar uygun. "Sensin."

Bölüm 5

Henley

"İçeri gir ve itini kontrol et."

Juliet bana seksi bir şekilde gülümsüyor. "Böyle it demeyi kes."

Dudaklarımı büküyorum. "Muttt diyeceğim"- vurgu yapıyorum

T-"nasıl istersem."

"Hmm." O gülümser."Her zaman Yani otoriter, Bay James."

Hiçbir fikrin yok.

O sallanıyor üzerinde onu Ayaklar. O gerçekten oldukça sarhoştur. "Sarhoştur."

"Öyle miyim?"

"Kendinizi kötü niyetli Uber sürücülerine sunmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?"

Kıkırdıyor ve evine doğru dönüyor. Eğiliyor ve topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. O bunu yaparken ben de elbisenin içindeki kışını izliyorum. "Kışkandın mı Henley?"

Lanet olsun.

"İçeri gir," diye uyarıyorum onu. "Yoksa ne olur?" diye alay ediyor.

Posta kutunuzun üzerine eğilin, işte bu.

"Benimle oynama, Juliet."

Bana doğru dönüyor ve alt dudağını ısırırken seksi bir şekilde gülümsüyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bana doğru geri yürüyor. Yüz yüze geldik.

Parfümü etrafımı sarıyor. Sikim onun yakınlığını takdir ederek seğiriyor.

Aklından bile geçirme.

"Henley," diye fısıldıyor.

Gözlerim dudaklarına düşüyor. "Evet."

"Eğer seninle oynuyor olsaydım, sana iğrenç bir şey söylerdim."

"Ne gibi?"

Aramızdaki hava çatırdıyor.

Yakınıma eğiliyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Sekiz aydır seks yapmadım," diye nefes alıyor.

Sertçe nefes alıyorum. Lanet olsun, bana bundan başka bir şey söyle.

Zonk, zonk, zonk . . .

Vücudumun her yerinden fışkıran kanın sikimi doldurduğunu duyuyorum.

Bu hiç iyi değil. Görevi iptal et.

Bana iyice ve derinlemesine bindiğini, mükemmel göğüslerinin zıpladığını hayal ediyorum. Arayı kapatmak için sekiz ay. Ateş gibi olurdu.

O zina yapan bir cadı, hatırladın mı?

Kes şunu.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Muhtemelen bunu önemseyen birine söylemelisin. Uber şoförünü geri çağırmamı ister misin?"

Sırıttıyor. "Belki de öyle."

"İçeri gir." Evini gösterdim.

**Sana ağza alınmayacak şeyler yapmadan önce. .
. ya da aşırı yardımsever bir Uber şoförünü öldürmeden önce.**

"Çok otoriter, Bay James." "Hiçbir fikrin yok."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi hayal ediyor.

Sikeyim.

Neden bu kadar ateşli?

En son seks yaptığımızda DNA'mı değiştirmişti. Bunu bir daha yapmamın imkanı yok.

"İçeri gir," diyorum.

Bana seksi bir şekilde gülümsüyor ve lanet olsun, onu öpmek istiyorum.

"Hemen içeri gir, Juliet," diye homurdanıyorum kontrolün son santimiyle mücadele ederken. "Ve lanet köpeğini sustur."

Omuz silkiyor. "Tamam." Dönüp evine giriyor ve kapıyı kapatmadan önce parmak uçlarıyla bana el sallıyor.

Kapıya bakıyorum. Sikim taş gibi sertleşti ve Tanrı aşkına, hemen yanı başımda yaşayan bu günaha ihtiyacım yok.

Evime girdim ve yatak odasına çıktım. Yan çekmecemi açtım ve kayganlaştırıcıyı çıkardım.

Bir erkek yapması gerekeni yapmalı.

Juliet

Güneş parlıyor ve ben ön merdivenlerimin yanındaki bahçeyi ayıklıyorum. Mükemmel bir Cumartesi öğleden sonrası.

Odaklanma zamanı.

Artık dünyanın en büyük hıyarını düşünmek yok. Her şeyi aşırı analiz ediyorum. Bu hafta çok kaba davrandı, sabahları geçerken el bile sallamadı. Hatta bana sanki can düşmanıymışım gibi bakıyor.

Tam olarak emin olmasam da geçen hafta sonu flört ettiğim için pişmanlık içinde yaşıyorum. Sanırım ona uzun zamandır seks yapmadığımı söyledim ya da belki de bu bir kabustu. Her iki durumda da, bir daha asla içmeyeceğim.

Benden nefret ediyor, ki bu benim için sorun değil, çünkü ben ondan daha çok nefret ediyorum.

Evimi yenilemek gibi önemli şeylere konsantre olacağım.

İlk durak, bu bahçe.

Carol'ın sesini duyuyorum.

"Merhaba, Juliet." Yukarı baktım.

"Merhaba."

Ayıklamaya devam ediyorum. Git buradan Carol, hiç havamda değilim.

"Ethel'in kızının onunla birlikte yaşamaya geleceğini duydun mu?"

"Öyle mi?" Cevap veriyorum ama aklım başka bir yerde. "Bana sorarsan Henley'i baştan çıkarmaya geliyor."

"Bekle, ne?" Ona bakıyorum. "Henley'i baştan çıkarmaya kim geliyor?" Birdenbire konuşmaya ilgi duyarak soruyorum.

"Oh, Ethel'in kızı, Taryn. Gözü hep onun üzerindeydi. Ve şimdi evliliği bittiğine göre, tabii ki ilk geldiği yer burası."

"Nasıl biri?"

"Muhteşem." Gözlerini genişletiyor. "Gerçek süper model malzemesi."

Harika.

Canla başla kazmaya başladım. Umurumda değil. Carol uzaklaşırken, onun benim için bir hiç olduğunu düşünüyorum.

Poof'tan ona.

O vermeye devam eden bir hediye. Onunla seks yapmayı hayal etmek yeterince kötü; bunu başkalarıyla yaptığını görmek ise tam bir kabus olacak.

Bir erkek arkadaşı bulmalıyım, hem de hemen.

Bir araba alayı gelip ön tarafa park ediyor. Başımı kaldırıp baktığımda tüm iş arkadaşlarımı gördüm. Bir yığın.

Olamaz.

"Hepinizin burada ne işi var?" Nefes nefese kaldım.

"Sürpriz!" diye sesleniyorlar. Bazıları bitki taşıyor; diğerleri yemek tabakları ya da şarap şişeleri taşıyor. "Sürpriz bir eve taşınma partisi."

"Ne?"

Tanrım,
hayır.

"Harika," diye yalan söyledim. Bugün yapmak istediğim en son şey bu.

Chloe bana bu öğleden sonra annesini ziyarete getireceğini söyledi. Bunu planladıklarından haberim yoktu.

"İçeri gel, içeri gel." Ayağa kalktım. "Berbat görünüyorum."

Chloe yanağımdan öptü. "Mutlu ev taşınmaları, bebeğim."

İçeri girerken kolumu ona doladım. "Seni öldüreceğim, bunu biliyorsun, değil mi?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Kesinlikle."

Henley

Son parçayı da kurutmayı bitirirken güderi ile arabamın bagajını ovuyorum.

Juliet'in evinin ön verandasından yüksek sesli bir kahkaha sesi geliyor ve ben de o tarafa bakıyorum.

Orada neler oluyor?

Bir Cumartesi gecesi daha onun gürültücü köpek şaklabanlıklarına katlanacağımı düşünmese iyi olur.

Aklım geçen hafta sonuna ve onun küçük beyaz elbisesine gidiyor.

Düşünebildiğim tek şey bu.

Arabanın bagajını o kadar sert ovuyorum ki boyası neredeyse soyuluyor.

Kapalı.

B a ş ı m ı n belasından başka bir şey değil. Neden o buraya taşınma cüretini göstermesi beni aşıyor. Yani, ne yapmaya çalışıyor? Kim olduğunu sanıyor?

Arabamı iki kat hızla kurutmaya devam ediyorum. Kingston Lane sonsuza dek mahvoldu.

İnanılır gibi değil.

Bagajı daha sert ovuyorum.

Telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum ve numara geliyor.

Vanessa.

Hmm. "Merhaba." Sırıtiyorum.

"Hey, sen," diye mırıldanıyor baştan çıkarıcı bir ses.

"Ne yapıyorsun?" Gülümsüyorum.

Bu kadından haber almayı seviyorum. Asla bir ilişki talep etmiyor. Karmaşık değil, ateşli ve sinir bozucu bir köpeği yok ya da yan dairede yaşamıyor.

"Dokuza kadar çalışıyorum ama belki bu akşam eve dönerken uğrarım? Seni bir süredir görmedim," diye yanıtlıyor.

Ruh halimi düzeltebilecek biri varsa o da Vanessa'dır. "Kulağa hoş geliyor." Gülümsüyorum. "Görüşürüz o zaman."

"Dört gözle bekleyeceğim."

Telefonumu cebime geri koydum ve işime geri döndüm.

"Merhaba," diye bir adam sesi geliyor garaj yolumdan. "Merhaba," diyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet." Gülümsüyor ve elimi sıkmak için elini uzatıyor. "Ben Warren."

"Henley." Kaşlarımı çattım. Bu adamı tanıyor muyum?

"Ben Juliet'in arkadaşıyım," diyor. Benim yaşlarımda, otuzlu yaşların başında, sarışın, yakışıklı bir adam. "Onu ziyarete geldim ve seninle tanışmak istedim."

Neden?

"Tamam."

"Onunla artık birlikte olduğunuzu biliyorum," diye devam ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

"Bana senden ve erkek arkadaşının yan evde yaşadığından bahsetti."

"Öyle mi yaptı?" Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Öyle mi yaptı?" Söyleyecek bir şey düşünürken arabamı ovuşturuyorum. "Yani

Sana bunu söyledi çünkü. Sanırım ona çıkma teklif ettin?"

"Yapacaktım." Üzüntüyle omuz silkiyor. "Ama önce bana senden ve ondan bahsetti."

İçten içe gözlerimi deviriyorum. Tabii ki o yaptı. Bu zavallı piçi reddettiği için beni günah keçisi olarak kullanıyor.

Bu kadın yaşayan son.

"Sadece onun ne kadar özel olduğunu bildiğinden emin olmak istedim." Omuz silkiyor.

"O kesinlikle özel biri, tamam mı?" Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum.

Özellikle de sinir bozucu.

Arabayı kurulamaya devam ederken gözlerimi büyüttüm. İnanılır gibi değil.

"Ona iyi bak, olur mu?" diye sorar.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Yaparım. Geldiğin için teşekkürler.

Memnun oldum Warren."

Evine git, ezik.

"Güle güle," diyor. Kulaklarımdan dumanlar yükselmeye başlarken onun Juliet'in evine geri dönüşünü izliyorum.

Çocuklar kâğıt oynarken ve birkaç bira içerken ben çıkmaz sokağın ortasındaki golf bahçesinde oturuyorum. Oynayamayacak kadar kızgıyım.

"Neyin var senin?" Blake soruyor.

"Hiçbir şey." Biramı yudumluyorum, Juliet'in evinden gelen kahkahalar dikkatimi dağıtıyor.

Orada bu kadar komik olan ne var ki?

"Lütfen bana Juliet'i tekrar çivilediğini söyle?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, Juliet'i tekrar çivilemedim çünkü o benim komşum. Ve medeni dünyadaki herkes bilir ki komşuna kemik vermezsin." Tiksinerek biramı yudumluyorum.

Bennet, "Sorun görmüyorum; hepimiz üniversitede komşularımızla yattık," diye yanıtlıyor.

"Kardeşlik eviydi," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Ve tamamen kontrolden çıkmıştık."

"Eğer harekete geçmeyeceksen ..." "Unut gitsin," diye çıkıştım. "O masadan kalktı."

"Peki ya masanızda değilse?"

"Seninkinde de yok." Ona ters ters baktım. "Son uyarı."

"Lanet olsun, sakın ol," diye alay ediyor Blake.

"Bu kızın sorunu ne ki zaten?"

**I vida yukarı benim yüz içinde
İğrenme at bu konuşma. "Hiçbir şey."**

Birkaç dakika sessizce oturduk.

"Onunla bir sorunum var," diye cevap veriyorum sonunda. "Ne gibi?"

"Daha önce tanışmıştık."

"Ne zaman?"

"Bir keresinde çıkmıştık."

"Ve?"

"Beynimi siken kız oydu ve iki gün sonra onu nişanlısıyla gördüm."

Bennet'in gözleri parlıyor, "Kız bu mu?"

"Şaka yapıyorsun."

"Oh . . . o sadece çok daha ateşli oldu." Blake karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Onları sürtük gibi seviyorum. Özellikle de sıkıcı partnerlerinin veremediği şeyleri onlara vermeyi seviyorum." Kalçalarını pompalıyor. "Onlara neyi kaçırdıklarını göster."

Gözlerimi deviriyorum. "Ya da kurşundan kaçmak."

"Hayır. ." diye alay eder Bennet. "Bu o olamaz. Juliet çok tatlı ve masumdur."

"Gerçekten öyle mi?" Gözlerimi kısıyorum. "İşte milyon dolarlık soru bu."

"Sizin için öğrenmekten mutluluk duyarım."

Bennet göz kırpmıyor. "Biraz piyasa araştırması yapın."

"Siktir. Çekil," diye tükürdüm. "Seni bir dakika içinde bayıltacağım."

Bennet kaşlarını çatar. "Kafam karıştı. Sorun nedir? Yan dairede yaşıyor, ne olmuş yani?"

"Sorun şu ki," diye fısıldıyorum öfkeyle, "onu istemiyorum ama onu düşünmeden edemiyorum ve Vanessa bu hafta sonu geldi ve ben lanet olası işi bitiremedim. Sonunda ona migrenim olduğunu söyledim."

İkisi de kaşlarını çatıyor.

"Ve başımın belası Juliet yan komşum ve onun seksi küçük kıçının sokağımda bir aşağı bir yukarı koşmasını izlemek ve bütün gün aptal köpeğinin havlamasını dinlemek zorundayım ve tek yapmak istediğim onu arabamın üzerine yatırıp ağzının payını vermek."

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum.

"Hmm." Sessizliğe gömülüyoruz.

"Ve şimdi daha da kötüleşiyor. Aptal arkadaşı geldi ve artık çıktığımız için ona göz kulak olmam konusunda beni uyardı."

"Ha?"

"Ona yalan söyledi ve onunla çıkmak zorunda kalmamak için erkek arkadaşı olduğumu söyledi. Bu kadın manipülatif, zehirli, aldatan bir cadı."

"Kesinlikle becermen gereken kişi." "Aynen öyle." Biramı yudumluyorum.

"Peki ne yapacaksın?" Bennet soruyor.

Bir an düşündüm. "Yapabileceğim tek şey."

"Hangisi?"

Biramı yudumluyorum. "Ona bir ders vereceğim."

"Sikinle mi?"

"Benim aletimle olmaz," diye tiksintiyle alay ediyorum.

Juliet'in evinden bir kahkaha sesi geliyor ve kafamda yeni bir plan dönerken içeri bakıyorum. "Belki de Juliet'in erkek arkadaşı onun partisine katılmalı."

"Yapamazsın."

Sırıtiyorum. "İzle beni."

Juliet

Hava yeni kararıyor ve ziyaretçilerim kendilerini evlerinde hissediyorlar. Bazıları arka bahçede Barry ile oynuyor. Bazıları ön verandada. Umarım hepsi yakında ayrılır.

Ön kapı açıldığında mutfakta çay yapıyordum. Derin bir ses "Kızım nerede?" diye seslendi.

Ha?

Köşeden bakıyorum ve Henley'nin oturma alanımda durduğunu görüyorum. Herkes Tanrı'ya bakarken oda bir anda sessizliğe gömülüyor.

Şu anda ne oluyor?

"Warren'la eski güzel bir sohbet ettik." Alaycı bir şekilde göz kırpmıyor.

Olamaz.

Mutfağa giriyor ve herkesin önünde beni kabaca kollarına alıyor. "Buraya gelip kız arkadaşımın nasıl olduğuna baksam iyi olur diye düşündüm."

Aah!

Beni dramatik bir şekilde arkaya doğru eğdi ve bana baktı.

"Seni görmek çok güzel, tatlım," diye alay ediyor.

Alaycı ses tonuyla gözlerim açılıyor, her gözeneğinden bana duyduğu nefret damlıyor.

Yüce Tanrım.

Bölüm 6

"Henley," diye nefes nefese kaldım. "Nesin sen-"

Beni bir öpücükle kesiyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor ve sonra beni tekrar ayağa kaldırmadan önce dişleriyle ısırıyor.

Leonie ve Chloe'nin ağzı açık kaldı. Onlar da benim kadar şaşırdılar. Gerçekten çıkmadığımızı biliyorlar.

Oh lanet olsun. Yüzümdeki kan çekiliyor. Hayatımı mahvetmek için burada. Başka bir sebebi olamaz.

Bu çok kötü.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Tatlım, burada ne yapıyorsun?" "Uzak duramadım." Arkamdan bir avuç tutuyor

agresif bir şekilde, ve ben atlıyorum.

Hayatım sona erdi.

"Onu nerede tutuyordun?" Gisele ona yukarıdan aşağıya bakarken gülümsüyor.

"Yatağa bağlı." Henley göz kırpmıyor ve düşmanlık tonu çok açık. "Bu kız tam bir nemfoman."

Öldür beni. Hemen öldür beni.

"Yapabilir miyiz ..." Bizi izleyen iş arkadaşlarıma gülümsüyorum. "Bize biraz müsaade edin." Henley'nin elinden tutup onu çamaşır odama çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Öfkeyle fısıldadım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye fısıldıyor. "Ezik arkadaşını atlatmak için beni günah keçisi olarak kullanabileceğini düşünüyorsan, bir daha düşünebilirsin," diye homurdanıyor. "Hiç bu kadar çileden çıkmamıştım."

"Sesini alçalt," diye fısıldadım. "Hikâyeyi kızlar uydurdu, ben değil."

"Saçmalık," diye tükürdü. "Erkek arkadaşın o l d u ğ u konusunda ona yalan söyledin ve ben bunu kabul etmeyeceğim."

"Öyleyse evine git," diye tükürdüm. "Buraya gelmeni ben istemedim."

"Senin yalanlarının kurbanı olmayı ben istemedim. Bana gerçeği söyle yoksa."

"Yoksa ne olur?" Öfkeleniyorum.

"Yoksa seni misafirlerinin önünde masanın üzerinde beceririm."

"Ne?" Patladım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

Buna rağmen . . .

Beni iki kolumdan yakaladı. "Sen bir yalancısın."

"Dokunma bana." Elinden kurtulmak için mücadele ediyorum. "Seni adi herif."

"Bunu senden duymak gülünç." "Bu ne cüret."

"Oh, cesaret ediyorum, tamam. Oraya gidip herkese senin gerçekte nasıl biri olduğunu anlatacağım. Sen başka bir adamla nişanlıyken beni beceriyordun. Yatakta bile doğru dürüst yatamıyordun."

"Yapma." Onun iki elini kendi ellerimle tutarken panikliyorum. "Yapamazsın," diye yalvarıyorum. "Warren'a yalan söylediğimi biliyorum ve çok üzülecek. Lütfen benden intikam almak için onun duygularını incitme."

Gözlerini kısıyor.

"Lütfen." Ellerimi dua eder gibi birleştirdim. "Sadece on dakikalığına benden hoşlanıyormuş gibi yap, sonra eve gidip bir daha benimle konuşmayabilirsin."

Kaşını kaldırıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum.

Başka bir şey söylemeden fırlayıp gitti. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Buna inanamıyorum. Warren neden onun evine gitsin ki?

Bu en kötüsü. Şimdi daha da büyük bir ezik gibi görünüyorum. Benim hakkımda ne düşünüyordur?

"Kim içki ister?" Henley'nin süper tatlı bir sesle herkese sorduğunu duyuyorum.

"Ben de bir tane alayım."

"Ben de," dediklerini duyuyorum.

Olamaz.

Bir şeylerin peşinde. Bunu biliyorum.

Banyoya gidip yüzüme su çarpıyorum ve kendimi sakinleştirmek için ellerimi sallıyorum.

Sadece on dakika. Gerçekçi olmak gerekirse, işler on dakika içinde ne kadar kötü gidebilir ki? Ben oynarım, o da evine gider. Ve gelecek hafta ondan ayrılmış gibi yapacağım. Sorun çözülmüş olur.

Kendimi savaşa hazırlarken yansıma bakıyorum; kalbim göğsümde çarpıyor. Henley'nin salonda herkesle birlikte oturduğunu görmek için geçici olarak oturma alanına geri dönüyorum.

Kanepede, bacaklarını açmış, baskın bir duruş sergiliyor, elinde bir kadeh şampanya var.

Yukarı bakıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Yavru köpek, gel bizimle otur." Yanındaki kanepeye vuruyor.

Yavru köpek mi?

"Az önce ona ne dedin?" Leonie gözlerini kocaman açarak soruyor. "Bu benim ona verdiğim seksi isim."

Henley'nin gözleri

muziplikle parıldıyor ve yanındaki kanepeyi okşuyor. "Özür dilerim, bunu özele saklamalıyım, değil mi tatlım?"

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Yanına oturmak için eğiliyorum ve kolunu bana doluyor. Parmaklarını omuzlarımın üzerinden geçiriyor ve boynumu okşuyor.

Dilimi yutmayı düşünürken dümdüz önüme bakıyorum.

"Erkek arkadaşım bana köpek yavrusu derse ölürüm." Leonie suratını asmamaya çalışırken dudaklarını büküyor.

Hiç komik değil, Leonie.

"Pekala." Henley şampanyasını yudumluyor. "Ona köpek yavrusu denmesi hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim?" Fısıldar gibi elini kaldırıyor. "Bilirsin, köpek sapkınlığı falan."

Ne . . .

Herkesin gözleri açılıyor ve ben onun elinden şampanya bardağını alıp bir yudum içiyorum.

"Şimdi, şimdi, tatlım." Bardağı benden geri aldı. "Bu gece dışarıda tuvaletini yaparken tasmanla boğulmak istemezsin."

Leonie gülmemeye çalışırken öksürüyor.

Chloe'nin özel olarak kıs kıs gülmek için mutfağa gittiğini görüyorum.

Yardım edin!

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Warren aramıza bakarken soruyor.

"O" -Henley kaşlarını kaldırıyor- "kardeşimden ayrıldıktan sonra babamla yatıyordu." Düz bir yüz ifadesiyle devam ediyor. "Sanırım bu aksiyonu kaçırmak istemedim." Parmaklarını enseme gezdiriyor ve bir avuç saçımı tutuyor.

Ne oluyor lan?

"Ha ha. Çok komiksin." Parmaklarını saçlarımdan çözüyorum ve elini itiyorum. "Pek sayılmaz." Sahte bir kahkaha attım. "Gerçek şu ki ..." Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ona bakıyorum. "Henley'nin hiç kız arkadaşı olmadı ve ben onun için üzüldüm."

Odadaki herkes ne diyeceğini bilemez bir halde sessizce bize bakıyor.

"Oh," diye yanıtlıyor Warren aramıza bakarken.

"Anlıyorum." "Sosyal açıdan beceriksiz biri ve içimdeki iyi insan

hayırsever hissediyorum." Ayağa kalkıyorum. "Ona yolu göstermek için elimden geleni yapıyorum."

Henley bir kıkırdama çıkarıyor ve beyninin psikotik kısmının az önce harekete geçtiğini anlıyorum.

Patlamak üzere.

"O yüzden artık gitseniz iyi olur." Mutfağa doğru yürüyorum ve kahve fincanlarını aynı anda yıkamaya başlıyorum.

Henley'nin ağız arkadan kulağıma gidiyor. Kulak mememi ısırmadan önce fısıltıyla "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye alay ediyor.

Elleri kollarımdan yukarı kayıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu fark ediyor. Bana karşı gülümsediğini hissediyorum.

Olamaz.

"Hoşuna gitti mi Juliet?" diye fısıldıyor karanlık bir sesle. "Hayır."

Sanki kışkırtılmış gibi kalçalarını benimkilere doğru itiyor ve beni lavaboya sabitliyor.

Tamam, şu anda neler oluyor? Bu adam hasta ve sapkın ve iş hayatımdaki arkadaşlıklarımı mahvetmek üzere.

"Temizlik için yardıma ihtiyacın var mı?" Saçlarımı boynumun bir yanından çekip boylu boyunca yalıyor ve dizlerim neredeyse altımda bükülüyor. "Benim küçük köpeğim." Karnımı çimdikliyor.

Kaburgalarına sert bir dirsek attım. "Bana öyle demeyi kes."

Beni boynumdan tekrar öpüyor. Dişleri tenimi sıyrıyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissetmeye başlıyorum. "Peki ya bu? Bundan hoşlanıyor musun?" Kalçalarını daha sert bir şekilde ileri itiyor ve ben baygınlık hissetmeye başlıyorum.

Aslında bu adam için köpek kink yapacağım rahatsız edici bir şekilde ortaya çıktı.

Köpek kink'i her ne haltsa.

Misafirler yavaşça eşyalarını topluyor ve onları dışarı çıkarırken Henley elimi tutuyor. Kaldırımın kenarında duruyoruz ve ben onlarla konuşurken, sanki benden nefret ettiğini unutmuş gibi başparmağını elimin arkasında şefkatle gezdiriyor.

Ona bakıyorum ve birbirimize bakarken bir şeyler değişiyor.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

"Gelecek hafta sonu düğünüme gelmelisin Henley."
Debbie ikimizi de öperken gülümsüyor.

Bekle. . . az önce bir an mı yaşadık?

"Meşgul," diye cevap verdim.

"Teşekkür ederim Sen, Debbie." Henley
Gülümsüyor, Beni tamamen görmezden
gelerek. "Bu çok hoş olurdu."

Dehşet içinde ona bakıyorum. Gelmiyorsun; bu
hayatımın en stresli günü oldu.

"Hoşça kalın," diyor Warren. Beni yanağımdan öpüyor
ve sonra Henley'nin elini sıkıyor. "Tanıştığımıza memnun
oldum, Henley." "O zevk bana aitti," diye cevap veriyor
Henley.

Yumuşak bir ses.

Arabalar uzaklaşırken el sallıyorum ve yavaşça köşeyi
dönerlerken Henley elimi sıcak bir patates gibi bırakıyor.
"Affedilmedin," diye tersliyor.

"Affedilmedim mi?" Nefes nefese kaldım. "Baban ve
kardeşin mi?" Öfkelendim. "İş arkadaşlarım benim deli bir
fahişe olduğumu düşünüyor. Çok teşekkürler."

"Eğer ayakkabı uyarsa, Juliet." Evine doğru hışımla
uzaklaşıyor. "Ve bana bir daha asla yavru köpek deme,"
diye sesleniyorum arkasından.

Onu. Ön kapısına doğru yürüyor ve kapıyı büyük bir
gürültüyle çarpıyor.

Sinir bozucu.

Pislik.

Saat 22:00. Bir arabanın sokağımıza girdiğini duyuyorum ve
pencereden dışarı bakınca Henley'nin garaj yoluna girdiğini
görüyorum.

Bu saatte kim o?

Perdelerimin yanından bakıyorum ama tam o anda
arabanın ışıkları sönüyor ve arabanın içini göremiyorum.
Hızla arka kapıdan çıkıyorum ve yan kapıdan gizlice ön
tarafa geçiyorum.

Karanlıkta, sportif beyaz bir Mercedes'in içinde oturan
birini görebiliyorum ve çitin üzerinden bakıyorum.

Kim o?

Daha yakından bakmak için ayağa kalkıyorum, arabanın kapısı açılıyor ve hızla geri eğiliyorum. Garaj yolunda yüksek topuk sesleri duyuyorum.

Bir kadın.

Yanında bir kadın var.

Bu kadar cesaretin arasında.

Nasıl görüldüğünü görmek için elimden geleni yaparken boynumu eğiyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Ön kapısı açılır. "Vanessa," diyor derin sesi. "Merhaba sevgilim," diye yanıtlıyor içeri girmeden önce. Vanessa'nın

kapı arkasından kapanıyor.

Geri çekildim, şok oldum. Yine de şaşırmadım. Otomatik pilotta içeri girip çöpü büyük bir gayretle boşaltıyorum. "O adamdan nefret ediyorum."

Yeni çantayı agresif bir şekilde havada sallıyorum. "Tam bir göt herif." Poşeti çöpe atıyorum ve onunla boğuşuyorum ve sonra iyi bir önlem için onu tekmeliyorum. "Dünyada kalan son erkek olsa bile onunla çıkmazdım."

Barry yatağından bana bakıyor. Yüzü düz ve etkilenmemişti.

O bile saçmaladığımı biliyor.

"Şu anda buraya gelse ve bana seks için yalvarsa, kapıyı suratına çarpardım." Ön pencereme geri dönüyorum ve perdelerin arasından Henley'nin evine bakıyorum. "Soyunan Vanessa'yla orada neler oluyor?"

Perdelerin arasından biraz daha bakıyorum. "Onun lanet Mercedes'iyle. Ne olmuş yani? Süslü bir araban ve yüksek topuklu ayakkabıların var. Ne olmuş yani? Onu alabilirsin. O dev bir sik kafalı."

Barry iç çeker ve ayağa kalkıp odadan çıkar.

Dondurucuya doğru yürüyorum ve aceleyle açıyorum. "Dondurmaya ihtiyacım var."

Kendime bir yapılacaklar listesi hazırlarken mutfak tezgahımın başına oturuyorum. Bugün hiç vakit kaybetmeyeceğim. Doğrudan işe koyuluyorum.

Mutfak panjurunu açıp arka bahçeye bakıyorum; güneş yeni doğuyor. Nereye gittiğimi görebilmek için yeterince aydınlanmasını bekliyordum. "Hadi gidelim, Barry." Tasma'sını takıyorum ve o da heyecanla etrafta dans ediyor. Sabah koşumuz ikimizin de gününün en önemli olayı haline geldi.

Ön kapıdan çıkıyoruz. Posta kutusuna yaslanıp ayağımı popomun arkasına kıvırıyorum ve dört ayağımı uzatırken onu tutuyorum. Vanessa'nın arabasının gitmiş olduğunu görmek için bakıyorum.

Dur.

Ne yaptığı umurumda değil. Aferin ona.

Diğer bacağımı da uzatıyorum ve kulaklıklarımı takıp yolda yavaş bir koşuya başlıyorum. Birkaç dakikadır koşuyorum ki göz ucuyla bir şey görüyorum ve Henley'nin yanımdan geçip gittiğini fark ediyorum. Yavaşlamıyor. Benimle konuşmaya çalışmıyor ve bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum.

Aslında değil; ondan nefret ediyorum.

Chloe mutfağıma geri döndü. "Anlat bakalım?"

"Sana ne söyleyeyim?" Gözlerimi deviriyorum. Tıpkı olacağını bildiğim gibi, Chloe bu sabah erkenden dedikoduları öğrenmek için buradaydı.

"Dün gece ne oldu?" diye soruyor.

"Neyle?"

"Henley ile." Sanki aptalmışım gibi yüzünü buruşturuyor.

"Yok bir şey." Buzdolabına giderken rahat davranıyorum. "Warren oraya gitti ve bana göz kulak olması için onu uyardı ve Henley, Henley'nin olduğu gibi, benimle uğraşmanın komik olacağını düşündü." Ona bir bardak su uzatıyorum.

"Bizim için de oldukça eğlenceliydi."

Gülümsüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Etkilenmemiş bir şekilde mırıldanıyorum.

"Demek istediğim, sana köpek sapkınlığının yüzünden köpek yavrusu demeye başladığında ve sonra arka tarafa tuvaletini yaptığında."

"Yapma," diye haykırıyorum ellerimi dehşet içinde gözlerime götürürken. "Bunu düşünmek bile beni utandırıyor."

"Ve kardeşiyle çıktıktan sonra babasıyla yatma kısmı." Gülüyor. "Bana sorarsan çok komik biri."

"Lanet olsun, öldür beni." Yaltaklanıyorum. "Ona bunu düşündüren neydi?"

"Peki sonra?" Umutla gülümsüyor.

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "O sadece benim komşum ve orada hiçbir şey yok, hepsi bu kadar."

"Ama öyle değil."

Bu durumu yatıştırmalı ve aptal Henley James hakkında düşünmeyi ve konuşmayı bırakmalıyım.

Onu ve Vanessa'yı dün gece çarşafkların arasında yuvarlanırken hayal ediyorum ve derin bir iç çekiyorum. "İnan bana, öyle."

Pazar günü öğleden sonra, Chloe ve ben arkamıza yaslanıp duvardaki renk lekelerine bakıyoruz.

Boya örneğini gösterirken, "Yani, uçtaki bu beyaz taze görünüyor," diyorum.

"Doğru" -dudaklarını büküyor- "ama krema sıcak ve ev gibi görünüyor."

"Bu da doğru." Mobilyalarla birlikte nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum.

"Peki nasıl bir tarz seçiyoruz?" diye soruyor.

"Pahalı country gibi."

"Peki ya krema?"

"Ama pahalı Hamptons'ı da seviyorum," diye ekliyorum. "O zaman ördek yumurtası mavisi."

"Ama evin dışı beyaz olacak."

"Hmm." Chloe bir an düşünür. "Bence bir iç mimarın fikrini almalısın. Bok gibi görünsün diye bu kadar emek harcamak istemezsin."

"Belki."

Henley

"Günaydın." Kalabalık asansöre bindim ve kapılara yönelmeden önce düğmeye bastım.

11. KAT

Biz yükselirken havada sessizlik hakim. Pazartesi sabahı hüznü. Görünüşe göre bugün herkeste var, sadece bende değil.

Zihnim hafta sonuna ve olayların gelişimine geri dönüyor.

Bu kapılar Açık, ve I adım dışarı ve resepsiyona doğru yürüyün.

"Günaydın, Henley." Jenny gülümsüyor.

"Günaydın, Jen."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Evet, neden?"

"Blake seni aradı, onlarla geç bir kahvaltı yapman gerektiğini ama şu anda telefonuna cevap vermediğini söyledi."

"Ne?" Cebimden telefonumu çıkardım.

RAHATSIZ ETMEYİN.

"Siktir." Rahatsız Etmeyin düğmesini kapatıyorum ve ofisime girerken onu arıyorum.

"Neredesin?" diye cevap verir.

"Özür dilerim, unutmuşum." Başımı tiksintiyle sallıyorum ve çantamı masanın üzerine bırakıyorum.

"Ne zamandan beri bir şeyleri unutuyorsun?" "Şu andan beri, tamam mı?" diye çıkışıyorum. "Kapa çenenin."

"Kahvaltını sipariş ettim, buraya gel." Ağır ağır nefes veriyorum. "Tamam."

"Kahve ister misin?"

"Espresso martini mi servis ediyorlar?" Kıkırdıyor. "Hafta sonu iyi miydi?"

**"En iyisi," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.
"Yakında görüşürüz."**

Juliet

Google'da geziniyorum.

Martello Interior Design

Ariana Interior Design

Joel Marcel Interiors

Öğle tatilindeyim ve yenileme projeme devam etmeye çalışıyorum. Sanırım Chloe haklı, profesyonel bir görüşe ihtiyacım var.

Joel Marcel'e tıklıyorum ve numarasını çeviriyor. İlk çalışta cevap veriyor.

"Merhaba, ben Joel."

"Merhaba Joel," diye cevap veriyorum. "Ben Juliet Drinkwater."

"Bu alışılmadık bir isim." Gülümsüyor gibi. "Merhaba, Juliet."

"Merhaba." Ne söyleyeceğimi düşünürken başımı kaşıyorum. "Aranacak kişi olduğunuzdan emin değilim ama bir iç tasarım ikilemim var ve biraz tavsiye almak istiyordum."

"Tamam, tabii. Tasarım ikilemleri bana göre."

Gülümsüyorum, kendimi biraz daha rahat hissediyorum.

"Bir eve yeni taşındım ve tamamen yenilenmesi gerekiyor."

"Tamam."

"Ve bunu kendim yapıyorum, bu yüzden gerçekten bütçe bilincine sahip olmam gerekiyor."

"Doğru," diye yanıtlıyor dinlerken.

"Ben ... istiyorum." Sözlerimi ifade etmeye çalışmak için kendimi durduruyorum.

"Bir plan mı istiyorsun?" diye soruyor, aklımdan geçenleri okuyarak.

"Evet. Sadece tek renk bir şeye başlayıp, altı ay sonra o işin yolunda gitmediğini fark etmek istemiyorum."

başka bir şeyle."

"İyi fikir. İhtiyacınız olan şey başlangıç için bir renk danışmanlığı. Bu şekilde ev için istediğiniz hissi genel olarak anlayabiliriz ve ardından renkleri seçip oradan devam edebiliriz."

"Aynen öyle." Gülümsüyorum, heyecanlıyım. Bu adamdan hoşlanıyorum. "Ne kadar tutuyor?"

"İlk ziyaretim ücretsizdir ve sadece istek listeniz hakkında konuşuruz, daha sonra bunun gibi küçük projeler için saatlik ücret alırım."

"Kulağa harika geliyor. Beni ne zaman alabilirsin?"

"Bekle, programımı getireyim." Bilgisayarında bir şeyler yazdığını duydum. "Hangi banliyödesin?"

"Half Moon Bay, Kingston Lane."

"Oh, güzel sokak. Meslektaşlarımdan biri orada bir ev yaptı."

"Öyle." Gururla gülümsüyorum.

"Tamam, iki hafta sonra Cuma günü gelebilirim." Omuzlarım çöktü. "O kadar uzun mu?" Lanet olsun. "Çok mu uzak?" diye soruyor.

"Sadece bir kanepem bile yok ve mobilyalarımı sipariş edip boyamaya başlamak istedim."

"Hmm." Bir an düşünür. "Bu öğleden sonraki son randevum oradan çok uzakta değil. Eve dönerken uğrayabilirim. Gerçi geç olur, altı buçuk gibi."

"Bu harika olur." Gülümsüyorum.

"Kingston Lane'de kaçınıcı ev?" "On bir."

"Ve size bu numaradan ulaşabilir miyim?" "Uh-huh."

"Bu gece görüşürüz, Juliet."

"Güle güle." Kendimi çok başarılı hissederek telefonu kapattım. Hadi şu partiyi başlatalım.

Arabası sokağımıza girdiğinde saat akşamın 7'siydi. Arabası sürünerek evimin önünden geçti; posta kutumda numara yoktu. Verandanın ışığını açtım ve ön tarafa yürüyüp el salladım. Beni görüyor ve arabasını park edip elinde bir sürü klasörle iniyor. "Juliet," dedi.

"Merhaba." Elini sıkarken gülümsüyorum.

Oh . . .

Joel çok seksi.

Ha, kim bilebilirdi ki?

İki katlı eski eve bakıyor. "Yani bu o mu?" "Hı-hı."

Gülüyorum. "Gerçekten her şeye ihtiyacı var."

"Bugün biraz araştırma yaptım ve buranın mahalledeki en eski ev olduğunu biliyor muydunuz?"

"Öyle mi?"

"Evet, aslında tüm mahalle bu evin çayırlarıydı."

"Oh." Eski büyük evime gülümsüyorum. "Onun özel olduğunu biliyordum."

"Çok özel." Gülümsüyor. "Onun için ne planlıyorsun?"

Evime kadın demesine bayılıyorum.

"Eski dünya hissini olabildiğince otantik tutmaya çalışmak istiyorum."

Dinliyor.

"Hafta sonu için gerçekten bakımlı bir kır evine gittiğinizde her şeyin modern ama eski moda bir tasarıma sahip olduğunu bilirsiniz."

"Yaşının bütünlüğünü korumak mı istiyorsunuz?"

diye soruyor. "Evet."

"Eskiden olduğu gibi lüks bir ev gibi hissetmek istiyorsunuz."

"Aynen öyle." Gülümsüyorum. "Ben de tam olarak bunun peşindeyim. Buraya girdiğimde kendimi başka bir dünyaya taşınmış gibi hissetmek istiyorum. İlle de modern olsun istemiyorum ama güzel olsun istiyorum."

Joel eve doğru hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

Siyah Range Rover sürünerek yola çıkıyor ve Henley yanımızdan geçerken bize bakıyor. O içeri bakıyor, ben de geri bakıyorum.

"Ne zamandır buradasınız?" Ön merdivenlerden çıkarken Joel soruyor.

"Üç hafta. Başlamaya hazırım. En azından bir renk tasarımı ve hangi kanepeyi sipariş etmem gerektiği üzerinde çalışabilirsek bu harika olur."

Ön kapıdan içeri giriyoruz ve o kasvetli, seyrek alana bakıyor. "Vay canına," diyor şaşkınlıkla.

"Üzerinde çok çalışılması gerekiyor, değil mi?" Çekiniyorum.

"Bittiğinde çok güzel olacak Juliet."

Heyecandan parmak uçlarımda yükseliyorum. Nihayet benim yaptığımı gören biri çıktı. Bir defter ve kalem çıkardı. "Evin içinde dolaşıp bazı notlar alacağım ve hızlıca bir kat planı yapacağım."

"Kulağa harika geliyor."

Bir süre etrafta dolaşıyor. Tam antrede dururken bir kapı sesi duyuyorum ve ön kapıyı açıyorum.

"Henley." Kaşlarımı çattım.

Lacivert takım elbisesini giyiyor ve odadaki hâkimiyeti anında hissediliyor. "Merhaba." Gözleri Joel'e kayıyor. "Sen kimsin?"

Bölüm 7

Gözlerimi ona diktim... Kaba.

İ tanıtmak Onlar. "Henley, Bu o Joel." İ garip bir şekilde gülümsedi. "Joel, bu benim komşum Henley."

"Merhaba." Joel, Henley'nin elini sıkmak için elini uzatır.

"Ne oldu? yap sen Yap, Joel?" Henleysorar,
Kibir

kişileştirilmiş.

Joel'in gözleri soru sorarcasına bana kayıyor. "Ben iç mimarım."

"Gerçekten mi?" Henley'nin değerlendiren gözleri onunkileri tutar. Ne oluyor be?

"Henley, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. "Evet, seninle konuşmam gerek."

"Tamam." Kaşlarımı çattım. Ne hakkında? "Joel'le işimiz bittiğinde gelip seni göreceğim."

"Hayır, sorun değil." Yanımızdan geçip eve girdi. "Ben beklerim."

"Sonsuza kadar sürecek."

"Beklemekten mutluluk duyarım," diyor. Mutfak tezgahına bir tabure çekip oturuyor.

Tanrım, ne yapıyor bu?

Evine git, Henley. Özel olarak evimi hayal etmek istiyorum.

Joel alt katta dolaşır ve not defterine bir şeyler karalar. Bir kat planı çizer ve bazı notlar alır.

Henley'nin telefonunda gezindiğini görmek için mutfağa bakıyorum. Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama önemli bir şey olmalı.

Joel'e "Sana üst katı göstereyim," diyorum.
Köhne merdivenlerden çıkıyoruz. "Bu merdiven orijinal," diyor Joel bana.

"Hayır, değil," diye sesleniyor Henley mutfaktan. "Bundan emin misin?" Joel geri seslenir. "Eminim," diye tersliyor Henley.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Joel'e, "Özür dilerim," diyorum. "Boş ver onu."

"Kim o?" Joel cevap verir.

"Komşum."

Üst kata çıktık ve Joel yüzünü buruşturdu. "Burası çok daha kötü durumda."

"Biliyorum." Onu yatak odama götürüyorum. "Gerçi banyosu da var."

"Güzel kahverengi fayanslar." Joel etrafına bakınırken kıkırdıyor. "Burada işim çok zor olacak."

"Pfft." Kapı aralığından bir cık cık sesi duyuyoruz. Henley şimdi üst katta ve hiç etkilenmemiş görünüyor.

Ciddi misin?

"Henley." Ellerimi uzattım. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Etrafına bakınırken ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor. "Sadece Joel'in söyleyecekleriyle ilgileniyorum, hepsi bu."

"Aşağıda bekle," diye cevap veriyorum.

"Hayır, ben iyiyim." Joel'in yanında duruyor ve yatak odasına bakıyor, bacaklarını açmış, odaya hâkimiyetini kurmuş.

Joel not defterine bir şeyler karalıyor ve Henley'nin onu sinirlendirdiğini anlayabiliyorum. Joel merdivenlere yönelirken, "Sanırım bu kadarı bana yeter," diyor. "Yarın seni ararım, konuşuruz."

Henley merdivenlerin tepesinden, "Ya da profesyonel davranıp ona e-posta gönderebilirsin," diyor.

Joel'i merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken gülümsememek için ağzımın kenarını ısıyorum.

Kıskanıyor.

Joel Henley'e bakıyor ve onun da aynı sonuca vardığını görüyorum. "Bunu tartışmamızdan sonra yapacağım," diye karşılık veriyor. "Peki hangi renkleri düşünüyoruz Juliet?" Joel bana soruyor.

"Beyazı çok severim ama sonra sıcak olmasını istiyorum, belki krem daha iyi bir seçenek olabilir?" Omuz silkiyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sizin için bazı ruh hali panoları hazırlayacağım ve mülkün özüne gerçekten derinlemesine dalabileceğiz."

Başımı kaldırdığımda Henley'nin abartılı bir şekilde gözlerini devirdiğini görüyorum.

"Harika." Ön kapıyı açarken gülümsüyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Seninle tanışmak gerçekten harikaydı, Juliet." Elimi sıkıyor; merdivenlerimde duran Henley'ye bakıyor. "Henley."

"Güle güle, Joel." Henley alaycı bir şekilde gülümser.

Joel'in arkasından kapıyı kapatıyorum ve merdivenlerin yarısında duran Henley'ye dönüyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Merdivenlerden inerken."

"Hayır, yapmıyorsun. Beni kızdırmaya çalışıyorsun. Yaptığın şey bu ve sana söyleyeyim, işe yarıyor."

Teslim olmak için elini uzatıyor. "Ne?"

Mutfağa girdim ve çaydanlığı açtım. "Beni ne için görmek istedin?" Şak diye söyledim.

"Cumartesi gecesi hakkında konuşmaya geldim."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Cumartesi gecesi ne olacak?" "Düğün."

"Düğüne gelmiyorsun," diye alay ettim.

"Evet, geliyorum. Debbie beni davet etti."

"Debbie'yi tanı mıyorsun bile."

"Gideceğimi söyledikten sonra gitmemem kabalık olur."

"Hayır."

"En iyi şekilde davranacağım."

"Bırakın en iyiyi, iyi davranışların bile yok Henley." Bir kahve fincanı tutuyorum. "Kıçkolikliği mükemmelleştirdin, hatırladın mı?"

"Şarabın var mı?"

"Hayır," diye tersliyorum. "Kahve istiyor musun, istemiyor musun?" "Olur."

"Ne istiyorsun Henley? Aptalca bir şey söylemeden önce cevabını çok iyi düşün çünkü çocukça öfke nöbetlerinden bıktım."

Gözleri benimkileri tutuyor.

Kahveyi hazırlayıp mutfak tezgâhına otururken, "Eğer yetişkin sohbeti yapmak istiyorsan, yapalım," diyorum. O da yanımdaki tabureye çöküyor. Bir süre garip bir sessizlik içinde oturuyoruz ve verdiğim dersin kafasında dönüp durduğunu anlayabiliyorum.

"Sokağa taşındığınızda, yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz."

"Mümkün mü?"

"Muhtemelen," diye kabul ediyor.

Vücudum aşırı hızda çırpınırken kahvemi yudumluyorum. Onun yanında oturmak bile bende pis şeyler yapma isteği uyandırıyor. Kahretsin, neden bu kadar muhteşem? Çirkin olsaydı ondan tiksirmek çok daha kolay olurdu.

"Her neyse, düşündüm de... Cumartesi gecesi arkadaşlarının yanına gelir ve son bir kez "-duraklıyor-" hikayenin hatırına birlikteymişiz gibi davranabiliriz. Muhteşem bir şekilde ayrılmadan önce."

"Vanessa bu konuda ne derdi?"

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir. "Vanessa kim?"

"Geçen gece dışarıdaydım ve onun geldiğini gördüm."

"Oh." Bir an düşünür. "Seni ilgilendirdiğinden değil, Vanessa ile aramızda ikimizin de diğerinin ne yaptığından rahatsız olmayacağı bir anlaşma var."

"O bir ganimet çağrısı mı?"

"O çok hoş bir hanımefendi" -sırıttıyor- "kalçalarını sunuyor."

"Ah." Sustum. Buna ne diyeceksin ki?

"Ben çok seksi bir insanım, Juliet. İhtiyaçlarım var." Kahvesini yudumluyor. "Çok seksi bekâr bir insanın geçinebilmek için yaptığı şeyleri yapıyorum."

Hatırlıyorum.

Bir süre sonra, "Vanessa beni bir daha ziyaret etmeyecek." dedi.

"Neden?"

"Artık onunla ilgilenmiyorum."

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve bana tüm zamanların en iyi gel-sik beni bakışını atıyor.

Gergin bir şekilde kahvemi yudumluyorum.

"Sorun da burada yatıyor," diye devam ediyor.

Konuşmaya ayak uydurmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Ne sorunu?

"Flört hayatımı ve ev hayatımı ayrı tutmayı seviyorum, özellikle de sen sen olduğun sürece."

"Ben ben olmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Hadi o r a d a n ." Gözlerini deviriyor. "Birlikte geçirdiğimiz gece tam olarak dünyayı sarsan bir an değildi."

Benim içindi. Kalbim kırıldı.

"Başka bir adamla nişanlıydın, Tanrı aşkına."

Dünyayı sarsan bir an değildi.

Gecemiz onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O zamandan beri bunu bir daha düşünmedi.

"Haklısın." Başımı kaldırdım, bu aleti aşmaya kararlıyım. "Öyleydim."

Soğuk gözleri benimkileri

tutuyor. Garip . . .

"Ne?" Kendimi serseri bir çocuk gibi hissederek kahvemi yudumluyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Başka erkeklerle sevişirken evlenmek üzere nişanlandınız."

"Açık bir ilişkimiz vardı," diye yalan söyledim.

Çenesini öfkeyle gökyüzüne doğru eğiyor. "Evlilik hakkında pek bir şey bilmiyorum ama müstakbel eşimi paylaşmayacağımdan emin olabilirim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, onun küçümsemesinden huzursuzluk duyuyorum. "Ne istiyorsun Henley?" Tersliyorum. "Buraya beni bok gibi hissettirmek için mi geldin? Çünkü görev tamamlandı, tam da bunu yaptın."

Ayağa kalkıyor. "Cumartesi günü düğün için seni alacağım."

Ona bakıyorum ve bu bencil piçten sonsuza dek uzak durmam gerektiğini biliyorum.

Evini bile taşı.

Ama bir kez daha onun koluna girme düşüncesi beni çılgına çeviriyor.

"Saat üçte," diye mırıldandım.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Saat üç yönünde."

Saat sabahın 5:40'ı ve ben ön verandada koşum için esniyorum. Tam o sırada Henley'nin ön kapısı açıldı ve takım elbisesiyle dışarı çıktı.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde takla atıyor.

Her gün bu kadar erken nereye gidiyor?

Ofisi 9'a kadar açılmıyor. Yani, bazen erken gitmesi gerektiğini biliyorum ama her gün, hafta sonları bile mi?

Yukarı bakıyor ve bana seksi bir gülümseme veriyor. Birbirimize gereğinden uzun süre bakıyoruz ve sonra arabasına binip gidiyor.

Arabasıyla yanımdan geçerken bana el sallıyor, ben de hayranı olduğum kız gibi el sallıyorum.

Arabasının köşede kayboluşunu izliyorum ve bugün yapmam gerekenleri aklıma not ediyorum.

Yeni bir elbise al, bilinen en seksi elbiseyi. Cumartesi için bir saç randevusu alın ve her yerinize ağda yaptırın.

Yani her şeyi.

Kapım çalındı. Tarihin en uzun haftasından sonra bugün Cumartesi.

O burada.

Daha gitmeden pişman oluyorum. Aptal, aptal. Ne düşünüyorum ben? Bitir şu işi.

Aceleyle kapıyı açtım. "Merhaba."

Gözleri ayak parmaklarıma iniyor ve tekrar yüzüme dikiliyor. "Merhaba." Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "İyi görünüyorsun" -keskin bir şekilde nefes alıyor- "iyi."

Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum; elbiseyi beğendi. "Merhaba Henley." Çantamı ve şalımı aldım.

Arabasına bindik ve yola çıktı. "Haftan nasıl geçti?" diye soruyor.

Uzun.

"Güzel, teşekkürler. Seninki nasıldı?" "Meşguldüm."

Arabayı sürerken parmaklarımı kucağımda çevirip pencereden dışarı bakıyorum ve bugünün oyun planını gözden geçiriyorum.

Uzak dur.

Ne yaparsam yapayım, bunun onun için sadece bir oyun olduğunu unutma.

Çok konuşkan ya da arkadaş canlısı olamam. Sadece günün akışına bırakmalıyım.

Yolun geri kalanında sessizlik içinde ilerliyoruz ve sonunda otoparka giriyoruz.

Düğün büyük bir kır evinde. Bahçeler çok güzel ve çiçekli bir çardağın yanında sıra sıra dizilmiş beyaz sandalyeleri görebiliyorum. Yeminlerin edileceği yer orası olmalı.

İçimden bunun kötü sonuçlanabileceği yolları sayıyorum. Arabayı park ederken "Burası güzel görünüyor," diyor.

"Öyle." Sinirlerim geriliyor ve birden bu o kadar da akıllıca bir strateji gibi görünmüyor.

Arabamın kapısını açıyor, elimi tutuyor ve beni kollarına çekiyor, yüzlerimiz birbirinden sadece milimetrelerce uzakta ve nefesim kesiliyor.

Gözleri kararıyor ve dudaklarıma düşüyor. "Bugün, sen benimsin."

Ondan uzaklaşıyorum. "Seninmiş gibi davranıyorum."

Dudaklarını yalamadan önce sırtıyor. Ve bir şekilde, onun beni fethetmesinin dünyanın en büyük meydan okuması haline geldiğini düşünüyorum. "Gidelim tatlım," diyor elimi tutarken. "Davetiye mi?"

Tatlım.

Çantamı karıştırıp ona verdim. Biz yürürken o da okudu. "Bugün nasıl davranacağını bilmen için söylüyorum, kadınlarımdan itaatkâr olmasından hoşlanırım."

Keşke.

"Bugün nasıl davranacağını bil diye söylüyorum," diyorum otoparkta yürürken, "erkeklerimin itaatkâr olmasından hoşlanırım."

Eli benimkinin etrafında kocaman ve beni titretiyor. Sanki onun vücudundan benimkine doğru bir elektrik akımı var.

O da hissediyor mu?

Öyle görünmüyor. Benden senin etkilenebileceğin kadar etkilenmedi.

Cidden, ne düşünüyordum ki?

Çok aptalca, Juliet.

Avlunun dev kemerli kapılarından geçiyoruz ve ben hayranlıkla etrafıma bakıyorum. "Vay canına."

Yuvarlak masalardaki her şey beyaz, süslü gümüş takımlar ve şamdanlar ve büyük güzel vazolarda beyaz ve krem çiçeklerden oluşan devasa buketler. Büyük boy avizeler gümüş zincirler üzerinde dramatik bir şekilde aşağıya sarkıyor.

Henley'nin gözleri mekânda geziniyor ve gülümsüyor. "Çok güzel."

"Düğün resepsiyonu için harika bir yer."

Elini arkama koyuyor ve ağzını kulağıma dayarken beni kendine çekiyor. "İlk sahte randevumuz için harika bir yer." Nefesi duyularımı gıcıklıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Kes şunu.

Sahte randevu. Bu sahte bir randevu. Bunu bir an bile unutma.

Zaten yan yana oturduğumuz için asla bir şeye dönüşemeyeceğimizi söyledi ve dürüst olmak gerekirse çok haklı bir noktaya değindi.

Henley cebinden davetiyeyi çıkarır ve şöyle bir bakar. "Tören çimlerin üzerinde yapılacak." Beni elimden tutup çekti. "Bu taraftan."

Çok uzun ve kasıtlı. Beni odanın içinde çekerken, insanlar dönüp ona bakıyor. Ve birden hatırladım.

Birinin sorumluluğu üstlenmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Çok uzun zamandır almamıştım ve ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Beni bahçeden geçirip mükemmel bir şekilde dizilmiş sandalyelere götürüyor. "Hangi taraf?" diye fısıldıyor.

Ona gülümsedim. "Ne?"

"Kaç tane düğüne gittin?"

Sırıttıyor, düğünler hakkındaki bariz içsel bilgisinden utanıyor. "Otuz üç yaşındayım, tanıdığım neredeyse herkes evli. Bazı arkadaşlarım iki kere."

"Sola," diye cevap verdim.

Bana yol gösterdi. Ve sol tarafa oturduk. Programı eline aldı ve göz gezdirdi. "Bu ikisi nasıl tanıştı?" diye sordu.

"Kim, gelin ve damat mı?"

"Evet."

"Um." Yumuşakça konuşmak için ona doğru eğildim. "Tinder'da tanıştılar ve bir randevuya çıktılar ama birbirlerinden nefret ettiler. İkinci randevuda onu yıprattı ve sonra kendini affettirdi."

Sırıttıyor.

"İlk başta ilgilenmedi." Hikayemi biraz detaylandırmak istiyorum. "Ama gerçekten harika bir aleti var ve karşı koyamadı."

Yaramazlık flaşlar karşısında onun yüz. "Ve
Yani yapmamalı-bu günlerde büyük
yarak bulmak zor."

"Ben de öyle dedim."

Arkasına yaslanıyor ve kolunu sandalyemin arkasına
doluyor. "Ona başka ne söyledin?"

Söyleyecek seksi bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Ona
damadının hangi pozisyonu tercih ettiğini sordum."

Sırıttıyor ve mihrapta sağdıçlarıyla birlikte beklemekte
olan damada bakıyor. "Hmm ..."

"Sanırım misyoner," diye fısıldadım.

"Hayır." Ona yukarı aşağı bakarken dudaklarını büküyor.
"Ters cowgirl."

"Ters kovboy kız mı?" Kaşlarımı çattım. "Neden böyle
düşünüyorsun?"

Eğildi ve dudaklarını kulağıma dayadı. "İnek gibi
görünüyor, bu da gençliğinde katlanarak artan miktarda
porno izlemiş olabileceği anlamına geliyor."

Soru sorarken kaşlarımı çatıyorum.

"Kendi kızınızı bir pornoda izlemenin en iyi yolu ters
kovboy kızdır." Göz kırptıyor. "Onu inletmek için sikinizin
derinlere kaymasını izlemek için ön sıradan koltuk."

Oh . . .

Bana az önce söylediği şeyi gözümde canlandırıyorum.
Aşağıya doğru çırpınıyorum ve boğazımdaki yumruyu
yutuyorum. Tanrım.

"En sevdiğin pozisyon hangisi?" diye fısıldıyor kulağıma.
Kulak.

Ters kovboy kız kulağa hoş geliyor.

"Um." Seksi bir cevap düşünmeye çalışıyorum, ama o benim
Beynim ve elimde hiçbir şey yok. "Bu özel," diye
fısıldıyorum. "Neden, seninki ne?"

"Bir sürü favorim var." Parmağını omzumda gezdiriyor.
"Seks salınımlarını severim."

Kaşlarımı çattım. Ne oluyor be? Seks salıncağı mı var?

"Bana verdiği sınırsız teslimiyeti seviyorum." Parmağı
sırtımın aşağısında dolaşıyor. Nefesi tenimin tozunu alıyor
ve parmağını seksimin dudaklarının üzerinde gezdiriyor
olabilir, çünkü tam olarak orada hissediyorum.

Yavaş bir nabız atmaya başlar.

Onun çıplak ve sert, beni bir seks salıncağına bağladığını, bana en ahlaksız şekilde hükmettiğini hayal ediyorum ve orada biraz sürtünme elde etmeye çalışmak için sıkıyorum.

Bu adam usta bir baştan çıkarıcı. Sadece üç fısıltılı cümleyle patlamak üzereyim.

Sahte tarih.

Sandalyeler dolmaya başlıyor ve Henley parmağı omzumda dolaşırken etrafına bakınıyor. Bir süre sonra eğildi ve kulağıma mırıldandı, "Hangi külotu giyiyorsun?"

Ne?

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Çünkü tenini parmaklarımın altında hissederken, kendimi önünde diz çökmüş, seni dişlerimle soyarken hayal ediyorum. Burada herkesin önünde soymak üzere olduğum şeyi gözümde canlandırmak istiyorum."

Telefonu tut. Lanet telefonu tut, çünkü ben öldüm.

Ona bakıyorum ve o da bana tüm zamanların en iyi bakışını atıyor.

Aramızdaki hava kalın ve ağır.

"Henley," diye nefes alıyorum.

Eğiliyor ve dişleriyle usulca kulağımı ısıyor. "Evet," diye fısıldıyor. Nefesi titriyor. O da benim kadar ateşli.

"Kendine gel," diye fısıldadım.

"Bana bir renk ver."

Ağızımdan beynime giden filtre devreye girmeden önce "Beyaz," diye cevap veriyorum.

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor.

Düğün valsı başlıyor ve gelin koridorda yürümeye başladığında uyarılma sisinden kurtuluyorum.

Gökyüzünde süzülürken bedenim nikâh törenini izliyor, Henley ve beni yukarıdan seyrediyor. Elimi kucağında tutuyor ve ben onun dokunuşuyla eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

Seks salıncaklarındaki kovboy kızları ve düğünlerde bacaları omuzlarının üzerinde halka açık oral orgazmları hayal etmek.

Bu kötü adam bana kötü şeyler düşündürüyor.

Dört saat sonra

"Peki Henley," diye soruyor Warren masanın öbür ucundan, "söyle bakalım, ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir mühendisim." Henley gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine değmiyor ve Warren'ın onu çok sinirlendirdiği hissine kapılıyorum.

Resepsiyon uzuyor. Akşam yemeği yedik ve Henley iş arkadaşlarımla soru yağmuruna cevap veriyor. Elbette hepsinin aklını başından alıyor ve resmen her kelimesine kilitlenmiş durumdayım. Ben ise sadece düğünün bitmesini istiyorum ... ama sonra, düğünün bitmesini istemiyorum. Çünkü o zaman onunla tek randevum bitmiş olacak ve dürüst olmak gerekirse, onun benim üzerimde olmasından gerçekten hoşlanıyorum.

Henley elimi tutuyor ve masanın altından kucağına koyuyor.

"Ne iş yapıyorsun, Warren?" Henley ona sorar. "Ben bir hemşireyim."

"İşin en sevdiğin kısmı ne?" diye devam ederken elimi gizlice kasıklarına doğru kaydırıyor. Sertleştiğini hissedebiliyorum ve elimi etrafına dolamamak için tüm gücümü harcıyorum.

Lanet olsun.

Rahat davranarak şarabımı alıyorum. Önemli bir şey değil, iş arkadaşlarımla önünde nefret ettiğim sahte erkek arkadaşımı hissediyorum.

Warren şöyle devam ediyor: "Vardiyamdan hastalarımın her şeyimi verdiğimi bilerek çıkmayı seviyorum."

"Çok ödüllendirici olmalı," diye yanıtlıyor Henley. Elimin altında sertleşmiş aletini esnetiyor ve neredeyse şarabımdan boğuluyordum.

Henley, "Dans etmeliyiz, yavrum," diyor.

Chloe ve Leonie'nin gözleri heyecanla açılıyor.
Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı
kivırıyorum. "Yapmalı mıyız?"

"Uh-huh." Ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni dans
pistine götürüp kollarına alıyor. Ve yavaş müzikle
sallanmaya başladık.

"Bana öyle hitap etmemeni söylediğimi sanıyordum,"
diyorum ciddiymişim gibi davranarak.

"Sana böyle seslenmem senin hatan." "Nasıl
benim hatam olur?" Nefes nefese kaldım.

"Böyle harika yavruların olmamalı." "Yavru
köpekler mi?"

"Evet, biliyorsun. Göğüsler. Şu anda emiyor olmam
gereken şeyler."

Sallanırken ağzım açık kalıyor. "Sahte bir randevuda
bunları söylüyorsan, gerçek bir randevuda ne söylersin ki?"

Bir an düşünür gibi duraksıyor. "Sana çok güzel
göründüğünü söyleyebilirim. Bir rüyanın gerçekleşmesi
gibi."

Dans ederken ona gülümsüyorum. "Seni büyücü seni."

"Ve bu gece seni öpmemek için tüm gücümü
harcadığımı söyleyebilirim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ben de size bir kurşundan kaçtığınız için şükretmeniz
gerektiğini söyledim."

Kalbim kabarıyor.

"Bana ne söyledin?" diye soruyor usulca.

"Sana çeneni kapamanı ve beni öpmeni söyledim zaten."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve bir şeyler değişiyor. Sahte
bir dünyadan gerçek bir dünyaya geçiyoruz.

Ağır çekimde, dudakları düşüyor ve usulca benimkini okşuyor.

Oh . . .

Öpüşmemiz derinleşiyor, tam burada dans pistinde herkesin
Bak.

Ve vücudumdaki her hücre sanki bu benim ilk ışığımmış gibi
yanıyor.

Belki de öyledir.

Çünkü hiç kimseyle o ana bu kadar kapılmamıştım.
Tekrar öpüşüyoruz ve artık müzikle sallanmıyoruz.
Zaman durdu.

Tüylerim diken diken oluyor, midemde kelebekler dans ediyor ve bacaklarımın arasındaki ağrı bir tsunamiye dönüşüyor.

Geri çekilip bana bakıyor, kaşları çatılıyor.

"Neyin var?" Fısıldıyorum.

"Hiçbir şey." Benden bir adım geri çekildi. "Artık gitmeliyiz."

"Ne?"

Elimi tutuyor ve beni dans pistinden çıkarıyor. "Ama seni öpmeyi henüz bitirmedim," diye kekeliyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sonra dönüp koridorda ilerliyor, beni de arkasından çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Bir kapıyı açıyor ve tekrar kapatıyor. Koridorda yürümeye devam ediyoruz ve başka bir kapıyı açıp içeri bakıyor ve sonra beni içeri çekip kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor.

Etrafıma bakıyorum. Bir çeşit kütüphanedeyiz. Antika görünümlü kitaplar duvarları kaplıyor. Bir şömine ve resmi, pahalı görünümlü sandalyeler var.

Henley beni bir sandalyeye çekip oturuyor ve kucağına oturtuyor.

En mahrem yerlerimiz birbirine değerken sessizliğe gömülüyoruz. O sert. Ben yumuşak ve ıslığım.

Birbirimize bakarken hava çatırdıyor.

Bir gece. Sadece bir gece istiyorum. Bu çok mu kötü? "Öp beni," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Dudaklarım onunkileri kavriyor ve elleri elbisemin altından yukarı kayarak arkamı kavriyor.

Oh . . .

Vücudumu sertleşmiş sikinin üzerinde ezmek için hareket ettiriyor ve ben de inşa etmeye başlıyorum.

Geri. . . ileri. Geri, ileri.

Dili mükemmel bir öpücük veriyordu.

Elleri kalça kemiklerime gidiyor ve bedenimi daha sert bir şekilde onunkine indiriyor.

Sikeyim.

Kapıya bakıyorum. Ya biri içeri girerse?

Beni ereksiyonuna doğru çekiştirirken kontrolümü kaybetmeye başlıyorum, uyarılmışlığımı gizlemeye çalışırken nefesim titriyor. Kalça kemiklerimi kavrayışı neredeyse acı verici ve yoğun bir orgazm içimden geçerken titriyorum ve ağzına doğru inliyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve beni sabit tutup ileri doğru itiyor ve tam orada, pantolonunun içinde sertçe boşalırken sarsıntıyı hissediyorum.

Öpüşürken nefes nefese kalıyoruz, yüksekliğimizden iniyoruz.

Aramıza şefkat giriyor. Bunun olmaması gerekiyordu.

"Az önce orgazm taklidi mi yaptın?" Bana karşı gülümsüyor

Dudaklar.

"Kesinlikle," diye nefes nefese kaldım. "Öyle mi?"

"Tabii ki." Beni kucağından kaldırıyor ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz,

tamamen kafam karıştı.

Elini dağınık saçlarında gezdiriyor. Lanet

olsun... Bu az önce oldu mu?

"Tuvalete gitmem lazım." Beni agresif bir şekilde kavrayıp boynumu ısırırken sırtıyor.

"Öyle." Ondan uzaklaşmaya çalışırken kıkırdıyorum.

"Sen iğrenç, ateşli bir karmaşasın."

"Konuşabilirsin," diye mırıldanıyor elbisemi indirip yeniden düzenlerken. Elimi tutuyor. "Buraya girmemiz yasaklanmadan önce geri dönmeliyiz."

Birinin bizi bastığını hayal ederken kıkırdıyorum. "Tamam."

Beni koridora geri götürüyor ve resepsiyon salonuna geri yürüyoruz.

Ne oluyor lan?

Bu az önce mi oldu?

Gece sona ererken şenlikler de sona eriyor. Henley etrafına bakınır. "Ben tuvalete gidiyorum. Bir dakika içinde dönerim."

"Tamam." Eve gittiğimizde bu adamı nasıl yiyeceğimi sayıyorum.

Bir geceden zarar gelmez.

Bunun için buradayım.

Banyoya gidip ellerimi yıkıyorum; aynadaki yansımama aptalca gülümsüyorum. Yüzüm kızarmış ve darmadağınık ve kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum.

"Vay anasını." Aman Tanrım, bu çok iyi olacak. Onun için tam bir fangirl anı yaşamaktan kendimi sakinleştirmeye çalışırken zamanımı alıyorum. Ve sonunda, dışarı çıktım.

Henley masamızdaki herkesle vedalaşıyor ve el sıkışıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel." Gülümsüyor. Chloe ve Leonie'yi yanaklarından öpüyor ve sanırım onlar ona benden daha çok hayranlık duyuyorlar.

Mümkün değil.

O izlerken herkesle vedalaşıyorum.

Henley elimi tuttu ve arabaya doğru yürüdük. Az önce paylaştığımız şefkat artık orada değil, ama belki de sadece hayal ediyorum.

Arabanın kapısını açtı, ben de içeri kaydım. Direksiyona geçti ve yola çıktı, bir süre araba sürdük. Tuhaf bir şekilde bana dokunmuyor. Bu garip çünkü bütün gece üzerimdeydi. "Peki, onlara ne söyleyeceksin?" diye soruyor arabayı sürerken.

"Ha?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona bakıyorum.

"Neden ayrıldığımızı - onlara ne söyleyeceksin?"

"Oh." Zihnim karışmaya başladı. Bu onun ağzından çıkacağını düşündüğüm son şeydi. Pencereden dışarı bakarken usulca, "Bir şeyler düşüneceğim," diyorum.

Ne?

Eve sessizlik içinde döndük. Flörtüm olan o şakacı, seksi tanrı gitmişti.

Henley James tüm piç ihtişamıyla burada.

Arabayı evimin önünde durdurdu, indi ve arabamın kapısını açtı. Elimden tutarak inmeme yardım ediyor. "İyi geceler Juliet," diyor sanki otobüste tanıştığı bir yabancıymışım gibi rahatça.

Kaşlarımı çattım.

"İyi geceler." Gülümsüyor.

Ona bakıyorum. Ne oluyor l a n ? "Sen de," diye fısıldıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde.

Tekrar arabasına biniyor ve çıkmaz sokağın etrafında bir tur atıp caddeden aşağıya doğru gidiyor.

Ne?

Dışarı mı çıkıyor?

Garaj yolumun sonunda durup arabasının gözden kayboluşunu izliyorum.

Bu da neydi böyle?

Bölüm 8

Fayanslara yaslanırken sıcak su başımın üzerinden akıyor.

Bu adamı hiç anlamıyorum. İşin içindeydi. Biliyorum çünkü ben de yanındaydım.

Ve sonra bir düğmeyi çevirdi - tıpkı ilk buluşmamızda yaptığı gibi.

O an mükemmel, sonra soğuk bir şeye dönüşüyor. Sanki iki farklı insan gibi. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

İstemiyorum da.

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum. Daha da kötüsü, benden hoşlanmadığını bildiğim halde, ondan hoşlandığımı bile bile her gün onu görmek zorundayım.

Kanım kaynıyor ve kendime kızıyorum. Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu ve ben de onun elinde oyuncak olmuştum. Zavallı küçük bir köpek yavrusu gibi benden yapmamı istediği her şeyi yapıyordum.

Muhtemelen şu anda Soyunan Vanessa'nın evindedir.

Ona önceden ısıttığım bifteği veriyorum. Ugh . . .

Yatağa yuvarlanıyorum, dönüp duruyorum ve oraya gittiğim için kendimi tekmeliyorum.

Artık kesin olarak bildiğim bir şey var ki o da sahte randevular için biçilmiş **k a f t a n** olmadığım; tüm o aşk kitapları saçmalıklarla dolu.

Bu berbat bir şey.

Bir araba sesi beni uykumdan uyandırıyor ve bir zombi gibi dik oturuyorum.

Eve geldi.

Saate baktım: Sabah 5:00.

Bütün gece neredeydin, göt herif?

Elimde olmadan pencereye doğru koşuyorum ve tül perdelerin arasından onu gözetliyorum. Henley'nin yavaşça garajına girişini ve arabasından inişini izliyorum.

Hâlâ düğünde giydiği takım elbiseyi giyiyor. Aptallığıma gözlerimi deviriyorum. Evde ne giyeceğini sanıyorsun, bornoz mu? Seni aptal.

İşte bu kadar!

Kendime öfkelenerek banyoya koştum. Bu kadar yeter!

Dolabımdan spor kıyafetlerimi çıkardım ve öfkeyle giydim.

Pekala. Ona haberlerim var.

Beni reddedemez çünkü ben onu reddediyorum.

Bu aptal kendini ne sanıyor? O kadar ateşli olacağım ki, bir zerre ilğim için yalvaracak, yalvaracak ve ben ona zaman ayıramayacak kadar ateşli erkeklerle çıkmakla meşgul olacağım. Barry'yi uyandırmak için dışarı çıkıyorum ve sonra hızlıca koşuyoruz, hatta belki de depar atıyoruz.

Siktir et onu.

Spor kıyafetlerimle aşağıya iniyorum, bir kaplanla dövüşmeye ve ardından bir ayıyı kovalamaya hazırım.

Oynamak ister misin, sik suratlı?

Hadi gidelim.

"Maliyetler hakkında bir tahmininiz var mı?" diye sordum. Bugün Çarşamba ve Joel bana notlarını ve evime ilham vermesi için ruh hali resimlerini gönderdi. Onlarla ilgili her şeye bayıldım.

"İşin ne kadar çabuk yapılmasını istediğinize ve demirbaşların kalitesine bağlı olarak, tahminimce

Otuz ila altmış bin arasında bir şey," diye yanıtlıyor Joel.

"Dolar mı?" Nefesim kesildi.

"Miras lüksü pahalıdır, Juliet."

Tanrım.

Düşünürken yanaklarıma hava üflüyorum.

"Tabii brief'i değiştirip daha ucuz bir kaliteyi tercih etmek istemiyorsanız."

"Hayır." Bir an düşündüm. Parayı bir yerde bulurum.

"Ben en iyisini istiyorum. Burası benim sonsuza dek yaşayacağım evim. Sanırım bir odayla başlayacağız ve paramız elverdiğince ilerleyeceğiz. Sorun olur mu?"

"Ben de öyle düşünüyordum. İyi fikir. Hangi odadan başlamak istersin?"

"Kesinlikle oturma odası. Burası evin kalbi ve herkesin ilk gördüğü yer. Ayrıca, oturmak için gerçekten rahat bir kanepe istiyorum."

Kıkırdıyor. "Harika, tamam. Tarzımıza uyacağını düşündüğüm koltukların bir seçkisini sana e-posta ile göndereceğim. İnceleyin ve bir şey beğenip beğenmediğinize bakın. Eğer benim aracılığım ile sipariş vermek isterseniz, bu tedarikçilerden yüzde otuzluk toptan satış oranımı alabilirim."

"Oh, harika."

"Ama tabii ki benzer bir şeyi başka bir mağazada daha ucuza bulabilirsiniz. Bu tedarikçiler üst düzey, ancak bu kanepe şeklinin peşinde olduğumuz şey olduğunu hissediyorum."

"Harika. Yardımlarınız için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Bulduğunuz herhangi bir şeyi bana gönderin, ben sadece rengini ve boyutlarını kontrol edeyim. Bir şey sipariş edip geldiğinde mekana göre çok büyük ya da küçük olduğunu görmek istemezsiniz."

"İyi düşünmüşsün."

"Haftaya görüşelim, belki Salı günü işten eve dönerken uğrayabilirim."

"Sabırsızlanıyorum. Çok teşekkürler, Joel. İyi haftalar."

"Hoşça kal, Jules." Telefonu kapatıyor ve bana Jules demesine gülümsüyorum. Onu zaten tanıyormuşsunuz gibi hissettiğiniz bir kişiliği var.

Telefonu kapattım ve tabureye yığıldım. Bu evi olabildiğince çabuk mükemmel hale getirmeyi gerçekten istiyordum. Daha fazla paraya ihtiyacım var, çok daha fazla paraya.

Bir an düşündüm. Acaba bir huzurevinde haftada fazladan bir vardiya alabilir miyim? Her zaman hemşire arıyorlar. Aslında bu iyi bir fikir.

Bugün birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Haftada bir, bazı haftalar iki vardiyaya sıkışabilirim.

Ateşli Kaltak Operasyonu başladı. Bana bulaşma, dünya, çünkü seni keserim.

Barry'nin tasmaını aldım ve onunla birlikte ön tarafa çıktık. Bütün hafta ekstra hızlı koştuğum için o kadar ağrım var ki biraz daha esnemem gerekiyor. Şirret bir ruh hali içinde olmak antrenman programımı kesinlikle zorluyor. Posta kutuma tutunuyorum ve ayağımı arkama doğru çekiyorum. Dört ayağımın sonuna kadar gerildiğini hissediyorum. Henley'nin garaj kapısı açılıyor.

Range Rover'ıyla giderken bakmıyormuş gibi yapıyorum.

Saatime baktım. Saat sabahın 5:40'ı.

Elbette her gün on altı saat çalışmıyor.

Gün.

Yola çıktı ve beni gördü. O

Sanki birbirimizi hiç tanıymıyormuşuz gibi, sanki Cumartesi gecesi hiç yaşanmamış gibi el sallıyor.

Öyle mi?

Yoksa onun feromonlarıyla kafam o kadar güzeldi ki her şeyi kafamda mı uydurdum?

Arabası köşeyi dönüyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Erkeklerden nefret ediyorum.

"Juliet." Arkamdan Carol'ın sinir bozucu sesini duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bana güç ver. Şimdi olmaz, Carol.

"Juliet," diye sesleniyor şarkılı sesiyle. Ona doğru dönüyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Günaydın, Carol."

"Merhaba canım." Sokağın karşısına koşarak geliyor.

"Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?"

Henley James'in voodoo bebeğinin kafasını kesmek.

"Pek bir şey yok." Gülümsüyorum. "Koşuma devam etmeliyim." "Oh, bu iyi, çünkü ben özgürlüğümü kullandım ve

senin için küçük bir mahalleye hoş geldin partisi düzenledi."

"Ne?"

"Sadece sokaktaki aile, size hoş geldiniz demek istiyoruz." "Buna gerek yok."

Sokağın kralı Cumartesi günü beni pantolonunun içinden sikiyle karşıladı bile.

"Yerleşmeniz için size birkaç hafta vermek istemiştım ama zaman çoktan geçti. Davetiyelerin çıktısını almak için şimdi içeri giriyorum."

"Yaygara istemiyorum, Carol."

"Saçmalık." Gülümsüyor. "Artık Kingston ailesinin bir parçasısın."

Aslında Carol, ben hiç utanması olmayan pis bir kuru mırıldanıciyim.

"Cumartesi öğleden sonra saat beşte, ön verandamda."

Kendimi dünyanın en büyük kaltağı gibi hissederek gülümsüyorum. O çok nazik davranıyor ve ben onunla konuşmaktan korkuyorum. Neyim var benim böyle?

"Teşekkür ederim Carol."

Birden duygusallaştım ve ona sarıldım. "Gerçekten bir parti vermene gerek yok."

"Saçmalık." Omzuma gülümsüyor. "Git o maratону koş."

"Tamam." Yavaş bir koşuyla başlıyorum. "İyi günler."

Kardeşim Liam evin etrafına bakarken gülümsüyor.
"şimdiden bayıldım."

"Gerçekten mi?" Umutla gülümsüyorum.

"Hı-hı, mükemmel." Köhne bir kapıyı açıyor ve kapatıyor. "Bu menteşeleri değiştirmeniz gerekiyor."

"İç mimar bir plan hazırladı ve her seferinde bir odayı düzenliyoruz. Bu oda ilk, o yüzden sanırım ona geçeceğiz."

"Bir iç mimara para mı ödüyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "O bok pahalı değil mi?"

"Hayır, o kadar da kötü değil. Saat başına ücret alıyor. Ama tamamlamanın otuz ila altmış bin dolar arasında olacağını düşünüyor."

"Siktir." Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Bu hafta bir huzurevinde görüşmem var." "İşini sevdiğini sanıyordum?"

"Yapıyorum. Bu ikinci bir iş, haftada sadece bir ya da iki vardiya, böylece daha hızlı para biriktirmeye çalışıyorum."

"Bir ev tadilatı için kendinizi öldürmeyin. Değmez o."

"**S o r u n** değil. Ben sadece vardiyalarımı Hastanede, izin günlerimde de huzurevinde bir vardiya çalışacağım. Parası gerçekten çok iyi."

Başını salladı. "Tamam."

"Ee, randevun nasıl geçti?"

Nefes veriyor ve kanepeye geri yaslanıyor. "Evet, tamam, sanırım."

Bir süre onu izliyorum. "Yani . . . Tepkinizden akşam yemeği yediğinizi ve eve yalnız gittiğinizi tahmin ediyorum."

"Hayır, işimiz var." Sıkılmış görünüyor.

"Ve?"

İlgisizmiş gibi omuz silkiyor. "En iyi ihtimalle vasattı."

"Oh."

Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Liam'ın kız arkadaşı üç yıl önce bir araba kazasında ölmüştü.

aynı. "Belki de henüz hazır değildir, bebeğim."

"Zaten umurumda değil," diye yalan söylüyor.

"Sadece ihtiyacım vardı-" Sözünü kestim.

"Anladım."

Onu daha iyi öpecek doğru kızı bulmalıyım. Çünkü o daha iyisini hak ediyor, çok daha iyisini.

"Belki de kaderimizde sonsuza dek bekar kalmak vardır." Sırıtiyorum. "Bana uyar." O da gülümsüyor.

"Kamyonumda aletlerim var.

Menteşeleri değiştirmemi ister misin?"

"Gerçekten mi?" Heyecanla doğruldum. "Vaktin var mı?"

"Evet, ama akşam yemeği için bana carbonara yapacaksın." "Anlaştık." Işıldıyorum.

Henley

"Bir bira daha ister misin?" Ayağa kalkarken sordum.

Antony havuzun kenarındaki şezlonga uzanmış, gözleri kapalı. "Evet, bu iyi olurdu." Esniyor, yarı uykulu. "Uyanmışken bize atıştırmalık bir şeyler getir."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, peynir." Omuz silkiyor, gözleri hâlâ kapalı. "Bisküvi."

"Yakında peynir ve bisküviye dönüşeceksin."

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor ilgisiz bir şekilde.

Öğleden sonra onu görmeye gittim ve her nasılsa üç saattir burada havuzun kenarında uzanıyordum. İçeri girip iki bira ve bir paket cips aldım ve arka kapıdan çıktım. Yüksek balkondan yukarı bakıyorum ve Juliet'in evini görüyorum.

Garaj yolundaki araç kimin? Bir an durup izliyorum.

Kimin arabası bu?

Kimin umurunda? Önemli değil.

Biraları ve cipsleri havuz alanına götürüp şezlongların arasındaki masaya koyuyorum ve daha oturamadan dönüp eve doğru yürüyorum. "Şimdi nereye gidiyorsun?" Ant soruyor.

"Bir şeyi kontrol ediyorum."

"Ne gibi?"

"Bir dakika içinde dönerim." Merdivenlerde durup Juliet'in evine doğru bakıyorum. Ön kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Üstü çıplaktı.

Ne?

Bu da kim lan?

Görüşümü ona odaklamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. Onu daha önce bir yerde görmüştüm. Bir şekilde tanıdık geliyor.

Kamyona doğru yürüyor ve bir alet kutusu alıyor. Kim o?

Dönüyor, böylece yüzünü tamamen görebiliyorum. Nerede kalmıştım?

Siktir git.

Bu lanet olası nişanlısı.

Hala onunla birlikte. İşte bu kadar! Çileden çıkmış bir halde şezlonga doğru fırladım.

"Şaka yapıyor olmalı," diye tükürdüm. "Kim?"

"On bir numaradan Küçük Bayan Masum."

Karınca ağır ağır nefes verir. "Şimdi ne olacak?"

"Şu anda onun lanet evinde kim var biliyor musun? Sana kim olduğunu söyleyeyim," diye öfkelen dim. "O aptal nişanlısı."

"Ha?"

"Hâlâ onunla birlikte." Adım atmaya başladım. "Düğünde beni herkesin içinde kuru kuru beceriyor, beni daireme geri dönmeye zorluyor çünkü onun yanında olup çitten atlamayacağıma güvenemiyorum. Mastürbasyon yapmaktan ellerim su topladı.

ve tüm bu süre boyunca onunla evlenmeye devam edecek," diye tükürdüm.

Ant bana bakıyor.

"Oh . . . o iyi, ona vereceğim. Beni bir keman gibi çalıyor." Zihnim koştururken güvertede bir ileri bir geri yürüyorum. "Onun ne olduğunu biliyor musun?" Onu işaret ediyorum. "O zehirli. O yalancı, zehirli, kuzu postuna bürünmüş voodoo-şırfıntı bir kurt. İşte bu o."

Karınca bir an düşünür. "Sinsi yünlü kuku mu?"

Benzetmesine sırtıyorum. "Aynen öyle."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Oturmak için düşünüyorum ve derin bir nefes veriyorum. "Hiçbir şey." "Biraz daha otuzbir çekmek gibi bir şey yok mu?"

Gözlerimi deviriyorum, onu istediğim için kendimden iğreniyorum. "Oldukça fazla."

Kahvemi içerken saatime bakıyorum. Kahretsin, gitmeliyim. Geç kaldım.

Bu sabah Mücadele Sokağı'ndayım. Yandaki cadının üzerinde dönüp durmaktan bitkin düştüm.

Onu aştım. Onu aştım.

Sikerim böyle işi.

Tostumu tutmak için ağzıma atıyorum, kahvemi alıp cam arka kapının önünden geçerken bir şey gözüme çarpıyor.

Huh . . .

Geri çekilip arka bahçeme bakıyorum. Yüzüm dehşet içinde düştü. "Ne oluyor lan?" Patladım. Sürgülü kapıyı açtığımda daha önce hiç görmediğiniz bir katliamla karşılaştım.

Çamur.

Her yerde.

Saksı bitkileri devrildi ve çiğnendi.

Beyaz İtalyan kanepemin minderleri çamura bulandı. "Birisi arka bahçeme girmiş ve her yeri dağıtmış." Etrafıma bakıyorum. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görüyorum ve dönüp baktığımda Juliet'in uyuz köpeğinin sanki buranın sahibiymiş gibi beyaz açık hava kanepemin üzerinde sırt üstü uyuduğunu ve horladığını görüyorum. Bahçeme girmek için çitin altını kazdığı yerden çamura bulanmış.

Sertçe nefes alıyorum ve yumruklarımı yanımda sıkıyorum. "Orospu çocuğu."

Adrenalin vücudumda dalgalanıyor.

Horlayan köpeğe doğru yürüyorum ve korkunç sonunu hayal ederken ona ters ters bakıyorum. "Ne yaptın sen?" Hırlıyorum.

Horlamaya devam ediyor ve ben kırmızı görüyorum. Sakin ol.

Etrafımdaki felaket bölgesine bakarken derin bir nefes alıyorum.

Çok kızgıyım.

"Barry," Juliet'in yan kapıdan seslendiğini duyuyorum. "Barry, neredesin?"

Dilsiz köpek onun sesini duyduğunda başını kaldırıyor ve sonra tekrar uyumak için yere bırakıyor.

Termal nükleer enerji kontrolümü elimden almakla tehdit ederken gözlerim kıpkırmızı oluyor.

Kendimi durduramadan Juliet'in evine doğru yürürken buldum. Yan kapısını iterek açtım.

"Barry," diye sesleniyor arka merdivenlerden.

"Juliet," diye bağırlıyorum tüm kontrolümü kaybederken. "Kaldır kışını da buraya gel!"

Bölüm 9

Juliet

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Beni duydun," diye homurdanıyor Henley yan kapımdaki yerinden. "Hemen evime gel ve o lanet pire torbasının ne yaptığını gör."

"Çok dramatiksin. Oscar falan mı alacaksın?" Öfkelendim. Kapıdan geçip onun evine doğru yürüyorum. Kapı açıktı ve arka bahçesine doğru yürüdüm.

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

Olamaz.

Göz alabildiğine çamur, devrilmiş saksılar, çiğnenmiş bitkiler, yırtılmış koltuk minderleri.

Ellerimi kalçalarımaya koydum, öfkeliydim. "Peki, Barry olduğunu nereden biliyorsun?"

Henley bana donuk donuk baktı. "Gözlerini aç."

Barry'nin beyaz kanepede sırt üstü uyuduğunu görmek için etrafıma bakıyorum.

Öldür beni. "Barry,"

diye azarladım onu.

Barry doğruluyor ve kulaklarını dikiyor, mutlu bir şekilde.

"Bana gülümseme, genç adam. Başın belada." Sesimi sert ve inandırıcı çıkarmaya çalışıyorum.

"Birincisi, o bir insan değil, bir it. İkincisi, bu pisliği temizleyin. Hemen şimdi," diyor Henley elleri kalçalarında.

"Benimle bu tonda konuşma Henley. Bunu kabul edemem," diye karşılık veriyorum.

Bana doğru adım atıyor ve yüz yüze geliyoruz, aramızda sadece birkaç santim var. "Sana ne verirsem onu alacaksın," diye homurdanıyor.

"Cehennem gibi yapacağım."

"Eminim sana ne verirse alıyorsundur."

Ha?

"Kim?" Konuşmayı takip etmeye çalışırken burnumu kıvırıyorum.

"Barry mi?"

"Aptal numarası yapma, Juliet. Bu sana hiç yakışmıyor." "Sen neden bahsediyorsun, seni kaçık?" "Artık yalan söylemeyi bırakabilirsin."

Tamam, neden bahsediyor bu? Konuşmanın bir kısmını mı kaçırdım?

"Neden bahsediyorsun, Henley?"

"Neden lanet nişanına neden bahsettiğimi sormuyorsun?"

"Benim nişanım yok."

"Onu kendi gözlerimle gördüm," diye patlıyor. Oh . . . Liam.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldıyor öfkeyle. "O düğünde sikime biniyorsun ve tüm o lanet zaman boyunca evli olmak için nişanlı mısın?"

"Tamam, bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Ellerimi kaldırıp onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Atardamarı patlamak üzere. "Köpeğime mi kızgınsın yoksa Liam'a mı?"

Küçümseme dolu bir ifadeyle öne doğru bir adım atıyor, ben de geri çekiliyorum. "Yalancı olduğun için kızgınım," diye alay ediyor.

"Şey ... haklısın, ben bir yalancıyım." "Biliyordum," diye tükürdü.

"Liam benim kardeşim, seni aptal."

"Ne?"

"O zamanlar sana yalan söyledi çünkü bana davranış şekline kızmıştım ve seni geri kazanmak istiyordu."

"Ne?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.
"Sana nasıl davrandım? Sana nasıl davrandım?"

"Bütün gün evde beni aramanı bekledim ve sen beni ektin ve bir daha hiç aramadın."

"Çalışıyordum," diye bağıyor.

"Lanet olsun, çalışıyordun. Seni kulüpte gördüm. Seni adi bir herif olarak gördüm, seni yalancı pislik."

"Bu saçmalık." Kaşlarını çatıyor ve ağırlığını arka ayağına veriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh." Kanıtım var. Telefonumu karıştırıyorum ve Chloe'nin bana gönderdiği videonun tam olarak nerede kayıtlı olduğunu biliyorum çünkü onu milyonlarca kez izledim. Videoyu açıp oynat tuşuna basıyorum ve ona göstermek için telefonumu havaya kaldırıyorum.

Ekrana bakarken kaşlarını çatıyor. Kendisini gülerken ve konuşurken izler ve sonra dikkatini kızın arkasına çevirir.

O kadar kızgınım ki tüm gökyüzü kıpkırmızı oldu.

"Yani bana yalan mı söylüyorsun?" diye homurdanıyor.
"Bunca zamandır nişanlı olduğunu sanıyordum."

"Zaten beni hiç aramayacaktın Henley. Ne fark eder ki?"

"Olabilir."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Belki de . . . pfft. Siktir git," diye hayıflandım. Çileden çıkmış bir halde evime doğru döndüm.

"Buraya gel ve bu pisliği temizle." Ona bir fiske vurdum ve yürümeye devam ettim.

Kendiniz temizleyin.

Bu aptal hoş geldin partisini neden kabul ettim ki?

Günlerden Cumartesi ve herkesin ellerinde yemek tabaklarıyla Carol'ın evine doğru yürüdüğünü görebiliyorum.

Bundan büyük bir tutkuyla korkuyorum.

Barry yüzünden kavga ettiğimizden beri Henley ile konuşmadım. Ve şimdi gidip herkese ondan hoşlanıyormuşum gibi davranmak zorundayım, oysa tek yapmak istediğim onun kendini beğenmiş kafasına bir içki devirmek.

Aynaya son bir kez bakıyorum ve derin bir nefes veriyorum. Pekâlâ, iyi görünüyorum.

Seksi olmaya çalışmadan kadınsı. Bu sokakta seksi olmaktan bıktım. Şu anda benim için uygun kıyafet deli gömleği olurdu ama neyse. Bu pembe maksi elbise işimi görür. Dolgun ve dökümlü, uzun, spagetti askılı.

Ordövr tabağımı aldım ve kalbim boğazımda, Carol'ın evine doğru yola koyuldum. Sokakta sohbet sesleri yankılanıyor ve herkes neşeli bir ruh hali içinde görünüyor. Carol'ın ön verandası, bazılarını daha önce hiç görmediğim insanlarla dolu ve ben ön bahçede yürürken hepsi dönüp bana bakıyor. Geri dönüp eve koşmayı düşünüyorum.

Garip.

"İşte burada" -Carol gülüyor- "onur konuğu."

"Merhaba." Onu yanağından öpüyorum ve herkese gülümsüyorum.

"Merhaba, Juliet." Çocuklardan biri gülümsüyor. Herkes el sallıyor. "Merhaba, merhaba," hepsi bir ağızdan.

"Merhaba." Kahretsin, bu cehennem gibi garip. "Bunları nereye koymamı istersiniz?" Getirdiğim sos ve peynir tabağını işaret ediyorum.

"Sadece içeride masanın üzerinde, tatlım."

"Teşekkürler." Kapıyı açıp içeri giriyorum ve Carol'ın evine gülümsüyorum. Sanki zamanda bir adım geriye gitmiş gibiyim. Duvarların her yerinde çerçeveler içinde fotoğraflar var ve mobilyaların hepsi mükemmel durumda ama kırk yıl öncesine ait. Duvarlarda filmlerde gördüğünüz gibi üç tane uçan ördek bile var. Tabağımı masaya koyuyorum ve yeniden düzenlemek için zaman ayırıyorum. Cidden, sadece eve gitmek istiyorum. Bu hiç eğlenceli değil.

"Merhaba," diyor yanımdan gelen bir ses.

Kafamı kaldırdığımda açık kahverengi saçlı bir kız görüyorum. Benim yaşlarımda ve güzeldi. "Ben Rebecca. Birkaç kapı ötede oturuyorum; gelip kendimi tanıtmak istiyordum ama zaman elimden kaçtı."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Elini sıkarken gülümsedim. "Mavi evde misin?"

"Evet, işte bu." Odanın karşısındaki bir adamı işaret ediyor ve ona el sallıyor. Adam sarışın, yakışıklı ve muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında. "Bu benim kocam, John."

"Merhaba." Elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Henüz gelemediğim için üzgünüm. Zaman uçup gidiyor," diye özür diliyor.

"Hayır, lütfen, kesinlikle anlıyorum." Omuz silkiyorum.

"Ben de meşgulüm." "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor sohbet etmek için.

"Ben bir hemşireyim."

"Harika," diye yanıtlıyor. "Sokakta bir tıp uzmanı daha. Böylece üç kişi olduk. Ben bir ortopedi cerrahıyım."

"Vay canına." Gülümsüyorum. Dikkatimi tekrar Rebecca'ya veriyorum. "Çalışıyor musun ya da çocuğun var mı?"

"Tanrım, hayır." Kendine bir kadeh şarap daha doldururken yüzünü buruşturuyor. "Ben bir öğretmenim-dünyadaki en iyi doğum kontrol yöntemi." İçmek için başını geriye atarken gözlerini kaçırıyor.

Kıkırdıyorum. Rebecca'yı şimdiden sevdim.

"Herkesle tanıştın mı?" diye soruyor.

"Biraz." Omuz silkiyorum. "Çok çalışıyorum, bu yüzden çoğu insanı özlüyorum." "Hadi gel" -elimi tutuyor-

"Seni tanıştırayım

Sen."

"Ah, zorunda mısın?" Fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. "Maalesef." Beni elimden tutup bir grup erkeğin yanına sürüklüyor. "Çocuklar, bu Juliet. Bugünün mezuniyet balosu kraliçesi. Bu da Blake Grayson." Beni tanıştırdı. "Blake bir doktor."

Dr. Grayson hakkında şimdiden tüyler ürpertici derecede bilgi sahibi olduğumu hissediyorum.

"Merhaba."

Rebecca ona "Juliet bir hemşire," der.

"Öyle misin?" Gülümsüyor. "Nerede çalışıyorsun?" "Lady of Rosemary'de."

"Son zamanlarda çok meşgulmüşsünüz; duyduğuma göre kapasiteleri doluymuş." "Her zaman."

Rebecca beni tekrar elimden tutup yaşlı bir adamın yanına götürüyor. Seksenli yaşlarında görünüyor. "Bu Winston. Beyaz Saray'da yaşıyor."

"Merhaba." Elini sıkarken gülümsüyorum.

"Merhaba canım." Gülümsüyor ve güneyle bir tonu var. "Sizinle tanışmak çok güzel. Seni sabahları köpeğinle koştururken görüyorum."

Kıkırdıyorum. Zavallı şey. Nasıl görünmeliyim? "Ben de memnun oldum."

"Ve bu güzel örnek de Antony Deluca. Kendisi kapı komşunuz."

Gülümsüyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. Avrupalı ve son derece muhteşem. "Merhaba, Juliet." Yanağımdan öpüyor. "Senin hakkında her şeyi duydum. Sonunda ismine bir yüz eklemek güzel."

"Henley, Blake ve Antony çocukluk arkadaşı." "Ah, doğru ya." Şaşırarak gülümsedim. "Bu harika."

"Henley nerede?" Rebecca etrafına bakınırken soruyor.

"İşte buradayım," diye sesleniyor ön kapıdan içeri girerken.

"Gel ve Juliet'le tanış," diye yanıtlıyor Rebecca.

"Tanışmıştık." Henley sanki dünyanın en büyük hıyarı değilmiş gibi rahatça gülümsüyor.

Senin peşindeyim.

Rebecca'yı yanağından öpüyor ve sonra bana dönüyor. Herkesin içinde olduğumuz için nazik

davranacağım. "Merhaba."

Gülümsüyorum.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve yanağımdan öpüyor. Krem rengi keten bir ceket ve mavi kot pantolon giyiyor. GQ mankenlik çekimlerinden çıkmış gibi görünüyor. "Merhaba. İkinizi de görmek güzel."

Cennet gibi tıraş losyonunun kokusuyla sinirden titriyorum.

"Nerelerdeydiniz?" diye çıkışıyor bir adam. "Barmenin gelmesini bekliyorduk."

Henley gözlerini devirir ve barın arkasına geçer. "Kim ne istiyor?"

Herkes barın etrafında toplanıyor ve içki siparişlerini onunla birlikte veriyor. Aşinalıklarına gülümsüyorum. İtiraf etmeliyim ki, yaşamak için güzel bir sokak.

Küçük yaşlı bir kadın ön kapıdan içeri girer.

"Merhaba Ethel," diye seslenir herkes.

"Parti burada." Ethel elindeki kek tepsisini masaya koyarken gülümsüyor. "Geciktiğimiz için üzgünüz."

"Va-va-voom!" diye sesleniyor çocuklardan biri bardan kapıya doğru bakarken. "Kim bu afet?"

Arkamı döndüğümde uzun siyah saçları ve harika fiziğiyle yürüyen muhteşem bir kadın görüyorum. Mükemmel bir makyaj yapılmış bir yüz ve mükemmel şekilde sarkık büyük dudaklar. Siyah bir elbise giymiş ve ünlü bir Instagram kullanıcısı gibi görünüyor.

"Harika, Taryn burada," diye fısıldıyor

Rebecca. "Bu kötü bir şey mi?"

Fısıldıyorum.

Olamaz, bu Carol'ın bana bahsettiği Taryn. Kesinlikle. Hayır.

Rebecca sahte bir gülümseme takınır. "Kim olduğunuza bağlı," diyor.

nefesinin altında mırıldanıyor.

"Geri döndüm, canlarım. Beni özlediniz mi?" Ellerini havaya kaldırıyor ve sevimli olmaya çalışıyor. Aslında denemeye gerek yok. Tamamen çiviliyor.

"Evet," çocuklar hep bir ağızdan haykırıyor. "Taryn." Hepsi onu öpmek için sıraya giriyor ve o da odadaki diğer tüm kadınları tamamen görmezden gelerek her birine uzun zamandır kayıp olan aşklarıymış gibi sarılıyor.

"Sokaktaki herkes Taryn'e aşık," diye fısıldıyor. "Taryn de dahil."

Kıkırdıyorum. "Ben değil." Bardağımı kaldırıyorum. O da benimkiyle tokuşturuyor.

"Ben de öyle."

"Henley, sevgilim," diyor Taryn seksi bir sesle. "Hayatım boyunca neredeydin?"

Henley kıkırdar ve onu kucaklamak için kendine çeker. "Tam burada, beni bıraktığın yerde."

Gözlerim Rebecca'nın kollarıyla buluşuyor ve o da kaşlarını kaldırıyor.

Evet, şimdi görüyorum. Ah, bir rahat ver.

Rebecca elimi tuttu. "Ön tarafa gidelim." "İyi fikir."

Gece eğlenceliydi ve Rebecca'dan gerçekten çok hoşlandım. Birbirimize bağlandık. Sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi.

Carol'ın ön bahçesindeki park bankında oturuyoruz. Herkes sohbet ediyor ve çocuklar çakırkeyif olma yolunda ilerliyorlar.

"Peki bir ilişkin var mı?" Rebecca soruyor.

"Hayır. Eski sevgilimden bir yıl önce ayrıldım." "Onunla uzun süredir mi birlikteydin?"

"Yaklaşık on iki ay."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Güzel. Bunu ben yaptım." Omuz silktim. "Bilmiyorum, hep yanlış türden erkekleri çekiyor gibiyim."

"Bir tipin var mı?"

"Pek sayılmaz." Sırıtiyorum. "Ama belki onları o tipe dönüştürüyordumdur."

Gülüyor.

"Aynı fikirde değildik. O sürekli parti yapmak ve dışarı çıkmak istiyordu ve ben bunu aştım. Demek istediğim, ara sıra dışarıda bir gece geçirmek eğlencelidir ama her Cuma ve Cumartesi gecesi kulüpte olmak benim için ideal bir yer değil."

"Evet, anlıyorum. Kaç yaşındasın?"

"Ben yirmi yedi yaşındayım, ya

sen?"

"Otuz bir yaşımdayım. O evi tek başına almış olman ne kadar şaşırtıcı." Gülümsüyor.

"Öyle." Kendimle gurur duyarak gülümsüyorum. "Şimdi sadece tadilat için ödeme yapmam gerekiyor. Teklifler geliyor ve işlerin bu kadar pahalı olması beni şaşırtıyor."

"Ah, biliyorum. Mutfağımızı daha yeni yaptık ve düşündüğümüzün iki katından fazla oldu."

Verandadan yüksek sesli ve boğuk bir kahkaha geliyor ve Rebecca'yla ben başımızı kaldırıp Taryn'in Henley'nin üzerine kapandığını görüyoruz. Kıskançlıktan midem bulanıyor. Bütün gece onun üzerindeydi. "Bu ikisi çıkıyor mu?" diye sordum.

"Henley ve Taryn?" Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, hayır." Gözlerim ikisinin üzerinde geziniyor. "Nereden biliyorsun?" "Çünkü onunla çok samimi."

"Ha?"

Kimsenin duymaması için sesini alçaltıyor. "O ve John oldukça iyi arkadaşlar. Bunu kimseye söyleme ama çok büyük bir yükü var."

"Ne gibi?" Fısıldıyorum. Sonunda, biraz bilgi.

"O sadece hoşlanmadığı kadınlarla yatar." Yüzümü buruşturdum. "Ne demek istiyorsun?"

"O kadar ilişki karşıtı ki, hoşlandığı biriyle karşılaşır, tuzağa düşme korkusuyla onunla bir daha çıkmıyor."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Ne zamandan beri?"

"Annesi o ergenlik çağındayken öldüğünden beri."

"Bu konuda terapiye gitti mi?"

"Yirmili yaşlarının başında biriyle görüştü ama işe yaramadı." Omuz silkiyor. "Sanırım böyle olduğunu kabullenmiş durumda."

"Oh." Gözlerimi kaldırıp onu izliyorum. Taryn yüksek sesle gülüyor ve elini cilveli bir şekilde onun göğsüne koyuyor.

Siktir git, Taryn.

"Ve şunu dinle," diye fısıldıyor. "Kullan-at telefonu bile var."

"Bir ne?"

"O var sahte iş kartlar ile başka bir üzerinde asistanının cevapladığı telefon numarası var."

"Neden?"

"Ortadan kaybolmak isterse, çıktığı kadınlar gerçek numarasını bilmesin diye."

Arkama yaslandım, şok oldum.

Adrenalin kanımda dalgalanıyor. Bana yaptığı şey tam olarak buydu.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Artık resmen her şeyi duydum."

Taryn yine yüksek sesle gülüyor ve ben de donmuş çilekleri yutana kadar kafasını punç kasesine ittiğimi hayal ediyorum.

"O halde bir sürü kadınla hayalet gibi dolaşiyor olmalı," diye cevap veriyorum.

"Hayır. Mesele de bu zaten. Kimseye hayaletlik yapmıyor." "Ne?"

"Sadece seks için çıkıyor. Birinden gerçekten hoşlanıp da onu hayalete çevirdiği çok nadirdir."

Beni hayaletledi.

"Ama tüm bu kadınlarla seks yapıyorsa, onlardan hoşlanıyor olmalı?" Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Cazibe ve duygular onun için çok farklı iki şey. John, onlarla sadece işleri bitene kadar çıktığını ve sonra arkasına bakmadan bir sonrakine geçtiğini söylüyor."

"Oh." Onu odanın diğer ucundan izliyorum. "Yani başka bir deyişle, gittiği her yerde kalp kırıyor."

"Sanırım oldukça berbat durumda."

"Söyleyeceğim." Henley başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Birbirimize olması gerekenden daha uzun süre bakıyoruz ve ben gözlerimi ayırıyorum. "Sabah işe gitmem gerekiyor, o yüzden gitmeliyim."

"Evet, ben de." Burnunu yukarı kaldırıyor. "Taryn muhtemelen oğlanlar için dans etmeye başlamak üzeredir."

"Dans mı ediyor?"

Çekiniyorum. "Çatlak bir striptizci gibi."

Kıkırdıyorum. "Yapma, kötü bir görüntü alıyorum."

Rebecca da gülüyor. "Bir ara kahve içmek ister misin?"
"Evet." Gülümsüyorum. "Bu hoşuma giderdi." Onu
yanağından öperim. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

"Sen de."

Nedense bu gece bir arkadaş edinmişim gibi hissediyorum.

Carol'ı öperim. "Bu gece için çok teşekkür ederim."

"Burada olman çok güzel, canım." Carol gülümsüyor.

"Herkes güle güle." El sallıyorum. "Sabah işe gitmem
gerekiyor,

Bu yüzden dışarı çıkıyorum."

"Güle güle" diye sesleniyor herkes.

Henley'nin gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir süre
daha odanın diğer ucunda birbirimize bakıyoruz. Sanki
birbirimizden nefret ettiğimizi hatırlamıyormuşuz gibi.

Kes şunu.

Küçük bir el sallamayla yolun karşısındaki evime doğru
yürüyorum ve tam verandaya adımımı attığımda Taryn'in
sinir bozucu sesinin sokakta yankılandığını duyuyorum.
"Hadi biraz müzik açalım."

Rebecca haklı.

Yatağıma uzandım, tamamen uyanıktım.

Müziğin ritmi tüm mahalleye yayılıyor.

Parti Carol'ın evinden Antony'nin arka bahçesine taşındı.
Şimdi bir kamp ateşinin etrafında oturuyorlar. Orada kimin
olduğunu bilmiyorum ama Taryn'in sinir bozucu sesini
diğerlerininkinden daha iyi duyabiliyorum.

Rebecca'nın bu gece Henley hakkında söyledikleri
aklımdan çıkmıyor. Kullan-at telefonu olduğu için ona kızgın
ve kırgın olmam gerektiğini biliyorum ama ...

Hasar görmüş.

Onun için üzülüyorum. Aradığın kişiyle karşılaşma
umudunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile
edemiyorum. Ya da istememek.

Bu gece benimle konuşmaya çalışacağını düşünmüştüm
... ama sonra, çılgın inişli çıkışlı davranışına dayanarak,
yapmadım.

Rebecca'nın söylediği her şey çok mantıklı.

İlk buluşmamızda birbirimize vurulduğumuzu biliyordum.
Ve benden hoşlandığını biliyordum. Kahretsin, ondan
hoşlanıyordum. Beni aramadığında çok şaşırmıştım.

Ama istiyor muydu?

Geçen hafta sonu bile, en mükemmel şekilde öpüştük
ve sonra hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davrandı.

Ona ne oldu da bu kadar içine kapandı?

Taryn'in sinir bozucu kahkahasını duyuyorum ve dönüp
yastığımı yumrukluyorum. "Eski kocana geri dön, Taryn.
Beni kızdırıyorsun."

Etrafta telaş içinde koşuşturuyorum. Joel kanepede ve renkler
hakkında konuşmak için her an burada olabilir ve ben işten
eve geç geldim.

Kapının çalındığını duyuyorum ve kıyafetlerimi hızla
çamaşır sepetine atıyorum. "Tanrı aşkına, burası
darmadağınık," diye fısıldıyorum kapıya doğru giderken.
Aceleyle açıyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum. "İçeri gel."

"Merhaba." Joel gülümsüyor. Kahretsin, çok yakışıklı.
Henley gibi değil, daha çok prens gibi bir adam.

"Kahve ya da başka bir şey ister misin?" Ben sorarım.

"Evet, lütfen. Geçirdiğim yoğun günden sonra bir üst
kata ihtiyacım var." Beni mutfığa kadar takip ediyor, ben de
kahvelerimizi yapıyorum. Mutfak tezgahının üzerindeki tüm
kitaplarını açıyor ve karıştırmaya başlıyor. "Hopewood
serisini beğendin mi?"

"Evet, çok beğendim ama iki kişilik mi yoksa iki tane üç
kişilik mi almalıyım bilemiyorum."

"Hmm." Bir an düşünür. "Odayı tekrar ölçmeme izin
verin." Mezurasını çıkardı ve birlikte yürüdük.

Yaşam alanına.

Kapı çalınır.

"Bu kim olabilir?" Gözlerimi deviriyorum. "Affedersiniz."

"Elbette," diye yanıtlıyor odayı ölçmeye başlarken.

Kapıyı açtığımda Henley'nin orada durduğunu gördüm.

"Merhaba." Bana orantısız bir gülümseme verdi.

Kaşlarımı çatıyorum. Onun burada ne işi

var? "Merhaba." "Can" Tereddüt

ediyor. "İçeri girebilir miyim?"

Sadece Joel burada olduğu için gelmek istiyor.

"Hayır, meşgulüm." Kollarımı kavuşturuyorum. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Um." Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar. "I . . ."

Tekrar eve bakıyorum; Joel'i uzun süre yalnız bırakamam. "Ne oldu Henley?"

"Bir iyiliğe

ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

"Bu hafta sonu işle ilgili bir şeyim var ve bir randevuya ihtiyacım var."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Müşterilerimden biri bana kızını ayarlamaya çalışıyor ve ben de ona bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

"Başka bir sahte randevu mu istiyorsun?" "Evet."

"Hayır."

Yüzü düştü. "Hayır

mi?" "Kesinlikle

hayır."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Geçen hafta olanlardan ve bana davranış şeklinden sonra gerçekten başka bir sahte randevuyu hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Sana bir iyilik yapıyordum." Kaşlarını çatı. "Sahte randevuyu sen mi istedin?"

Joel bizi duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Sahte orgazmı hiç istemedim."

"Numara yapmadın," diye fısıldıyor

öfkeyle. "Evet, yaptım," diye yalan

söylüyorum.

"Bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, hele ki zamanımı hiç." Geri adım attı, küstahlaştı. "Bana kızgınsın."

"Evet, sana çok kızgıyım," diye tükürdüm. "Bütün hafta sonu benimle konuşmadın ve Joel'in arabası ön tarafta olduğu için şimdi buradasın."

Dişlerini sıkarken çenesi titriyor. "Bu doğru değil. Zaten oraya geliyordum. Arabasını görmedim bile."

Saçmalık.

Ona doğru eğildim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Henley. Ben yedek plan değilim. Daha iyi bir seçenek olmadığında başvuracağın biri değilim. Taryn'den seninle sahte bir randevu ayarlamasını iste."

"Taryn ile gitmek istemiyorum."

"Zor iş. Seninle gelmek istemiyorum."

Ağırlığını arka ayağına veriyor, sinirli. "Yani hayır mı?"

"Bu zor bir hayır."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştığını biliyorum.

"İyi geceler Henley." Kapıyı yüzüne kapattım ve içeri, Joel'in yanına döndüm. "Bunun için üzgünüm."

"Dur tahmin edeyim, komşun mu?" Ağır bir iç çekiyorum.

"Senden hoşlanıyor."

"Hayır. Güven bana, istemiyor."

"Sana söylüyorum; bir erkeğin bir kadından ne zaman hoşlandığını bilirim. O senden hoşlanıyor."

"Evet, böyle bir şey olmayacak." Ve gerçekten bunu seninle tartışmak istemiyorum. "Nerede kalmıştık?" Ona sordum.

"Kanepe. Sanırım iki tane üçlü koltuk."

Perşembe sabahı 6:30'da San Sebastian Huzurevi'nin koridorunda yürüyorum. İkinci işimdeki ilk vardiyam çok keyifli geçti. Ayda üç gece çalışacağım ve

Bu aptalca pahalı mobilyalar için biraz fon açacaktır.

"Nasıldı?" Sonya gülümsüyor.

"Harika, aslında." Rahatladım. Neye imza attığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Herkes çok iyiydi."

Uzun koridora bakıyorum ve tanıdık bir figürün odalardan birine girip arkasından kapıyı kapattığını görüyorum.

Bu muydu . . .

"Kimdi o?"

"Kimdi?"

"Az önce bir adamın odaya girdiğini gördüm."

Koridorda odaya doğru yürürken saatine bakıyor. "Oh, bu Bernard'ın oğlu olmalı."

"Bernard?"

"Hastalarımızdan biri."

Söz konusu kapının önünde duruyoruz ve pencereden içeri bakıyoruz. Henley takım elbisesini giymiş ve kıyafetlerini yatağın üzerine seriyor.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

"O muhteşem bir adam," diye fısıldıyor. "Her sabah gelip babasına kahvaltı hazırlıyor ve o gün için giysilerini çıkarıyor."

Henley'nin gülümsemesini ve yaşlı adamla sohbet etmesini izliyorum. Yüzünü ellerinin arasına alıp bir şeyler söylüyor ve sonra gidip tıraş olmasına yardımcı olması için banyodan bir çift makas alıyor.

"Kalbimi kırıyor." Hüzünle gülümsüyor.

"Nedenmiş o?" Çifti izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü babası onun kim olduğunu bile bilmiyor."

Bölüm 10

Kalbim sıkışıyor. "Ne kadar zamanı var?" "Emin değilim."

Henley bir şeyler söyler ve tişörtüyle babasına vurur. Onlar oynarken yaşlı adam yüksek sesle güler.

İzlerken kalbimin sıkıştığını hissediyorum. "Oğlu her gün geliyor mu?"

"Hiç kaçırmaz." "Ne kadar kalıyor?"

"Sabah yediden hemen önce buraya geliyor ve dokuz gibi ayrılıyor. Ona kahvaltı veriyor, tıraş olmasına yardım ediyor ve hemşireler duş almasına yardım ederken onu sakinleştiriyor. Ona sabah gazetesini de okuyor."

"Başka kardeşleri yok mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

İzlerken boğazıma bir yumru oturdu.

Henley ayağa kalkıyor, ben de duvarın arkasına saklanıyorum. Beni görmesini istemiyorum. "Bana ipleri gösterdiğin için teşekkürler." Gülümsedim. "Bir dahaki sefere görüşürüz, ha?"

"Elbette." Koşarak uzaklaştı ve ben kapıdaki pencereden tekrar içeri baktım. Henley şimdi televizyon kanalları arasında gezinerek sabah haberlerini açıyor. Kalbim daralırken, Henley'den bir parça daha James bulmacası yerine oturuyor.

O iyi bir adam.

Aptalca bir şey yapmak üzereyken umursamadığınız ve yine de yapmak istediğiniz o duyguyu bilir misiniz?

Tam Şu anda ben buyum. Kapiyı sertçe aldım. Bu hafta Henley'i huzurevinde görmekle ilgili bir Şey, kalbimde ona karşı büyük bir hayranlık deliği açtı. Onu tanımadığımı biliyorum ama neden böyle biri olduğunu daha iyi anlıyorum.

Daha fazlasını bilmem gerek.

Tak, tak, tak. Bu Şüphesiz Şimdiye kadar yaptığım en aptalca Şey ama yine de düşünebildiğim tek Şey bu. Henley n kapiyı açtı. "Juliet."

"Merhaba Henley." Gülümsemeye zorladım. "Teklifini tekrar düşündüm."

Kaşları Şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne için?"

"Randevu için."

"Oh."

"Evet." Rahat davranmaya çalışarak omuz silkiyorum. "Görünüşe göre bu hafta sonu seninle çıkabilirim."

"Nedenmiş o?" diye soruyor açıkça. "Sana sorduğumda bu fikirden tiksiniŐistin."

"Evet, Şey... Beni başka bir yerde gördüğünde selam verme zahmetine bile girmezken, eve her erkek geldiğinde yanıma gelmeden hoşlanmıyorum."

"Neresi gibi?"

"Carol'ın partisindeki gibi."

"Bütün gece Rebecca'yla

konuşuyordun." "Evet, sen Taryn'le

konuşurken." Gözlerini deviriyor. "Ben

bekarım, Juliet."

"Ben de öyleyim, bu yüzden Joel ve benim aramıza girmen hoşuma gitmiyor."

Neden onun yanında bu kadar ukala oluyorum? İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor.

"Tasarımcınızla çıkmak etik kurallara falan aykırı değil mi?"

"Kimin umurunda. Yani bu bir randevu mu?" Bana ters ters bakıyor.

"Acele et ve kararını ver," diye ıkıŐtım.

Yemi yut.

"Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma Juliet. Bundan hoşlanmıyorum.

Ve evet, bu bir randevu. Sahte bir randevu, aklınıza başka şeyler gelmesin."

Öfke yüzeyin hemen altında fokurduyor. Gerçek hayatta gerçekten sinir bozucu biri. "İnan bana, şu anda senden duymak istediğim en son şey fikirler Henley."

Kollarını kavuşturuyor ve o zaman gömleksiz ve boxer şortlu olduğunu fark ediyorum.

Gözler yukarı.

"Bu hafta Joel'le görüşeceksin, değil mi?"

diye soruyor. "Emin değilim," diye yalan söyledim.

Hesapçı gözleri benimkileri tutuyor ve ben içten içe gülümsüyorum.

Belki de benden hoşlanıyordur, azıcık da olsa.

"Cumartesi saat kaçta?" diye sordum.

"Şehirde ve geç bir saat olacak. Muhtemelen geceyi bir otelde geçirmek zorunda kalacağız."

"Ne?"

"Kendi odan olacak tabii ki." Gözlerini deviriyor. "Aptal değilim ve seninle aynı odayı paylaşmamın imkanı yok."

Henley James'in kimseyle çıkmamasının bir nedeni var; kimse onun saçmalıklarına katlanamaz. "Güle güle Henley." Merdivenlerden iniyorum.

"Bu siyah kravat," diye

sesleniyor. Geri

döndüm. "Ne?"

"İşlev, siyah kravat."

Siktir et, şimdi de sahip olmadığım parayı aptal bir elbiseye harcamak zorundayım. "Harika." Gülümsüyorum.

"Sabırsızlanıyorum."

Bunu kabul ettiğim için içten içe kendimi tekmelerken evime geri dönüyorum.

Sen ne yaptın?

Vroom, vroom, vroom.

Kahkahalar sokakta yankılanır ve Barry'nin kulakları diken diken olur.

"Huh." Ön pencereme doğru baktım. Perşembe akşamı saat neredeyse 18:00.

"Bu ses de ne?" Chloe katlanabilir sandalyesinden soruyor. Kahretsin, keşke yeni kanepem bir an önce gelse.

Vroom, vroom, vroom.

Daha fazla erkek kahkahası. Bir kız çığlık atıyor.

"Ne o l d u , Barry?" Ayağa kalkıp ön pencereye doğru yürüyorum ve gözlerim dehşetle açılıyor. "Bu da ne böyle?"

"Ne?"

"Gelip şuna baksan iyi olur çünkü sana söylesem bana inanmazsın."

Chloe katlanabilir sandalyesinden kalkıp yanıma geliyor ve tül perdelerin arkasını gözetliyor.

Taryn sokakta bir aşağı bir yukarı paten kayıyor. Elektrik mavisi motorcu şortu ve ona uygun bir spor sütyeni giyiyor. Saçları iki atkuyruğu şeklinde ve kocaman şımarık göğüsleri sergileniyor. Dizlerinde ve bileklerinde beyaz korumalar var.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Chloe tersledi. "O kim lan?"

"Taryn, sana bahsettiğim kişi."

Mahallenin erkekleri Blake'in ön bahçesinde bir yandan sohbet ediyor, bir yandan da gizlice onu süzüyorlar.

"Belli ki onları görmüş ve sonra da şov yapmak için dışarı çıkmış," diye alay ediyor Chloe. "Hiç utanması yok mu?"

"Öyle mi görünüyor?"

İkimiz de Taryn'in kayarken abartılı bir şekilde flört etmesini ve dramatik davranmasını izliyoruz. Gözlerimi deviriyorum. "Beni rahat bırak."

Blake'in kravatına dokunup ona bir şeyler söylüyor ve o da kahkahalarla gülüyor.

"Siktir git, seni aptal gösteriş budalası cadı," diye tersledi Chloe, gözleri onlara yapışmıştı.

Henley'nin arabası köşeyi döner ve yavaşlar. Arabasının camından ona bir şeyler söylüyor ve kadın kahkahalarla gülüyor. "Oh, Henley, çok komiksin."

Hayır, değil.

"O huysuz bir bok kafalı. Bu da onun hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor," diye fısıldıyorum öfkeyle.

Henley garajına girmeye zahmet etmez. Arabasını garaj yoluna park eder ve inip kaldırımdaki çocuklarla konuşmaya gider. Gösterinin tadını çıkarırken etrafta durup sohbet ederler.

"Tabii ki öyle yapar," diye tersliyor Chloe, çileden çıkmış bir halde. "O da sik kafalının teki."

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ben de öfkeleniyorum. "Bunu zaten tespit etmiştik."

Kollarını iki yana açarak dönmeye çalışıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Burası Xanadu değil, seni aptal sürtük."

Tül perdelerin arasından Henley'nin onu izlediğini görüyorum.

Başkasına bakmasından hoşlanmıyorum.

Rebecca yolun karşısına geçiyor. "Kim geliyor?" Chloe sorar.

"Rebecca. Onunla Cumartesi gecesi tanıştım. Hoş biri."

Bahçeme adım attı. "Neden buraya geliyor?"

"Bilmiyorum. Çabuk, doğal davran." İkimiz de koştuk ve katlanabilir sandalyelerimize daldık.

"Taryn siktirip gitse iyi olur. Gerçekten kendimi kaybedeceğim. Üç yıldır ondan hoşlanmıyordum ki bitiş çizgisinde gelip onu çalsın," diye fısıldıyor Chloe öfkeyle.

"Blake ondan hoşlanmayacak," diye fısıldadım. "Henley ondan hoşlanacak. Bunu biliyorum."

"Bu kaltağı indirmeliyiz." Tak, tak sesleri geliyor kapıda. "İçeri gel," diye seslendim.

Rebecca kapıyı açar, "Merhaba." Gülümsüyor. Chloe'yi görünce yüzü düştü. "Özür dilerim, misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Hayır, hayır, içeri gel. Bu benim kız arkadaşım Chloe." "Merhaba, Rebecca." Chloe gülümsüyor.

"Umm . . ." Rebecca aramıza bakıyor ve sonra kapıyı arkasından kapatıyor. "Şu patenli salağı gördün mü?"

"Yola birkaç bilye atacağım, böylece kış üstü düşecek." Chloe gözlerini deviriyor.

Rebecca gergin bir şekilde oturuyor ve ben bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. "Sen iyi misin?"

Omuz silkiyor. "Yani ..." İfadesini dikkatle seçiyormuş gibi duraklıyor. "Evimle ilgili bir konuda gizli, tarafsız bir kadın görüşüne ihtiyacım olsa, siz ikiniz sır tutabilir misiniz?"

Chloe ve ben bakışıyoruz. "Evet." Omuz silkiyoruz.

"Kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun? Sadece ..." Tekrar duraklıyor. "Beş yıl önce burada yaşamak için eyaletler arası taşındık ve ben çalışmakla o kadar meşgulüm ki hiç arkadaş edinemedim. Arkadaşlarım var," diye açıklıyor. "Ama hepsi çift arkadaşı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Mesela . . . Onlara bir sırrım konusunda güvenemem."

"Tabii ki. Neler oluyor?"

"Sana bir şey göstermem gerek." Ayağa kalkıyor. "Benim evimde."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Hadi gel." Dışarı çıkıyor ve biz de onu paten kayan salakların ve kaldırım sapıklarının yanından takip ediyoruz.

Chloe, Blake'in Taryn'le konuşmasını izlerken, "Yemin ederim, eğer ona bir hamle yaparsa, gitme vakti gelmiş demektir," diye homurdanıyor. "Bu sokak uyuşturucu kullanan Tinder gibi."

"Kimden bahsediyoruz?" Rebecca kaşlarını çatar. Chloe tereddüt ediyor.

"Hey, Ben hakkında için göster sen bir şey o söylemeyeceğine söz vermiştin. Sırrın benimle güvende."

Chloe nefes veriyor. "Blake Grayson'a karşı bir şeyler hissediyorum."

Rebecca çimenlerin üzerinde önümüzde yürürken gülümsüyor. "Kim sevmez ki?"

"Biliyorum, çok sinir bozucu," diye homurdanıyor Chloe. "Keşke çirkin olsaydı."

"O zaman muhtemelen ondan hoşlanmazsın," diye cevap veriyorum.

Rebecca bizi merdivenlerden çıkarıp ön verandaya ve evin içine götürüyor. Arkamızdan ön kapının sürgüsünü kapatıyor.

Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?"

"Yani ..." Duraksıyor. "Bu çok rastgele ve deliriyor olabileceğimi hissediyorum ve umarım bana bunların hepsinin kafamda olduğunu söylersiniz."

"Doğru . . ." Chloe kaşlarını çattı. "Devam et."

"John'un arka lastiği iniyordu ve tamir edilmesi için bugün servise götürüldü."

"John kim?" Chloe kaşlarını çatıyor. "Kocası," diye yanıtlıyorum.

Rebecca bizi evin içinde gezdirirken, "Çalışması gerekiyordu, ben de onun yerine arabayı almayı teklif ettim, o da işe benim arabamla gitti," diye yanıtlıyor.

"Doğru." Kaşlarımı çattım. Bu hikâye nereye gidiyor?

"Arabayı götürdüm ve lastiğini tamir ettirdim, sonra da sürpriz olsun diye arabasını temizleyip süpürmeyi düşündüm." Garajın iç kapısını açıyor ve tunç grisi bir Audi SUV görüyoruz.

"Tamam."

"Bana deli olduğumu söylemeni istiyorum." Arabanın arka kapısını açtı.

"Tükür onu."

"Atla."

"Ne?"

Arabayı işaret ediyor. "Bin ve hiçbir şeye dokunma."

Chloe ve ben arka koltuğa tırmandık.

"Anormal bir şey görüyor musun?" Rebecca soruyor.

Chloe ve ben arabanın etrafına bakıyoruz. "Hayır..." Kaşlarımızı çatıyoruz.

Telefonundaki el fenerini açıyor ve pencereye tutuyor.

"Peki ya şimdi?"

Kapı penceresinin iç tarafında iki mükemmel ayak izi ortaya çıkar: bir kadının ayak izleri.

Rebecca, "Bu arabanın arka koltuğuna hiç binmemiştim," diyor.

Ayak izlerine bakarken gözlerimiz aılıyordur.

"Onları görüyorsun, değil mi?" diye soruyor.

İkimiz de başımızı salladık.

Ayak izlerinden biri yan tarafta, sanki biri arka koltukta yatıyormuş gibi; diğer i se pencerenin diğer tarafında, sanki bacaklarını aıyormuş gibi.

"Seni aldattığını mı düşünüyorsun?" Chloe fısıldıyor.

Rebecca omuz silkiyor. "Kocanızın arabasının arka koltuğuna kadınların ayak izleri nasıl giriyor?"

"Bilmiyorum." Ayak izlerine bakıyorum. "Yine de kesinlikle oradalar. Bunu hiç de hayal etmiyorsun."

"Siktir."

Hepimiz düşünürken sessiz kalıyoruz.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Chloe cevaplıyor.

"şu siyah ışıklı meni dedektörlerinden birine ihtiyacımız var."

"Ne?" Kaşlarımı attım.

"Evet, bilirsin işte. Polislerin kullandığı gibi."

Chloe koltukların arkasındaki ceplere bakmaya başladı.

"Her şeyi kontrol ettin mi?"

"Evet, hiçbir şey bulamadım."

Chloe yere iner ve koltukların altını yoklamaya başlar.

"Ne yapacaksın?" Rebecca'ya sordum.

"Bilmiyorum. Bu bir şeyi kanıtlayacak kadar somut bir delil değil, ama peşinde olduğumu düşünürse çok dikkatli olur ve ben de gerçeği asla ğrenemem."

"Gerçekten seni aldatacağını mı düşünüyorsun?" "niversitede bir kez aldatmıştı."

Kaşlarımı attım.

"Sarhoştu ve uzun mesafeli bir ilişki yaşıyorduk ama olaydan yarım saat sonra perişan bir halde beni aradı, hüngür hüngür ağlıyordu, suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. Yalan söyleyecek bir tip değil. En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Bu senin mi?" Chloe koltuğun altından küçük pembe bir bulldog klipsi çıkardı.

Rebecca Chloe'nin elindekine bakıyor. "Hayır, değil." Dehşet içinde ellerimi ağzıma götürdüm.

"Siktir."

Chloe öfkeyle, "Erkekler ne kadar da salak," diye fısıldıyor. "Çık dışarı. Bunu dışarıda konuşuruz. Eve," diye fısıldıyor Rebecca. "Onun peşinde olduğumu bilmesini istemiyorum."

Arabadan inip kapıyı kapattık ve eve geri döndük. "Kim şarap ister?" Rebecca öfkeleni.

"Evet, elbette," diye cevap veriyoruz Chloe ve ben, ikimiz de hayatlarımızdan endişe ediyoruz.

Hiç tanımadığımız biriyle bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmak çok tuhaf.

Rebecca üç kadeh şarap dolduruyor ve arka bahçeye çıkıyor. Kabinli güzel bir havuz alanı var ve bizi oraya götürüyor. Bir masaya oturuyoruz.

"Bir şeylerin ters gittiğine dair herhangi bir sezginiz var mıydı?" I Sor.

Dudaklarını büküyor. "Seks hayatımız neredeyse yok, ama o kadar çok çalışıyor ki yoruldu."

"Ama gerçekten çalışıyor muydu?" Chloe fısıldıyor. "Yani..." Omuz silkiyor.

"Kim bilir." Rebecca elini alnına götürür. "Buna inanamıyorum."

"Bak, düşündüğümüz gibi olmayabilir de. Tamamen masum da olabilir," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, değil mi?"

"Bu nasıl masum olabilir?" diye hayıflanıyor. Bardağını boşaltıp tekrar dolduruyor.

"Bilmiyorum." Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Bu arabayı hiç vale parkına park ettiniz mi?" diye soruyorum.

"Her zaman."

"Park görevlilerinden birinin arabanızdaki bir garsonla meşgul olmadığını nereden biliyorsunuz?"

Rebecca bana bakıyor.

"Ya da araba yıkamaya?" Omuz silkiyorum. "Ya da tamirci. Tamirci daha bugün resepsiyonistini arabanın arka koltuğunda becermiş olabilir."

Chloe dudaklarını büküyor. "Belki."

"Bilmiyorum ama elimizde kanıt olana kadar en kötüsünü düşünmeyin."

"Oh, bırak onu," diye tersliyor Chloe. "Bunu sen söylüyorsun, bu bir şaka. Neden Henley'e de aynı affı göstermiyorsun?"

"Henley?" Rebecca ara mıza bakarken kaşlarını çatıyor. "Henley ile birlikte misin?"

Chloe'ye bakınca gözlerim büyüdü. Bunu az önce söylemedin.

"Yani ... ne diyordum ..." Chloe hatasını örtbas etmeye çalışırken kelimelerinde tökezliyor.

"Chloe," diye bağıriyorum. Artık çok geç. "Birkaç yıl önce Henley ile bir randevuya çıktım ve evi satın aldığımda burada yaşadığını bilmiyordum."

Rebecca'nın gözleri büyür. "Ne oldu?"

"En iyi gecemizi geçirdik ve sonra beni kullan at telefonuyla hayalet gibi terk etti."

Parçaları bir araya getirirken gözleri büyür. "Oh ... lanet olsun, bu demek oluyor ki . . . senden hoşlandı."

"Ve şimdi Taryn dışarıda koca memelerini onun her tarafına sürüyor ve ben tamamen mahvoldum çünkü onun aslında lanet olası bir pislik olmasına rağmen hala muhteşem olduğunu düşünüyorum."

İçkisine doğru gözlerini deviriyor. "Amin."

"Dinle, daha önemli şeylere geçelim," diye araya giriyor Chloe. "Biri Blake Grayson'ın bana aşık olması için bir plan yapabilir mi? Bir vasat adamla daha çıkamam."

Hepimiz sessizliğe gömüldük, şarabımızı içerken kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk.

"Ne yapacaksın?" Sonunda Rebecca'ya sordum.

"Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutacağım sanırım. Eğer bir şey

devam ederse, kendini yakalayacaktır. Hep öyle olur." Elimi onunkinin üzerine koydum. "Özür dilerim."

Nefes veriyor. "Bir şey öğrenirsem onun üzüleceği kadar değil."

"Suçluluğu kanıtlanana kadar masum olduğunu düşünmeyi seçiyorum." Umutla gülümsüyorum.

Elimi sıktı. "Umalım da öyle olsun."

Aynadaki yansımama bakıyorum. "Ne kadar?" Cevabını beklerken dua ediyorum.

"Dört yüz yirmi."

Sikeyim.

Yanaklarıma hava üflüyorum. Bir butikte resmi elbiseler deniyorum. Bu koyu kırmızı; üst kısmı kemerli bir korse gibi, alt kısmı ise dökümlü bir etek.

Sansasyonel.

"Nasıl bir görünüm istiyorsunuz?" diye sorar mağaza görevlisi. "Birinin aklını başından almak istiyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsüyor. "O zaman bunu almalısın."

"Bu kadar para harcamak istemedim."

"Kaliteyi taklit edemezsin canım. Buna yıllarca sahip olacaksın. Bu zamansız bir şey."

"Doğru."

"Ve bu onu öldürmek için tek şansınız olabilir."

"Bu da doğru."

"Peki ya başka bir şey giyersen, bunu almadığın için kendine kızacak mısın?"

"Muhtemelen."

Omuz silkiyor. "Sanırım tüm sorularınızı kendiniz yanıtladınız."

Lanet olsun. Fahiş fiyatları olduğunu bile bile neden bu dükkana geldim ki?

Eğer satın alırsam, tadilat işlerim bir hafta daha uzayacak.

Yeni lambalar ya da Henley James ile olası bir gece ...
hmm.

Zor bir karar.

Lambalar . . . Henley . . . lambalar . . .

Henley. Yansımama bakarken
dudaklarımı büküyorum. Sikerim böyle
iş. Sadece bir kez yaşarsın. "Ben
alırım."

Cumartesi öğleden sonra ve ben deli bir kadın gibi
koşuşturuyorum. Chloe işini bitirdikten sonra Barry ile
kalmaya gelecek. Çantamı hazırladım ve yola çıkmaya
hazırım. Otele erkenden yerleşeceğiz ve orada
hazırlanacağız. Sinirlerim tüm zamanların en yüksek
seviyesinde. Telefonum çalıyor.

Henley

Neden beni arıyor? Bana iptal ettiğini söyleme.

"Alo?"

"Merhaba."

"Sorun nedir?"

"Hazır mısın?"

"Evet, neden?"

"Buraya gizlice gelme şansın var mı?"

"Ne?"

"Carol seni aldığımı görürse, bunun sonunu asla
duyamayız. Ama buraya gizlice gelersen, hiçbir şeyden
haberi olmaz."

"Um." Bir an düşündüm. "Evet, tamam. Ama gece
çantam yanımda."

"Arka çitin üzerinden at."

"Çite tırmanmamı mı istiyorsun?" Nefes
nefese kaldım. "Yapabilir misin?"

"Hayır."

"Çok mu yüksek? Senin elit bir atlet olduğunu
sanıyordum." "Öyleyim ve boks benim uzmanlık
alanım Henley."

Kıkırdıyor. "Tamam, çantayı arka çitin üzerinden at ve sonra gizlice ön tarafa geç."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Bu konuda bana güvenin. Mahalle bekçiliği hayatta ve iyi durumda."

"İki hafta önce dışarı çıktık ve bizi görmedi." "Biz düğüne gittiğimizde dışarıdaydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona bir gün önce ne yaptığını sordum."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi, şimdi arkaya gel." Telefonu kapatıp çantayı arka bahçeye çıkarıyorum ve Henley'nin kolu yanıma geliyor. Çantayı ona uzattım.

"Lanet olsun, burada ne var? Bir ton ağırlığında."

"Ceset torbası," diye fısıldadım. "Kanıtlardan kurtulmak için." "Ne kanıtı olabilir ki?"

"Bir ceset."

"Benim mi?"

"Başka kimin olabilir ki?"

"Sana hiçbir fikre kapılmamanı söylemiştim," diye cevap verir. "Şimdi gizlice ön tarafa git."

"Evet."

"Şimdi mi geliyorsun?"

"Evet."

"Acele et."

"Henley," diye çıkıştım. "Kapa çenenin."

İçeri girip evimi kilitledim. Sonra arka kapıdan çıkıp yan kapıya doğru yürüyorum. Sağa sola baktım ve çalıların arkasına geçip Henley'nin bahçesine gizlice girdim.

Fena değil. Gizlilik modu en iyisi. Bu çalılar işe yarıyor.

Arka bahçesine koştum ve yan kapıdan geçtim. Voilà . .
. Başardım.

Ben de varım.

Henley arka kapıda bekliyor. "Vay, vay, vay, bakın kedi içeri ne sürüklemiş." Sırıttıyor.

"Ceset torbası almamın beş yüz nedeni var," diye mırıldanıyorum yanından geçerken.

Ve birdenbire onun evinin içinde, kişisel alanındayım. Gözlerim hayranlıkla etrafa bakıyor. Modern, muhteşem ve tamamen lekesiz. Avrupai bir havası var: bolca mermer ve beyaz duvarlar. Dokulu mobilyalar ve soyut sanat eserleri.

"Vay canına." Etrafıma bakarken gülümsüyorum.

"Henley, burası çok güzel." "Teşekkürler." Gözleri yüzümde oyalanıyor ve başka bir şey söylemek istediğini hissediyor.

Aramızdaki elektrik akımı geri geldi. Aslında daha çok şimşek gibi ama neyse.

Karnımda kelebekler uçuşuyor. "Bu gece benim için ne saklıyorsun?"

"Pek çok şey."

Ve gözlerindeki bakıştan birçok şeyin ne anlama geldiğini zaten biliyorum.

En azından öyle umuyorum.

"Oraya gidip hazırlanalım," diyor. "Gitmeden önce bir iki kokteyl içebiliriz."

Gülümsüyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Beni garajına götürüyor ve Range Rover'ının kilidini açıyor.

Arabaya bindik ve garaj kapısı açılmaya başladı. Geri geri gitmeye başladı.

"Kahretsin, eğil" diye bağılıyor.

"Ne?"

"Carol ve Taryn ön taraftalar. İn aşağı."

Başımı dizlerimin arasına koydum. "Aah, beni görecekler."

"Yapmayacaklar." Yüksek hızda çeker. "Yere yat."

Aslında Taryn'in beni görmesini isterdim. Bu ona gösterişli, seksi, patenli kışını öğretirdi.

Henley arabayı kenara çekiyor ve mahalle bekçilerine hızlı bir el sallayarak yanlarından hızla geçiyor. "Yerde kal," dedi bana.

Top gibi buruştum. "Onları geçtik mi?"

"Yerde kal." Başımlın arkasından tutup beni daha da aşağı itiyor.

"Aah." Elini uzaklaştırdım. "Beni ikiye böleceksin."

"Henüz değil," diye mırıldanıyor arabayı sürerken nefesinin altında. "Ne dedin sen?" Doğruluyorum.

"Hiçbir şey."

Ama onu duydum ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarladım.

Lütfen.

Bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz. Zihnim dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor.

Bir planım var ve akıllıca bir plan olmadığını biliyorum. Ama bu bir plan.

Henley'i daha iyi tanımak istiyorum ve o bağlanmaktan korkuyor. Düşünüyorum da, eğer birbirimizi tanımamız için güvenli bir alan yaratabilirim ... Beklenti baskısı olmadan, kim bilir neler olur?

"Ee"-gözleri bana kayıyor-"iç mimarınla aranızdaki mesele nedir?"

Gerçekten mi? Şimdiden bu noktaya mı geldik?

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bana çıkma teklif etti ve ben de bunu düşünüyorum."

"Madem ondan hoşlanıyorsun, neden sadece evet demedin?" "Ben bir ilişki aramıyorum."

Gözleri soru sorar gibi bakıyor.

"Aslında Tinder'a girip çıkar ilişkisi olan bir arkadaş bulmayı düşünüyordum."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Sadece bir ilişki istemiyorum." Sıradan davranıyorum. "İşime ve evimi onarmaya odaklanmak istiyorum," diyorum ona alıştırılmış konuşmamla.

Gerçekten istediğim şey onu anlamaya çalışmak için zaman ama bunu onu korkutmadan söyleyemiyorum.

"Hayır," diye tersledi.

"Ne demek hayır?"

"Düzenli bir seks görüşmesi yapmanı

istemiyorum." "Neden olmasın?" Kaşlarımı çattım.

"İstiyorsun."

"Bu farklı." "Nasıl farklı?"

"Şey ..." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi omuz silkiyor.
"Bu benim için sadece seks ve sen öyle biri değilsin."

"Nereden biliyorsun? Bir hafta önce benim nişanlı bir zinacı olduğumu düşünüyordun."

"Nedenini merak ediyorum." Gözlerini genişletir.

"Pekala, I Yapma. bkz. başka bir seçenek. I Yapma. istiyorum Bir erkek arkadaşım olsun, aşık olmak istemiyorum ama seksi özlüyorum."

Gözleri bana kayıyor. "Ne yaptığını biliyorum." "Ne?"

"Kendi kişisel kullanımın için sana sikimi sunmamı istiyorsun. Böyle bir şey olmayacak Juliet."

"Ne?" Dehşete düşmüş gibi davrandım.

Ben de tam olarak bunu istiyorum.

"Gülünç olma, biz komşuyuz." Sıradan davranırken pencereden dışarı bakıyorum.

Ön camdan bakarken dudaklarını büküyor.

"Her neyse"-omzumu silktim-"Bunu halledeceğim. Joel bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

Gözleri bana doğru kayıyor. "Bunu onunla konuştun mu?"

"Sadece seks hakkında konuşuyorduk ve konu açıldı."

"Lanet olası iç mimarınla seks hakkında mı konuşuyordun?" diye bağırıyor.

"Neden olmasın?" Ben de karşılık verdim. "Bunu şimdi seninle konuşuyorum."

"Bu farklı." "Nasıl farklı?"

"Çünkü." Doğru kelimeleri ararken kafasını sağa sola sallıyor.

"Bir randevuya çıktık, öpüştük falan."

Gözleri bana kayıyor. "Onu kovacaksın. Evinize bir daha gelmeyecek. Asla."

Gözlerimi deviriyorum. "Biz öpüşmedik. Yiyişiymiş gibi yaptık Henley."

Yola doğru bakarken gözlerini kısıyor.

"Her neyse." Ona tatlı tatlı gülümsedim. Elimi onun kalın kalçasına koyuyorum. "Sorun değil. Bir yolunu bulacağım."

"O ne dedi?" "Kim ne dedi?"

"O sık kafalıya çıkar ilişkisi kurmak istediğini söylediğinde ne dedi?"

"Bana, eğer kendisine sorarsam, bu düzenlemeden çok mutlu olacağını söyledi."

"Eminim öyledir," diye alay ediyor.

"Ona sormayacağım," diye ekliyorum. "Onunla çalışmak zorundayım. Bu garip olur." Kendimi düştüğüm çukurdan çıkarmaya çalışıyorum. Kahretsin, şimdi Joel'i gerçekten kovmak zorunda kalacağım. Henley onu bir daha asla göremeyecek.

"Her neyse." Kalçasını sıkıyorum. "Bu senin sorunun değil. Muhtemelen kendini hayatının aşkının gelmesi için saklıyorsun. Ve sen de öyle yapmalısın."

Çenesi öfkeyle titriyor ve ben gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum. Yaptığım onca yalana rağmen burnumun bir karış uzunluğunda olmaması bir mucize.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük. Oyun planına sadık kaldığım ve bu kadar cesur olduğum için içten içe kendime çakıyorum. O da muhtemelen beni ceset torbasına tıkmanın yollarını düşünüyordur.

Araba dairesel garaj yoluna giriyor ve kapıcı aceleyle arabamızın kapılarını açıyor. "Buradan mı çıkıyoruz?"

"Evet," diye mırıldanıyor dalgınca. Anahtarları kapıcılardan birine uzatır. "Dikkatli olun lütfen."

"Elbette efendim. Çantalarınızı odanıza getireceğiz."

"Teşekkür ederim." Henley elimi tuttu ve bana yol gösterdi.

Lobiye doğru. Otel gösterişli ve üst düzeydi, her yer mermerdi. "Henley James adına iki oda lütfen."

"Evet, efendim." Erkek kapıcı gülümsüyor. Gözleri Henley'de biraz fazla uzun süre kalıyor ve midemin bulandığını hissediyorum.

Kıskançlık.

Elimi tutuyor, anlıyor musun?

Tanrım, bazı insanlar.

Bilgisayarına bir şeyler yazıyor ve sonra iki anahtar uzatıyor. "Buyurun, istediğiniz gibi iki oda."

"Teşekkür ederim."

"İyi tatiller."

Henley beni asansöre götürüyor, biniyoruz ve kapılara doğru dönüyoruz.

"Seni kesiyordu," diye fısıldadım.

Etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Beni kontrol etmenin ne olduğunu nereden biliyorsun?" diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Sen bunu yapmazsın."

Kıkırdıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Hayır."

"Öyle."

"Bir iç mimara neden çıkarları olan arkadaşlar istediğini söylediğini anlamıyorum."

"Çünkü istiyorum, Henley." "Sana bir vibratör alacağım."

"Peki." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Hiçbir şey söylememeliydim. Nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum: İhtiyaçlarımı karşılayacak bir erkeğe ihtiyacım var. Ne eksik ne fazla. Çok fazla yorum yapıyorsun."

Koyu renk gözleri dudaklarıma düşüyor ve sonra nerede olduğunu hatırlamış gibi kapıya doğru dönüyor; yüzü ciddi. "Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

"Kim?"

"Tasarımcı," diye tükürüyor.

"Aman Tanrım, keser misin şunu?" Öfkeyle fısıldıyorum.

Bizim kata çıktık ve geniş ve süslü koridorda yürüdük. Bana bir anahtar uzattı. "Saat altıda."

"Uh-huh."

"Gelip seni alacağım."

"Tamam."

Birbirimize bakıyoruz; aramızda dile getirilmeyen bir duygu dolaşıyor. O kıskançlıkla savaşıyor ve patlamak istiyor ve söylemeliyim ki ben de bundan çok hoşlanıyorum.

"Altıda görüşürüz."

Beni geri adım atmaya zorlayarak öne doğru bir adım attı. "Ne giyiyorsun?"

"Giysiler."

"Utanç."

Yaramazlık yapmasına bayılıyorum.

Kapıma dönüyorum. "Hoşça kal,

Henley." "Altıda görüşürüz."

Chloe, FaceTime üzerinden yansımama bakarken "Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Bu zavallı piçin bu gece hiç şansı yok."

Kıkırdıyorum. "Planımız bu."

Tak, tak diye kapı çalındı. "Gitmeliyim, o burada."

"Gelişmeleri mesaj at. Seni seviyorum."

"Güle güle." Kendime son bir kez bakıyorum: koyu kırmızı korse, dalan yaka ve uçuşan bir etek. Gülümsüyorum, gördüklerimden memnunum. Bu elbise her kuruşuna değerdi.

Aceleyle kapıyı açtım ve orada duruyordu. Dağınık siyah saçları, siyah takım elbisesi ve dünyayı havaya uçurabilecek gülümsemesiyle.

"Merhaba," diye nefes alıyor. Öne doğru bir adım atıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Merhaba." Bir dokunuş ve hormonlarım aşırı hızda.

Gözleri vücudumda geziniyor ve sonra kararıyor. "Çok lezzetli görünüyorsun."

Aramızdaki hava çatırdarken ona gülümsüyorum. Tek kelime etmeden yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Dudaklarının nazik bir fırçası, küçük bir dil ve bir sürü vaat.

Yüce Tanrım.

Bölüm 11

Henley

Sadece bir tat . . .

"Henley." Juliet beni geri itti. "Ne h a l t ediyorsun sen?"

Bir anlık penis sisinden sıyrılıp ona baktım. Ne yapıyorum ben?

Sikeyim.

Öpüşmemizden çekilirken bir adım geri atıyor. Bu bir buçuk beyin kırılmasıydı. "Bu kadar muhteşem görünmemelisin. Ben sadece insanım Juliet. Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir."

Bana gülümsüyor ve ben bunu aletimin ucuna kadar hissediyorum. Elimde olmadan onu kollarıma aldım. "Biraz daha öpüşme alıştırması yapmalıyız."

Sırıttıyor. "Yapmalı mıyız?"

Dudaklarım onunkilerin tozunu alıyor ve içimde bir arzu dalgası kopuyor. Tekrar öpüşüyoruz ve onu daha yakına çekerken gözlerim kapanıyor. Bu kadında ne var böyle?

Her dokunuş büyütülür.

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve ben öne çıkıp onu tezgâha sabitliyorum.

Güm, güm, güm sikimi zonklatıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

"Bu kadar yeter." Öpüşmeyi kesiyor ve kollarımdan çekiliyor.

"Ne? Daha başlamadık bile."

"Bu sahte bir randevu Henley; özel olarak öpüşme alıştırmaları yapmamıza gerek yok. Sanırım ikimiz de bunu zaten mükemmelleştirdiğimizi biliyoruz."

Ona bakıyorum. Beynimde kan kalmadığı için çalışmakta zorlanıyorum. "Doğru."

Toparlan.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Gözlerim o kırmızı elbisenin içindeki tatlı vücudunda geziniyor. Ve yemin ederim, patlamama iki saniye kaldı.

Ki bu planda yok.

"Gitmeliyiz," diyorum ona.

"Tamam."

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve onları sikimin etrafında hayal ediyorum. Neredeyse acı verici bir seviyeye kadar sertleştirdiğimi hissediyorum.

Ağır çekimde onları yalıyor ve sanki hissediyormuşum gibi sıkılaşıyorum. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldıyor. Ellerini göğüslerinin üzerinde gezdiriyor ve beline oturtuyor. Kalçalarını şakacı bir şekilde oynatıyor. "Henley?"

Benimle oynuyor mu?

"Ben iyiyim," diye sertçe cevap veriyorum. "Artık gitmeliyiz." "Tamam."

Kapıyı açıyorum ve yanımdan hızla geçiyor; gözlerim kışkırtıcı, koridorda onu takip ediyorum.

Onu eğip arkadan verdiğimi hayal ediyorum. Bunun için pratik yapmama gerek yok. Ne yapacağımı biliyorum.

Asansöre bindik ve elimi elinin içine aldı. "Bu geceyi iple çekiyorum." Rahatça gülümsüyor.

"Ben de," diye yalan söyledim. Bu geceki etkinlikle hiç ilgilenmiyorum. Sadece ona dokunmak için meşru bir nedenim olsun diye gidiyoruz.

"İkinci sahte randevumuz." Bana gülümsüyor.

Sırıyorum ve sonra yavaş bir hareketle elimi dudaklarına götürüp arkasından şefkatle öpüyor.

Üzerime bir tedirginlik çöktü.

Yapma bunu.

"Bu gece bütün tatlıları ben yiyeceğim." Rahatça gülümsüyor. "Ana yemeğin ne olacağını merak ediyorum." Elimi tekrar öpüyor, dikkati tamamen dağılmış. "Ne istersek sipariş edebileceğimizi umuyorum. Canım karbonhidrat çekiyor."

E t r a f ı m d a k i duvarlar kapanırken ona bakıyorum. Bu çok gerçek bir tarih gibi hissettiriyor.

Görünüşü. Hissettiklerim.

"Proteine bağlı kalmalısın," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor ve omzuyla beni dürtüyor. Ben de onu dürtüyorum. O da beni tekrar dürtüyor.

"Juliet, şansını zorlama, yoksa kendini bu otelin fuayesinde becerilirken bulursun."

Kıkırdıyor. "Sen öyle san."

Aslında var.

Vücudumun ona verdiği tepkiden rahatsız olarak boğazımı temizliyorum. "Randevu randevudur ve tüm randevu hakları hazır bulundurulmalıdır."

"Ne?" Gülüyor. "Yani sahte bir randevuda olduğumuz için bu gece gerçekten seks yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Kim bilir."

"Hen . . ." Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve beni usulca öpüyor. Ellerim içgüdüsel olarak beline dolanıyor. "Daha düzenli bir şey arıyorum."

"Onunla mı?"

"Hayır, onunla değil."

"O zaman kiminle?"

"Kimyamın uyduğu biri."

Bir sonraki sözlerimi akıllıca seçerek ona bakıyorum. Asansör kapıları açıldı, neyse ki beni durdurdu.

El ele fuayeden çıkıp sokağa doğru ilerliyoruz. Benim aklım dakikada bir milyon mil koşarken o sohbet ediyor.

Bu garip hissettiriyor.

Oyunumda değilim. Bu resimde ciddi bir sorun var.

Hayır.

Görev iptal.

Juliet Drinkwater ile hiçbir koşulda seks yapılmayacak. Bunu masadan kaldır, hemen şimdi.

O benim kapı komşum, Tanrı aşkına.

Bu olaydan çıkacak tek sonuç, mahallede huzursuzluk yaratmak olacaktır.

Bir vitrinin önünden geçiyoruz; taze çiçeklerden oluşan bir kule ve durup bakıyor. "Hen, bak ne kadar güzel." Kolunu ceketimin altından geçirip bana doluyor. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni kendine çekiyor.

Rahatsız edici olan şey, öyle gibi hissettirmesi.

Juliet

Henley'nin kolumun altından doğrulduğunu ve benden uzaklaştığını hissediyorum. Soru sorarcasına ona bakıyorum. "Ne?"

"Ne, ne?" diye sertçe cevap verir.

"Bunu neden yaptın?"

"Ne yapacağım?" Gözlerini dikmiş vitrine bakıyor, görünüşe göre sinirli.

"Boş ver."

"Gitmeden önce hâlâ bir şeyler içmek istiyor musun?" diye sordum. "Eğer istersen."

"Nereye gidelim?"

Sokağın aşağısına bakıyor. "Şurada bir bar var." "İyi görünüyor."

Bara doğru ilerliyoruz ve pencere kenarındaki bank masaya oturuyoruz. Eklektik ve karamsar, ortasında kocaman bir bar var.

"Bir içki ister misiniz?" diye sorar.

"Evet, lütfen."

Sabırsız bir kaşını kaldırıyor. "Ne gibi?"

Az önceki şakacı ve alıngan adam gitmiş.

Bay Mercurial şimdi onun yerinde. "Bir margarita lütfen."

Birkaç dakika sonra elinde iki içkiyle döndü; benim için bir margarita, onun için de amber rengi bir sıvı. "Oh, bu da ne?" Masaya otururken sordum.

"Scotch."

"Hmm, senin bir viski içicisi olduğunu hayal etmemiştim." Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir. "Ne düşünmüştün ki

içebilir miyim?"

Düşünürken dudaklarımı büküyorum. "Küçük çocukların kanı." Kıkırdıyor. "Cezbedici."

"Aslında, olarak uzak olarak alkol gider, I olur "Jägerbombs'u tahmin et."

"Peki neden?"

"Patlıyorsun."

"Ben ne zaman patladım ki?"

"Köpeğim havladığında ya da ortalığı dağıttığında." "Ah evet, it Barry."

Sırıttıyor.

Gülümsüyorum ve margaritamdan bir yudum alıyorum.

"Oh, bu güzel, ve böyle söyleme."

"Ne dedin?" "İt."

"Neden olmasın?"

"Kulağa sıcak geliyor." Gülümsüyorum. "Bana bir şeyler yapıyor. Karıncalanmama neden oluyor."

"İt," diyor ağzından.

Aptalca gülümsüyorum. "Bunu Tinder profiline koymalısın."

"Ne?" diye alay ediyor.

"İt kelimesini söylediğimde sesim ateşli çıkıyor."
Gözlerimi büyütüyorum, o da kıkırdıyor.

Aramızdaki kimyanın biraz olsun geri döndüğünü hissediyorum. "Aslında bu iyi bir fikir," diyorum ona. "Ne iyi bir fikir?" diye soruyor.

"Tinder profilimi yazmama yardım edebilirsin."

"Hayır." Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor.

"Neden olmaz?"

"Çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en saçma fikir, işte bu yüzden. Gezegendeki her tuhaf seks manyağının başvurmasını sağlayacaksınız."

"İnsan umut edebilir." İçkime gülümsüyorum.

Gözlerini deviriyor. "İşe yaramayacak, biliyorsun." "Ne işe yaramayacak?"

"Bunu yapamayacaksın. Aşık olacaksın."

Bu çok mu kötü olurdu?

"Hayır, yapmayacağım," diye yalan söyledim.

"Senin gibi kadınların nasıl olduğunu bilirim, Juliet."

"Oh lütfen." Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi mi?" İçkimi yudumluyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, daha önce menfaatleri olan bir arkadaş durumum olmuştu ve mükemmeldi."

"Ne zaman?"

"Üniversitede."

"Kiminle?"

"Oda arkadaşım."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. . ya da belki de yalan söylediğimi anladığı içindir. Aslında yalan söylemiyorum. Üniversitedeyken oda arkadaşımla birkaç kez yatmıştım ama sonra ürkütücü olmaya başladı ve ben de panikleyip evden taşındım ... yani evet, bir tür menfaatleri olan arkadaşların seri katile dönüşmesi olayı.

"Onunla ne kadar süre görüştün?" diye soruyor. "Birkaç ay."

"Nasıl bitti?"

"Karşılıklı olarak artık bunu yapmak istemediğimize karar verdik."

"Buna bir an bile inanmıyorum, hiçbir erkek seninle yatmaktan vazgeçmez."

"Belki de yatakta berbatımdır."

Kapa çenenin. Senin ona rüyayı satman gerekmiyor mu, seni aptal?

"Tam tersi." Gözleri benimkileri tutuyor ve aramızdaki hava dönüyor.

Geri döndü.

"Peki sen erkeğinden ne istiyorsun?" diye mırıldanıyor.

Kahretsin... Çabuk ateşli bir cevap düşün!

"Cinsel olarak zorlanmayı severim." Gözleri kararıyor. "Sen . . ." Sadece çık ve söyle.

"Bu yüzden seninle bu menfaat karşılığı arkadaşlık işini yapmakla ilgileniyordum."

Elinin üzerine eğilirken işaret parmağını yüzünün yan tarafına dikeyliyor. "Devam et."

"Şey ..." Kafamda doğru ifadeyi bulmaya çalışırken duraklıyorum. Bu işi berbat etme. "Bir ilişki aramadığınızı söylemişsiniz."

"Doğru."

"Yatak odasında hükmetmeyi seviyorsun."

"Bağlanacaksın" demeden önce bir süre bana bakıyor.

"I yudum benim içki. "I düşünmek o Eğer herhangi biri o bağlanırsan, bu sen olursun."

"Sizi temin ederim ki o ben olmayacağım."

Zavallı kandırılmış aptal.

"Güzel." Gülümsedim. "Bu her şeyi çözer." "Neyi hallettik?"

"Sen benim menfaatleri olan arkadaşım olacaksın. Bir iş anlaşması yapmamamız için hiçbir neden yok."

Dinlerken yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor. İşaret parmağı hala yüzünün yan tarafındadır.

Elini. "Hayır."

"Evet."

"Hayır, Juliet. Seninle vücut sıvısı iş anlaşması yapmayacağım."

Sert oynama zamanı.

Yakınına eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Bana dizlerimin üzerinde sikini emmemden hoşlanmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Gözleri kararıyor. "Hiç de bile."

Yalancı.

"Yutkunmayı severim, bilirsin."

Bakışlarımı tutuyor ve içimden bir ses ateşle oynadığını söylüyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Vücudumdaki her hücre durmam için bağılıyor, bunun ne kadar sorumsuzca ve aptalca olduğunu söylüyor. Karşılıksız seks istiyor. Bunu yüzüme karşı söylüyor.

Yine de içten içe benden hoşlandığını biliyorum, azıcık da olsa, sadece bir gece için bile olsa. Aramızda ne olduğunu görmeden gitmesine izin veremem. Bununla başa çıkabileceğimi biliyorum.

"Bana hissettirdiklerin hoşuma gidiyor

Henley." Gözleri dudaklarıma düşüyor.

Kahretsin, onunla yatmak ya büyük bir pişmanlık ya da büyük bir başarı olacak.

Her iki durumda da, kesin bir kalp kırıklığı.

Elimi kaslı dörtlüsüne doğru kaydurdım.

"Gecenin bir yarısı çitin üzerinden atlayıp bedenimle hınzırca oynayabilirsin ve kimsenin bundan haberi olmaz."

Gözlerinde ateş yanıyor ve bunu hayal ettiğini biliyorum. "Böyle bir şey olmayacak," diye fısıldıyor dikkati dağılmış bir şekilde.

Ayaküstü düşünmeye çalışıyorum. İstedikini bildiğim bir şey teklif ediyorum.

Tekrar yaklaşıyorum ve dişlerimi kulak memesinin üzerinde gezdiriyorum. "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Öpüşürken kapı kırılıyor, diller birbirini keşfediyor, eller saçlarda ve aramızda çığırından çıkmış bir kimya patlıyor.

Ayakkabıları tekmeleniyor, ceketı uçuyor ve Henley beni yatağa doğru geri geri götürürken dudakları dudaklarıma kilitleniyor. İşine bile yetişemedik ve sanırım onun tek zayıf noktasını bulmuş olabilirim.

Edepsiz konuşma.

Henley James'in kulağına birkaç ahlaksızca şey fısıldandı ve aleti o kadar sertleştı ki neredeyse takım elbisesinin pantolonunu yırtacaktı.

"Çıkar şunu," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, elbisemin bağlarıyla uğraşırken.

Gömleğinin düğmelerini çözüyorum ve gömleğini omuzlarından yırtıyorum.

Gözlerim yontulmuş vücuduna, karın kaslarının üzerinden aşağıya, pantolonunun içinde kaybolan koyu renk saçlarına iniyor.

O kadar seksi ki, dayanamıyorum.

Beni kendinden uzaklaştırıyor ve korsemın bağlarını çözmeye başlıyor. "Çıkar şu lanet şeyi," diye fısıldıyor. Sıkı bir sarsıntıyla çekiyor ve ben duvara gülümsüyorum. Beni çıplak bırakmaya can atıyor.

Elbisemin bağcıklarını çözmeye başladı. Keşke beni o lanet şeyin içine sokması için daha önce odama bir otel temizlikçisi çağırmak zorunda kaldığımı bilseydi. En havalı anlarımdan biri değildi, ama elbisenin işe yarayacağına inancım vardı ve kesinlikle yaradığı ortaya çıktı.

Elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağı kaydırıyor ve elimi tutarak elbiseden çıkmama yardım ediyor. Gözleri vücudumda aşağı doğru iniyor ve yüzüme doğru yükseldiğinde arzuyla parlıyor.

Kalbim takla attı. Daha önce kimsenin bana böyle baktığını sanmıyorum.

Bu işe karışma, tatlım. Bu gece seni ilgilendirmez ve aklına bir şey gelmesin. Bu sadece fiziksel bir istihbarat görevi.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve külotumun üzerinden beni öpüyor. Nefes almakta zorlandığım için nefesim titriyor. Başka bir şey söylemeden külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve çıkarıyor. Yerden bana bakıyor ve birden odanın havası değişiyor, artık umutsuz ve azgın değil.

Bir sessizlik, derin bir acı ve özlem var. Hatta belki de bunun daha fazlası olduğuna dair bir anlayış ... ya da belki de bu sadece benim hüsnükuruntumdur.

Ayağa kalkıyor ve dudakları köprücük kemiğime iniyor. Yavaşça boynumu öperken bir yandan da uzanıp sütyenimi çıkarıyor. İki kelimeyi bir araya getiremiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve yolu göstermesine izin veriyorum. Vücudumun ona verdiği tepki bu dünyanın dışında.

Sanki DNA'mın derinliklerinde bir şeylerin değiştiğini, hiç karşılanmamış bir özlemi, binlerce tüyün diken diken olduğunu, milyonlarca duyunun uykusundan uyandığını hissedebiliyorum.

Kolunu yanından uzatıyor ve sütyenimi dramatik bir şekilde yere düşürüyor ve ben de onun önünde çıplak ve savunmasız bir şekilde duruyorum.

Ben nefesimi tutarken gözleri tenimde ve cinsel organımın üzerinde geziniyor ve yukarı çıkıp göğüslerimde oyalanıyor.

Bir şey söyle.

"Hatırladığımdan daha güzelsin," diye mırıldanıyor gözleri benimkilerle buluştuğunda. "Ve inan bana, o anı çok hatırladım."

İşte orada, bir yumuşaklık parıltısı.

"Sana çıplak ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Ellerini iki yana açıyor. "Tamamen seninim."

Benimkini.

Yaklaşıyorum ve ellerimi geniş göğsünde gezdiriyorum, yanılmıyorsam o da nefes almıyor. Eğildim

ve yükselip alçalan göğsünü öpüyorum. Elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımın altında hızla attığını hissediyorum.

Gözlerim onu arıyor. Burada ne haltlar dönüyor? Odaklan.

Kemerinin tokasını açtım ve pantolonundan çıkardım. Sonra düğmesini ve fermuarını açıyorum. Tanrım... kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hiç bu kadar gergin olmuş muydum?

Pantolonunu indirdim ve beyaz külotunu gördüm.

Bronzlaşmış ve tonlanmış, karın kasları ve kalın dörtlü kasları çok erkeksi. Hiç bu kadar erkeksi bir adam görmemiştim.

"Hepsi," diye nefes alıyor.

Gözlerim yukarı fırladı. Doğru ya, onu soyuyor olmam gerekiyordu, burada durup kendi fantezi dünyamda onu süzüyor olmam değil. "Acele etmiyorum," diye fısıldıyorum koca dudaklarını usulca öperken. O anın içinde kaybolurken gözleri kapanıyor. Ve lanet olsun, seksin nasıl gittiği umurumda değil. Gece zaten mükemmel.

Külotunu aşağı kaydırıyorum ve nefesim kesiliyor. Hay sikeyim.

Kocaman ve sert. Sikinin dolgun başı parlak ve kırmızı, ön boşalmayla ağlıyor.

Bu çok güzel bir penis.

Elimde olmadan eğilip ucundaki ön boşalmayı yalıyorum ve o da keskin bir nefes alıyor. Onu ağzıma alıyorum ve boğazımdan aşağı kaydırıyorum. Dizleri neredeyse altından bükülüyordu. "Tadın çok güzel," diye fısıldıyorum.

O izlerken elleri şefkatle saçlarımı yüzümden geriye doğru kaydırıyor. Dürtülerimi kontrol etmeye çalışmak için bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Yeter," diye mırıldanıyor beni ayağa kaldırmadan önce. "Sana ihtiyacım var." Beni odanın köşesindeki bir koltuğa doğru çekiyor. "Burada olmasına ihtiyacım var."

Kaşlarımı çattım.

"Geçen gece o sandalyede üzerime binmenizin beynime ne kadar kazındığını bilemezsiniz."

"Bu şekilde mi istiyorsun?"

Başını sallıyor ve takım elbisesine gidip cebinden bir prezervatif çıkarıyor ve sonra oturuyor.

Beynim teklerken ona bakıyorum. "Ama . . ."

"Ön sevişme istemiyorum. Bu sefer istemiyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Her santimini içine almak için çabaladığını hissetmek istiyorum." "Oh."

Kahretsin, çok fazla inç var.

Prezervatifi takıyor ve ben üzerine çıkarken bana yardım etmek için elini uzatıyor. Sonra beklenmedik bir hareketle bacaklarımı koltuğun kollarının üzerine yerleştiriyor.

"I . . ."

"Ne yaptın?" diye soruyor usulca, yüzümdeki saçları geriye doğru tararken.

Dizlerimin üzerinde değilim. Elimde ne bir koz ne de bir güvenlik ağı var. "Bu şekilde kontrolüm yok. Ya . . ."

"Ya sana zarar verirsem?" Başımı salladım.

Beni usulca öpüyor, dili yavaşça açık dudaklarımın arasından geçiyor. "Seni inciteceğim, Juliet." Beni tekrar öpüyor. "Ama bu iyi bir acı." Dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor. "İhtiyacım olan bir acı."

Şaşkın, tahrik olmuş ve tamamen dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. Mesele acı bile değil. Mesele bundan zevk almak istemesi.

Öpüşmemiz derinleşiyor ve bir kez daha düşüncelerimi çalıyor. "Bunu benim için yapabilir misin bebeğim?" diye fısıldıyor.

Bebeğim.

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Bana bir daha böyle seslenmesi için her şeyi yaparım. "Tamam."

Beni kaldırıyor ve sikinin başını girişime yerleştiriyor. Çimento duvar gibi.

Hiç vermiyor. Cüssesi beni korkutuyor.

"Sakin ol," o fısıldar yukarı at Ben.
Onun ses o yumuşak, kandırıcı.

"Üzerinde aşağı doğru çalış." Dudakları benimkileri alıyor,

ve biraz aşağı itiyorum. "İşte bu kadar." Dudaklarımaya karşı gülümsüyorum.

Ben öne doğru sallanıyorum, o da bir santim daha içeri giriyor. Ow . . . bu akıllıca.

Beni irkilten keskin bir sızı.

"Yavaşla," diyor güçlü bir öpücükle. Seksime biraz tükürük sürüyor.

Biz git Yavaş, pşmek ve alarak
bizim Zaman, ve sonunda vücudum biraz
gevşiyor.

"İşte böyle, tatlım." Vücudunu biraz gevşetiyor; nefesi titriyor. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedebiliyor musun?"

"Evet." Başımı sallıyorum, çünkü yapabiliyorum.

Buna olan ortak ihtiyacımız neredeyse ilkeldir.

O bir santim daha içeri girerken birbirimize bakıyoruz ve ben inliyorum.

"İşte böyle," diye bana koçluk yapıyor. "Aferin kızıma, aynen böyle." Meme ucumu ağzına alıyor, dişleriyle sıyrıyor. Vücudumun ona verdiği tepkiyi izlerken, aldığı ipuçlarını okurken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Yıldızları görmeye başladım.

Tabii ki büyülü horoz yüzünden, ama aynı zamanda bunu yapmak istediği yol da bu. Onun vücudu benimkini içine alırken birbirimize bakıyorduk. Yumuşak koçluğu. şefkatli dokunuşu.

Samimiyet başka bir seviyeye taşındı.

Hiç de beklediğim gibi değil ve dürüst olmak gerekirse, güvenli olmayan bir bölgede olduğumu biliyorum.

Sadece yarısına kadar girdikten sonra bedenime sahip olabiliyorsa, bundan sonra olacaklardan sağ çıkabilir miyim bilmiyorum.

Daha fazla içeri kayıyor ve ben ürperiyorum, yeni bir seviyeye geriliyorum. "Hen," diye inliyorum.

"Biliyorum." Kontrolünü kaybetmeye başladıkça pcğu daha da saldırganlaşıyor. "O kadar iyi ki. İçindeki her kası hissedebiliyorum."

Kı yanaklarımı tutuyor ve birbirinden ayırıyor; biraz daha aşağı kayıyorum ve akıllıca. "Aah," diye haykırıyorum.

"Şşş," diye beni yatıştırıyor. "Rahatlaman gerek."

"Çok büyüksün." Kendimi savunuyorum.

"Ve sen çok sıkıydın." Şaşkınlıkla bana gülümsüyor.
"Birbirimize mükemmel uyuyoruz."

Birbirimize bakıyoruz ve içimde bir sıcaklık hissediyorum. Sıvı bal gibi, tatlı ve şehvetli. Bu gecenin olması gerektiği gibi bir şey değil.

Avuçlarını karnımın alt kısmında gezdiriyor. Başparmağı klitorisime bastırıyor, tam doğru basınçla daireler çiziyor ve dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Evet." Kalçalarımı yuvarlıyorum. "İşte böyle." Biz sert nefes alırken o daireler çizmeye devam ediyor. Vücutlarımız hak ettikleri sert sikiş için çaresiz. Sertçe bastırıyorum ve o beni durduruyor.

"Yavaşla," diyor. "Kendine zarar vereceksin."

"Hen," diye inliyorum ağzına. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ve onu alacaksın." Yanaklarımı tekrar ayırıyor ve yavaşça kabzasına kadar içeri kayıyor.

O kadar doluyum ve gerginim ki, vücudum onunkinin etrafında dalgalanıyor, yarı panik, yarı coşku içinde.

Birbirimize bakıyoruz, kalplerimiz hızla çarpıyor.

Kollarını kalçalarımın altına koyup kaldırıyor. Bu açıyla tamamen onun merhametine kalmıştım.

Kendimi tutarken ellerim onun güçlü omuzlarında.
Yukarı.

Daha önce hiç böyle bir cinsel deneyim yaşamamıştım. Tecrübe kelimesini hafife almayın. Belli ki onda tonlarca var, bende ise neredeyse hiç yok. Eski sevgililerimin hepsinin biraz vanilya olduğunu şimdi fark ediyorum.

Beni kaldırıyor ve keskin bir hareketle ciğerlerimdeki havayı boşaltarak tekrar üzerine indiriyor. Vücudum sonunda ne yapması gerektiğini anlıyor ve içimi bir nem kaplıyor.

"İşte bu kadar." Sonunda kayganlığın geldiğini hissedince gülümsüyor. Beni tekrar kaldırıyor ve derinlere, çok derinlere kayıyor.

Son kontrolü de kırıldı. Beni kaldırdı ve bana binmeye başladı, kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseliyor, ilk başta daha yavaş ve

sonra derin, cezalandırıcı pompalara kadar çalışıyor, gözlerinizi başının inde döndüren türden.

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odanın inde yankılanıyor.

Dönmeye başladığımda haykırıyorum.

"Henüz değil." Beni daha da yukarı kaldırıyor, kalçaları piston hızında çalışıyor, vücudunun talep ettiği orgazm in aresiz.

Ben sertçe boşalıırken kendimi sıkıyorum, o da kendini derinden tutuyor ve sikinin sert sarsıntısını hissediyorum.

Birbirimize bakarken nefes nefese kalıyoruz.

Aramızda güzel, mükemmel bir berraklık, yabancı ve yeni bir şey var.

Güzel yüzünü avuçlarımın ine alıyorum.

Gözleri vahşi. Vücudu hâlâ çimde ama her saniye benden uzaklaştığını hissedebiliyorum.

Panikliyor.

Tek kelime etmeden beni üzerinden kaldırdı ve yatağa fırlattı.

Prezervatifini çıkarıp çöpe atıyor ve sonra bacaklarımın arasına girip onları açıyor. Beni yalıyor, gözleri zevkle kapanıyor ve ben titriyorum, vücudum hala az önce yaşadığım orgazma tepki veriyor.

Sonra da son yemeğiymişim gibi beni yiyor. Kirli sakalı tenimi yakıyor. Elleri her yerde ve beni engellediğini hissediyorum. gdleri onu ele geçirmiş.

Artık kendi bedenini besliyor; benim artık bununla bir ilgim yok.

Beni daha derin ve daha derin yalıyor ve aah . . . Ne halt ediyor bu? Daha yeni seks yaptık. Bu sapıka.

Ama değil, yakınından bile geçmiyor.

Bu kirli ve ateşli, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Beni tekrar oraya götürüyor, dayanamayana kadar, yatakta kıvrana kadar yalıyor. Sonra beni dizlerimin üzerine çeviriyor ve kalçalarımı keskin bir hareketle yukarı çekiyor.

Prezervatif ambalajının yırtıldığını duyuyorum ve saçlarımdan bir avuç tutup başımı geriye çekerek sertçe içeri giriyor. Dizlerim neredeyse altımdan bükülüyor ve kışımı tokatlıyor. "Dizlerinin üzerine çök ve bu siki sür. Seninle işim bitmek üzere." Başparmağını kışıma soktu. "Benim kirli komşu kızım."

Heyecan içime işliyor ve gülümsüyorum.
Eller aşı, hayatımın en iyi gecesi.

Uykulu bir şekilde uyandım ve Henley için kolumu uzattım. Yatak boştu ve karanlık otel odasında etrafıma bakındım. Banyoda mı acaba? "Hen?" Sesleniyorum.

Cevap yok.

Ayağa kalktım.

"Henley?" Sessizlik . .

.

Enerji farklı. Siktir et. Gitmiş.

Saati kontrol etmek için telefonuma uzanıyorum: Sabah 6:00.

Dün gece ben uyuduktan sonra mı gitti?

Beni koltukta kırdı. Sonra sert bir seks yaptık. Sonra duş aldık ve bir şekilde o da sekse dönüştü ve sonunda bitkin bir şekilde yatağa yuvarlandık. Sonrasını pek hatırlamıyorum ama uykuya dalarken bana sarıldığını hatırlıyorum.

Kahretsin.

Yataktan kalktım ve tuvalete gittim. Yatağa dönerken komodinin üzerinde karalanmış bir not görüyorum.

Gone to the gym,

back soon.

X

İçimi bir rahatlama kapladı. Tamam. Sadece spor salonundaydı ve bana bir not bırakmıştı.

Kriz önlendi.

Yatağıma uzandım ve tavana doğru aptalca gülümsedim. Dün gece hayatımın en inanılmaz cinsel deneyimiydi.

O çok . . . Vay
canına.

Doymuş ve canlı hissediyorum. Ve lanet olsun,
daha fazlasını istiyorum. Henley James bağımlılık
yapan bir uyuşturucu.

Spor salonunda olmadığını biliyorum. Babasını ziyaret
ediyor, içten içe harika bir adam olduğunu biliyorum.
Yakında dönecektir.

Kahretsin, yakında geri dönecek ve ben de yol
kenarında ölü gibi görünüyorum. Şu andan itibaren karşı
konulmaz olmalıyım. Zıplayıp duşa giriyorum. Ulaşılması zor
planıma geri dönme zamanı.

Odaklan, sürtük.

"Bir kahve daha?" diye soruyor garson kız.

"Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim." Gülümsedim.
Saatime baktım. Sabah 7:45.

Nerede o?

Otelin restoranında oturmuş, elde edilmesi zor
oynamaya çalışıyorum. Döndüğünde nerede olduğumu
öğrenmek için beni aramasını bekliyorum.

Beni arasa iyi olur.

Ya bu plan geri teperse ve

Ben mi?

Olmayacak. Yapmayacak.

Eğer bu adamdan daha fazlasını istiyorsam, onun benim
bağlı ve yapışkan değil.

Ama şu anda ona karşı seri katil gibi yapışkan
hissediyorum.

Telefonumdan bir mesaj geliyor.

Neredesin?

Gülümsüyorum. Evet!
Ben de ona mesaj attım.

Restoranda kahvaltı yapıyorum.
Bana katılır mısın?

Küçük bir çocuk gibi omuzlarımı dikleştiriyorum. Her şey plana göre gidiyor.

Tamam, yakında görüşürüz.

Gazetemi açıyorum ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken kendimi savaşa hazırlıyorum.

On dakika sonra. "Merhaba."

Bay Muhteşem'in karşımdaki koltuğa kayarak oturduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Ayağa fırlayıp onu öpmek, ona öyle sıkı sarılmak istiyorum ki patlayacak gibi oluyor ama yapmayacağım.

"Merhaba." Rahatça gülümsedim. Dikkatimi tekrar gazeteme veriyorum. "Spor salonu nasıldı?"

"İyiydi." Etrafına bakınıyor. "Açık büfe mi, yoksa sipariş mi vereceğiz?"

"Zaten yemek yedim," diye yalan söyledim. "Acıkmıştım." "Oh."

"İstersen yemek yerken seninle bekleyebilirim." Sanki o bir rahatsızlıkmiş gibi gazetemden başımı kaldırıp bakıyorum.

Hızlıca saklamadan önce yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Seni tutmama izin verme."

"Hayır, hayır." Saatime baktım. "Yarım saatim var."

Gözleri gözlerimi tutuyor. "Neyden önce?"

"Alışverişe gidiyorum. Kız arkadaşlarım benimle buluşacak. Dolu dolu bir gün planladık."

"Gerçekten mi?" Sinirlenmiş gibi dudaklarını yuvarlıyor.

"Seninle eve gelmemi beklemiyordun, değil mi?"

Çenesi öfkeyle titriyor. "Hiç de değil."

Garson kız geldi. "Siparişinizi alabilir miyim, efendim?"

"Evet." Menüye bakar. "Büyük boy alacağım

Kahvaltı lütfen, yanında latte ve portakal suyu."

"Elbette." Bizi yalnız bırakmadan önce siparişini karalıyor.

Gazeteyi okumaya devam ediyorum ve Henley'nin gözlerinin üzerimde sabitlendiğini hissedebiliyorum.

"Kalmak zorunda değilsin," diyor.

"Aslında, yola çıkabilirim. Yapacak çok işim var."

Kağıdımı ikiye katlıyorum ve kahvemini sonunu içiyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

Gülümsememek için yanağımın içini ısııyorum. "Harika bir sikiştin."

Şok olmuş bir şekilde gözlerini kırptırıyor.

"Bir dahaki sefere kadar, Bay James." Ona bir öpücük veriyorum ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyorum; gözlerini sırtımda hissedebiliyorum ve zıplayıp havayı yumruklamak istiyorum.

Bu o kadar havalıydı ki dayanamıyorum bile. Oyunlar başlasın.

Bölüm 12

Kafeye giriyorum ve Chloe'nin masada beni beklediğini görünce gülümseyip el sallıyorum. Zıplıyorum. "Merhaba." Işıldıyorum.

"Merhaba." Bana sırtıyor. "İyi sikilmiş gibi görünüyorsun."

"Yakınından bile geçemezsin." Kıkırdıyorum ve koltuğuma gömülüyorum. "Aslında feci şekilde sikildim."

Kıkırdıyor ve beşlik çakmak için elini kaldırıyor. "Evet."

"Kahveleriniz." Garson onları koyarken gülümsüyor masanın üzerine

bıraktı.

"Teşekkür ederim."

"Yani?" Chloe gözlerini genişletiyor. "Bana her şeyi anlat."

"Aman Tanrım." Hülyalı bir şekilde iç çektim. "Tarihteki en iyi geceyi hayal edin, işte ben de öyle bir gece geçirdim. O ... inanılmaz."

"Ne, yatakta iyi misin?"

"Her şeyde iyi, şehvetli ve seksi ve bir at gibi asılı ve, gah . . . Bağımlıyım."

Chloe bana bakarken dudaklarını büktü. "Bunun sadece bir istihbarat görevi olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi... öyledir," diye düzeltiyorum kendimi.

"Bir dakika, onunla sadece arkadaş olmak istediğini söylemiştin."

"Biliyorum," diye yalan söyledim. "Ama . . . Sadece nasıl gideceğini görecek."

Gözlerini deviriyor. "Ne yaparsan yap, bu adama aşık olma. Duygusal olarak berbat durumda ve ihtiyacın olan son şey devasa yükü olan bir adam."

"Biliyorum, değilim."

"Göreceğiz." Kahvesini yudumluyor. "Peki bu sabahki planımıza sadık kaldın mı?"

"Evet. Buz gibi soğuktum."

Chloe kahve fincanını sessiz bir selam olarak bana doğru kaldırıyor. "Peki o ne yaptı?"

"Konuşamayacak kadar şok olmuştu." Omuz silkiyorum. "Sanırım" -bir an için bunu düşündüm- "en azından bu yüzden konuşmadığını umuyorum." Omuz silkiyorum. "Her neyse, planlarım olduğunu söyledim ve ayrılırken ona harika bir sikiş olduğunu söyledim."

Chloe kahvesini yudumlarken boğuluyor. "Ne dedin sen?"

"Doğruyu söylüyordum." Güldüm. "Harika bir sikişti. Aslında en iyisi."

Chloe yüksek sesle gülüyor. "Dostum, şu anda senin üzerinden vekaleten yaşıyorum."

Kahvelerimizi içerken sessizliğe gömülüyoruz.

"Peki bir sonraki hamle ne?" Chloe soruyor. "Taşak geçme."

"Cockteasing?"

"Seksi görüneceğim ama seks için müsait olmayacağım." "Evet, bu büyük ölçüde geri tepebilir."

"Nasıl?"

"Eğer ona iştah verir ve sonra da restoranı kapatırsanız, yemek için başka bir yere gidecektir."

"Doğru." Bir an için bu teori üzerinde düşünüyorum. "Ama yıllarca süren kendine zarar verme alışkanlığının kolay kolay kırılamayacağını da biliyorum. Eğer onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorsam, oyunu oynamak zorundayım."

Chloe'nin hesapçı gözleri benimkileri tutuyor. "Ona zaten aşıksın, değil mi?"

"Saçmalama," diye alay ediyorum. "Ona şehvet duyuyorum."

"Bundan emin değilim." Chloe derin bir iç geçirdi. "Bunun çok kötü bitme potansiyeli var. Bunu içimde hissedebiliyorum."

"Sakin ol, ben hallederim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Yatırım yapmayacağım."

I Yapma. Biliyorum çok hakkında
Hayat, hakkında Aşk, her şey hakkında,
gerçekten.

Ancak kesin olarak bildiğim bir şey var ki, o da buna
sahip olmadığım... yakınından bile geçmediğim.

Henley James beni yakaladı.

Bugün Salı ve ben sabah koşusu için posta kutumun
yanına doğru yürüyorum.

Pazar sabahı restorandan ayrıldığım dan beri
Henley'i görmedim ve biraz gerginim.

Bundan çok daha önce arka kapımı çalacağını
düşünmüştüm. Belki de vücudum düşündüğüm kadar
bağımlılık yapmıyordur?

Belki de çoktan başka bir restoranda yemeğe gitmiştir.

Lanet olsun. Chloe bunu bana neden söyledi? Şimdi tek
düşünebildiğim bu.

"Günaydın Carol," diye sesleniyorum.

"Günaydın canım." Carol gülümsüyor. Kabarık pembe
sabahlığıyla, elinde kahve fincanıyla yolun karşısından bana
doğru yürüyor. "Günaydın, Barry." Küçük en iyi arkadaşıma
gülümsüyor.

Henley'nin garaj kapısı yavaşça açılıyor ve ben
bakmamaya çalışıyorum.

"Çocukların Cuma akşamı şenlik ateşi yakacağını gördün
mü?"

"Ne?"

"Hepimizin davetiyesi var."

"Ben yapmadım." Kendimi biraz
kederli hissediyorum. "Posta
kutunu kontrol et."

Davetiyeyi görmek için açtım, elle yazılmış bir not.

Bonfire.

My house, Friday night.

Antony.

Kahretsin, alışıyorum.

Henley'nin arabası garajından çıkıyor ve yanımızdan geçerken yavaşlayıp camı indiriyor. "Günaydın hanımlar."

I içgüdüsel olarak git yukarıüzerine benim ayak parmakları içinde Heyecan. "Günaydın."

"Günaydın, sevgili Henley." Carol gülümsüyor. "Bugün nasılsın hayatım?"

"İkinizi gördüğüme göre artık daha iyiyim." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Hemen arabanın arka koltuğuna geç!

"İyi günler." Gülümsüyorum.

"Sen de." Gözleri benimkileri olması gerekenden daha uzun bir süre tutuyor ve sonra uzaklaşıyor. Carol ve ben de hayranları gibi arkasından bakakalıyoruz.

"Ne kadar iyi bir adam." Carol arabanın köşeyi dönmesini izlerken gülümsüyor. "Eminim Taryn şimdiden bir sonraki hamlesini planlıyordur."

Gözlerim Carol'a kayıyor. "Ne?"

"Dün evime geldi ve Henley'nin kendisi için doğru erkek olduğunu bildiğini söyledi. Bir hamle yapmayı planlıyor."

"Bu doğru mu?"

"Sanırım Cuma gecesi şenlik ateşi mükemmel bir fırsat olacak. Birkaç içki, romantik bir ateş ve müzik."

"Hmm," diye cevap veriyorum, kulaklarımda çınlayan öfkeli kalp atışları dikkatimi dağıtıyor.

"Her neyse"-Carol omuz silkiyor-"onun için iyi sanırım." "Evet, onun için iyi."

Korkunç bir sonla karşılaşması da onun için özellikle iyi olurdu. "Her neyse, gitmem gerek." Koşmaya başladım.

"Hoşça kal Carol."

"Hoşça kal canım."

I koşmak yukarı ve sokak ve etrafında
ve KÖŞE ve hemen telefonumu çıkarıp aradım.

"Merhaba."

"Merhaba, ben Juliet."

"Merhaba, Juliet."

"Sizden büyük bir iyilik
isteyeceğim." "Neymiş o?"

"Cuma gecesi benim vardiyama bakabilir misin?"

Saat akşamın 8'i.

Bakımevindeki ikinci vardiyam ve 206 numaralı oda
beni çağırıyor.

Nedenini de bilmiyorum. Eğer kendi oğlunu
hatırlamıyorsa, benimle kesinlikle mantıklı konuşmayacaktır.
Ama nedense Henley'nin babasıyla tanışmayı düşünmeden
edemiyorum.

Kapıyı sessizce çaldım. "İçeri gel," diye
sesleniyor derin bir ses. Kafamı kapıya doğru
uzattım. "Merhaba."

Yatağından sertçe bana bakıyor. "Çabuk olmalısın;
karım birazdan burada olur."

"Tamam." İçeri girdim ve su kabını yerine koydum.
"Benim adım Juliet."

"Merhaba." Gözleri televizyona
sabitlenmiş. "Adın ne senin?" diye
sordum.

"Bernard," diye cevap veriyor sertçe.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bernard." Konuşurken
odasını temizliyorum. "İyi bir gün geçiriyor musun?"

"miydi hepsi doğru önce sen başladı
jabbering ve M*A*S*H'i bölmek."

"Oh." Televizyonunun reklam kanalında olduğunu
görmek için başımı kaldırıyorum. "M*A*S*H dizisini sever
misin?"

"Evet." Reklamları izlemeye devam ediyor. "Acele etsen iyi olur.
Caroline yakında beni eve getirmek için burada olacak."

Kalbim sıkışıyor. "Tamam." Ne söyleyeceğimi
düşünürken biraz daha temizlik yapıyorum. "Caroline karın

mi?"

"Evet."

"Hiç çocuğunuz var mı?" "Bir oğlum ve üç meleğim var."

Hala duruyorum. "Üç çocuğunuzu mu kaybettiniz?" "Onlar doğmadan önce."

"Oh . . ."

Sikeyim.

"Oğlunuzun adı ne?" "Henley."

Gülümsüyorum. Adını hatırladı. "O dört yaşında."

"Dört

mü?"

Başını

sallıyor.

"Bana ondan bahseder misin?"

"Yakında dönecek." Özlemle gülümsüyor. "Şu anda kampta."

"Kamp mı?" Gülümsüyorum. "Ne tür bir kamp?"

"Bilmiyorum." Gözlerini deviriyor. "Caroline onu bu aptalca şeylere götürüyor. O evde benimle kalmayı tercih ediyor."

Hüzün çöküyor. Uzun süreli hafızası hala sağlam. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. O zamanlar olduğunu düşünüyor.

"Henley nasıl bir yer?"

"O iyi bir çocuk." Başını sallıyor. "Annesi gibi akıllı."

"Eminim öyledir."

"Saatlerce Lego yapabilir. Hiç bu kadar uzun süre konsantre olan bir çocuk görmemişsinizdir."

Dinlerken gülümsüyorum.

"Yakında kamptan dönecek; büyük bir şey inşa edeceğiz."

Başımı salladım.

"Caroline beni eve götürmeye geliyor."

Kalbim sıkışıyor.

Asla geri gelmeyecek.

"Ve Ben hasta. ve tırmalama içinde benim dolap," devam ediyor. "Bunu araştırması için birini bulmanız gerekiyor."

"Ne kaşması?" Kaşlarımı çatıyorum.

"O lanet kedi beni rahat bırakmıyor, dışarı çıkmak için kapıyı tırmalayıp duruyor."

Gülümsüyorum. "Kontrol etmemi ister misin?"

"Öyle olsa iyi olur," diye ciddi bir şekilde cevap verirken gözleri reklam kanalına odaklanmıştı.

Onunla dalga geçmek için dolabın kapağını açıyorum ve bir yığın fotoğraf albümü görüyorum. "Bunlar ne?" diye sordum.

"Oh, onlar fotoğraflar."

"Bana gösterebilir misin?" Onları çıkardım ve yatağın üzerine koydum.

Kırmızı olana gelene kadar onları karıştırır. İlk sayfayı açar. "Bu Caroline." Düşünlerinden bir fotoğraf. Henley'e benziyor: aynı karanlık yüz hatları ve iri gözler. "Güzel bir kız."

Başını sallıyor. "Şimdiye kadar gördüğün en güzel kadın."

Gülümsüyorum ve hamile olduğunu görmek için sayfayı çeviriyorum. "Bebeği mi olacak?"

"Oradaki Henley." Karnını işaret ediyor.

Birkaç sayfa daha çevirip annesinin kollarında gülen küçük bir çocuk gördüğümde gülümsüyorum.

Muhtemelen iki yaşında. Küçük şirin bir tulum giyiyor ve siyah saçları kıvrılıyor.

Annesinin ona bakışı saf bir hayranlık.

Sayfayı çeviriyorum ve onun omuzlarında, iki elini tuttuğu ve yanlarında duran babasını öpmek için eğildiği başka bir fotoğraf görüyorum.

Çok fazla sevgi.

Kalbim sıkışıyor ve Henley'nin kaybettiği her şey için aniden duygulandığımı hissediyorum. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Neden ağlıyorum?

Bernard'ın gözyaşlarımı görmesini istemediğim için kitabı kapatıyorum. "Bunu başka bir zaman yapmalıyız. Seni tutmak istemiyorum."

"Tamam." Televizyona geri döner. "Caroline birazdan beni eve götürmeye gelecek."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Fotoğraf albümlerini dolaba geri koyuyorum ve battaniyelerini üzerine çekip nevresimlerini düzeltiyorum. Bardağına su dolduruyorum. "Sana bir şey getireyim mi Bernard?"

"Şşşt, çene çalma. M*A*S*H izliyorum."

Televizyona baktığımda Wonder Mop'un reklamının yapıldığını görüyorum. "Ben sizi yalnız bırakayım." Kapıya doğru yürüyorum ve Bernard'a dönüp bakıyorum. Televizyona konsantre olmuş, kendini tamamen kaptırmış.

Kalbim kırık bir şekilde koridora çıktım ve işime geri döndüm.

Bazen hayat adil değildir.

Üst kattaki boş odamın penceresinden dışarı bakıyorum.

Bugün Cuma gecesi ve Henley'nin gelip gelmediğini görmek için Antony'nin arka bahçesini gözetliyorum. Oraya ondan önce varmak istemiyorum ama burada ne kadar uzun kalırsam o kadar gergin oluyorum. Bütün sokak orada gibi görünüyor ama şu ana kadar Henley'i gören olmadı. Gelse iyi olur; bu kotlar bana yüz yirmi dolara mal oldu.

Satıcı kızın söylediği gibi, kabarık bir sütyen ve beyaz bir tişört giyiyorum. Saçlarım yukarıda ve komşu kızı olmak için elimden geleni yapıyorum.

Tamam, kalp krizi geçirmeden önce gitmeliyim.

Bir şişe şarabımı ve hazırladığım peynir tabağını alıyorum. "Bana şans dile, Bazza."

Evlerinin ön kapısının açık olduğunu gördüm. İçeriden gelen konuşmaları duyabiliyorum.

Kahretsin.

Ben neden buradayım? Kendimi çok garip hissediyorum.

"İçeri gel, içeri gel," diye derin bir sesin mutfaktan seslendiğini duyuyorum.

Antony beni kapıda karşıladı. "Gelmişsin." Beni kucağına çekerken gülüyor.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler." Tabağımı uzattım. "Peynir getirdim."

"Mükemmel." Tabağı benden aldı. "Herkes arka tarafta, şarap kadehleri de mutfakta. Keyfinize bakın. Bunu masaya koyacağım."

"Tamam."

"İşte buradasın," diyor tanıdık bir ses yanağıma öpmeden önce arkamdan.

"Rebecca." Gülümsüyorum. "Tanrı'ya şükür, buradasın."

Benimle kol kola giriyor ve mutfığa doğru yürüyoruz. "Tabii ki buradayım. Gelip Taryn'in hamlesini izlemek zorunda kaldım." İki şarap kadehi çıkardı ve ben de kendi şarap şişemi açtım.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Görünüşe göre bütün hafta Henley'i ayarlıyormuş."

"Ayarlamak... gibi mi?"

"Bilmiyorum, muhtemelen onu tanıdığım için sikini yalıyordu."

"I bakış at Onu, dehşete düşmüş. "Bekle, var Bu gerçekten oldu mu yoksa spekülasyon mu?"

"Spekülasyon tabii ki." Gözlerini deviriyor. "Ama kim bilir."

Zihnim koştururken şarabımı yudumluyorum.

Eğer saçının tek bir teline bile dokunduysa..

o.

Öleceğim.

Ne kadar postalandığımı anlatacak kelime bulamıyorum.

Ve Ben Ayrıca cinayet onu ve gömmek onu içinde Arka bahçemde.

Hapis buna değer.

Bardağımı boşaltıyorum. "Bir tane daha?" Bardağımı masaya koyuyorum.

Rebecca'nın gözleri büyür.

"Susadın mı?" "Son derece."

"Selam kızlar," diye mırıldanıyor seksi bir ses arkamızdan. Dönüyoruz ve Taryn içeri giriyor. Saçları açık, makyajlı bir şekilde. Üzerinde hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar, esnek, soluk pembe bir elbise var.

Lanet olsun. Harika görünüyor ve göğüsleri neden bu kadar iyi?

Kocaman ve şımarık.

Dar kotum birden annem gibi hissettirdi.

"Çocuklar nerede?" Taryn arka kapıdan dışarı bakarken soruyor. "Herkes burada mı? Bu geceyi dört gözle bekliyordum."

Rebecca şarabını yudumlarken gözlerini kaçırıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıyorum.

"Buradayız," diye yanıtıyor Rebecca.

"Peki ya eğlenceli insanlar?" diye soruyor, dikkati dağılmış bir halde arka bahçeye bakarken.

Rebecca, Taryn'i sırt üstü çevirirken, "Kaba," diyor ve ben yüksek sesle gülmek için başımı eğiyorum.

Daha açık olabilir miydi?

"Hanımlar," diyor Henley'nin seksi sesi arkamdan.

Sesini duyunca karnım zangır zangır titriyor ve ona doğru dönüyorum. Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve ben sadece ona sarılmak istiyorum.

Çok az tanıdığınız birini özlemeniz mümkün mü?

"Henley," diye soluk soluğa bağılıyor Taryn. Ona doğru koşuyor ve tam da benim yapmak istediğim şeyi yaparak ona sarılıyor. "Burada olmana çok sevindim, sevgilim. Sensiz parti olmaz," diye cıvıladı.

Henley gülümser. "Taryn." Kendini onun kollarından kurtarır. "Ben arkaya gidiyorum."

"Ben de geleceğim." Taryn kolunu onun koluna bağlarken gülümser. Arka kapıdan çıkıp gözden kaybolurlar.

"Siktir git, Taryn," diye fısıldıyor Rebecca. "Cidden, o bir akbaba. Eğer onunla yatarsa, onu asla affetmeyeceğim."

Bu ikimiz için de geçerli.

"Orada neler oluyor?" Fısıltıyla soruyorum.

"Onu istediğini biliyorum. Kocasını onun için terk ettiği söyleniyor."

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Yani birlikte mi yattılar?" Rebecca omuz silkti. "Bilmiyorum, kesinlikle hayır."

"Çok ateşli." Şarabımı yudumluyorum, dikkatim dağılmış. Bu bir felaket.

"Senin kadar ateşli değil," diye fısıldıyor Rebecca. "Bir hamle yap."

"Çoktan yaptım," diye fısıldıyorum. "Ne?"

"Hafta sonu birlikte yattık."

Rebecca'nın gözleri genişler. "Aman Tanrım, bana her şeyi anlat."

"Hanımlar," diyor arkamızdan bir erkek sesi. Suçlulukla arkamızı döndüğümüzde üç askerin mutfakta dikildiğini görüyoruz. İri yarı ve mekâna hükmediyorlar.

"Merhaba," diye ciyakladım.

"Merhaba çocuklar." Rebecca gülümsüyor. "Sonunda bir şeylere ulaşmanın zamanı gelmişti."

Kıkırdarlar.

"Bu Juliet. Yan daireye yeni taşındı," diyor Rebecca beni işaret ederken.

"Ben Mason. Bunlar da Austin ve Scott." Uzun boylu, küt kesimli ve kilometrelerce uzunlukta kasları var. Henley gibi yakışıklı ve kültürlü değil, daha çok seni tuğladan bir duvarın içinden becereceğim türden ateşli.

Rebecca onlara "Herkes arka bahçede" diyor.

"Teşekkürler." Rebecca ve ben arkalarından bakarken üç dev arka kapıdan çıkıp gidiyorlar.

"Carol bana onların çete üyesi olduğunu söyledi," diye fısıldadım.

"Tanrım, umarım öyledir," diye fısıldıyor Rebecca.

"Üçünü aynı anda götürmeyi hayal edebiliyor musun?"

Bedenimi kendi zevkleri için kullandıklarını hayal ediyorum. "Yapma, bu beni titretiyor," diye fısıldıyorum.

Rebecca kıkırdıyor. "Kahve için beni daha çağırmadın."

"Biliyorum. Gelecek hafta yapalım. Zaman benden kaçtı. John'a bir şey söyledin mi?"

"Hayır, umarım araba-vale teorin doğrudur." Omuz silkiyor. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek." Onu rahatlatmaya çalışırken gülümsüyorum. "Masum olduğuna eminim."

"Umarım öyledir. Hadi, gidip sosyalleşelim." Rebecca'yı arka bahçeye kadar takip ettim. Bir ateş var ve herkes etrafında oturuyor. Bazı insanlar gruplar halinde sohbet ediyor ve sol tarafta Henley, Taryn ile oturuyor. Kadın konuşuyor, o da dikkatle dinliyor.

Kıskançlık midemin çukurunda kaynıyor.

Rebecca John'la konuşmaya başladı, ben de kenarda duruyordum.

"Ee Juliet," diyor Mason bana doğru yürürken, "sokağı nasıl buldun?"

"Hâlâ alışmaya çalışıyorum." Gülümsüyorum. Henley'nin gözlerinin bize kaydığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Bir yıl oldu ama bu sürenin altı ayında görevdeydim."

"Oh, gerçekten mi?" Çevresel görüşümden Henley'nin bizi izlediğini görebiliyorum. "Nereye gönderildiniz?"

"Ben bir donanma komandosuyum, bu yüzden denizdeydim."

"Donanma komandosu." Gülümsedim, büyülendim. Ateşli.

Taryn dikkat çekmek isteyen biri gibi yüksek sesle gülüyor. "Oh, Henley, sen bir çığlıksın."

Siktir git, Taryn.

Mason iki sandalyeyi işaret ediyor. "Oturmak ister misiniz?"

Hâlâ Taryn'le konuşmakta olan Henley'ye bakıyorum ve kanım kaynıyor.

"Elbette."

Oturduk ve Mason konuşmaya devam etti.

Dinlemiyorum tabii ki. Karşıdaki sürtüğe çok odaklanmıştım.

Ateş erkeğimle flört ediyor ve tabii ki Henley onun ilgisinin her dakikasına bayılıyor.
Şerefsiz.

"Sence içkisine zehir katabilir miyiz?" Rebecca fısıldıyor.
"Muhtemelen hayır."

Geç oldu. Gece sona eriyor ve Taryn Titties'in şenlik ateşindeki her erkekle flört etmesini izledikten sonra sabrımız iyice tükendi.

Buradaki çoğu kişiyle de sohbet ettim, güldüm ve harika bir gece geçirdim. Yine de belirli bir kişiyle tek bir kelime bile konuşulmadı.

"Henley, gel ve benimle dans et," diye mırıldanıyor Taryn, parmağını ona doğru kıvrarak yaklaşma hareketi yaparken.

Bu kadar.

Yeter!

Ona yaltaklanmasını izlemeye bir dakika daha dayanamam. Eğer onu istiyorsa, ona sahip olabilir. İkisinden de kurtulduk.

"Ben gidiyorum." Ayağa kalkıyorum.

"Gerçekten mi?" Rebecca iç geçirir. "Beni burada bırakma."

Gülümsüyorum. "Sen evlisin, git kocanla konuş." İkimiz de John'un Bennet'la satranç oynadığını görmek için bakıyoruz ve o yüzünü buruşturuyor. "Orası çok sıkıcı görünüyor. Ben de seninle geleceğim. Veda etmem için bana bir saniye ver." Satranç masasına doğru gözden kayboldu.

"Herkes güle güle." El sallayarak gülümsüyorum. "Ben eve gidiyorum."

Henley şaşırılmış gibi yukarı bakar. "Şimdiden mi?"

Evet, sikik. Altı saattir buradayım ve bana tek bir kelime bile etmedin.

El sallayıp ön tarafa doğru ilerliyorum.

"Bekle," diye sesleniyor Rebecca ona yetişmek için koşarken. Kolunu benimkine doluyor. "Henley'i siktir et, sanırım

seni Mason'a ayarlamalıyım."

"Hayır." Burnumu kıvırıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Sorun nedir? Bütün gece tüm dikkatini sana veren kocaman ateşli erkeklerden hoşlanmıyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Yani iyi birine benziyor ama bilemiyorum."

"Taryn muhtemelen şu anda kocama asılıyordur." Rebecca gözlerini devirir. "Ya o ise? Ya onunla yatıyorsa?"

Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.

"O yapmaz. Bu o değil. Yine de utanmaz biri. Bunu ona hiç yakıştıramazdım," diye hayıflanıyorum. "Cidden, eğer oysa, evini bombalayacağım."

"Yardım edeceğim." Sokağın ortasına geldiğimizde bana sarıldı. "Bu gece eğlenceliydi."

"Öyleydi."

"Ve kahve randevumuzu organize etmeliyiz."

"Biliyorum. Gelecek hafta gündüz vardiyasındayım. Gelecek hafta sonu belki?"

"Kulağa hoş geliyor."

Bir başka el sallamayla evime doğru yürüyorum ve içeri giriyorum. "Selam, Barry."

Barry uykulu bir şekilde yatağından başını kaldırır.

"Henley James tam bir sık kafalı," diye fısıldıyorum öfkeyle.

Barry bana boş boş bakıyor.

"Bırakın benimle konuşmayı, yüzüme bile bakmadı," diyorum ona. "Ugh . . . Onunla bu aptalca şeyi neden başlattığımı bilmiyorum. Chloe tamamen haklı. Sonunda ondan nefret etmeye başlayacağım. Zaten nefret ediyorum sayılır."

Barry iç çekiyor.

Şimdi de zavallı köpeğimi benim randevu saçmalıklarımı dinlemeye zorluyorum. Tiksintiyle çaydanlığımı açıyorum.

"Bu aptal kotlar için onca para ödedim. Hiç zahmet etmemeliydim. Çöp poşeti giyseymdim fark etmezdi."

Lanet olası pislik.

Çayımı yapıyorum ve Barry mutfağa gelip arka kapıda duruyor. "Dışarı çıkmak ister misin?" Kapıyı açıyorum ve elimde sıcak çayım ile karanlıkta arka basamaklara oturup onun tuvalete gitmesini bekliyorum.

Barry çitlere bakıyor ve kuyruğunu sallamaya başlıyor. Uzak köşedeki karanlıkta bir ses duyuyorum.

Dışarıda neler oluyor?

Ayağa kalktım ve gürültüye doğru yürüdüm. Çitin tepesine tutunmuş iki el görüyorum; sonra bir bacak sallanıyor. Bir sürü oflama ve puflamayla Henley ortaya çıkıyor. Çite tırmanıyor. Diğer bacağını sallıyor ve sonra aşağı atlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Beni burada görünce irkilerek sıçradı. "Seni ziyarete geliyorum."

Tittsy LaRue ile flört ederken bütün gece beni görmezden gelebileceğini mi sanıyor?

Ha. Ne kadar sinir bozucu.

"Hayır, değilsin," diye boş boş cevap veriyorum. "Evine git, Henley. Bu gece havamda değilim." Döndüm ve eve doğru fırladım. O da peşimden geliyor.

"Ne zamandan beri?"

"Dev bir çapkın olduğun için."

"Flört etmiyordum," diye alay ediyor. "Çok önemli şeyler hakkında konuşuyordum."

Gözlerimi deviriyorum ve eve giriyorum. "Taryn'in kaç beden sütyen giydiği gibi mi? Bana bir rahat ver."

"Kıskandın mı?"

"Hayır," diye patladım. "Onu neden kıskanayım ki? Ve . . ." Tiksintiyle ona doğru bir el hareketi yapıyorum. "Sen." İnanırcı görünmeye çalışmak için ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Evine git."

"Hayır, bir anlaşmamız var," diye karşılık veriyor. "Bu gece benim gecem olsun istiyorum."

"Oh, şimdi yapar mısın? Cevabım hayır."

"Kıskanamazsın; bu bir ilişki değil. Bu konuyu konuştuk ve sen de sorun olmadığını söyledin."

"Bunu biliyorum," diye fısıldıyorum öfkeyle. Bu aptal anlaşılmayı neden kabul etmişim ki? "Benim için iyi olmayan şey, bütün gece burnumun dibinde flört etmeni izlemek."

"Demek kıskanıyorsun."

"Aman Tanrım. Kıskanç falan değilim. Sana çok kızgıyım."

Gerçekten bütün gece beni görmezden gelip sonra da seks için buraya gelebileceğini mi sanıyor?

Hayatta olmaz. Adam aptalın teki.

"Çünkü kıskanıyorsun."

"Kapa çeneni ve evine git." "Beni öpene kadar olmaz."

"Seni öpmeyeceğim," diye tükürdüm. "Dünyadaki son erkek olsan bile seni öpmezdim."

Yalan!

"Git ve Taryn'i öp. Eminim onunla çoktan bir anlaşma yapmışsınızdır."

"Kıskanamazsın; o kartı kullanmaya hakkın yok. Bizim bir anlaşmamız var. Ne eksik ne fazla."

Tak, tak, kapı çalıyor.

İkimiz de sessizliğe gömüldük. "Kim o?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

Merdivenlerin altındaki dolabın kapısını açıyorum. "Gir içeri," diyorum.

"Hayır," diye tükürür.

Onu dolaba ittim ve kapıyı arkasından kapattım. Ön kapıyı açtığımda Mason'ın orada durduğunu görüyorum.

"Mason." Kaşlarımı çattım.

Kahretsin!

"Merha

ba."

"Merha

ba."

Tereddüt ediyor. "Bir ara dışarı çıkmak ister misin diye merak ediyordum... bir randevuya."

"Oh . . ."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım. Çok iyi anlaşıcağımızı biliyorum."

"Ben ..." Duraksıyorum. Henley'nin sadece iki dakika önceki sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde aklıma geliyor.

Kıskanamazsın; o kartı kullanmaya hakkın yok. Bir anlaşmamız var. Ne eksik ne fazla.

Dolaptaki yerinden Henley'nin söylediğimiz her kelimeyi duyduğunu biliyorum. Belki de ödeme zamanı gelmiştir.

"Seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

Dolaptan bir patlama sesi duyulur ve Mason ona doğru bakar. "O da neydi?"

"Benim sakar sersem köpeğim." "Oh . . . yani bu bir randevu mu?"

"Uh-huh."

"Harika." Mason gülümsüyor.

"Bütün hafta geceleri çalışıyorum, seni arayayım mı?"

Teklif ediyorum. "Elbette." Oyalanıyor ve sanırım iyi bir Gece öpücüğü.

"Hoşça kal o zaman." Ona garip bir el sallıyorum ve kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Siktir. . . Bundan kurtulmam gerekecek.

Bir an bekliyorum ve dolaptan bir patlama sesi daha geliyor. Gülümsüyorum. Kendim planlasaydım bundan daha iyi olamazdı. Kapıyı açıyorum. "Zaman aşımından çıkmaya hazır mısın?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Yüzü ölümcül. "Onunla lanet olası bir randevuya çıkmayacaksın."

Masum gibi davranıyorum. "Az önce bana kimseyi kıskanamayacağımızı ve bunun bir anlaşma olduğunu söyledin, ne eksik ne fazla."

Onu yakaladığımı çok iyi bildiği için gözlerini kısıyor.

"Ona güvenmiyorum."

"O zaman onunla çıkmaman iyi bir şey, değil mi?"

"Hayır." Beni geri adım atmaya zorlayarak öne doğru bir adım attı. "Onunla çıkmayacaksın."

Alaycı bir tavırla kollarımı kavuşturuyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Henley."

"Beni izle. Yukarı çık, kıyafetlerini çıkar ve yatağın üzerinde bacaklarını aç, çünkü birazdan aklın başına gelecek."

Heyecandan içim içime sığmıyor. Bu oyunu sevdim.

"Yap beni."

Elimden tutup beni merdivenlerden yukarı sürükledi ve yatağa fırlattı. "Şu andan itibaren ne dersem onu yapacaksın. Beni duyuyor musun?" diye fısıldıyor öfkeyle, tişörtünü kafasının üzerinden yırtıp atarken.

"Yoksa ne olur?" Ona yem atıyorum. Gözlerim dalgalanan karnına ve kot pantolonunun içinde kaybolan V kaslarına kayıyor.

"Yoksa o alaycı ağzını boğulana kadar sikerim."

"Ağzımla başa çıkamadın."

"İzle beni." Kot pantolonunun fermuarını açıyor ve zaten kalkmış olan sikini çıkarıyor. Görünüşe göre Henley de bu oyunu seviyor. Başımı tutuyor ve sikini ağzıma sokuyor. Sonra başımı onun üzerine doğru itiyor. Boğazımın derinliklerine doğru kaydığını hissediyorum ve onun cezasıyla başa çıkmaya çalışırken gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor.

Hmm . . . tadı güzel. İçim sivilaşmaya başladı.

Nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Ağzıma girmeye başlarken iki eliyle saçlarımı kavırıyor.

"Ve her damlasını yutacaksın."

Henley

Bir sıçrayışla uyandım. Saat kaç?

Telefonumu almak için çabalıyorum: Sabah 5:15. Tanrıya şükür, geç kalmadım. Hâlâ manzaranın tadını çıkarmak için zamanım var. Juliet'e doğru yuvarlanıyorum ve uyurken onu izliyorum. Bal sarısı saçları yastığının üzerine yayılmış, kusursuz teni karanlıkta neredeyse parlıyor. Elimi dolgun göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum ve düzgün kalçalarına doğru iniyorum. Parmaklarımın arkasını bakımlı kasık kıllarının arasından geçiriyorum ve aletimin onun yumuşaklığı karşısında sertleştiğini hissediyorum.

Siktir. . . o çok güzel.

Vücudu bu dünyanın dışında ve ben doyamıyorum. Onu kaç kez sikersem sikeyim, hala daha fazlasını istiyorum.

Geçen hafta çite tırmanmamak için tüm gücümü harcadım. Tek düşünebildiğim oydu. Yakında bu sevdadan kurtulacağım. Bir kez daha ve bu iş bitecek.

Dün gece duşta ikimizi görüyorum. Beni nasıl sıktığını, öpüşlerini, o sikilesi ağzını... Taşaklarım kasılıyor.

Ayağa kalk.

Biraz kendini kontrol et, Tanrı aşkına.

Gizlice yataktan çıktım ve sessizce giyindim. Babamı görmeye gitmeden önce eve gidip duş alacağım. Parmak uçlarımda aşağı inip arka bahçeye çıkıyorum. Sikerim böyle işi. Bu lanet çite tırmanmaktan bıktım ve sadece bir kez oldu.

Belki de bir kapı açmalıyım?

Hayır. Bu sadece bir kez daha olacak, unuttun mu?

Çitten atlayıp duş aldıktan sonra huzurevine gitmek için yola çıktım. Tam sokaktan çıkıyordum ki o sik kafalının koştüğünü gördüm.

Kanım kaynıyor ve yavaşlayıp arabanın camını indiriyorum. "Mason, erken kalkmışsın."

"Koşuya çıkayım dedim." Gülümsüyor.

Onu arıyor.

Çok kötü, çünkü şu anda yatağında kırık bir amla, benim sikime bakıyor. Benden bir adım önde olduğunu sanıyor. Ona göstereceğim.

Bir sonraki hamlemi düşünürken arabayı onun yanında sürüyorum. "Bir ara çifte randevuya çıkmalıyız," diyorum ona.

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Ben ve Taryn ve sen ve bir randevu."

"Evet." Heyecanla gülümsüyor. "Bu harika olurdu, dostum."

Zavallı salak.

"Juliet'in gelmesini sağlayabilirim," diye teklif ediyor.

Benim yapabildiğimin yarısı kadar bile değil.

"Tamam o zaman." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Ayarlayıp sana haber veririm."

"Sağ ol dostum. Sen iyi bir adamsın."

**I dalga ve sürücü uzakta; I izle
onu içinde dikiz aynası.**

Nefesimin altında "Seni becermekte iyiyim, göt herif," diye mırıldanıyorum. "Ona benden başka kimse dokunamaz."

Bölüm 13

"Sevgili Jenny'ye günaydın." Resepsiyona doğru yürürken gülümsüyorum.

"Günaydın, Henley." Jenny gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika." Ofisime giriyorum ve çantamı masama yerleştirmeye başlıyorum.

Jenny'nin kapıdan beni izlediğini hissedebiliyorum. "Telesekreterin dolu," diyor kapı pervazıma yaslanırken.

"Öyle mi?" Masama oturdum ve irkildim; yemin ederim aletimde hiç deri kalmadı.

"Bir süredir mesajlarınızı sormuyorsunuz."

Bilgisayarımı açıyorum. "Açmadım mı?" Giriş yapıyorum. "Meşguldüm, sanırım."

Beni izlemeye devam ediyor. "Son zamanlarda farklısın." Yukarı bakıyorum. "Nasıl yani?"

"Biriyle mi tanıştın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü keyfimin yerinde olmasının tek olası nedeni biriyle tanışmış olmam, değil mi?" "Bence mesajlarını gözden geçirmelisin. Vanessa birkaç tane bıraktı, sesi çılgınca geliyor."

"Tamam." E-postamı açıyorum ve gelen kutumu tarıyorum.

Jenny ortadan kayboluyor ve sonra içeri girip kullan-at telefonumu önümdeki masanın üzerine koyuyor. "Al, şimdi yapabilirsin."

Aldım , kapattım ve üst çekmeceme attım.

"Kim o?" diye soruyor.

Ugh . . .

"Şimdi olmaz, Jen." İç çektim. "Sen ve ben çıkmıyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," diye öfkeyle tersliyor. "O zaman neden umursuyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Sadece seçeneklerini açık tutman gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu."

"Tamam." Bir e-posta açtım. "Açacağım." E-postalarım biraz daha göz gezdiriyorum. "Martin nasıl?"

"O iyi."

"Neden gidip onu aramıyorsun, hayatını organize etmiyorsun?"

Derin bir nefes veriyor. "Masamda olacağım." Gözlerimi büyüttüm. Olman gerektiği gibi.

"Yeni stajyerimiz bugün işe başlıyor," diye hatırlatıyor. "Tamam, teşekkürler."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve ben sandalyemde dönüp yüzümü buruşturuyorum.

Kahretsin, ağrım var. O lanet olası daracık amcık peynir rendesi gibi. Cebimden telefonumu çıkardım ve mesaj attım.

Günaydın, Bayan Drinkwater.

Sikim acıyor.

Noktalar zıplamaya başlıyor ve ben onun cevabını beklerken gülümsüyorum.

Haklısın.

O şey ölümcül bir silah.

En azından yürüyebiliyorsun.

Kıkırdıyorum ve yazıyorum.

Size bugün saat 15:00'te Vital Records Departmanı'ndan bir randevu aldım.

Noktaların tekrar sıçradığını görüyorum.

Neden?

Sandalyemde dönüyorum ve cevabımı yazarken gülümsüyorum.

Dün geceden sonra yasal olarak adınızı Drinkwater'dan Drinkcome'a değiştirmenizin uygun olacağını düşünüyorum.

Noktalar bir kez daha sıçrar.

Ne diyebilirim ki ... offer'de lezzetli bir içecek vardı.
#thirsty

**Tak, tak. kapı patlamalar Açık.
"Hey," diyor Antony.**

#thirsty

**Sırıtiyorum ve telefonumun ekranını kapatıyorum.
Ofisimin köşesindeki kanepeye uzanıyor.
Telefonum titriyor ve okumak için çeviriyorum.**

Ciddiyim. Aletin
mükemmel!

**"Dün gecenin nasıl geçtiğini görmeye geldim," diye
yanıtlıyor.
Gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum.
"İyiydi. Sanırım."
"Sadece iyi mi?"**

Omuz silkiyorum. "Evet."

"Peki oraya gittin mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Uh-huh. Ve şanslıydım da. O piç Mason ortaya çıktı ve ona çıkma teklif etti."

"Biliyordum." Gülümsüyor. "Onun peşindeydim. Bütün gece onu ayarlamaya çalışıyordu."

"Onu çözdün mü?" "Henüz değil."

Mesajını tekrar okudum.

**Ciddiyim. Aletin
mükemmel!**

"Bu kadar komik olan ne?" diye sorar.

"Ne?" Yeniden odaklanmaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey, neden?" "Ürkütücü görünüyorsun?"

Kapı bir kez daha çalınıyor. "İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı açılır ve genç bir kadın görünür. Uzun siyah saçları var ve neredeyse Amish kıyafetleri içinde mütevazı bir şekilde giyinmiş. Çok güzel iri kahverengi gözleri var. "Bay James, gelip sizinle tanışmak istedim efendim. Ben May. Bugün yeni stajyer olarak işe başlıyorum."

Tatlı ve masum, genç ve saf. "Merhaba, May."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve Elimi. "Bizimle birlikte olduğunuz için çok heyecanlıyız. Aramıza hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor usulca. Gözleri Antony'ye kayıyor. "Merhaba." Utangaçça gülümsüyor.

Antony ayağa kalkıyor.

"Bu Antony, arkadaşlarımdan biri."

"Merhaba." Onun elini sıkar.

Ona bakarken dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve sanki onu yemek istiyor gibi görünüyor

Bütün olarak.

Sikeyim.

"Biri sana sorun çıkarırsa bana gel," diyorum ona.

"Evet, efendim," diye yumuşakça yanıtlıyor.

"Edeceğim." Endişeyle Antony'ye bakıyor ve ben onun ereksiyon kokusunu buradan alabiliyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"O zevk bana aitti," diye mırıldanıyor Antony.

Kapıya doğru yürüyor ve biz de gidişini izliyoruz.

Kapı arkasından kapanıyor.

Bana döndü.

"Bunu aklından bile geçirme," diye çıkıştım.

"Stajyerimden uzak dur."

Gözlerini deviriyor ve kanepeye yığılıyor. Juliet'in mesajını tekrar okudum.

**Ciddiyim. Aletin
mükemmel!**

"Gidip kahve içerek kutlamalıyız," diyorum. "Neyi kutluyoruz?"

"Juliet aletimin mükemmel olduğunu düşünüyor." Gülümsüyorum.

"Ugh . . . lanet olsun." Gözlerini deviriyor.

"Çaresiz olmalı."

Şu anda saat 8:30 ve Netflix'te geziniyorum.

Owooooooooooooo. Çitin üzerinden çakal sesi geliyor. Ve ben gözlerimi deviriyorum.

Siktiğimin iti.

Juliet öğleden sonra vardiyasındadır ve köpek her zamanki gibi kabus gibi davranmaktadır.

Owooooooooooooo.

Onun işte olmasından da nefret ediyor. Yani, nefret ettiğimden değil. Ne yaptığı umurumda bile değil.

Biraz daha devam ediyor ve ben arka kapımı açıyorum. "Kapa çeneni," diye bağıyorum.

Tekrar

havlıyor. "Kapa
çeneni. Kapa
çeneni!"

Sessizleşiyor.

"Bu daha iyi." Netflix'e geri dönüyorum. Yeni bir diziye falan ihtiyacım var. Kaydırmaya başladım. Yellowstone. Durdum ve tanıtım yazısını okudum. Belki bu. Oynat tuşuna basıp yerleşiyorum.

On dakika sonra, göz ucuyla camdaki yansımda bir şey görüyorum. Ne?

Mutfakta bir şeyler hareket ediyor.

Köşeden bakıyorum ve sürgülü cam kapımın önünde duran iti görüyorum. Beni görüyor ve kuyruğunu sallıyor. Aceleyle sürgülü cam kapıyı açıyorum. "Ne yapıyorsun burada?" Hırlıyorum.

Kuyruğunu sallıyor ve kulaklarını
dikiyor. "Evine git." Çiti gösteriyorum.

Daire çizerek yürüyor.

"Evine git dedim!"

Betonun üzerine uzanıyor.

"Orada uyumayacaksın," diyorum. "Evine git."

Sırt üstü yuvarlanıyor.

"Hayır." Ayağımla onu dürtüyorum. "Karnını kaşımiyorum. Bunun ne olduğunu sanıyorsun?"

Tekrar yuvarlanıyor ve bana doğru sürünüyor.

"Bu saçmalığı deneme bile. Biz arkadaş değiliz.
Evine git."

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor.

"Beton sert, seni lanet olası aptal. Evine, yatağına git."

Havlıyor.

Bu aptal köpekten nefret ediyorum.

Juliet

Evime doğru yürüyorum, doğruca arka kapıya gidiyorum ve kapıyı açıp arka bahçeye bakıyorum.

Sessizlik.

Barry genellikle arabamın eve geldiğini duyduktan sonra arka kapıda beni bekliyor.

Hmm. Uyuyor olmalı. Kapıyı kapattım ve eve geri döndüm. Televizyonu açtım ve ekmek kızartma makinesine biraz ekmek koydum. Mutfak pencereden bahçeye bakıyorum. Beni görmeye gelmemesi çok garip.

İyi olup olmadığını kontrol edeceğim.

Bahçeye çıktım. Telefonumdaki el fenerini kullanarak köpek kulübesine doğru yürüyorum. Kulübe boştu.

"Barry," diye

sesleniyorum

usulca. Sessizlik.

Hay sikeyim. Biraz paniklemeye başladım. "Barry," diye tekrar seslendim.

Çitin üstünden gelen yumuşak bir patlama, patlama, patlama sesi duyuyorum ... onun imzası olan kuyruk sallaması.

Çit boyunca bakıyorum ve kazmış olması gereken yeni bir çukur görüyorum.

Kahretsin, Henley'in bahçesinde.

Eğer tekrar yok ederse, yemin ederim onu öldüreceğim.

Yan kapıdan çıktım ve çitin etrafından dolandım. Henley'nin arka bahçesine girdim. Evi tamamen karanlıktı. Ne de olsa gece yarısını geçmişti.

Henley'nin uyanmasını istemiyorum, bu yüzden parmak uçlarımda arka bahçeye doğru ilerliyorum ve Barry'nin kuyruğunun verandada gümbürdediğini duyuyorum. "Şşşt," diye fısıldıyorum. El fenerini ona doğru tutuyorum ve derme çatma bir yatakta oturduğunu görüyorum.

"Bu da ne?" Verandaya çıkıp feneri aşağıya tutuyorum; üç yastık bir battaniyeyle örtülmüş.

Henley ona bir yatak yaptı.

Sonra yanında duran bir tas suyu fark ettim.

Aptalca gülümsüyorum ve Henley'nin yatak odasının penceresine bakıyorum.

Sanki bir sırrı biliyormuşum, yıllardır derinlere gömülü olan büyük bir elmas zulasını ortaya çıkarmak üzereymişim gibi hissediyorum. Değerli ve kıymetli bir şey. Sahibi için paha biçilemez.

Henley James hiç de zorba biri değil. Bu onun savunma mekanizması.

Mükemmel aleti olan adam aynı zamanda mükemmel bir kalbe de sahip olabilir.

Sadece bunu ona nasıl göstereceğimi bulmalıyım.

Ben.

İlk beyaz boyayı rulo tepsisine döküyorum.

Bugün o gün. Evimi boyamaya başlıyorum ve bir şey için hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. İhtiyacım olan ekipmanları aldım ve tüm duvarları yıkadım. Tüm pencereleri ve süpürgelikleri bantladım ve sallanmaya hazırım. Fuaye salonundan başlıyorum; yukarı ve aşağı yuvarlanıyorum.

Boya çok kötü kokuyor. Temiz havayı içeri almak için ön kapıyı açıyorum ve neşeli yoluma devam ediyorum.

Bir saat sonra verandadan "Hey sen" sesi duyuldu.

Kafamı kaldırdığımda Mason'ın ön kapımda durduğunu gördüm. "Mason." Garip bir şekilde gülümsedim.

"Ziyarete geldim ama görünüşe göre şimdi resim yapıyorum," diye yanıtlıyor.

"Oh hayır." Başımı salladım. "Ben sana bunu yapmazdım. Yine de teşekkürler."

"İsrar ediyorum. Eve gidip üzerimi değiştireceğim ve sonra sana yardım etmek için geri geleceğim."

"Hayır, yapamazsın," diye ağızımdan kaçırdım.

Gerçekten, yapamazsın. Henley'nin güvenini kazanmaya çalışıyorum. Evimde olman sadece benden uzaklaşmasına neden olur.

"Beş dakika sonra görüşürüz." Eve koşmadan önce gülümsüyor.

Tanrı aşkına.

Bu sokak lanet olası Brady Bunch gibi. Neden herkes bu kadar yardımsever?

Henley eve gelip onu burada görecek ve sonra beni yine hayalet gibi görecek.

Ugh . . .

Şimdi ne yapacağım?

Henley'e mesaj atacağım.

Yardım edin!

Mason boya yapmama yardım etmek için geldi.

Cevabını bekliyorum.

Ona siktirip gitmesini söyle.

Gülümsüyorum. Güzel cevap.

Yapamam. Yardımsever ve kibar davranıyor.

Zıplayan noktaları görüyorum.

Ayağımı kışına sokmam da yardımcı ve hoş olacaktır.

Kıkırdıyorum ve cevap veriyorum.

Ayak fetişin olduğunu fark etmemiştim.

Bir cevap bekliyorum ama cevap gelmiyor.

Tamam, en azından Mason'ın neden burada olduğunu biliyor. Ona söylediğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Resim yapmaya geri döndüm ve söz verdiği gibi Mason geri geldi. Sadece şort giyiyor: günlerdir pazuları ve karın kasları var.

Bu da ne böyle? Hulk gibi kesilmiş. Tüm o özel hareket eğitimleri işe yaramış.

"Eski bir tişört bulamadım, o yüzden sanırım tenim."
Bana seksi bir göz kırptı.

Güzelmiş.

Hakkını vermeliyim, oldukça düzgün.

"Peki o zaman" -resme geri dönerken
g ü l ü m s ü y o r u m - "deri benim için işe yarıyor."

"Deri benim için de her zaman işe yarar," diyor. "Belki de iç çamaşırınla resim yapmalısın?"

Kıkırdıyorum. "Oh, hoşuna gider miydi?" Alay ediyorum. "Aslında isterim."

Beni asla çıplak görmeyeceksin; senin yanında denizanası gibi kalıyorum.

"Beyaz, ha?" Mason boya tepsisine biraz boya dökerken şöyle diyor.

"Evet, her şeyi taze ve klasik hale getirmeye çalışıyorum," diye yanıtlıyorum.

"Bu eski evi seviyorum."

"Ben de öyle. Bana işinizden bahsedin," diye soruyorum ona resim yaparken.

"Ben bir deniz komandosuyum."

"Bunu hep yapmak istemiş miydin?"

"Hemen hemen. Gençken tüplü dalışı ve okyanusu severdim, disiplini takdir ederdim ve sıkı çalışmayı severdim."

Bunu görebiliyorum.

"Bunlar bir şekilde bir araya geldi," diye ekliyor.
Telefonumdan bir mesaj geliyor. Henley'den.

Ne oluyor?

Sırıtlıyorum ve Mason'ın şortuyla resim yaparken, kaslarını sergilerken bir fotoğrafını çekiyorum. Henley'e gönderiyorum.

Boyama.

Cevabını bekliyorum. Hiçbir şey gelmedi, ben de resim yapmaya geri döndüm.

"Birlikte yaşadığın adamlar yakın arkadaşların mı?"

"Aah . . ." Tereddüt ediyor. "Öyleler. Aynı işi yaptığımız ve birbirimizi anladığımız için yakınız. Barınma iş sayesinde sağlanıyor."

Bunu söylerken tereddüt etti. Bunu bazen sinirlerini bozdukları şeklinde okuyorum.

"Hep buralarda mı yaşadınız?" "Aslen New Yorkluyum."

"Gerçekten mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun," diye yanıtlıyor.

"Sanırım öyleyim - pek fazla New Yorklu askere gitmez."

"Şaşıracaksın. Çoğumuz sadece dışarı çıkmak istedik."

Bir süre resim yapmaya devam ettik.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Hep hemşire mi olmak istiyordun?"

"Um, evet." Omuz silkiyorum. "Sanırım. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorum."

"Ödüllendirici bir iş olmalı."

"Bazı günler diğerlerinden daha iyidir."

"Güzel görünüyor, değil mi? Evin tamamının bittiğini hayal edin." Yaptığımız işe bakmak için geri çekilirken gülümsüyor.

Çalışırken kırk dakika daha sohbet ediyoruz. Mason aslında gerçekten iyi bir adam.

Benim tipim değil ama yine de havalı bir adam.

"Merhaba," diye tanıdık bir ses geliyor ön kapıdan. Henley'nin orada dikildiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Burada neler oluyor, pozcu ressam?"

Heyecandan içim içime sığmıyor.

İşten eve geldi!

Bu aşk olmalı.

Mason ona soğukkanlılıkla bakar. "Eski bir tişörtüm yoktu."

Henley onun yanından geçerken kuru bir sesle, "Tabii ki yapmadın," diye mırıldanıyor. "Bugün izinliyim; yardıma ihtiyacın var mı?"

Mason hayır derken aynı anda ben de evet diyorum.

Henley etrafına bakınırken "Belki de pantolonumu indirip çıplak resim yapmalıyım" diye cevap veriyor.

Sırıtiyorum. Onun aleti kesinlikle her savaşı kazanırdı. "Ew." İğrenmiş gibi davranıyorum.

Mason kıkırdar.

Henley eline boya fırçasını alırken umursamaz bir tavırla, "Daha önce de sikimin mükemmel olduğunu söylemişlerdi," diyor.

Mason resim yaparken, "Tavuk beslediğini bilmiyordum," diye cevap veriyor.

Henley silindirini tepside yuvarlarken, "Ben horoz tutarım," diye yanıtlıyor.

Mason, "Ben amları tutmayı tercih ederim," diye karşılık veriyor. "Sikler ilgimi çekmiyor."

Touché.

Henley gözlerini deviriyor ve ben kahkahalara boğulmak istiyorum. Bu mükemmel.

"Merhaba," diye sinir bozucu bir kadın sesi geliyor ön kapıdan. Hepimiz başımızı kaldırıp Taryn'in orada dikildiğini görüyoruz. "Bakın, bakın, burada neler oluyor?" Gülümsüyor. "Henley, arabanın geldiğini gördüm ve iyi misin diye bakmaya geliyordum," diye mırıldanıyor.

"Birinin beni önemseydiğini görmek güzel, Taryn." Henley bana tatlı tatlı gülümsüyor.

Siktir git.

Siktir git.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Taryn aşırı dramatik bir sesle sorar.

Resim yapmaya devam ederken "Monopoly oynuyorum," diye cevap veriyorum. Mason gülüyor.

"İyiydi, Juliet."

Henley gözlerini devirir. "Çok iyi," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Henley evet derken ben hayır diyorum.

"Bu pozcu resmi, Taryn. Soyunsan iyi olur," diyor Henley resim yaparken kayıtsızca.

"Ha, ha. Oh, Henley, her fırsatta vücuduma bakmaya çalışıyorsun." Taryn gülüyor.

Şerefsiz.

Yanağımın içini ısıırıyorum ve Henley boyadığı duvara bakıp sırtıyor.

Taryn, "Eve gidip daha rahat bir şeyler giyeceğim," diye cevap verir.

"Burası paten kaymanın yasak olduğu bir bölge, Taryn." Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Canının yanmasını istemem."

Abartılı sahte bir kahkaha atıyor ve şaka yaptığımı sanıyor. Şaka yapmıyorum. Eğer patenlerini giyerse, yüzde 100 onu ön merdivenlerden aşağı iteceğim ve onu hayata döndürmeyeceğim.

Sokağın karşısına geçti ve ben bir kez daha iki adamla yalnız kaldım.

Biri çıplak ve yarı giyinik, diğeri tamamen örtülü ve tek kelimeyle karşı konulmaz.

"Cumartesi gecesi nereye gidiyoruz?" Mason Henley'e sorar.

Resim yapmayı bırakıp kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Çifte randevuya çıkıyoruz. Henley ve Taryn ve sen ve ben. Henley sana söylemedi mi?"

Ne oluyor lan?

Gözlerim Henley'e kayıyor. "Hayır. Yapmadı."

Kanım kaynıyor. Ne zamandan beri Taryn'i randevuya götürüyor?

Henley, "Aslında bu hafta yapacak çok işim var," diye yanıtlıyor. "Yeniden planlamamız gerekecek."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor Mason. "Juliet ve benim refakatçiye ihtiyacımız yok; yalnız gidebiliriz. Değil mi?"

Bu oyunu iki kişi oynayabilir, göt herif.

"Elbette yapabiliriz," diye cevap veriyorum. "Sabırsızlanıyorum, Mason."

Henley bana donuk donuk bakıyor, ben de tatlı tatlı gülümsüyorum. Sen bir sik suratsın.

İyi niyetli.

"İşte buradayım," diyor Taryn şarkı söyler gibi bir sesle kapı aralığından. Hepimiz arkamızı döndüğümüzde onu minik bir kot şort ve beyaz bir bikini üstü içinde görüyoruz. Göğüsleri kocaman ve mükemmel.

"Görünüşe göre benim de hiç eski kıyafetim yok," diyor seksi bir şekilde.

Ya da kendine saygısı.

Aletim için biraz kloroform almalıydım.

Kit.

"Umarım çok dikkat dağıtıcı değilimdir çocuklar."

Gülüyor. Henley bana gülümserken gözleri muziplikle dans ediyor.

"İyi haberlerim var, Taryn," diyor.

"O da ne?" diyor fırçasını eline alırken. "Mason ve Juliet ile çifte randevuya çıkıyoruz.

birkaç hafta."

"Oh güzelim." Bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve göğüsleri jöle gibi zıplıyor.

Beni rahat bırak. Ona donuk donuk bakıyorum, o da şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

Öleceksin, pislik.

"Bu beyaza bayıldım Juliet," diyor Taryn biraz boya yaparken. "Bu Kingston Lane'deki en iyi ev olacak."

"Beğendiğinize sevindim," diye yanıtlıyorum.

Yakında arka bahçedeki gül ağacının altına gömülebilirsin.

Resim yapmaya devam ederken dişlerimi sıkıyorum. Şikayet etmemeliyim. Minnettar olmalıyım.

Üç çok cömert insan evimi boyamama yardım ediyor.

Onunla çıkmamı isteyen bir adam.

Kendime aşık etmeye çalıştığım bir adam.

Ve özel bir Penthouse Pet resim gösterisi düzenleyen paten kayan yaşayan en seksi kadın.

Hayatımı sikeyim.

"Tamam, peki sonra ne olacak?" Chloe soruyor.

"Bilmiyorum. Bu tek seferde bir günlük bir operasyon." Omuz silkiyorum.

Chloe, Rebecca ve ben kahve içip felaket aşk hayatım için strateji belirliyoruz.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye yanıtlıyor Rebecca. "Ona seksten başka bir şey istemediğini söyledin, ama gizlice istiyorsun ve o da bunu kabul etti."

"Doğru." Kahvemi yudumlarırken başımı salladım. Bir an düşünüyorum. "Ama şimdi Mason'ın etrafta dolaşmasına kızdı, bu yüzden oyun oynamayı ve Taryn, ben ve onunla ikili bir randevu ayarlamayı düşündü."

İkisinin de kaşları çatılır. "Ne?"

"Adam tanıdığım en büyük ukala." Gözlerimi deviriyorum. "Ve en ateşlisi."

"İyi mi?" Rebecca soruyor.

"Saçma."

"Peki bu çifte randevu da neyin nesi?"

"Şenlik ateşinden sonra Henley evime geldi ve bütün gece Taryn'le konuştuğu için çok kızmıştım."

Rebecca sözümü kesti. "Haklı olarak."

"Onunla bu konuda tartışıyorduk ve bana kıskançlık yapmaya ve haklı çıkmaya hakkım olmadığını söylüyor ve beni kızdırıyordu. Sonra kavgamızın ortasında Mason ortaya çıktı ve Henley merdivenlerin altındaki dolaba saklandı."

Chloe dinlerken kaşlarını çatıyor. "Doğru..."

"Mason bana çıkma teklif etti ve Henley'nin konuştuğumuz her şeyi duyabildiğini biliyorum ve Taryn'i kıskanamıyorum yorumundan sonra ona hala kızgındım, bu yüzden gerçekten gitmeye niyetim olmadan evet dedim. Ama sonra Henley onu gördü ve beni alt etmek için Taryn'le çifte randevu ayarladı," diye aceleyle söylüyorum.

Rebecca şakaklarını tutarken, "Tanrım, bu iş gittikçe karmaşıklaşıyor," diye cevap veriyor.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Kekeliyorum. "Bu çok büyük bir hata."

"Daha çok erken. Henüz başkalarıyla çifte randevuya çıkacak kadar ona bağlanmış değilsin. Taryn ona bir hamle yaparsa ne olacak? Ve yapacağını biliyoruz. O zaman ne yapacaksın? Onu geri kazanmak için Mason'ı öpecek misin?" Chloe öyle diyor.

Bu olasılığı düşünürken elimi yüzümde gezdiriyorum. "Doğru. Bunu düşünmemiştim bile."

"Peki ya bu Mason işi çok zorlaşırsa ve Henley 'siktir et' deyip çekip giderse ve gerçekten Taryn'e aşık olursa ne olacak? Unutmayın, onun bir bagajı var ve siz de bu ilişkide çok kırılgan bir noktadasınız," diye yanıtlıyor Rebecca.

"Bu henüz bir ilişki bile değil." Başımı ellerimin arasına aldım. "Tamamen haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim. Neden bu kadar ukalayım?"

"Ne yapacağımı biliyorum," diyor Chloe. "Randevuyu bir süreliğine ertele. Asla deme ama bu hafta sonu bir şeyler varmış gibi davran. Böylece onunla baş başa biraz daha zaman geçirirsin ama yine de gelecekte olabileceğini bilir."

"Evet," diye nefes nefese kalır Rebecca. "Mükemmel. Böylece onu takas edeceğinizi hâlâ biliyor olacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Henley James asla takas edilmez." "Bunu bilmesine izin verme."

"Tamam, sanırım bu işe yarayabilir." Rebecca'ya bakıyorum. "John'la aranızda neler oluyor? Yeni bir şey oldu mu?"

"Birkaç hafta içinde çocuklarla golf oynamaya gidecek." Gözlerini genişletiyor.

"Sence öyle mi?"

"Kim bilir, ama anladığım kadarıyla ben sevişmiyorum, o zaman başkası sevişiyor olmalı. Böyle soğuk hindi gibi gitmek için fazla seksidir."

"Gerçekten aldattığını mı düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum." Üzüntüyle iç geçiriyor. "Yine de tek düşünebildiğim bu. Her zaman geç saatlere kadar çalışıyor ve ben bunun sadece cerrah olduğu için olduğunu sanıyordum, ama ya öyle değilse?"

"Özür dilerim." Masanın üzerinden elini tutuyorum. "Eminim her şey yoluna girecek."

"Arabasına bir Apple AirTag sakla," diyor Chloe. "Ne?"

"Telefonunuza bir Apple AirTag bağlayın ve arabasına saklayın. Bu şekilde, işte olup olmadığına dair şüpheleriniz varsa, bunu siyah beyaz olarak görebilirsiniz."

Rebecca, "Sinsi ve hilekâr olmak istemiyorum," diye yanıtlıyor.

"Kocamın başka kadınlarla yattığından şüpheleniyor olsaydım"-Chloe omuz silkiyor- "bunu yapardım."

"Sen sadece Dr. Grayson'ı kapmaya odaklan," diye çıkışıyorum. "Bazen çok duyarsız olabiliyorsun. Bu sadece yattığı bir adam değil. Bu onun kocası, Chloe."

"Seviştiğin bir adamdan bahsetmişken-" Rebecca masanın üzerindeki telefonumu işaret ediyor. Az önce bir mesaj geldi.

Henley

Ekranımda onun adını görünce içimi bir heyecan kaplıyor.

Tıklayıp açıyorum.

Bu gece çitten atlama sırası sende.

Aptalca gülümsüyorum.

"Ne yazıyor?" Chloe soruyor.

"Bu gece çitten atlama sırası sende." Gülümsüyorum, heyecanlıyım. "Hayır, zoru oyna, unutma," diye hatırlatıyor Rebecca. "Ama onu görmek istiyorum."

"O zaman ona senin evine gelmesini söyle," diyor Chloe.

"Tamam." Cevap yazıyorum.

Onun yerine benimkine gel.

Noktaların zıpladığını görüyorum ve cevabını beklerken gülümsüyorum.

Hayır, benim evim olmalı.
Sizi salıncağımla tanıştırmak istiyorum.

"Ne?" Fısıldıyorum. "Aleti seks salıncağı için çok büyük."
"Seks salıncağı mı var?" Chloe'nin nefesi kesildi. "Oh, sık beni. Hep bunlardan birini denemek istemişimdir. Şu anda senin üzerinden vekaleten yaşıyorum."
Ben de mesaj atarım.

Öyle bir şey olmayacak.

"Bunu neden yazdın?" Chloe'nin nefesi kesildi.
"Beni ikiye bölecek," diye nefes nefese kaldım. "Aletini gördün mü?"
"Hayır, ama istiyorum," diye yanıtlıyor Chloe. "Bu gece bir fotoğrafını çekebilir misin?"
Telefonum hemen çaldı. Henley ismi ekranda yanıyor.
"Aman Tanrım, arıyor," diye kekeliyor Chloe.
Havalı görünmeye çalışarak cevap veriyorum. "Merhaba, Henley."
"İyi günler Bayan Drinkwater," diye yanıtlıyor derin ve seksi sesi.
Midemde kelebekler uçuşuyor. Sadece sesinin tınısı bile bana bir şeyler yapıyor.
Her sözümü dikkatle dinleyen kızlara bakıyorum ve kalkıp biraz yalnız kalmak için dışarı çıkıyorum.
"Merhaba." Aptalca gülümsedim.
"Merhaba." Onun da gülümsediğini söyleyebilirim.
"Neden beni arıyorsun?"

"Yolumu bulmak için."

Kıkırdıyorum. "Henley ... bunu yapamayız." Sesimi alçaltıyorum ve beni duyan olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum.

"Evet, yapabiliriz."

Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Benim için çok büyüksün." "Saçmalama. Tam oturdu."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Daha fazla pratiğe ihtiyacımız var." "Gerçekten sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben sadece ..."

Tereddüt ediyorum.

"Sadece ne?"

"Bu işte daha yeniyiz. Vücudun çok fazla. Bana karşı sabırlı olmanı istiyorum."

Sessiz kalıyor ve isteğimi düşündüğünü biliyorum. "Seni asla incitmem, Juliet."

"Biliyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Sadece seni önce daha tanıdık bir ortamda daha iyi tanımak istiyorum."

Nefes verir ama sessiz kalır.

"Yani benim için çitten atlayacak mısın?" Umutla soruyorum. "Sadece senin için."

"Sabırsızlanıyorum," dedim. "Saat kaçta?" "On dakika mı?"

Kıkırdıyorum. "Sekiz civarı mı?" "Tamam..."

Telefonu kapattı ve ben de aptalca gülümsedim.

"Güle güle, Bay James."

"Güle güle, tatlı Juliet."

Telefonu kapattım ve neredeyse süzülerek masaya geri döndüm. "Ee?" diye soruyor kızlar sabırsızlıkla.

"Sanırım bu raundu ben kazandım; bu akşam bize geliyor. Bu elde edilmesi zor şey aslında oldukça eğlenceli."

Arka kapıdan tık, tık, tık sesleri geliyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

O burada.

Oh adamım, onun muhteşemliğine karşı bağışıklık kazanabilecek miyim?

Aceleyle kapıyı açıyorum ve karşımda duruyor: mavi kot pantolon, beyaz tişört, siyah saçlar, geniş omuzlar ve gözlerinde Antarktika'yı eritebilecek bir bakış.

"Merhaba," diye fısıldıyorum gergin bir şekilde.

Bir adım öne çıkıyor ve beni kollarının arasına alıyor, dudakları dudaklarımı kavlıyor. "Bütün gün seni öpmek için bekledim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ve işte kalbimin çarpmasına neden olan dokuz kelime.

"Öyle mi?" Gülümsüyorum.

Elleri arkama gidiyor ve kalçalarımı ereksiyonunun üzerine sürüklüyor ve zaten ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

Şaka yapmıyor.

Dudaklarını yaladım. "Azdınız mı, Bay James?"

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve kot pantolonunun fermuarını açıp sikini dışarı çıkarıyor. "Buna senin karar vermene izin vereceğim."

Gözlerim onun ereksiyonuna takılıyor, şişmiş, kalın damarları boylu boyunca uzanıyor.

Aşağıda bir titreşim hissediyorum.

Cidden.

İnsanlık tarihinde bundan daha güzel bir penis var mıdır?

"Sohbet etmek için geleceğini sanıyordum," diye fısıldıyorum.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve geceliğimi başımın üzerinden çekip kenara fırlatıyor. Gözleri çıplak göğüslerime kayıyor. "Konuşmak istediğim senin ağzın değil."

Çok yaramaz.

"Neyle konuşmak istiyorsun?" Aptal rolü yapıyorum.

Beni kaldırıp mutfak tezgahının üzerine oturtuyor. Birbimize bakıyoruz ve sonra külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp çıkarıyor. "Amirle konuşmak istiyorum." Dört parmağının ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

İyi hissettiriyor.

Bacaklarımı açıyor ve sonra parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor ve beni pompalamaya başlıyor. Sonra bir parmak daha ekliyor, sonra bir tane daha.

Zevkle başa çıkmak için gözlerimi kapatıyorum. "Bu başlamak için iyi bir yer."

Onu emen uyarılmışlığımın sesi mutfakta yankılanıyor. Tanrım. . . iki dakikadır burada.

Birlikte hayvan gibiyiz.

Ağzını kulağıma dayıyor. "Sana bunu yaptığımı hayal ederek bugün kendimi iki kez becerdim," diye fısıldıyor.

Onun müstehcen sözleri karşısında ürperiyorum ve parmaklarının etrafında cinsel organımı sıkıyorum.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Kendimi becermem fikri hoşuna mı gidiyor?"

Beni sertçe çalıştırırken inliyorum. Göğüslerim zıplamaya başlıyor ve eğilip bir meme ucunu ağzına alıyor ve beni ısıyor. Kontrolümü kaybettiğimde uyarılma içimde dalgalanıyor.

Beni kaldırıyor ve kanepeye geri düşüyoruz ve keskin bir hareketle beni üzerine çekiyor. Kalın siki derin ve tam içeri kayıyor. İkimiz de zevkle inliyoruz.

Kontrolümüzü kaybediyoruz, birbirimizi sert ve gürültülü bir şekilde beceriyoruz.

Dizlerim onun omuzlarında ve o içimde çok derinlerde, beni içten dışa yakıyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve aceleyle boşalırken haykırıyorum ve o kendini derinlere tutuyor.

Dünyayı sarsan bir orgazm ikimizin de akıl sağlığını çaldı.

Ve sonra beni öpüyor, yumuşak ve şefkatli. Sanki bütün gün beni özlemiş gibi.

Tıpkı benim onu özlediğim gibi.

"Merhaba." Sanki kontrol eksikliğimizden utanmış gibi gülümsüyor.

"Merhaba." Utangaç bir şekilde ona gülümsedim.

Darmadağınık ve yeni sikişmiş. Koyu renk saçları alnına dökülmüş. Vücudu hala benimkinin içinde.

"Harika bir konuşmaydı." Sırıttıyor.

Kıkırdıyorum ve başımı omzuna koyuyorum ve sonra
aklımdan bir düşünce geçiyor.

Sikeyim.

Prezervatif yok.

Bölüm 14

Henley

Kalbim hızla çarpıyor. Dorukların en yükseği içimde yırtılıyor ve orgazm sonrası bir parıltıyla Juliet'in şakağını öpüyorum.

Tanrım, o mükemmel.

**Onun sertleştiğini hissediyorum. "Neyin var?"
Yüzünü ellerimin arasına alıp onu usulca öperken fısıldıyorum.**

**"Yok bir şey." O da beni öptü. "Hap kullanıyorum.
Sorun yok."**

Ne?

Prezervatif yok mu?

Ne?

Çekiliyorum ve ondan bir adım geri çekilip dehşet içinde kendime bakıyorum.

Bu toprak Dönüyor altında Ben.

"Ne yap Ne demek istiyorsun?"

Nasıl olur da prezervatif unuturum?

Hayır. Aman Tanrım.

İki elimi saçlarımda gezdiriyorum. Hava ciğerlerimi terk etti.

"Henley, sorun yok," diyor yumuşak bir sesle, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Bir şey yok. Sadece anın içinde kaybolmuştuk. Sorun yok."

"Bu nasıl iyi olabilir ki?" Gözlerimi kocaman açarak kekeleyorum. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve sende hap olmadığı sürece STD."

"Benim cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok," diye öfkeyle tükürüyorum. Kotumun fermuarını sert bir hareketle çektim.

Juliet'in gözleri benimkileri arıyor. "Hen . . . ?"

"Yapma." Gözlerinin içine bakamadan arkamı döndüm. "Özür dilerim." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Ben ... bu iyi değil."

Boğazımın derinliklerine büyük bir yumru yerleşiyor ve gözlerimi kapatıyorum. Hava almak için çabalarken göğsüm yükselip alçalıyor. "Gitmek zorundayım."

"Hen," diye fısıldar. "Bunun gecemizi mahvetmesine izin verme. Sorun yok. Sana söz veriyorum, hap kullanıyorum."

"Bununla ilgili hiçbir şey iyi değil Juliet," diye çıkışıyorum. Tökezleyerek kapıdan çıktım.

"Henley," diye sesleniyor Juliet arkamdan.

Ne olduğunu anlamadan evime doğru adım atıyorum. Kapıdan içeri daldım ve arkamdan sertçe çarptım.

İdam mangasından saklanır gibi arkasına yaslanıyorum.

Belki de öyleyimdir.

Boş evime bakıyorum, karanlık ve sessiz. Burada olmak istemiyorum, lanet olsun. Bu gece onu gerçekten görmek istiyordum.

İstedığınızı zaten aldınız.

Tiksintiyle gözlerimi kapatıyorum.

Yaklaşamadım bile.

Salı

Restorana girdim ve etrafa bakındım. Blake beni fark etti ve el salladı. Ona ve Antony'ye doğru ilerliyorum.

"Hey," diye iç geçiriyorum bir sandalye çekerken. Derin bir sohbe dalmışlardı.

İkisi de bana bakmadan "Merhaba," diye

**cevap veriyor. "Peki sonra ne oldu?" Ant
Blake'e soruyor.**

"Bu o."

"O kim?" Konuşmaya yetişmeye çalışırken soruyorum.

"Bil bakalım Holly kim?" Blake bir kaşını kaldırır.

"Holly kim demiştin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Görüştüğüm kız." Sanki aptalmışım gibi gözlerini açıyor. "Ateşli olan."

"Yetişemiyorum; hepsi çok ateşli." "Bu doğru." Antony birasını yudumlar.

"Supersoaker," diye yanıtlıyor Blake.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Supersoaker Holly'nin kız kardeşi," diye tersliyor Blake. "Ve şimdi tamamen boku yedim çünkü onunla milyonlarca üçlü seks yaptım ve Holly'ye her kirli ayrıntıyı anlatacak ve Holly benim Tanrı'dan daha kutsal olduğumu düşünüyor."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Beynimi acıtıyorsun, bunu biliyor musun?"

"Bekle. . ." Antony kaşlarını çatar. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Holly bana telefonunda kız kardeşinin fotoğraflarını gösterdi ve yangın hortumu gibi fışkıran aynı iğrenç kız."

İnce ayrıntıları hatırladıkça kıkırdıyorum. "Bu doğru. Şimdi hepsi aklıma geliyor."

"Holly fışkırtıyor mu?" Antony soruyor.

"Bilmiyorum. Onunla henüz yatmadım," diye alay ediyor.

"Ne?" İkimizin de nefesi kesildi. Bu duyulmamış bir şey.

"Holly" -parmaklarını havaya kaldırıp tırnak işareti yapıyor- "iyi bir kız."

Holly'nin de fışkıran biri olup olmadığına karar vermeye çalışırken Ant'ın ve benim gözlerimiz buluşuyor.

"Sanırım genetik olmalı," diyorum.

"Elbette," diye onaylıyor Ant.

Blake gözlerini devirir. "Beni dinlemiyorsunuz, sizi lanet olası aptallar. Bundan daha büyük sorunlarımız var."

Holly bir fıskırtıcı."

Aklım Juliet'e gidiyor ve derin bir nefes veriyorum. "Haklısın, öyle."

"Bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Kimse bir aile üyesine toplu seks yaptığını söylemez," diye devam ediyor Ant.

Ama aklım bu konuşmada değil.

Tatlı Juliet'le dolaşıyor, geçen gece ne kadar mükemmel hissettiğini düşünüyor ... her şeyi ne kadar berbat ettiğimi.

Şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

On beş dakika sonra huzurum bozuldu ve başımı kaldırıp baktım. "Huh?"

"Bugün neyin var senin?" Karınca tersledi. "Sabahtan beri tek kelime etmedin."

Omuz silkiyorum. "Üzgünüm, dikkatim dağıldı." "Neye?"

"Hiç kimse," diye biraz fazla hızlı cevap verdim.

"Senin şu seksi komşunla bir ilgisi olamaz, değil mi?"

"Hayır." Kahvaltımı kestim ve kocaman bir kürek dolusu aldım. "İşimiz bitti."

"Neden? İkinizin menfaatleri olan arkadaşlar gibi davranacağınızı sanıyordum."

"Artık ilgilenmiyorum."

"Saçmalık."

Sıradan davranmaya çalışarak omuz silkiyorum. "Ben ciddiylim."

Antony sandalyesine geri oturdu. Değerlendiren gözleri benimkileri tutuyor. "Biri gelip onu burnunun dibinden çalacak, seni lanet olası aptal."

"Umurumda değil," diye karşılık veriyorum.

"Bunu göreceğiz."

"Zaten bir ilişki peşinde değil," diyorum onlara.

"Arkadaşı olacak başka birini bulana ve adam ona umutsuzca aşık olana kadar. Sen bir

lanet olası aptal, adamım."

Konuşma Blake'in işine dönüyor ve aklım tekrar ona gidiyor.

Hep ona dönüyor ve ben bundan bıktım.

Onun sistemimden çıkmasına ihtiyacım var.

Masamda oturuyor ve boşluğa bakıyorum. Hafta uzun ve iç karartıcı geçti.

Her gece uyumadan önce kendime yarın Juliet'e gidip özür dileyeceğimi ve onu görmek için yalvaracağımı söylüyorum ... ama sonra yarın geliyor ve yapamıyorum.

Neden böyleyim? Ya da beni bu kadar bencil bir hıyar yapacak ne sorunum olabilir?

Neden kendime bu şekilde işkence ediyorum?

Tek istediğim onu görmek, kollarıma almak ve onu özlediğimi söylemek.

Bu zor olmamalı. Dünyadaki en doğal şey olmalı.

Mantıken bunu biliyorum, o zaman neden yapamıyorum?

Masamın en üst çekmecesini açıp karıştırıyorum ve aradığım şeyi en altta, her şeyin altında gömülü olarak görüyorum. Onu çekip çıkarıyorum ve ellerimin arasında ona bakıyorum.

A A R O N S T E V E N S

P S Y C H O L O G I S T

Bu kart yıllardır bende. En iyinin de iyisi olması gerekiyordu, herkesi iyileştirebilmesi gerekiyordu.

Ara onu.

İşe yaramayacak. Her şeyi daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilir ki?

**Ara onu.
Titreyen parmaklarımla numarasını
çeviriyorum ve çalmasını bekliyorum.**

"Aaron Stevens'in odası," diye bir kadın cevap veriyor ve sesini duyduğumda hemen telefonu kapatıyorum.

Sikeyim.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Sadece onu düşünmeyi bırakmalıyım, hepsi bu. Eğer onun yanında olmazsam, o zaman bana böyle hissettiremez.

İleriye ve yukarıya.

Juliet

Havluları koridorda taşıyorum ve koridorun sonuna geldiğimde yavaşlıyorum. Bu gece huzurevindeyim. Ve oğlunu hatırlamadığını bilsem de, onun babası olduğunu biliyorum.

Kapıda duruyorum ve bir süre pencereden onu izliyorum. Yatağında uzanmış televizyon izliyor, görünüşe göre çok mutlu.

Yani, mutlu çünkü, şükürler olsun ki, üzgün olduğunu hatırlamıyor. Kendimi destekliyorum ve sonra usulca kapıyı çalıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyor.

"Merhaba." Kapıyı açarken gülümsedim. "N a s ı l s ı n ı z Bay James?"

"Güzel." Televizyon izlemeye devam ediyor. Baktığımda bu akşam bir futbol maçı olduğunu görüyorum.

Havlularını değiştiriyorum ve battaniyelerini düzeltiyorum. "Günün iyi geçti mi?"

"İyiydi." Gözleri ekrana odaklanmış durumda. "Şu lanet kedi tirmalamayı bıraksa daha iyi olacak."

Gülümsüyorum ve battaniyeyi ayaklarının dibine katlıyorum. "Sinir bozucu biri, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandı. "Son sinirime dokunuyorsun."

Gülümsüyorum ve Bay James'le ilgili bir şey beni daha iyi hissettiriyor. Bu hafta ailemi gerçekten özlüyorum.

Yatağın başucundaki telefon çalıyor ve ona bakıyorum. "Şuna bakar mısın lütfen?" diyor kayıtsızca.

"Ama ..."

"Aç şu lanet telefonu," diyor. "Konuşma düğmesine bas."

Telefonu açtım ve hoparlöre bastım. Henley'nin sesini duydum. "Merhaba, baba."

Sesini duyunca içimi bir duygu kaplıyor.

"Kim o?" Bay James cevap veriyor.

"Ben Henley."

Bay James'in gözleri parlıyor. "Henley." Gülümsüyor. "Bugün anaokuluna gittin mi evlat?"

"Bugün değil baba," diye cevaplıyor Henley. Kalbim onun için acıyor.

"Annene söyle gelip beni eve getirsin." "Tamam."

Henley'nin sesi yumuşak ve üzgün.

"Ona iyi olup olmadığını sor," diye fısıldıyorum

Bay James'e. Kaşlarını çatı.

"Ona iyi olup olmadığını sor," diye tekrarlıyorum. "İyi misin, Hen?"

diye soruyor.

"Evet, ben iyiyim. Sanırım daha iyi günlerim oldu."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Sesindeki hüznü duyabiliyorum. "Akşam yemeğinde ne yedin?" Henley soruyor.

"Beni henüz beslemediler."

Masanın üzerinde hala toplanmayı bekleyen boş yemek tabaklarına bakıyorum.

"Akşam yemeği yiyecektin baba. Sadece unuttun," diyor Henley ona.

"Hayır. Açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum. Telefonu annene ver." "Şu anda meşgul."

"Beni almaya gelecek mi, gelmeyecek mi?" diye

ıkışır. "Yakında," diyor Henley.

Gülümsüyorum. Ona karşı çok sabırlı.
"Seni seviyorum baba," diyor Henley
usulca. Kalbim daralıyor.
Bay James başını sallıyor ama
cevap vermiyor. "Sen de söyle,"
diye fısıldıyorum.
"Ha?"
"Geri söyle," diye tekrarlıyorum.
"Neyi geri söyle?" diye
homurdanıyor. Tanrı aşkına.
"Gitmene izin vereceğim," diyor Henley.
"Okula geri dönüyorsun, Hen. Şimdi iyi bir çocuk ol. Eve
döndüğünde bir şeyler inşa ederiz."
"Tamam. Kulağa hoş
geliyor." Dinlerken
gülümsüyorum.
"Hoşça kal baba." Telefonu kapattığında ses kesilir.
Henley seni seviyorum cevabını alamadığı için hayal
kırıklığına uğramış bir şekilde yatağa uzanıyorum. Bu çok
saçma çünkü neden umurumda olsun ki?
O ve ben dünyanın en berbat ilişkisini yaşıyoruz. Geçen
gece sinirli bir şekilde gittiğinden beri beni aramadı ve işin
kötü tarafı aramasını da beklemiyorum.
Sanki işlev bozukluğuna alışmaya başladım ve artık
bunu bekliyorum bile.
Bize birkaç hafta daha vereceğim ve sonra buradan
nereye gideceğimize karar vermek zorundayım.
Hiçbir şey kolay değildir, değil mi?

Perşembe sabahı koşum için geriniyorum. "Günaydın Carol,"
diye sesleniyorum.

"Günaydın canım." Carol sokağın karşısından bana
doğru yürürken gülümsüyor. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Elbette öyle."

Henley'nin ön kapısı açılır ve dışarı çıkar. Yukarı bakar.
ve görür Biz. Onun adım Bocalıyor a
Biraz.Benim kalp

göğsümde takla atıyor. Sikerim böyle işi. Onu görmenin bile kalbimi hızlandırmasından nefret ediyorum.

Neden beni bu kadar etkiliyor?

El sallıyor ve başını eğiyor.

Buraya gelecek mi?

Etrafta dolaşıp arabasına binmesini izliyorum. Ve sonra, göz teması kurmadan, yanımdan geçip giderken hızlıca el sallıyor.

Kalbim sıkışıyor.

İçimde bir his var.

Biz.

Bizi nasıl düzelteceğime karar vermeliyim, ama sonra Ya çok kırıldıysa ve asla düzelmeyecekse?

Belki de düzeltilecek bir şey yoktur. Belki de aramızdaki bu bağ tamamen kafamın içinde.

Hayır.

Hayal görmüyorum. Hayal etmediğimi biliyorum.

Aslında kesin olarak bildiğim tek şey bana hissettirdikleri. Gerçek ve çiğ, daha önce hiç hissetmediğim dünyayı sarsan bir bağımlılık.

Bunun ne kadar kendime zarar verici olduğunu bilsem de, bunu takip etmem ve nereye gittiğini görmem gerekiyor.

Denemek istiyorum.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum, yeşil önlüğümü giymişim, saçlarımı at kuyruğu yapmışım. Seksi hemşire pornosu olmak için elimden geleni yapıyorum.

Perşembe gecesi ve Henley'den tek bir kelime bile duymadan, meseleyi kendi ellerimle hallediyorum.

Yemi yutsa iyi olur.

"Tamam, işte bu kadar. Ona bir zeytin dalı uzatıyorum ve eğer kabul etmezse, o zaman ona puf." Güvenilir küçük dostuma bakıyorum. "Bana şans dile, Bazza." Aşağıya inip tezgahdan anahtarı alıyorum ve Henley'nin evine doğru yola çıkıyorum.

Kapısını çaldım.

Tak, tak.

Bum.

Bum.

Bum kalbimi patlatıyor.

Kapı telaşla açılıyor ve Henley James ile yüz yüze geliyorum. Saten lacivert boxer şort giyiyor ve siyah saçları ve mükemmel yüzüyle üstsüz. Yırtık vücudu beni daha da geriyor.

Burada tehlikede olan çok şey var. "Merhaba." Garip bir şekilde gülümsedim.

"Merhaba."

"Umm." Yüksek sesle söylemeden önce konuşma pratiğimi düzeltmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Gece vardiyasına gidiyorum ve Barry bugün biraz ürkek görünüyor, havlayıp seni uyutmayacağından endişeleniyorum." Kelimeleri aceleyle ağzımdan geçiriyorum. "Düşünüyordum da, eğer sana bir anahtar veririm ve o da gürültü yaparsa, evime gelip onu içeri koyabilirsin." Evimin anahtarını ona uzattım. "Çünkü biz arkadaşız." Sinirli bir şekilde omuz silkiyorum.

Uzattığım elimden anahtarı almıyor. Onun yerine bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve kapı pervazına yaslanıyor.

Cevabını beklerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Koyu renk gözleri vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Bence biraz içeri gelmelisin."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet." Kenara çekiliyor, ben de onun yanından geçiyorum, kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beni kapıya yaslayıp dudaklarını kulağıma dayıyor. "Buraya yürüyen bir ıslak rüya gibi görünmekten daha iyisini bilmelisin."

Onun yakınlığında midemde kelekler dans ediyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Dudakları mükemmel bir emişle dudaklarımın üzerinde oyalanıyor. "Merhaba," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Merhaba." Utangaçça gülümsedim.

Beni tekrar öpüyor ve ereksiyonunun kalçama doğru büyüdüğünü hissediyorum. "Cumartesi gecesi ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Aah . . .

"Hiçbir şey." Öpüşmemiz derinleşirken dudakları tekrar benimkileri alıyor. Kahretsin, bu işte çok iyi.

"Operaya biletlerim var." "Var mı?"

"Operayı sever misin?"

Artık biliyorum.

"Gitmeliyiz." Açık dudaklarımı yalıyor ve ben onu bacaklarımın arasında hissediyorum.

Beynim resmen binayı terk etti. "Uh-huh . . ." "Ama bu şehirde kalmak demek."

Ben tam anlamıyla bir dahiyim. Bu plan mükemmel işliyor. Bana çıkma teklif ediyor. Sıradan bir randevu değil, bütün gece sürecektir bir randevu.

"Sanırım bunu yapabiliriz." Rahat davranmaya çalışıyorum.

Öpüşmeye devam ediyoruz ve elini pantolonumun önünden aşağı kaydırıp parmak uçlarını seksimin dudaklarının arasından geçiriyor. Öpüşürken beni okşuyor ve ben yıldızları görüyorum.

Oh . . .

İçeri bile giremedik. Hala ön kapısının arkasına yapışmış durumdayım.

Hayvanlar.

Beni kaldırıyor, daha fazlasını istiyor.

"İşe gitmem gerek Henley."

"Burada yapman gereken işler var." Beni kanepeye taşıyor ve üzerine atıyor. Zıplarken gülüyorum. Üzerimde sürünüyor, ereksiyonu şimdi boxer şortunun üstünden görünüyor. Ucundan ön boşalma damlıyor.

Gah . . . Ben de istiyorum.

Bu adam . . .

Birden öpüşmemiz çılgınlığa dönüştü. Ereksiyonunu seksimin üzerine sürterken bacaklarımı geriye doğru tutuyor.

Çaresizlik aramızda koşarken birbirimize bakıyoruz. Çok sıcak.

Bir dakika, burada neler oluyor? Konu ona gelince kendimi hiç tutamıyorum. Ben kimim ki? Bu sadece bir istihbarat görevi.

İşe git.

"Henley, gitmem gerek."

"Hayır, gelmek zorundasın." Kalçalarıyla beni pompalarken dudaklarıma karşı karanlık bir şekilde gülümsüyor.

Ben de öyle.

Hayır, sakın ol.

"Sen lanet bir seks manyağısın, Henley James."

"Beni de öyle yapıyorsun."

Altından çıkıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Cumartesi."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Cumartesi" diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. Aramızdaki hava dönüyor ve lanet olsun, bunu hissedebiliyor mu? Bu her neyse...

Onu çabucak öpüyorum ve arkama bakmadan kapıdan çıkıyorum. Basamakları zafer kazanmış gibi zıplayarak iniyorum ve içimden zıplayıp havayı yumruklamak geliyor.

Gol!

"İyi akşamlar, Bayan Greenwell." Odaya girerken gülümsedim. "En sevdiğim hastam nasıl?"

Bayan Greenwell'in gözleri parlıyor. "İşte geldi, en sevdiğim hemşire. Merhaba Juliet, ben de seni bekliyordum."

Yastıklarını kabartıp yatağını düzeltiyorum. Dosyasına bakıyorum. "Dün gece ekstra ağrı tedavisi almışsın." Soru sorarcasına ona bakıyorum.

"Evet, korkunç bir geceydi." Başını sallar. "Ve o Michelle'den hoşlanmıyorum. Pek hoş biri değil, değil mi?"

Michelle vardiya müdürü ve hayır, pek hoş biri değil.
Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

"Uslu durun, Bayan Greenwell." Yastıkları biraz daha düzeltirken gülümsüyorum.

"Berbat bir başucu meselesi var ve yatakta olduğuma göre ..." Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım bilmeliyim."

Kıkırdıyorum. Bayan Greenwell seksenlerinin sonunda ve kalçası kırık; bir aydan uzun süredir hastanede ve tam bir karakter. İzin günlerimde kendimi onu düşünürken buluyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor.

"Harika." Gülümsüyorum. "Havada yürüyorum."

Bayan Greenwell gülümsüyor. "Huysuz bir komşunuzla bir alakası yoktur, değil mi?"

"Belki." İşinliyorum.

"Senin hikayelerin için yaşıyorum." Yanındaki yatağa vuruyor. "Bana her şeyi anlat."

"Peki." Yatağa oturmak için düşüyorum. "Sadece abuk ol. İşe dönmem gerekiyor. Bugün onu görmeye gittim ve bana Cumartesi akşamı operaya çıkma teklif etti."

"yle mi yaptı?" Gözleri genişledi.

"Evet." Gururla gülümsüyorum. "Gerçek bir randevu."

Elimi kendi elinin içine aldı. "Sana şimdiden aşık sayılır, canım."

"Ha! Keşke." Ayağa kalkarken gülümsüyorum. "Birazdan dönerim. Herkesi kontrol etmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bir bardak şeri isterim."

"Biliyorsun, elimizde olsa bile sana vermeme izin yok."

Derin bir i çeker. "Burası hiç eğlenceli değil."

"Bir de bana sor." Bayan Greenwell'in yanından ayrılıp koridorda szlyorum. Cehennem gibi bir haftadan sonra nihayet her şey yoluna giriyor.

Henley ile randevuya çıkacağım, gecenin bir yarısı çitin üstünden sevişmeye değil. Gerçek bir randevu,

iyi niyetli bir randevu.
Operaya, daha az değil.
Umarım iyi gider. Öyle olmalı.

"Çok seksi görünüyorsun," diyor Rebecca mutfak tezgâhımın başındaki yerinden.

Chloe, "O kızarmış," diye araya giriyor.

İki arkadaşımın arasına baktım. "İkinizin bensiz takıldığınıza inanamıyorum."

Chloe bu gece Barry'de kalmak için geldi ve John uzakta olduğu için Rebecca evde yalnız. Ön verandamda pizza ve kokteyl içiyorlar, bensiz.

"Sanki sen daha çok eğlenmeyeceksin," diye alay ediyor Rebecca şarap kadehine doğru.

"Henley'nin hâlâ tuhaf biri olduğunu düşünüyorum," diye yanıtlıyor Chloe.

"Düşünmüyorum, biliyorum," diye katılıyorum.

"Yani, kim prezervatifi unutur ve sonra tamamen çıldırır ve işin ortasında ayrılır ve sonra bütün hafta seninle konuşmaz ve sonra sana operaya çıkma teklif eder?"

Rebecca ve ben birlikte "Tuhaf biri," diyoruz.

"Bavullarını boşaltıyor," diye araya giriyor Rebecca. "Öyle değil mi?"

"Bir kamyon dolusu." Göğüslerimi tutup sütyenimin içine doğru kaldırıyorum. "İyi görünüyor muyum?"

"Harika görünüyorsun."

"Tamam, ben gidiyorum." Onunla otelde buluşmaya karar verdik. Carol buralarda hiç boş durmaz ve eğer biri bizi öğrenirse çok garip olur.

Gerçi Blake ve Antony'nin zaten bildiğini hissediyorum. Son zamanlarda çok konuşkan görünüyorlar ama bu benim vicdan azabımdan kaynaklanıyor olabilir.

Sır tutma konusunda umutsuz vakayım. "İyi geceler."

"İyi şanslar." Rebecca bana sarıldı.

"Hıyarın tekiyse onu kaldırıma at."

Yanaklarıma hava üflüyorum. "Henley. Onun bir pislik olacağını zaten biliyoruz."

"Doğru."

Son bir el sallayıyla arabaya doğru ilerliyorum ve Henley'e mesaj atıyorum.

Yola çıkıyorum.

Bir yanıt doğrudan geri dönüyor.

Alt kattaki barda buluşalım.

Sinirlerim midemde dans ediyor. Bir otelin barında ateşli, gizemli bir adamla tanışmak: her şey çok egzotik. Bir casus filmi gibi, umarım sonu iyi biter.

Dikiz aynasından yüzüme son bir kez bakıyorum.

Gerginim.

Bunun aptalca olduğunu ve olmamam gerektiğini biliyorum çünkü bu benim ilk rodeom değil, özellikle de Henley ile. Ama mesele de bu: Onunla her seferim ilk seferimmiş gibi geliyor ve belki de bu yüzden bu kadar gerginim. Kalbimde bunun özel bir şey olduğunu ya da en azından olabileceğini biliyorum.

Hiç kimse bana onun hissettirdiği gibi hissettirmedi.

Henley James'e paylaştığımız kimyayı hatırlatmam gerekiyor.

Aklını başından al.

Arabamdan indim ve otele doğru ilerledim. Çok süslü, siyah takım elbiseli kapıcılar etrafta duruyor. Yerler güzel bir yeşil mermer ve süslü tavanlardan büyük boy avizeler sarkıyor. Restoranı ve barı görüp içeri giriyorum ve anında kendimi daha rahat hissediyorum. Burası daha güzel, çok daha rahat bir ortam var.

Ambiyans. Ahşap ve metal masa ve sandalyeler, küçük bakır vazolar içinde mumlar tüm masaların üzerinde yer alıyor. Bar, eski moda taburelerin sıralandığı koyu renkli bir ahşap. Üzerinde büyük bakır aydınlatma armatürleri asılı.

Etrafıma bakarken gülümsüyorum. Bu harika.

Gözlerim odanın içinde dolaşıyor ve sonra onu görüyorum, köşedeki kulübede oturuyor.

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. Bütün hafta boyunca ondan başka bir şey düşünmemiştim ve şimdi burada olmak

Sakin ol.

Gülümsüyorum ve elimden geldiğince rahat olmaya çalışarak masaya doğru ilerliyorum. "Merhaba." Sandalyeyi çekiyorum.

"Merhaba." Yanındaki kanepeye vuruyor. "Buraya otur."

Midem bulanıyor ve masanın etrafından dolaşıp onun yanına kayıyorum.

"Merhaba." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor. "Geç kaldın," diye mırıldanıyor.

Ve sen mükemmelsin.

Bölüm 15

"İyi şeyler beklemeye değer mi?" Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak elini çekiyorum.

Masada buz içinde duran bir şişeden iki kadeh dolduruyor ve birini bana uzatıyor.

"Şampanya." Gülümsüyorum. "Neyi kutluyoruz?"

"Şey"-kadehini benimkine vuruyor ve bir yudum alıyor
-"Buradayız." Kaşını şakacı bir şekilde kaldırıyor.

"Yani ilk erimemizi atlattık mı?" Sırıtiyorum.

Nefes kesici güzellikte bir gülümsemeye dönüşüyor.
"Yaptık mı peki?"

Gülümsemesi bana bir şeyler yapıyor. Ayak parmaklarıma kadar titriyorum. "Yaptık."

Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor ve ben görevimi unutmaya başlıyorum.

Bu adamın nesi var?

Beni tekrar tekrar öpüyor ve gözlerim isteğim dışında kapanıyor.

Odaklan.

"Henley." Elinden kurtulurken utangaçça gülümsüyorum.
"Kalabalık bir restorandayız."

"Nerede olduğumuz umurumda değil. Seni öpmek istiyorum."

"Ve yapacaksın." Elini elime alıyorum ve diğer elime yaslayarak kalın dörtlü kasının üzerinde tutuyorum. "Sonra görüşürüz." Gülümsüyorum.

Ağır ağır nefes veriyor. "Seni bütün hafta görmedim."

Beni özledi.

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum umurumda değilmiş gibi.
"Bütün hafta ne yaptın?" diye soruyor şampanyasını yudumlarken.

Seni özlüyorum.

"Çalışıyorum, resim yapıyorum." "Mason sana yardım etti mi?"

"Hayır."

"Peki ya diğer salak?"

Kıkırdıyorum. "Kıskandığın iç mimarımı mı kastediyorsun Joel?"

"Joel'i kıskanmıyorum," diye karşılık veriyor. "O ..."
Sanki kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi duraklıyor.

Ben araya girdim. "Eşyalarına dokunmak." Benzetmeme sırtıttı. "Evet." "Yani şimdi ben senin şeyin miyim?"

Koyu renk gözleri dudaklarıma düşüyor. "Evet."
Birbirimize bakarken aramızdaki hava çatırdıyor.
Sen kesinlikle benim şeyimsin.

Yüzümü tutuyor ve beni tekrar öpüyor, dili açık dudaklarımin arasından geçiyor ve bacaklarımin arasında hissediyorum.

Nerede olduğumuzu hatırlıyorum ve öpücüğünü geri çekiyorum. "Neden ne zaman birlikte olsak azgın gençler gibi davranıyoruz?"

"Çünkü beni azdırıyorsun, işte bu yüzden."

Gülümsüyorum ve şampanya kadehimi kaldırıyorum.
"Yapabilir miyiz ..." Duraklıyorum.

"Ne yapabilir miyiz?"

"Masada birbirimizi becermeye çalışmadığımız normal bir randevu yaşayabilir miyiz?"

"Ama seni masanın üzerinde becermek istiyorum?" Kıkırdıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Normal bir randevu mu istiyorsun?" "Evet."

"Tamam." Sırıttıyor ve şampanyasını yudumluyor. "Çık benimle."

Şampanya ile ilgili mesele şudur: Bir olayı kutlamak için bir veya iki kadeh içmeniz gerekir.

İkiniz de masada kontrolsüzce gülene kadar üç şişe içmeyin.

Bizde sohbet hiç bitmez. Sanki eski dostlarmışız gibi gülüyor ve sohbet ediyoruz.

Ve tamamen farklı olmamıza rağmen, aynı dalga boyundayız. Aynı mizah anlayışına sahibiz.

Hayal görmüyorum; bu seksten çok daha fazlası.

"Tamam." Henley sırtıyor. "On şey."

"Ne?"

"Bana senin hakkında bilmediğim on şey söyle."

"Hmm." Düşünmeye çalışırken gözlerimi kısıyorum.

"Umm." Dudaklarımı büküyorum. "Bir . . . Sekse bayılırım."

"Bunu zaten biliyorum. Bu sayılmaz." Şampanyasını yudumluyor ve deli gibi gülümsüyor.

Bu oyunu seviyor.

Kıkırdıyorum. "Doğru." Biraz düşündüm. "İki . . . Çocukken balerin olmak isterdim."

"Sen neden değilsin?" Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü iki sol ayağım var ve bir babun gibi dans ediyorum." "Bunu fark etmiştim."

Yüksek sesle gülüyorum ve o da gülüyor.

"Üç . . . Kişnişten tutkuyla nefret ediyorum. Kişnişten Nefret Ediyorum Facebook grubuna bile üyeyim."

Dinlerken kaşlarını çatıyor. "Bunun için bir Facebook sayfası mı var?"

"Uh-huh." Ben kıkırdıyorum, o da kıkırdıyor. Neden birbirimize söylediğimiz her şey çok komik?

"Devam et, yedi şey daha" diyor.

"Dört . . . Hiç lezbiyen fantezim olmadı."

"Oh . . . bunun hayranı değilim." Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturuyor. "Lütfen bana yalan söyle ve sahip olduğunu söyle."

"Tamam, sözümü geri alıyorum." Tekrar gülüyorum.

"Beş ... her gece rüyamda bir erkek ve başka bir kızla üçlü yaptığımı görüyorum."

"Daha iyi." Şampanya kadehini bana doğru
kaldırıyor. Aptalca gülümsedim.

O çok eğlenceli.

Benim hakkımda bilmediği başka bir şey düşünmeye
çalışıyorum. "Altı... Game of Thrones'u hiç izlemedim."

Dinlerken başını sallıyor.

"Yedi . . . Keşke köpeğimin adı Barry olmasaydı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

İkimiz de tekrar kahkahalara

boğulduk. "Sekiz . . . Ben harika bir
yüzücüyüm."

"Yalan mı söylüyorsun?" Şampanya kadehimi
dolduruyor. "Kesinlikle."

"Başka şeylerde de iyisin." Omuz silkiyor. "Açgözlü
olamam."

"Biliyorum, doğru." Kıkırdıyorum ve gecenin ellinci
şerefe için bardağını benimkine vuruyor.

"Hadi," diye beni yönlendiriyor, "Daha fazla bilgiye
ihtiyacım var." "Umm." Düşünmeye çalışırken tavana
bakıyorum

ona söyleyecek başka bir şey. "Dokuz . . . Geçen gece
gitmen hiç hoşuma gitmedi."

Ciddileşir. "Neden olmasın?"

"Cevaplarım sayılmadıkça soru soramazsın." "Son soru.
Gitmemden neden hoşlanmadın?" "Çünkü içimde olman
hoşuma gidiyordu."

Gözleri kararıyor ve dudaklarıma düşüyor. Arkasına
yaslanıyor ve kot pantolonunu düzeltiyor.

Bu cevap hoşuna gitti.

"Sıra sende" diyorum.

"Hayır, hayır, bu benim sınavımdı."

"Hayır, bilmiyorsun. Bana senin hakkında bilmediğim on
gerçek söyle."

Düşünürken sandalyesine geri oturur. "Ayrıca
köpeğinizin adının Barry olmamasını dilerdim çünkü bana
Bee Gees'i hatırlatıyor."

Kıkırdıyorum.

"Game of Thrones'u hiç izlemedim."

"Benim cevaplarımı kopyalayamazsın," diyorum ona.
"Hmm." Düşünürken dudaklarını büküyor. "Çok uzun zamandır tatil yapmadım."

"Uh-huh."

"Gerçek suç podcast'lerini dinlemeyi seviyorum.
İstesem mükemmel bir cinayetten paçayı kurtarabilirim."

"Beni öldürme."

Kaşını kaldırıyor, ben de gülüyorum.

"Bakalım..." Tekrar düşünüyor. "Seni becermeyi düşünüyorum. .. çok."

"Bunu zaten biliyorum."

"Oh, şimdi biliyor musun?"

"Uh-huh." Aptalca gülümsedim. "Bu çok açık."

Kıkırdıyor. "Öyle mi? İyi sakladığımı sanıyordum." "Hiç de değil."

"Umm, başka ne var?"

Dinlerken gülümsüyorum.

"Hiç aşık olmadım."

Oh . . .

"Sakin bana aşık olma," diye takılıyorum onun bardağına kendi bardağımla vururken.

"Öyle bir şansım yok." Sırıttıyor. "İğrençsin." "Gerçekler."

Kıkırdıyorum. "Hadi, biraz daha."

"I . . ." Duraklıyor.

"Sen ne?"

Ciddileşiyor. "Geçen gece ben d e gitmek istemedim."

"Peki neden yaptın?"

Masanın üzerindeki şampanya kadehini sapından tutarak çeviriyor ve ona bakıyor. "Çünkü ben berbat durumdayım."

İlerleme var.

Elini elime alıyorum ve parmak uçlarını öpmek için kaldırıyorum. "Buna inanmıyorum."

Yanaklarına hava üflüyor ve bunun onun için itiraf etmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum. Çabuk, o daha fazla düşünmeden bir sonraki soruya geçelim.

"Tamam, sonuncusu. Senin hakkında bilmediğim tek gerçek ne?" Şakacı bir şekilde gülümsüyorum.

"Tek bir şey mi?" diye soruyor. "Tek bir şey."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bugün benim doğum günüm." "Ne? Bugün mü?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

Kalbim kabardı. Doğum gününü onunla geçirmeyi seçti.

Ben.

Oh . . .

"Mutlu yıllar, bebeğim." Eğilip onu öptüm ve o da Beni geri öpüyor ve bir şekilde bu öpücük farklı. Oynadığımız oyundan en ufak bir tat almıyorum. Gerçek ve çiğ, bir şekilde daha fazlası.

El ele otelin koridorundan geçip odamıza geri dönüyoruz.

Stilettolarıma bakıyor. "Bu ayakkabıları seviyorum."

"Sen beğendin mi?"

Dili dışarı kayıyor ve bir şey hayal ediyormuş gibi alt dudağının üzerinde geziniyor. "Kulaklarımın etrafında harika görünecekler."

Biliyorum.

Güzel sevgilime gülümsüyorum.

Bu, tüm zamanların en iyi gecesi. Konuştuk, güldük, öpüştük ve asansörde seviştik.

Henley James tüm zamanların en iyi randevusu: yakışıklı, komik, esprili, zeki ve unutmayalım ki çok seksi.

Bu akşam yemek yediğimiz süre boyunca gülsem mi, bayılsam mı, yoksa masanın üzerine mi eğilsem bilemedim. Bu avantajlı arkadaş pozisyonunun kesinlikle avantajları var. Bu tanrıyla bir gece geçirmenin büyük ikramiyeyi kazanmak gibi olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Ama ben daha fazlasını istiyorum.

Ve gariptir ki, içgüdülerim bana onun da öyle olduğunu söylüyor.

Elbette bunu söylemedi ama cümlelerinin içine gizlenmiş sessiz kelimeleri duyabiliyorum. Yüksek sesle söylemediği, açıkça ifade etmediği şeyler bunlar ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama ne hissettiğini zaten biliyorum.

Tam burada benimle birlikte, mükemmel bir berraklık anında kayboldu. Nasıl olmasın ki? Birlikte mükemmeliz ve bu seksle ilgili bile değil - ve inanın bana, seks çok fazla.

Sohbetimiz, kahkahalarımız ve birbirimizin şakalarını anlamamız. Eve dönerken üşümeyeyim diye beni paltosuna sarması, ben konuşurken beni dinlemesi. Elimi tutuşu ve bana baktığında tüylerimin diken diken oluşu.

Bu gece dünyanın herhangi bir yerine gidebilirdi ama yine de doğum gününü benimle geçirmeyi tercih etti.

"Bu koridor ne kadar uzun?" Kaşlarımı çattım. "En az beş mil yürüdük."

Bana seksi bir göz kırpmıyor. "Bu ısınma turu."

"Ne için?" Aptal rolü yapıyorum.

"Yatak Odası Olimpiyatları."

Bir kahkaha patlattım, o da patlattı ve sonra bir kapının önünde durdu. "Bu biziz." Ben ellerimi onun sert kalçalarında gezdirirken o anahtarla uğraşıyor. Elleri hareketsiz, bunu bir işaret olarak kabul edip kot pantolonunun fermuarını açıyorum. Önce koridora, sonra da bana bakıyor.

"Doğum günün için sana ne vermek istediğimi biliyorum." "Neymiş o?"

Daha etkili olması için ağzımı kulağına dayadım. "Seni herkesin içinde emmek istiyorum."

Gözleri açılıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Juliet," diye fısıldıyor koridora bakarken. "Bizi otelden attıracaksın."

Zaten kalkmış olan sikini kot pantolonundan çıkarıp ağzıma alıyorum. "Umurumda değil," diye fısıldıyorum.

"Bizi tutuklatacaksın."

"Bunu hapishanede de yapabiliriz."

Dilimi ucunda gezdirirken kıkırdıyor ve titriyor. Sonra, sanki kontrolünü kaybetmiş gibi, saçlarımı ellerinin arasına alıyor ve boğazımın derinliklerine doğru kayıyor.

Ben kimim ki?

Bir ritme giriyoruz. Gözleri benimle koridorun uzunluğu arasında gidip geliyor.

Ağzımı telaşlı bir acelecilikle, istese bile duramayacağı kadar derin bir arzuyla beceriyor.

Ve hepsini bir profesyonel gibi karşılıyorum. Yumuşak inlemeleri ve kesik kesik nefes alışları, onun çözülüşünü izlerken içimi dışıma çıkarıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye homurdanıyor beni sertçe pompalarken. Çılgın gözleri koridora fırlıyor ve başını arkaya eğip derin bir iniltiyle aceleyle boşalıyor.

Öğürüyorum. Ugh . . .

Çok fazla adam götürüyor.

Ama sonra gözlerindeki bakışı görüyorum ve her şeye değiştiğini anlıyorum çünkü o Henley ve ben ona tapıyorum ve doğum gününün unutulmaz olmasını istiyorum.

Benim beynimde olduğu gibi onun beyninde de yer etmeliyim.

Muzaffer bir şekilde onu yalayarak temizliyorum ve asansör çalışıyor, beni ayağa kaldırıyor ve ikimiz de suçlulukla kapısına dönüyoruz.

Telaşla anahtarı bulmaya çalışır ve düşürür. "Siktir et," diye mırıldanır nefesinin altında.

Kıkırdıyorum. Aleti hala kotunun önünden dışarı sarkıyor.

İki yaşlı kadın asansörden çıkar. Sohbet ediyorlar. "Getir şu lanet anahtarı," diye fısıldar.

"Hayır."

Gözlerini bana diyor ve ben daha çok gülüyorum.

"Onlara sikini göster," diye fısıldıyorum.

Bana dirsek attı. "Anahtarı yerden al."

"Hayır."

O da kıkırdıyor. Kapıya bakarken nasıl görünmeliyiz, cehennem gibi suçluyken, anahtar yerdeyken

Önümüzde mi? O kadar gülüyorum ki, denesem bile eğilip alamam.

Nineler yaklaşıyor.

Henley bir salatalık kadar soğukkanlı görünerek başını sallar. "İyi akşamlar hanımlar."

"Merhaba." Bir bayan bize yakından bakmadan gülümsüyor. "Az önce operadaki en güzel geceyi yaşadık. Eğer fırsatınız olursa, mutlaka gitmelisiniz."

Henley'nin gözleri benimkilere kayıyor ve ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor.

Operaya gitmeyi unuttuk.

Karanlıkta birbirimize bakarak uzanıyoruz. Geç oldu ve tüm arzularımızı tatmin ettik. Gece uzun ve terli geçti, vücutlarımız iyice kullanıldı. O yatakta bir tanrı. Onu tarif etmenin başka yolu yok.

Duştan yeni çıkmışız ve battaniyelerin altında cırlıçplağız.

Kendimi ona çok yakın hissediyorum. Aramızdaki bağı açıklamanın başka bir yolu yok. Bu büyüğü bir şey.

Dikkate alınması gereken bir güç.

Henley'nin parmağı sanki hâlâ bana dokunmak zorundaymış gibi amaçsızca kolumda geziniyor ve ikimiz de kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz.

Yorgunum ama uyumak istemiyorum çünkü uyandığımda güzel ve savunmasız Hen'imın burada olmayacağını biliyorum; sert Henley James onun yerinde olacak.

Sanki Henley de bunu biliyor ve benim kadar uykuyla savaşıyor.

"Doğum günün nasıldı?" diye sordum. "Mükemmeldi."

Karanlıkta birbirimize bakarken ona usulca gülümsüyorum.

"Bunu bu kadar özel kıldığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyor eğilip beni usulca öperken.

Öpücüğü şefkatli ve sevgi dolu, çok fazla duyguyla dolu.

Kalbimin göğsümden serbestçe düştüğünü hissederken
her duygu bedenimin içinde doruğa ulaşıyor.
Sanırım onu seviyorum.

"Tak, tak. Kat hizmetleri."

Bir başlangıçla uyandım. Neredeyim ben?

"Kat hizmetleri," diye bir ses kapıdan sesleniyor.
Kahretsin, oteldeyim. Baktığımda yatakta yalnız olduğumu
görüyorum. Henley burada değil.

Ayağa fırlayıp kapıya doğru koşuyorum. "Sonra gelin
lütfen," diye sesleniyorum.

"Sabah gazetesi ister misiniz?" diye sesleniyor ses.

"Hayır, teşekkür ederim." Tanrım, saat kaç? Neden bu
kadın beni günlük gazete için uyandırıyor?

Yan masada bir not görüyorum.

Gone to the gym,

Back soon.

Hx

Gülümsüyorum. Babasını ziyaret ediyor.

Ne kadar güzel bir adam, her sabahını hasta babasıyla
geçiriyor.

Tam da daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda,
devam ediyor ve yanıldığımı kanıtlıyor.

Banyoya süzüldüm, hala dün gecenin etkisindeydim. Doğru.
. . . şimdi kendimi karşı konulmaz kılmak için.

Kahvemi yudumlayıp sabah gazetesini okurken
telefonumdan bir mesaj geliyor. Henley'den.

Neredesin?

Heyecan vücudumu sarıyor. Ondan gelen bir mesaj bile beni heyecanlandırıyor. Cevap veriyorum.

Restoranda kahvaltı yapıyorduk.
Aşağı gel.

Başka bir mesaj hemen geri dönüyor.

Yola çıkıyorum.

Gazetemi okumaya geri dönüyorum, hayat tarihindeki en büyük fangirl olmamış gibi davranıyorum.

Bu konuda akıllı davranmalıyım. Eğer onu sonsuza dek istiyorsam, ki istiyorum, bunu berbat edemem.

"Günaydın Bayan Drinkwater," diye mırıldanıyor derin sesi karşımdaki kabine kayarken.

Başımı kaldırdım ve işte karşımdaydı: siyah saçları, kare çenesi ve hayatımda gördüğüm en güzel yüzüyle. "Günaydın Bay James." Gülümsedim. "Spor salonu nasıldı?"

"Güzel." Gözleri gözlerimi tutarken sırtıyor.

Gözlerinde o yaramaz bakış var ve bu sabah hâlâ şakacı olduğunu biliyorum.

İlerleme var.

Ona menüyü uzattım. "Ben krep alacağım." "Hmm."

Seçenekleri incelerken kaşlarını çatıyor. "Ben omlet için gidiyorum."

Bu GARSON yürür Tamam. "Merhaba, olabilir

I olsun sen İçecek ister misiniz, efendim?" diye soruyor.

Menüyü elinde tutarken "Evet, lütfen" diyor. "Duble macchiato istiyorum, lütfen."

Bir şeyler k a r a l ı y o r . "Yemeğinizi sipariş etmeye hazır mısınız?"

Gözleri bana kayıyor. "Hazır mısın?"

"Evet, krep alayım lütfen."

"Ben de omlet ve bir bardak portakal suyu alacağım."
Menüleri ona geri uzatır. "Teşekkür ederim."

O uzaklaşıyor ve gözleri bana geliyor. "Bir yaş daha büyük olmak nasıl bir duygu?" Ona soruyorum. Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor. "Tatmin edici." Bu ikimiz için de geçerli.

Kucağına tırmanıp onu aptalca öpmemek için tüm gücümü harcıyorum. "Bugün ne var patron?" Onun yerine ben sordum.

"Patron?"

Aptalca gülümsedim. "Patronluk taslıyorsun." "Sadece çıplakken."

"Aynı fikirde değilim."

Hava aramızda dönerken sırtıyor. Her şey mükemmel gidiyor.

Bir saat sonra Henley beni arabama kadar geçirdi.

Onu bırakmak istemiyorum.

Bu zor iş beni öldürüyor. Onu gelecek hafta sonundan daha önce görmek istiyorum.

Çabuk, bir plan düşün.

Caddeden arabama doğru yürüyoruz. Elimi tutmuyor ya da herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmuyor ama aramızda bir sevgi var. Bunu hissedebiliyorum.

"Bu akşam Game of Thrones izlemeye başlayacağım," diye duyuruyorum.

"Öyle misin?"

"Uh-huh."

Biz yürürken sessiz kalıyor.

Kahretsin. Benimle birlikte izlemek istediğini söylemesi gerekiyordu.

"Benimle izlemeye geliyor musun?" Rahat davranıyorum. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Bana yemek pişirip pişirmeyeceğin konusunda."

Zıplamak ve havayı yumruklamak istiyorum. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Tamam o zaman."

Aptalca sırtışımlı saklamak için dudağımı ısırıyorum. Pazar gecesi televizyon randevusu mu? Bu kesinlikle aşk.

"Yemek yapabilir misin?" Kaşlarını çatıyor.

İrkildim. Tanrım, bana bunu sorma. "Sayılır."

"Sayılır'ı tanımla. . ."

"Şey." Omuz silkiyorum. "İyi olduğum birkaç yemek var." Sırıttıyor. "Bize evimde yemek pişireceğim." "Yemek mi yapıyorsun?"

"Pekâlâ." Bana seksi bir göz kırptı.

Tabii ki öyle. Böyle görünüyor, şeytan gibi sikişiyor ve şimdi de çok iyi yemek yapıyor. Bu adamın kolaylıkla yapamayacağı bir şey var mı?

Bana aşık ol.

Bir şey hatırladığımda yüzüm düşüyor.

"Neymiş o?" diye soruyor.

"Benim evimde yiyebilir miyiz?" "Neden?"

"Bütün hafta sonu evde değildim ve Barry için üzülüyorum."

Gözlerini deviriyor.

"Benim evimde yemek yaparsın. Evet, bu harika bir fikir." Umutla gülümsedim. "Bana malzemeleri mesaj at, bugün getiririm," diye teklif ediyorum.

Ağır ağır nefes veriyor. "Köpeğin çok sinir bozucu." "Biliyorum." Yerimde zıplıyorum.

"Lütfen?" "Tamam." Arabama giderken iç geçiriyor.

Kapıyı açıyorum ve ara mıza ilk kez bir gariplik giriyor. "Veda öpücüğü alabilir miyim?" diye soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Biz arkadaşız, Juliet."

Ouch.

"Faydaları da var," diye ekliyorum. "Veda öpücüğü de bu faydalardan biri."

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

Sırıttıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Peki, bu durumda ..." Beni usulca öpüyor ve ayaklarım yerden kesiliyor. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve lanet olsun, tüm faydalarını istiyorum, ama bu elde etmesi zor saçmalığa devam etmem gerektiğini biliyorum, bugün çok iyi uyguladığımdan değil.

"Akşam görüşür müyüz?" Elinden kurtuluyorum.

"Bu gece." Geri çekilir ve ellerini ceplerine sokar.

Aşağıya baktım ve pantolonunun içindeki ereksiyonunu gördüm. "Otele dönmeden önce bunu halletsen iyi olur."

Kendine şöyle bir bakar. "Dönüş yolunda köşedeki geneleve uğrayacağım."

Ağzım dehşet içinde açık

kaldı. "Şaka yapıyorum."

Gözlerini genişletiyor.

"Hiç komik değil." Arabama bindim ve kapıyı kapattım. Cama vuruyor, ben de camı indiriyorum. "Evet?" Fahişe şakasına yarı sinirli bir şekilde "Evet?" diyorum.

"Alışveriş listesini sana mesaj atarım." "Tamam."

"Harika bir gece geçirdim." Gülümsüyor.

Ya otele dönerken gerçekten geneleve gittiyse?

"Biz sadece arkadaşız Henley," diye hatırlatıp sert davranmaya çalışıyorum.

"Faydalarıyla birlikte." Sırıttıyor. "Bunları unutma."

Gözlerimi deviriyorum ve arabamı çalıştırıyorum. Bunları nasıl unutabilirim ki? Vajinam bozuldu.

El sallayarak yola çıkıyorum ve uzaklaşırken dikiz aynasından onun kayboluşunu izliyorum. Ondan uzaklaştıkça, geri dönmeyi daha çok istiyorum.

Lanet olsun. O mükemmel.

"Peki ya bu kotlar?" Onları raftan alıp Rebecca'ya gösterdim.
Dudaklarını büküyor. "Çok mavi."

Derin bir nefes alıyorum. Chloe, Rebecca ve ben alışveriş yapıyoruz. John gelecek hafta sonu Rebecca'yı götürüyor ve Rebecca yeni kıyafetler istiyor. Evliliklerindeki kıvılcımı geri getirmeye çalışıyor.

"Benden gerçekten hoşlandığını düşünüyorum." Chloe gülümsüyor.

"Kim?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Blake." Gözlerini deviriyor. "Beni hiç dinliyor muydun?"
Pek sayılmaz.

"Bana ne olduğunu tekrar anlatır mısın?"

"Dışarı çıkıyordu, sonra Rebecca ve beni verandanızda gördü ve bizimle konuşmak için yanımıza geldi."

"Evet." Kot pantolonları karıştırırken dinliyorum.

"Sonunda bütün gece bizimle kaldı ve verandanızda kokteyl içti, Antony de geldi ve kâğıt oynadık."

"Yani hiç dışarı çıkmadı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır." Chloe
umutla gülümsüyor.

"Ben olsam onun için heyecanlanmazdım," diyor Rebecca. "O ciddi bir oyuncu. Neden kendini onun gibi biriyle kalp kırıklığına hazırlamak isteyesin ki?"

"Bütün kötü adamlar eninde sonunda iyi olur." Chloe
umutla gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve kot aramaya devam ediyorum. "Peki ya bunlar?" Siyah bir çifti tutuyorum.

"Zaten siyahım var."

"Neden kot pantolon alıyoruz? Neden kasıksız külot ve iç çamaşırı almıyoruz?" Chloe diyor ki.

"Doğru."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Rebecca kaşlarını çatıyor. "Bu çok mu ileri gitmek olur?" "O senin kocan ve sen bir kıvılcım istediğini söylemiştin.

geri."

"İstiyorum."

"Kot pantolon bunu yapmaz." Chloe gözlerini deviriyor. "Yüce Tanrım, çok uzak diye bir şey yoktur." İç çamaşırı katına çıkmak için yürüyen merdivene doğru yürüdü.

Rebecca kolunu benimkine doluyor. "Dün gece nasıldı?" diye soruyor.

"Tanrım, Rebecca." Hayal meyal gülümsüyorum. "O ... çok ..." Doğru kelimeyi ararken duraksıyorum. "İnanılmaz."

"Ona karşı dikkatli ol," diye uyarıyor. "Tüm bu olanlar beni senin için endişelendiriyor."

"Öyleyim," diye yalan söyledim. "Bu akşam bana yemek pişirecek."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Canının yanmasını istemiyorum."

"Yapmayacağım."

Telefonu bir mesaj sesi çıkarıyor ve onu çıkarıp okuyor, derin bir nefes veriyor ve sonra telefonunu cebine tikiştiriyor. "Lanet olsun."

"Ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"John bu gece golften sonra çalışıyor."

"Pazar günü mü? Ortopedi cerrahları ne zamandan beri Pazar gecesi ameliyat yapıyor?" Kaşlarımı çattım.

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum." "Gerçekten seni aldattığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "İçgüdülerim bana öyle olduğunu söylüyor. Hikayelerinde çok fazla anormallik var."

Tanrım, onun yerinde olmayı hayal bile edemiyorum. "Ne yapacaksın?"

"Evliliğimi kurtarmaya çalış."

Chloe'yi aramak için yürüyen merdivene doğru yürürken kolumu ona doluyorum ve şakağını öpüyorum. "Her şey yoluna girecek Bec. Eminim tüm bunlar için makul bir mazeret vardır."

Üzüntüyle başını sallıyor. "Umarım öyledir."

Duş aldım, hazırlandım ve akşam yemeği malzemeleri mutfak tezgahına dizildi, şefle akşam yemeği randevum için hazırım.

Mutfak penceresinden bakıyorum. "Nerede o?" amaşırlarımı ipten almak istiyordum ama bunu yapmadan önce onun gelmesini bekliyordum ve yakında hava kararacak. Arka bahçeye çıktığım anda n kapımı çalacağı kesin.

Beklemek zorundayım.

Bir fincan çay daha yapıyorum ve kanepeye oturup bekliyorum.

Aklımdan dn geceki randevumuz ve onun ne kadar mükemmel olduğu geçiyor. Bu gece gelse iyi olur.

Lanet olsun. Nerede olduğu konusunda endişelenmeye başladım. şimdiye kadar burada olmalıydı. Beni daha önce de ekmişti.

Arka kapıdan tık tık sesleri geliyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. O burada.

Mutfağa doğru yürüdüğümde onu arka kapımda, mavi kotu ve beyaz tişörtüyle ve o güzel gülümsemesiyle dikilirken görüyorum. Aceleyle kapıyı açtım. "Merhaba Bay James. Kapıyı almanıza gerek yok."

Yüzünde bir muziplik beliriyor. "Yani istediğim zaman içeri dalabilir miyim?"

"Sen zaten biliyorsun." Ben kenara çekiliyorum, o da yanımdan geçiyor.

Ben.

"Ne zaman içeri dalarım?" diye soluk soluğa sorar. "Joel ne zaman buradaysa."

"nk o lanet bir salak." "Eşyalarına kim dokunuyor?" Alay ediyorum.

"Kesinlikle." Ayakkabılarını tekmeledi ve benim evime girdi.

Mutfak. "Malzemeleri nasıl buldun?" "İyi, her şeyi aldım."

Tezgâhın zerindeki şeylere bakıyor. "Limonlar nerede?"

"Oh." Dudaklarımı büküyorum. "Listede var mıydılar?" Gözlerini açıyor. "Evet."

"Oh . . ." Omuz silkiyorum. "Limon almadım."

Bir süre bana baktı. "Limonlara ihtiyacım var." "Ne için?"

"Süslemek için."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu sadece bir garnitür. Kimin umurunda o zaman?"

"Tarifte var, Juliet."

"Aman Tanrım, şu aptal tarif konusunda sakın olur musun, sadece içine bir şeyler at."

Sanki sinirlenmiş gibi keskin bir nefes alıyor. "İçine öylece bir şeyler atmıyorum ve bilginiz olsun, muhtemelen bu yüzden yemekleriniz sıradan." Kapıya doğru bir bakış atıyor. "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor. "Onu yeme."

Barry'nin ayakkabısını ağzında taşıdığını görmek için döndüm. "Barry."

Barry hiçbir şeyden haberi olmadan bize bakıyor ve Henley yanına gidip ayakkabısını çıkarıyor. "Bu yemek değil." Mutfağa girdi ve bir şeyler hazırlamaya başladı. "Tanrı aşkına, köpek, sen bir yüksün."

"O da aç. Onun için biraz daha pişirebilir misin?"

"Kesinlikle hayır." Gülümsüyormuş gibi yapar ve sonra yüzünü düşürür.

Oturup bir süre onu izliyorum, tüm malzemeleri sıraya diziyor ve ardından tüm pişirme gereçlerini yerleştiriyor. Her şey belirli bir düzen içinde yapılıyor. Her şeyi o kadar sistematik yapıyor ki, tam bir kontrol manyağı. "Çamaşırları ipten alacağım," diyorum.

Elindeki işe konsantre olurken çay havlusunu omzunun üzerinden atıyor. "Tamam."

Arka bahçeme çıktım ve kocaman şapşal bir sırtış attım. Dünyadaki en ateşli adam mutfağında benim için yemek hazırlıyordu.

Bu nasıl gerçek olabilir?

Acele etmeden çamaşırlarımı yıkıyorum, sonra da arka bahçemi suluyorum. Şu anda rüya görmediğimden emin olmak için mutfak pencereden Henley'e bakıp duruyorum.

Hayır, hala orada.

Bu gerçekten oluyor . . . aah!

Sonunda kocaman çamaşır sepetini içeri taşıyorum ve evi sarımsak ve ot kokusu dolduruyor. "Oh, çok güzel kokuyor." Çamaşır sepetini yere bırakıyorum.

Henley ona bakar ve sonra sebze doğramaya geri döner.

"Bir fincan çay ister misin?" Su ısıtıcısını çalıştırırken soruyorum.

Henley çamaşır sepetine bakar. "Hayır, teşekkürler."

"Bir kadeh şaraba ne dersin?"

"Hayır." Gözleri çamaşır sepetine geri döndü. "Orada neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Çamaşırlar. Neden yerde?" "Hattan yeni aldım."

"Ve?" Gözlerini genişletiyor. "Şimdi onunla ne yapacaksın?"

"Oh" Çamaşır sepetini alıp oturma odasına götürüyorum ve ters çevirip kanepenin üzerine bırakıyorum.

Yüzü dehşet içinde düşer. "Bunu az önce yapmadın." "Neyi yapmadım?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sen ..." Sanki patlamak üzereymiş gibi başını sallıyor.

"Neyi bilmiyorsun?"

"Çamaşırları lanet olası kanepeye atamazsın, Juliet," diye aceleyle ağzından kaçırıyor.

Etrafıma bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Evet."

"Aman Tanrım." Ellerini yıkar ve öfkeyle oturma odasına doğru yürür. Çamaşırları iki kat hızla katlamaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Lanet olası çamaşırlarını katlıyorsun. Neye benziyor?"

"Neden?"

"Çünkü beni tetikliyor. Asıl soru seni nasıl tetiklemediği." Bir tişörtü katlayıp kanepenin üzerine koyuyor. Başka bir tişörtü katlayıp diğerinin üzerine koyuyor. "Bana dağınık olduğunu hiç söylememiştin," diye homurdanıyor. "Ben dağınık değilim, Juliet."

"Kanepede yıkanmak pek dağınık sayılmaz, Hen."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Katlarken bir kot pantolona hafifçe vuruyor. "Şu kanepeye oturmak istersek ne olacak?"

"Sonra da yere atarız." Omuz silkiyorum.

Gözlerini kapatır ve elini kaldırır. "Konuşmayı kes." Külotlarımdan birini alıp havaya kaldırıyor. Tam kısa bej büyükanne külotu. "Tanrı aşkına bunlar da ne?"

Dehşete düşmüş yüzüne bakıp kıkırdıyorum. "Neye benziyor?"

Mutfağa doğru yürür ve külotu Barry'nin kâsesine koyar. "Bunları yemek için iznin var," der ona. "Parçala şunları."

Barry kafasını şaşkınlıkla yana çevirir.

Henley gözlerini devirir. "Aptal köpek." Tekrar oturma odasına doğru yürüyor. "Burada her şeyi ben yapmak zorundayım.

-Yemeği pişirmek, çamaşırları katlamak ve tüm orgazmları sağlamak mı?"

Güzel huysuz adamıma gülümsüyorum. "Benim için çalışıyor."

"Tüm bunları yapmamın karşılığında ne alacağım?" Katlamadan önce bir tişörte hafifçe vuruyor.

"Ben."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Beni anlıyorsun, Hen. Her şeyimi."

Yüzünde bir gülümseme izi belirir. "Pekala o zaman."

Katlamaya geri dönüyor ve ben de yanına gidip kollarımı arkadan ona doluyorum. "Çok tatlısın, bunu biliyor muydun?"

Çamaşırlarımı katlamaya devam ediyor. "Bana patronluk taslama, Juliet."

"Ben çamaşırları katlayayım. Sen git ve yemeği bitir," diyorum ona.

"Onu da mı kaldıracaksın?" "Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

Başını sallıyor.

Gülümsüyorum ve onu usulca öpüyorum.

"Tamam, bunu yapabilirim." Derin bir nefes veriyor. "Ben sadece ..."

"Biliyorum bebeğim. Sorun yok," diyorum ona. "Sen sadece kendini rahat hissetmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de yaparım."

Normalde sakladığı kişiliğinin bir parçasını bana gösterdiğini fark edince başını sallıyor.

Henley James bulmacasının bir parçası daha yerine oturdu. Adamımda OKB var.

Dört saat sonra . . .

Henley, "Bu gösteri boktan," diye homurdanıyor.

"Herkes işin içine girmenin üçüncü bölüme kadar sürdüğünü söylüyor."

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

Tarihin en lezzetli akşam yemeğinden sonra yataktayız ve Game of Thrones'un birinci bölümünü izliyoruz. Henley arkamda yan yatmış durumda. Çıplak vücudu benimkine sarılmış; ereksiyonu her geçen dakika büyüyor. "Sevişmeliyiz," diye fısıldıyor kulağıma, dişleriyle sıyırmadan önce. Tüylerim diken diken olup kollarıma yayılıyor.

"Duşta bir saat boyunca seks yaptık," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Daha fazlasına ihtiyacın olamazdı."

Adam bir hayvan.

"Sana asla doyamıyorum." Kulak mememi bir kez daha ısırtıyor. "Senin içinde olmak benim en sevdiğim yer."

Gülümsüyorum. "Benim de kişisel favorimdir."

Büyük eli göğsümü yoğuruyor ve telefonum bir mesaj geldiğinde bip sesi çıkarıyor.

"Bu saatte bana kim mesaj atıyor?" Kaşlarımı çatıyorum. Başka bir mesaj geldiğinde tekrar bip sesi çıkarıyor.

Telefonum yatağın başucundaki sehpanın üzerinde duruyor. "Bir sorun olmalı. Telefonumu uzatır mısın lütfen?"

Uzanıp telefonumu alıyor ve ekrana bakarken çenesi öfkeyle titriyor. Öfkeli gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Joel neden bir Pazar gecesi saat onda sana mesaj atıyor?"

Bölüm 16

"Ne?" Telaşla doğruldum. "Ne demek istiyorsun?" Elimi telefonuma uzattım, o da elime vurdu ve aceleyle yataktan kalktı.

Mesajı okudum.

Merhaba Juliet.
Yarın görüşebilir miyiz?

Kaşlarımı çattım.

"Ne yazıyor?" Henley tersler.

"Umm . . ." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden dudaklarımı yuvarlıyorum. "Eee?"

"Yarın görüşmek istiyor."

"Yakalayacağı tek şey benim yumruğum olacak."

"Evim hakkında, Henley. Bu işle ilgili."

"Saçmalık," diye tersliyor. "Saat akşamın onu. Seninle şimdi bir tür Pazar gecesi seks seansında sohbet etmeye başlamanızı umuyor."

Gözlerimi deviriyorum ve şovuma konsantre olmaya devam ediyorum.

Ellerini kalçalarına koyarak yürümeye başlar. "Planı şimdi netleşiyor."

"Yatağa girecek misin?" Sinirlenerek tersliyorum. "Ona geri mesaj atmayacağım. Bunun uygunsuz bir davranış olduğu mesajını açık ve net bir şekilde alacaktır."

"Sana daha önce gece mesaj attı mı?"

"Evet ama işle ilgiliydi, tıpkı bu seferki gibi. Tamamen masum."

"Bundan emin misin?"

"Ugh, Henley dur. Bugün Pazar gecesi. Rahatlama modunda olmamız gerekiyordu." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yatağa geri dön."

Adım atmaya devam ediyor.

"Neden endişeleniyorsun?"

Adım atarken sessiz kalıyor ve dilini tutmaya çalıştığını biliyorum.

"Henley, beni yakaladın."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Kimse beni çalamaz. Ben seninim." "Ne kadar süre için?"

Onun küçük güvensizlik gösterisi tam göğsüme ulaşıyor ve ben yumuşakça gülümsüyorum. "Olmamı istediğin sürece."

"Ne istiyorsun?"

Yanımdaki yatağa dokunuyorum ve o da isteksizce oturuyor. Elini kendi elime alıyorum. "Bunu istiyorum. Burada seninle olmak hoşuma gidiyor. Joel'i değil, seni istiyorum." O bana bakarken parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum. Dudaklarını kıvrıyor ve bir kez daha dilini tuttuğunu anlıyorum.

"Şimdi yatağa gir ve seni dışarı atmadan önce sırtıma sarıl."

Sırıttıyor. "Kendi isteğimle ayrılabilirim."

Battaniyeleri arkaya atıyorum. "Hayır, gitmeyeceksin." "Sadece azdım, hepsi bu."

Yastığıma gülümsüyorum. Bunu söylemiş olması, başka nedenlerle burada olduğu anlamına geliyor. "Biliyorum."

Arkamdan tırmanıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Sana mesaj atmasından hoşlanmıyorum."

"Anladım. Yarın ona birlikte olduğumuzu ve ev dışında herhangi bir konuda bana mesaj atmasının uygunsuz olduğunu söyleyeceğim."

Beni biraz daha yaklaştırdı. "Artık onu iç mimar olarak kullanmanı istemiyorum."

"Hen," diye uyarıyorum.

"Yapma ..." Sessiz kalıyor.

"Bana sahipsin," diye onu tekrar rahatlatıyorum. "Ben seninim."

Sonunda omzumu arkadan öpüyor ve ben Game of Thrones'a konsantre olmaya çalışırken gülümsüyorum. Kriz önlendi.

Bu işte daha iyiye gidiyoruz.

Henley

Nefes alışının sesiyle usulca uyanıyorum. Gözlerim sürüklenerek açılıyor ve uzanıp telefonumun alarmını kapatıyorum.

Nedense Juliet'le birlikteyken alarmıma ihtiyaç duymuyorum. O kadar mışıl mışıl uyuyorum ki alarm çalmadan uyanıyorum. Elimi tutup beline doluyor ve hemen uykuya geri dönüyor.

Uyurken neden dokunmak zorundayız? Bu garip bir kavram.

Eğilip saçlarını içime çekiyorum, yumuşak ve tatlı. Vücudunun sıcaklığı rahatlatıcı ve omzunu arkadan öpüyorum.

Juliet Drinkwater ile yatağa girmek kolaydır. Yatağından kalkmak ... o kadar da değil.

Elimi kalçasında gezdiriyorum ve dolgun göğsünü avuçluyorum.

Çok güzel bir kız.

Dudaklarım boynuna iniyor ve yavaşça çenesine kadar takip ediyorum, aletim duruma göre yükseliyor.

Ona doyamıyorum. Bu kadar yakın bile yeterince yakın değil.

Doymuş olmalıyım, lanet olsun. Dünün çoğunu onun içinde geçirdim. Ama Juliet'le ilgili fark etmeye başladığım bir şey var ki, ona ne kadar çok sahip olursam, o kadar çok ihtiyacım oluyor.

Bu susuzluğu giderecek bir şey yok. Aslında tam tersi oluyor.

Ona olan açlığım hızla artıyor.

Kıpırdanırken usulca inliyor ve uyumasına izin vermem gerektiğini biliyorum; yanağına son bir öpücük kondurarak kendimi yatağından dışarı sürüklüyorum ve karanlıkta giyiniyorum. Uyurken onu izliyorum. Bal rengi saçları yastığın üzerine yayılmış; koyu renk kirpikleri yüzünde dalgalanıyor. Yarı karanlıkta bile güzelliği odaya yayılıyor. Onun gibi birini daha önce hiç tanımamıştım.

Daha önce de muhteşem kadınlarla birlikte oldum. Ama hiçbirini beni onun kadar etkilemedi.

Bu gece çalışıyor, lanet olsun. Onu göremeyeceğim. Onu.

Uyuyan meleğe son bir kez baktım.

gizlice aşağı inip Barry'yi yatağında horlarken gördüm. "Aptal köpek." Arka kapıdan çıkıyorum ve güneşin yeni doğduğunu, kuşların cıvıldadığını ve muhteşem bir gün olduğunu görüyorum. Juliet'in dün geceki sözleri aklıma geliyor ve onun arka bahçesine doğru ilerlerken gülümsüyorum.

"Ben seninim."

"Günaydın Bernard." Hastane odasına girerken babama gülümsüyorum.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor.

"Öyle." Ona sabah gazetesini uzatıyorum ve perdeyi açıyorum. Kumandayı elime alıp televizyonu sabah haberlerine açıyorum. "Nasıl uyudun?"

"İyi değil," diye kesin bir dille yanıtıyor.

Huysuz cevabına gülümsedim. Her zaman karamsar. "Kahve ister misiniz?"

Bana boş boş bakıyor.

"Kahve seviyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Seviyor muyum?"

"Uh-huh."

Omuz silkiyor. "Sanırım."

"Kahvemizi yapacağım, sonra kahvaltı edeceğiz ve seni duşa sokacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

"Duş almak istemiyorum," diyor gözleri televizyona yapışmış halde.

"Duş almayı ve tıraş olmayı seviyorsun. Kendini zinde hissediyorsun."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kafasındaki karışıklığı görebiliyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Gülümsüyorum. Mutfağa gidiyorum ve ikimize de birer fincan kahve yapıyorum. Bunu o kadar çok yaptım ki artık neredeyse otomatik pilota bağladım. Her sabah aynı rutin: Duş alması için onunla konuşmam, kahveyi sevdiğini hatırlatmam ve sızlanmalarına katlanmam gerekiyor. Ama bunu dünyalara değişmem. Onunla geçirdiğim bu iki saat günün en sevdiğim kısmı.

Oturup sessizce kahvelerimizi içiyoruz. O sabah haberlerini izliyor, ben gazete okuyorum.

Bir hemşire kapıdan kafasını uzatıyor. "Günaydın Henley. Günaydın Bernard."

"Günaydın, Alison." Gülümsüyorum. "Dışarıda güzel bir gün."

"Öyle mi?" Babam gözleri pencereden aşağıdaki parka kayarken homurdanıyor. "Bana pek iyi görünmedi."

Alison havluları yatağın ucuna koyarken, "Görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyor. "İyi günler." Koridorda gözden kaybolur.

Yirmi dakika sonra duşu açtım. "Hadi Bernard. Duş zamanı."

"Tanrı aşkına, neden her zaman duş almamı istiyorsun?" diye çıkışıyor banyoya girerken.

Suyun sıcaklığını yeniden ayarlarken gülümsüyorum. "Hadi, kıyafetlerini çıkar."

Sanki dünyanın en büyük rahatsızlığıymışım gibi derin bir nefes veriyor ve boxer şortunu indirip sıcak suyun altına giriyor.

Şampuan şişesini uzattım. "Saçını yıka." "Daha on dakika önce yıkadım."

"Biliyorum, ama yine kirlendi."

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

"Eminim." Şampuanı eline sıkıyorum.

"Saçını yıka." Elini başına götürüyorum ve saçını yıkamaya başlıyor. Bir eylemi yaptığında, vücudu otomatik pilota geçiyor ve nasıl yapacağını hatırlıyor.

"Bana aileden bahset," diye önerdim ona.

Suyun altında dururken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Gerçekten mutlu olduğu tek an annem ve benden bahsettiği anlar. "Karım çok güzel. Tam bir baş belası ama güzel. Yakında beni almaya gelecek."

"Evet. Yapacak." Gülümsüyorum. "Onunla evleneceğini nereden biliyordun?"

Düşünürken saçlarını yıkamaya devam ediyor. "Onunla evlenmek istediğimi o kadar da bilmiyordum."

Kaşlarımı çattım. "Neydi o zaman?"

"Onu görememe düşüncesine dayanamıyordum, yanımda onunla uyanmamayı hayal bile edemiyordum."

Ona bakarken kalbim sıkışıyor. "Onu seviyor musun?" "Hem de çok."

Yumuşakça gülümsüyorum.

"Ve oğlum ..." Gururla gülümsüyor.

"Bana ondan bahset."

"Adı Henley ve o benim hayatımın aşkı."

Silueti bulanıklaşıyor. "Sen de onun hayatının aşkısın."

"Birazdan anaokulundan eve dönecek. Sonra annesiyle birlikte gelip beni alacaklar ve eve götürecekler."

"Kulağa hoş geliyor." Saçındaki şampuanı durulamasına yardım ediyorum.

Keşke doğru olsaydı.

Adımlarımda bir sıçramayla ofisime giriyorum.

"Günaydın, Jenny."

"Günaydın Henley," diye yanıtlıyor başını bilgisayarından kaldırmadan. "Vanessa üç kez aradı."

Ofisime girerken "Ona öldüğümü söyle," diye cevap verdim. Evrak çantamı masamın üzerine bıraktım ve açmaya başladım.

Jenny içeri girdi ve kullan-at telefonumu önümdeki masaya koydu. "Onu aramalısın."

"Vanessa'yı aramıyorum." Telefonumu üst çekmeceye geri atıyorum. "Sana bunu zaten söylemiştim. O telefonun SIM kartını çıkar, artık ona ihtiyacım yok."

"Kim o?" diye ısrarla tekrar sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "O seni ilgilendirmez." "O benim her şeyim." Kollarını kavuşturdu ve masama yaslanıyor.

Bilgisayarımı açmaya devam ediyorum.

"Bundan

hoşlanmadım," diyor.

Ona bakıyorum. "Ne gibi?"

"Tanıştığınız şu gizemli kadın. Onun hakkında neden bu kadar gizlisin? Kim o kadın?"

"O bir arkadaş." Gözlerimi açtım. "Jenny, defol git. Haddini aşıyorsun."

"Ben senin iyiliğini düşünüyorum Henley. Senin paranın peşinde olmadığını nereden biliyorsun?"

"O benim paramın peşinde değil." Gözlerimi deviriyorum ve e-postalarımı açıyorum. "Neden işinin başına dönmüyorsun?"

"Onunla tanışmak istiyorum."

**"Hayır." İlk e-postamı
açtım. "Onu tanıyor
muyum?"**

"Git başımdan."

"Onu tanıyor olmalıyım."

**"Neden? Her şeyi biliyorsun diye mi?" "Senin
hakkında, evet, biliyorum."**

Kapıyı gösteriyorum. "Dışarı."

**Kaşlarını çatıyor ve hışımla çıkıp kapıyı arkamdan
kapatıyor. Lanet kadın.**

Gerçekten yeni bir PA'ya ihtiyacım var.

Bölüm 17

Juliet

Henley'nin gözleri ateşin karşısında benimkilerle buluşuyor. Birasını yudumlarken göz kırptırıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum.

Cennette iki hafta.

Cuma gecesidir ve sokak Antony'nin evindeki şenlik ateşi için toplanmıştır. Rebecca eğilir. "Sen ve Henley birbirinize çok aşık görünüyorsunuz," diye fısıldar.

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum ama bu bir yalan. O kadar aşığız ki komik bile değil ve iki haftadır birbirimizden ayrı bir gece geçirmediğimiz.

Öpüşüyoruz, kucaklaşıyoruz, gülüyoruz, sevişiyoruz ve hayvanlar gibi sevişiyoruz. Game of Thrones izliyormuş gibi yapıyoruz ve gece yarısı çıplak halde atıştırmalıklar yiyoruz.

İşte bu kadar. Onu buldum.

Bir erkekte istediğim her şey tam karşımda ve hiç bu kadar tatmin olmamıştım. Onunla ilgili değiştirebileceğim tek bir şey bile yok.

Evet, bir sürü yükü var. Arada sırada içten içe çıldırıyor ve bana sadece arkadaş olduğumuzu söylüyor.

Ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Bu da bir şeydir.

İkimizin de kontrol edebileceğinden daha büyük bir şey.

İşin komik yanı, hiç plan yapmıyoruz ama bir şekilde, bir şekilde, hiç şaşmadan her gün birbirimizi görüyoruz. Hatta eğer

Sadece gece vardiyasına gitmeden önce bir saatliğine.

Sonunda Joel'e bir süreliğine evle ilgili hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. Henley ile yaşayacağım dramaya değmezdi ve o köprüyü geçmeden önce daha güvenli bir yere varmak istiyorum.

"İşte orada," diye sesleniyor Taryn'in sinir bozucu sesi içeriden. "Henley James, seni görebiliyorum," diye sesleniyor şarkılı sesiyle arka kapıdan süzülerek çıkarken.

"Tanrı aşkına," diye fısıldıyor Rebecca nefesinin altından. "Hiç utanması yok mu?"

Taryn koşarak gelir ve Henley'nin kucağına oturur. "Ben de seninle oturacağım, hayatım."

Henley'nin gözleri bana kayıyor ve kaşımı kaldırıyorum. Hayır.

Sakin orada oturmasına izin verme.

Henley onu paketliyor. "Üzerime oturamazsın, Taryn." Şakayla karışık onu itiyor ve yanındaki sandalyeyi çekip ona vuruyor. "Buraya otur."

"Oh . . . hiç eğlenceli değilsin." Surat asar gibi yapıyor. "Vücut ağırlığının seninkinin üzerinde olmasından hoşlanacağını düşünmüştüm."

Yanlarında oturan Blake şaşkınlıkla gülüyor. Kanım kaynıyor.

"Ciddi misin?" Rebecca fısıldıyor.

"Ugh." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "John işte mi?" I Sor.

Rebecca derin bir iç çeker. "Görünüşe göre."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Şarabını yudumluyor. "Geçen gün gittik hafta sonu ve bir kez seks yaptık ve o zaman bile ben başlattım."

"Belki . . ." Davranışı için bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Belki de hormonları azmıştır ve her zaman bunu isteyecek donanıma sahip değildir. Bu erkeklere olur, bilirsiniz. Özellikle de stres altındalarsa."

"Belki," diye kabul ediyor. "Ona ne zaman sorunun ne olduğunu sorsam, bana tam olarak bu bahaneyi söylüyor, çok fazla

ve havasında olmadığını ve bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını çünkü beni her şeyden çok sevdiğini söyledi."

Bir süre onu izledim. "Ona inanıyor musun?"

"Arabasının arka koltuğunda kimin ayak izleri vardı, Jules? Onun için ne kadar bahane üretirsem üreteyim, gördüklerimi inkâr edemem."

"Bilmiyorum." İç çektim. Endişeli olduğu için onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de bu konuyu çok fazla düşünürdüm.

Arkamızdan bir ses duyuldu. "Hanımlar." Döndüğümüzde Mason'ın yanımızdaki sandalyeye oturduğunu görüyoruz.

"Merhaba." Gülümsüyorum. Henley'nin etkilenmemiş gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

Ha. Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun.

Henley

"Oh, Henley," diyor Taryn usulca. "Son zamanlarda çok yalnızım, anlıyor musun?"

Blake'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve cevabımı beklerken kaşlarını kaldırıyor.

Mason'ın Juliet'le konuşmasını izlerken, "Kendine bir vibratör almalısın," diye cevap veriyorum.

Ne sikime oynuyor bu?

Blake cevabıma kıkırdadı.

"Çok azgın olduğunuzda ve bir partneriniz olmadığında ne yaparsınız?" -etki için duraklıyor- "çok azgın olduğunuzda ve bir partneriniz olmadığında ne yaparsınız?"

"Bir tane buldum," diye cevap veriyorum. Ateşin karşısında Mason gülüyor ve elini Juliet'in bacağına koyuyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Sakın ona dokunma.

"Bize içecek bir şeyler getireyim." Taryn gülümsüyor. "Siz ne istiyorsunuz?"

"Her neyse," diye cevap veriyorum, gözlerim hâlâ ateşin karşısındaki kızıma kilitlenmiş.

Sakin ol.

Taryn eve giriyor ve ben onları izlememeye çalışarak biramı yudumluyorum.

Blake ateşin karşısına bakıyor, gözleri birinden ayrılmıyor.

"Biliyor musun, ona bakmayı gerçekten bırakmalısın," diye fısıldıyorum.

"Neden?"

"Çünkü o lanet olası evli."

"Umurumda gibi mi görünüyorsunuz?"

"Yapmalısın," diye çıkışıyorum.

"Elimde değil," diye fısıldıyor.

"Daha sıkı dene."

Blake'in Rebecca'ya karşı bir ilgisi var. Ne zaman yakınına gelse, gözlerini ondan alamıyor.

Ve bu hiç iyi değil. Bizim sokakta yaşayan biriyle evli. Onun bir meslektaşı, daha az değil.

"Geçen hafta dışarı çıktığımızda Juliet'in verandasında kokteyl içerken ne oldu?" diye sordum.

"Her zamanki gibi baştan çıkarıcıydı." Gözlerini deviriyor. "Yine de arkadaşları benim için onu becerdi."

"Ne arkadaşı?"

"Chloe. Her yanıma sarmış, onunla olan şansımı mahvediyor."

"Orada vardır Hayır Şanslar ile Onu. Rebecca evli." Gözlerimi büyüttüm. "Sakin o konuya girme."

Birasını yudumluyor, etkilenmemiş. "Sik kafalı kocası nerede bu arada? Hiç ortalıkta yok."

"Önemli değil."

"Tipik." Gözlerini deviriyor. "Sahip olamadığım tek kadın, istediğim tek kadın."

Biramı yudumluyorum. "Onu sadece ona sahip olamadığın için istiyorsun."

"Oh, siktir git," diye homurdanıyor. "Sen sadece Ateşin Karşısındaki Küçük Hanım için endişelen. Mason hamlesini yapıyor"

Konuştuğumuz gibi kızın üzerinde."

"Hmm." Gözlerim onları izlemek için yükseliyor.

"nce onu ateşe atarsam olmaz."

Sanki hayal ediyormuş gibi kıkırdıyor. "Onunla işler nasıl gidiyor bu arada?"

Harika.

"Tamam." İlgisiz davranıyorum.

"Taşaklarını küpe olarak taktı mı?" "yle mi görünüyor?"

Sırıtırıyor. "Aslında yle."

"Siktir git." Biramı yudumluyorum. "En azından başka biriyle evli değil."

Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve sonra yüzü düşüyor. "ok komiksin."

"Sanırım yle."

Mason kızlarla konuşmaya devam ediyor ve ben bu saçmalığı izlemekten bıktım. Telefonumu ıkarıp Juliet'e mesaj attım.

Ben gidiyorum.

Telefonunu cebinden ıkarışını ve mesajımı okuyuşunu izliyorum.

Benim evim, yarım saat mi?

Cevabımı yazıyorum.

şunu on yapalım.

Juliet

"Alo?" Evime girerken Henley'e sesleniyorum.

Sessizlik . . .

Henüz gelmemiş olmalı.

"Merhaba, küçük dostum." Çenesini kaşırken Barry'ye gülümsüyorum. "Kemiğini yedin mi?"

Barry yatağına doğru yürür ve uzanır. Bunu evet olarak alıyorum.

Kendime bir fincan çay yaptım ve yukarı çıktım. Ceketimi çıkarıp yatağın üzerine atıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum ve televizyonu açıyorum. İnsanın yeni bir rutine bu kadar çabuk alışması garip. Artık buradaki gürültüye alışmıştım. Henley programımızı izlemek için gelmeye başlamadan önce yatak odamda televizyonu açtığımı bile sanmıyorum. Şimdi her zaman açıyor gibiyim. Yatağın ucuna oturuyorum ve çayımı yudumlarken kanallar arasında geziniyorum.

"Bu gece ne izleyeceğiz?" Kanallara konsantre olurken kendi kendime konuşuyorum.

Onu görmeden önce hissediyorum. Henley'nin omzuyla kapı pervazına yaslandığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Merhaba." Gözleri beni içine çekiyor.

Midem bulanıyor. Bu bakışı bilirim. O bakış için yaşıyorum. "Merhaba, Bay James."

Uzun boylu, varlığı küçük alanı ele geçiriyor ya da belki de sadece varlığı beni ele geçirdi.

Bir adım öne çıkıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bütün gece seni öpmek için bekledim."

Tanrı'ya hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. "Şimdi mi?"

"Uh-huh." Dudakları benimkileri tam kıvamında emiyor, dili yavaşça benimkilere doğru dönüyor. "Günün nasıl geçti?" diye fısıldıyor bana.

"Şimdi daha iyiyim." Ona gülümsüyorum.

Hiç düşünmeden dönüyor, ceketimi alıyor ve gardırobu açıp askıya koyuyor. Ayakkabılarımı topluyor ve gardırobumun içine düzgünce yerleştiriyor. Dağınık olan eşyalarımı düzeltiyor. Benden sonra temizlik yaptığı ilk birkaç seferde bundan hoşlanmamıştım. Bunu kontrolcü bir davranış olarak algıladım. Ama şimdi biliyorum ki bu sadece onun ve benimle birlikte rahatlayabilmek ve anı yaşayabilmek için yapması gereken bir şey.

Onu tanıdıkça, küçük tuhaflıkları daha da sevimli hale geliyor. Beni daha derin bir seviyede eritiyorlar. Filtrelenmemiş erkeğimin ne kadar gerçek ve ham olduğunu hatırlatıyorlar.

Artık bize otomatik pilotta tepki vermesini, içgüdüsel olarak ona doğru geleni yapmasını seviyorum.

Ve kabul edelim, temizlik yapan bir adam. . . Bunda sevimli ne var?

Beni tekrar kollarına aldı. "Duş al." Beni öperken dudakları dudaklarıma yapışıyor, elleriyle kalçalarımı kendine doğru çekiyor.

"Hen." Ondan uzaklaşıyorum. "Bunun için ayın yanlış zamanı, unuttun mu?"

Beni bir kez daha öpüyor. "Biliyorum." Dili nazikçe benimkini dışarı çıkıp oynaması için ikna ediyor.

Oh . . . bu adam.

Terbiyeli ol.

Ondan uzaklaşıyorum ve makyajımı temizlemek için banyoya giriyorum. O da beni takip ediyor ve banyo tezgahının üzerine oturup beni izliyor.

Bu çok garip bir şey. Sanki günümün sıradanlıklarından büyülenmiş gibi. Yaptığım her şeyi büyük bir ilgiyle izliyor. Bir kadınla ilk kez mi böyle oluyor diye düşünmeden edemiyorum. Yaptığım her şeyden büyülenmiş gibi görünüyor. "Bana gününü anlat," diyorum.

"Bütün sabah toplantılarım vardı, sonra da Antony ile öğle yemeğine çıktım." Tokamı elimden alıyor ve saçlarımı başımın üstünde yüksek bir topuz haline getirmeye başlıyor.

"Öğle yemeği için nereye gittin?" Kımıldamadan

dururken soruyorum. "Bellissimo." Başımdaki topuzu sıkıyor. "Oh, İtalyan." Gülümsüyorum.

"Nefis."

"Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır." Bir pedin üzerine biraz makyaj temizleyici koydum ve bir gözümü sildim.

"Bir gün seni oraya götüreceğim." Benden pedi aldı ve diğer gözüme de yaptı.

İşine konsantre olmasını izliyorum. "Hep böyle misin?" diye soruyorum.

"Ne gibi?" Çenemi kendisine doğru eğiyor ve dudaklarımı usulca öpüyor.

"Daha önce hiç birinin makyajını sildin mi?"

Sanki soruya şaşırmış gibi kaşları çatılıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Önümde otururken ellerimi kalçalarına koydum. "İstediğim bu değildi."

Tüm makyajımı silerken sessiz kalıyor. "Hayır. Bu bir şey değil ..." Sesi kesiliyor.

İlerleme var.

"Bana bakma şeklini seviyorum," diye fısıldıyorum.

Ve öyle de yapıyor. Vücuduma gösterdiği özen daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Nasıl hissettiğini söylemiyor ama söylemek zorunda da değil.

Dokunuşunda hissedebiliyorum.

Bana sırtıyor. "Eğer çok fazlaysam ..." "Tam kıvamında." Eğilip onu öpüyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alırken dudaklarıma gülümsüyor. Öpüşmemiz derinleşiyor ve uzun bir süre anın içinde kayboluyoruz, öpüşüyoruz, birbirimizi içimize çekiyoruz, kalbim banyomun etrafında süzülüyor.

Kot pantolonumu açıp aşağı kaydırıyor, parmakları külotumun üzerinden seksimin üzerinde dolaşiyor.

"Hen," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Biliyorum." Öpüşürken gözleri kapalı.

"Yapamayız."

"Neden olmasın?" diye nefes alıyor.

"Bu ... değil." Kendimi durdururken duraksıyorum.

Bana bakmak için öpücükten çekildi. "Ne değil?" "Bu senin yaptığın bir şey"- Tereddüt ediyorum, utanıyorum
-"Kocanla ya da erkek arkadaşınla."

Dinlerken kaşlarını çatıyor.

"Bu çok samimi," diye fısıldıyorum. "Benim olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim."

"Peki neden ben alamıyorum?"

"Bunu neden istiyorsun ki?" Kaşlarımı çattım.

"Bilmiyorum." Dudakları tekrar benimkileri alıyor.

"Sadece yapıyorum." "Bunu daha önce yaptın mı?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Sen bir temizlik manyağısın. Bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Ona orantısız bir gülümseme verdim.

Gözleri benimkileri arıyor. "Benim olduğunu söylemiştin."

Eylemin samimiyetini istiyor.

Asıl mesele de bu değil mi? Burada olmamızın tüm sebebi bu değil mi?

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve lanet olsun, ona vermek istiyorum, ama ya geri teperse? Ya o kadar korkup kaçarsa? Yani, sanmıyorum.

Oldukça dolu.

Dudakları benimkileri alıyor. "Lütfen," diye mırıldanıyor bana karşı. "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Son direncim de bedenimi terk ediyor ve tişörtünü başından çekip kot pantolonunu çıkarmak için onu tezgahın üzerinden çekiyorum.

Beni soyuyor ve ben bunun yeni bir şeyin eşiği olduğunu biliyorum. Kadın olmanın iyi, kötü ve çirkin anlamları.

"Sen duşa gir, ben de banyoya gideyim." Onu suyun altına sokuyorum ve koridorun sonundaki banyoya gidip kendime çeki düzen veriyorum. Banyoya geri döndüğümde sıcak suyun altındaki güzel adamı görüyorum. Geniş omuzlar, geniş göğüs ve dağınık siyah saçlar. Dalgalı bir karın ve daha aşağıda, mükemmel bir şekilde muhafaza edilmiş kasık kılları, kalın siki bacaklarının arasından ağır bir şekilde sarkıyor.

Ama beni eriten onun gözlerindeki bakış.

Beni kollarına alıyor ve mükemmel bir berraklık anında öpüşüyoruz.

Ben onunum.

Bunu ben de istiyorum.

Beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve keskin bir hareketle derinlere kayıyor.

Buharlı oda, sıcak su, ekstra kayganlaştırıcı aramızdaki mükemmelliği artırıyor.

Onun bedeni benimkine uzanıyor ve nefeslerimiz titreyerek, kalplerimiz çarparak birbirimizin gözlerine bakarken yavaşça sevişiyoruz. Milyonlarca duygu aramızda yüzüyor, o üç kutsal kelime dilimin ucunda dönüp duruyor.

Bu, biz tanışmadan çok önce yıldızlarda yazılmıştı. Kaçınılmazdı ve olması gerekiyordu.

Henley James'e tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşığım.

Henley

Juliet yatakta sırtı bana dönük, çıplak yatıyor ve ben de onun sırtına sarılıyorum.

Nazik nefes alış veriş sakınleştirici, ruhuma merhem gibi geliyor.

Geçen hafta birçok gece sırf bu şarkıyı dinleyebilmek için uyanık kaldım.

Elim teninde geziniyor ve hiç düşünmeden dudaklarımı şakağına götürüp onu usulca öpüyorum. Yüzünü daha net görebilmek için bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Mükemmel kemik yapısı, porselen teni ve uyurken dalgalanan koyu renk kirpikleri. Pembe dudakları büyük ve öpülesi.

Hiç bu kadar güzel bir varlık tanımamıştım ve dış ambalajından bahsetmiyorum bile.

Bu gece bir şey oldu.

Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama içimde bir fırtınanın koptuğunu hissediyorum.

**Ben de bulundukendim yüzme içinde
a dipsiz okyanus, kıyıda çok çok
uzakta.**

Ne yapacağından emin değil.

**Koruyucusunu ve düşmek için güvenli yerini
kaybeden on beş yaşındaki çocuğa geri götürüldü.**

**Daha yakın ola b i l m e k , ona daha sıkı
sarılabilmek için yüzümü Juliet'inkine yaslıyorum.**

**Hala uyurken kıpırdanıyor ve başını çevirip
yanağımdan öpüyor. "Tavuk," diye fısıldıyor.**

"Ben buradayım."

**Yumuşakça gülümsüyor, gözleri hala kapalı. "Seni
seviyorum."**

Gözlerimi kapatıyorum.

Hayır.

Neden mahvetmek zorundaydın ki?

Bölüm 18

Juliet

Yalnız uyanıyorum.

Yeni bir şey değil, her gün yalnız uyanıyorum ama Henley'nin sabahlarını nerede geçirdiğini bildiğim için hiç umursamıyorum. Babasına bu kadar iyi baktığı için ne kadar güzel bir adam.

Tavana doğru gülümsüyorum. Dün gece inanılmazdı.

Erkeğimin ne kadar rüya gibi olduğunu anlatacak kelime yok. Kalkıp banyoya gidiyorum ve perdelerin arkasından Henley'nin evine bakıyorum. Acaba henüz eve gelmedi mi?

Yapışkan olmayı bırak.

Bugün onunla görüşeceksin, kendime hatırlatıyorum. Bu gece bir randevumuz var, o zamana kadar sabırlı olmam gerekecek. Alt kata iniyorum ve Barry'nin dışarı çıkarıldığını ve kahvaltısını yaptığını görüyorum. Çaydanlığımı açmaya gidiyorum ve yanında pembe çay fincanımı, içinde bir poşet çay ile birlikte bir fincan tabağı üzerinde görüyorum.

Genişçe gülümsüyorum. Bu Henley'nin bana bir fincan çay yapma şekli.

Kahretsin, benden bu kadar. Dünya üzerinde daha hayalperest bir adam var mı?

Hiç sanmıyorum.

Çayımı alıp dışarı çıkıyorum ve sabah güneşinin altında arka merdivenlere oturuyorum.

Harika bir hafta sonu olacak.

Öğleden sonra 3:00. Aynaya bakarken elbiseyi vücuduma doğru tutuyorum. "Hmm, ya da bu." Elbiseyi kenara atıyorum ve yerine başka bir elbise alıp onu tutuyorum. "Bu gece mükemmel görünmek istiyorum."

Çıplak askılı stiletto'lar giyiyorum. Yoksa siyahlar mı daha iyi görünür?

Alt kattan kapı zili sesi geldi. "Kim o?" Tekrar çalıyor. "Geliyorum," diye sesleniyorum. Merdivenlerden inip kapıyı açtığımda Taryn'i görüyorum. "Taryn." Gülümsedim. "Merhaba."

"Merhaba." Işıldıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Beni geçip eve girmesine izin vermek için geri çekiliyorum. "Ne oldu?"

Kanepeme uzandı. "Bu gece ne giyiyorsun?"

Ha?

"Umm." Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim. . .

Bu gece ne var?" "Çifte randevumuz."

"Ne?"

"Evet, Henley bu sabah geldi ve Mason ve benimle birlikte ayarladı."

Beynimi toparlamaya çalışırken ona bakıyorum. "Yani sen ve Mason bir randevuya mı çıkıyorsunuz?"

"Hayır." Sanki aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. "Henley ve ben birlikte bir randevuya çıkıyoruz ve sen ve Mason takılıyorsunuz... hatırladın mı?"

"Oh . . . doğru."

Ne oluyor lan?

"Tamam." Ayaklarımın üzerinde düşünmeye çalışıyorum. "Nereye gidiyorduk?"

"Club SoHo." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu seninle birlikte organize ederken Henley'i hiç dinliyor muydun?"

"Belli ki değil." Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diyor. "Saf, sürtük, süper model ... Nasıl bir görünüm istiyorsun?"

"Psikopatlık bana uyar."

"Juliet, gerçekten." Başını arkaya atıyor ve yüksek sesle gülüyor. "Çok komiksin."

Seni bir saniye içinde yuhalayacağım.

"Ne giydiğimi bilmiyorum. Kulaktan kulağa oynayacağım sanırım," diyorum ona.

"Dar beyaz elbisemi giyeceğim. Henley'nin beynini dağıtmak istiyorum."

Bu ikimizi de yapar.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Yapacak çok işim var, o yüzden ..."

Ayağa kalkıyor. "Seni yalnız bırakayım. Mason sonunda seninle biraz vakit geçireceği için çok heyecanlı."

"Harika, sabırsızlanıyorum."

Henley ölü bir et parçası.

"Altıda Henley'de görüşürüz." Kaşlarımı çattım.

"Altıda mı?"

"Gitmeden önce orada bir şeyler içeceğiz, unuttun mu?"

"Doğru." Kızgınlığımı duymaya başladığımda sahte bir gülümseme

kalp atışları kulaklarımda. "Görüşürüz o zaman." Kapıyı kapattım ve yukarı çıktım.

Ne sikime oynuyor bu?

Ortalık sakinleşene kadar on beş dakika bekledim ve Henley'nin evinin yan kapısından arka bahçesine gizlice girdim.

Lanet olsun bu gizlice dolaşma saçmalığına. Bunu aştım.

Bam, bam, bam. Cam sürgülü kapısına kuvvetle vuruyorum.

Sessizlik . . .

Bam, bam, bam. Daha sert vuruyorum.

Sonunda koridordan çıktı. Üzerinde tişörtsüz bir şort var, saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve telefonla konuşuyor. "Merhaba," diyor kapıyı açarken ve beni içeri almak için geri çekilirken. Yanından geçip eve giriyorum. Birkaç dakika sonra geleceğini simgelemek için parmağını bana doğru kaldırıyor ve sonra ofisine geri dönüp masasına oturuyor.

Telefonda konuştuğu kişiye "Evet, ikinci sayfadaki çizimde görebilirsiniz" diyor. "Sekizinci sayfaya ilerleyin ve size neden bahsettiğimi göstermek istiyorum."

İş görüşmesinde.

Mutfağa gidip buzdolabını açtım. "Siktir et, bir kadeh şarap içeceğim." Şarap kadehlerini ararken tüm mutfak dolaplarını açıyorum ve sonunda baktığım son yerde buluyorum. Kendime bir bardak dolduruyorum ve kocaman bir yudum alıyorum. Ona çok kızgınım. Taryn'le çıkmaya nasıl cüret eder? Ve ben bu bilgiyi Taryn'in kendisinden öğrenmeye nasıl cüret ederim?

Sakin ol.

Koridora geri döndüğümde hâlâ derin bir sohbete dalmış olduğunu duyuyorum ve merdivenlerden yukarı bakıyorum. Yatak odasını hiç görmedim bile. Her zaman benim evimdeyiz. Tekrar ofisine bakıyorum ve sonra gizlice merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Koridor görkemli. Duvarlarda güzel sanat eserleri asılıdır ve merdivenlerin başında beyaz zambaklardan oluşan bir vazo ile mermer bir sehpa durmaktadır.

Biraz sönük hissediyorum. Her şey çok lüks ve mükemmel. Darmadağınık evim hakkında ne düşünüyordur acaba? Birkaç misafir odasının ve beyaz mermer bir banyonun önünden geçtikten sonra koridorun sonuna geliyorum: onun yatak odası.

Büyük ve görkemli, sayvanlı bir yatağı var. Halı lacivert ve duvarlar güzel bir boz kahverengi tonunda. Mükemmel bir şekilde tasarlanmış ve hiçbir ayrıntı yerinde değil.

Yatağın üzerinde mavi ve leylak renginin güzel tonlarında çıplak bir kadının soyut bir resmi asılıdır.

"Tanrım" diye fısıldıyorum kendi kendime etrafıma bakarken. Gerçekten de benim köhne evimde sürünüyor. Gardırobuna doğru yürüyorum ve kapının kolunu tutarken duraklıyorum. Neredeyse bakamayacak kadar korkuyorum ama yine de bakıyorum. Kapıyı açıyorum ve gömme dolabının genişliği karşısında şaşırıyorum. Başka bir oda.

Pahalı özel dikim takımlar sıralanmış ve asılmış, ayakkabılar cilalanmış ve çiftler halinde. En üst çekmeceyi çıkardım ve

kravatların sarılıp sergilendiğini görüyorum. Burası Prada mağazası gibi bir şey. İkinci çekmeceyi çektiğimde pahalı tasarım saatlerin sergilendiğini görüyorum. İçimden güvensizlik geçiyor ve çekmeceyi tiksintiyle kapatıyorum.

Yatak odasına geri dönüyorum ve gergin bir şekilde yatağına oturuyorum.

Büyük boy, mükemmel ütülenmiş, kenarlarından yaklaşık on santimetre içeride lacivert bir dikiş çizgisi olan beyaz bir çarşaf. Bu tür nevresimleri gördüğüm tek yer egzotik ev dergileri.

Yatağın üzerinde sessizce oturup onun lüks alanına bakıyorum. Komodinlerinin her iki yanında düzgünce istiflenmiş romanlar ve kristal bir lamba var. Henley'nin dünyasındaki her şey gibi mükemmel bir uyum içinde.

Ortak neyimiz var ki?

İçimi bir korku kaplıyor. İlişkimiz yürüse bile bu ne kadar sürecek? O, kendisi gibi mükemmel birine ait, benim gibi sahip olduğu her şeyde köpek tüyü olan ateşli bir karmaşaya değil.

"İşte buradasın," diyor derin sesi kapı aralığından.

Gülümsemeye zorluyorum. "İşte buradayım."

Kapı pervazına yaslanıyor. "Ne oldu?"

Öpücük yok mu?

"Umm . . ." Kafamda doğru ifadeyi bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Taryn az önce geldi."

"Ve?" Sabırsızmış gibi kaşını kaldırıyor.

"Bu gece onlarla çifte randevumuz olduğunu mu düşünüyor?" Nefes kesici bir gülümseme yayılıyor.

"Şey... sayılır." "Ne demek bir nevi?"

"Benimle uğraşıyorlardı ve ben ..." Omuz silkiyor.

"Sen ne?" Tersliyorum.

"Bu gecenin her şeyi geride bırakmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm."

"Randevumuza ne oldu? Seni kendime istiyorum. Mason'la çıkmak istemiyorum ve sen de kesinlikle lanet olası Taryn'le çıkmayacaksın."

"Sakin ol." Gözlerini deviriyor ve banyoya doğru yürüyor. "Blake ve Antony de kızlarıyla birlikte geliyorlar." Duşu açıyor. "Bu bir grup olayı. Büyütülecek bir şey değil."

"Taryn bunun büyük bir mesele olduğunu düşünüyor, Henley," diye çıkışıyorum.

Şortunu indiriyor ve suyun altına atlıyor. Güzelliği karşısında anında sustum. Saçlarını ıslatıyor ve sonra yıkamaya başlıyor.

"Mason bana asılırsa ne olur?" Ben soruyorum.

Gözleri kapalı gülümsüyor. "O zaman sanırım sen halledersin."

O farklı.

"Bununla uğraşmak istemiyorum," diye hayıflanıyorum. "Peki ya Taryn? İkimiz de onun senin üzerinde bir şeyler deneyeceğini biliyoruz."

Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi ağır ağır nefes veriyor. "Juliet, bugün senin dramatizmini kaldıracak havada değilim. Akşam görüşürüz, tamam mı?"

Ona bakıyorum. Neler oluyor burada? Bana bir kere bile dokunmadı.

"Tamam, ben eve gidiyorum," diye anons ediyorum.

"Akşama görüşürüz," diye rahatça cevap veriyor. "Altı gibi burada ol."

Duşun kenarında durup eski haline dönmesini bekliyorum ama dönmüyor.

"Ya bu gece gitmek istemezsem?" Şak diye söyledim.

"O zaman gelme." Kendini sabunlarken omuz silkiyor.

"Bugün neyin var senin?"

"Hiçbir şey, neden?"

"Tuhaf

davranıyorsun."

"Ben mi garip davranıyorum yoksa sen mi yapışkan davranıyorsun?"

Geri çekildim, hakarete uğradım. Sikerim böyle işi. Tamamen yapışkan davranıyorum, bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

"Güle güle," diye bağıriyorum.

"Görüşürüz." Rahatça gülümsüyor ve kendini yıkamaya geri dönüyor.

Öfkeyle merdivenlerden inip evime geri dönüyorum. Bu gece onlarla hiçbir yere gitmiyorum.

Taryn ikisini de alabilir.

"Henley, evin harika olmuş, hayatım." Taryn alt katta dolaşırken gülümsüyor.

Henley kaymağı yiyen kedi gibi gülümsüyor.

Bu cehennemden gelen bir gece. Gelmemem gerektiğini biliyordum.

Şarabımı yudumluyorum, etkilenmedim. Asla senin olmayacak, sürtük.

Bu gece yola çıkmadan önce Henley'de bir kadeh şarap içeceğiz.

Ama ya gerçekten Taryn'den hoşlanıyorsa? Hoşlanmıyor.

"Arka bahçeyi gördün mü, Taryn?" Aradım. "Gel, sana göstereyim."

Beni arka bahçeye kadar takip ediyor ve yüzme havuzunu görüyor. "Aman Tanrım, kendimi burada görebiliyorum" diye sesleniyor.

Ben de, ayaklarına çimento blokları bağlıyken.

"Güzel, değil mi?" Ne söyleyeceğimi düşünürken etrafıma bakıyorum. "Bu çok garip," diye fısıldıyorum ona doğru eğilirken.

"Neymiş o?" diye fısıldıyor.

"Tüm bu durum." İçeriye, çocukların olduğu yere bakıyorum. "Bir şey söylemeyeceğine söz ver," diye fısıldıyorum.

"Ne?"

"Sanırım Mason senden hoşlanıyor." Gözleri açıldı.

"Ne?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Gözlerini senden alamıyor." "Oh." Yüzü düştü. "Gerçekten mi?"

"Biliyorum ve o çok seksi. Özel operasyonlar falan. Hayal kırıklığına uğradım. Ondan gerçekten hoşlandım ... ve sonra Henley'nin bu geceyi sadece ondan hoşlandığı için düzenlediğini öğrendim."

Taryn'in gözleri açılıyor ve önce eve sonra da bana bakıyor. "Ne oluyor lan?"

"Yani"- omuz silkiyorum-"Sadece tahmin yürütüyorum tabii ki." "Henley'nin Mason'dan hoşlandığını mı düşünüyorsun?" diye nefes nefese kaldı. "Mason'dan hoşlanıyor. erkekler?" diye ciyaklıyor.

"Şşş, sesini alçalt," diye fısıldıyorum. "Bilmiyorum . . belki?"

"Siktir et. Onun için planlarım vardı." İptal et.

"Yani ... istiyorsan git. Sadece izin vermem gerektiğini düşündüm-"

Sözümü kesti. "Hayır, sen doğru olanı yaptın." "Peki ne yapacaksın?" Fısıldıyorum.

Taryn evin içine bakar. "Belki de grup olarak bir şey yapmalıyız? Böylece kimse dışarıda kalmaz. Hepimiz istediğimizi alabilir ve birbirimizi becerebiliriz."

Şaşırmış bir şekilde kıkırdadım. Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bu değildi.

Yardım edin!

Henley

Biramı yudumluyorum. "Lanet olsun. . . Taryn."

"Biliyorum." Mason başını sallar. "Dostum, onun senin flörtün olduğunu biliyorum... ama, siktir et. O memeler."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. Bu zavallı salağın hiçbir fikri yok.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diyorum ona.

"Kim, ben mi?" Göğsünü işaret ediyor.

"Evet. Her fırsatta seni kesiyor."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor. Bakışları arka kapıya, kızların gittiği yere kayıyor.

"Yapabilirsin ..." Rahatça omuz silkiyorum. "Yani, eğer senden hoşlanıyorsa."

"Randevuları değiştirmek ister misin?" Mason fısıldar.

"Pek sayılmaz ... ama demek istediğim, gözleriyle seni nasıl soyduğunu görüyorum. Hiç şansım yok."

Mason çok düşünür. "Ama Juliet ..."

**"O kadar da harika değil," diye yalan söyledim.
"Taryn'in senin gibi bir erkeğe daha uygun olduğunu
düşünüyorum."**

**Mason algıladığı seçenekleri düşünürken başını
sallar.**

**Başka seçenek yok, sikik. Juliet'e sahip
olamazsın.**

Hikayenin sonu.

"Hayır. Juliet'i istiyorum," diyor meydan okurcasına.

**Taryn kapıdan içeri girerken sözümüzü kesiyor.
"Gitmeye hazırız."**

**Mason ayağa kalkar. "İşte benim ateşli küçük
flörtüm." Kolunu Juliet'e doluyor ve ben ikisine
birlikte bakıyorum.**

Aklından bile geçirme.

Juliet

Uber'imiz geldi ve onu karşılamak için dışarı çıktık. Henley arabanın kapısını açarken, "Ben ön koltuğa oturacağım Mason," diyor.

Taryn arabaya binmek için eğiliyor. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan beyaz bir dalış elbisesi giyiyor.

Cidden, bu şeyleri nereden alıyor ki?

Henley onun kışını izliyor ve bana kaşlarını kaldırıyor.

Sakin..

"Hayır, yanıma otur Henley," diye sesleniyor Taryn

Uber'den. Henley onun yanına tırmanıyor.

Eğlenmesine sevindim. Bu bizden biri yapar.

Yol uzun. Taryn ve Mason çene çalıyor ama ben konsantre olamıyorum. Tek düşünebildiğim Henley'nin kalın uyluk kaslarının benimkine baskı yapması.

"Ha, ha." Taryn bir hikaye anlatırken yüksek sesle gülüyor. "Şaka yapıyorsun." Mason güler.

"Bir keresinde Bangkok'taydım," diye devam ediyor Mason.

"O ülkenin bu ismi nasıl aldığını hiç merak ettiniz mi?" Taryn cevaplıyor. "Yani, ediyorum. Her zaman. Sik. Anla işte. Eskiden olduğu gibi, merak ediyorum, ülkedeki insanlar sürekli yarak mı sikiyorlardı?"

"Hiç böyle düşünmemiştim." Mason yüksek sesle gülüyor. "İnanılmazsın, Taryn."

Gözlerimi deviriyorum. Ciddi misin?

On beş dakika boyunca tüm zamanların en sıradan hikayelerini dinledim ve Henley bana doğru bakmadı bile.

Kulübe vardığımızda Uber kaldırırma yanaşıyor ve hepimiz iniyoruz.

Mason ve Taryn önde yürüyor ve Henley beni kalabalığın arasından geçirirken elini belime koyuyor. Hormonlarım ondan gelen bir dokunuşla aşırı hızlanıyor.

Birden kendimi kötü hissettim.

Burada onunla birlikte olmak istiyorum ama çok daha farklı koşullar altında. Yalnız olmak istiyorum ve bir randevuda, sadece ikimiz, yalanlar ya da başka insanlar olmadan.

Eğlenceli ve oynaması zor bir oyun olarak başlayan şey bir şekilde ışıltısını kaybetti.

Sikeyim.

Fazla düşünmeyi bırak.

Çok kalabalık olan kulübe doğru yürüyoruz. Henley önde yürürken arkasına bakıyor ve ruh halimin değiştiğini hissederek kaşlarını çatıyor. "Sorun ne?" diye fısıldıyor.

"Bir şey yok." Gülümsemeye zorladım.

Küçük bir masaya varıyoruz; yüksek, etrafında tabureler var. "Burası mı?" Taryn soruyor.

"İyi görünüyor." Henley gülümser. "Ben gidip içecek bir şeyler alayım. Siz ne istersiniz?"

"Teşekkürler. Bir bira alacağım," diyor Mason.

"Ben votka, limon ve soda alacağım." Taryn gülümser. "Teşekkür ederim."

"Um." Düşünürken dudaklarımı büküyorum. Ne alacağımdan emin değilim. "Ben sadece ... alacağım."

"Kokteyl mi?" Henley soruyor.

"Margarita?" Umutla soruyorum.

"Elbette." Henley bana baygın bir gülümseme veriyor ve içim eriyor.

"Tuvaletler nerede?" Taryn'e sordum. "En soldaki duvarın üzerinde." İşaret ediyor.

"Tamam, bir dakika içinde dönerim." Uzak duvara doğru ilerledim ve sonra banyoya giden bir koridora yöneldim.

Aynaya baktım. Bana bakan kız tanıdık gelmiyor. Kızarmış ve telaşlı görünüyor. Zorlanıyor, ama her şeyden çok gözlerinin derinliklerinde bir korku görüyorum. Çünkü aynadaki kız boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyor.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var.

Fazla düşünmeyi bırakın ve tadını çıkarın.

İlişkimizin ders kitabı olmaması anlamını azaltmaz.

Zaman. Bu sadece zaman meselesi. Onun da bu bağı hissettiğini biliyorum.

Kendime moral verirken omuzlarımı düşürüyorum. Sorun değil.

Diğerlerinin yanına döndüğümde onları gülerken ve konuşurken buluyorum. Aslında çok iyi anlaşıyorlar; çıkması gerekenler onlar. Henley'nin sırada beklediği bara tekrar bakıyorum ve onu kesintisiz izleyebilmek için diğerlerinin görüş alanından uzak bir köşeye geçiyorum.

Etrafındaki herkesin üzerinde yükseliyor. Kalın siyah saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve o siyah kot pantolon mükemmel kışını sarıyor. Geniş omuzlar, mükemmel bir duruş ve camı kesebilecek bir çene hattı. Teni zeytin rengi ve bronzlaşmış.

Onu içime çekerken gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

Daha önce onun gibi birini hiç tanımamıştım: çok çekici ama gizemli bir bataklık gibi, çok bilinmez. Bu çok garip bir şey. Onu tanıyorum ama kişiliğinin yüzeyini bile kazımadığımı da biliyorum.

Onda açıklayamadığım bir derinlik, içinde yatan bir karanlık var.

Ne olduğundan, nereden geldiğinden ya da gerçekten var olup olmadığından emin değilim. Yani, hayal gücümün bir ürünü olabilir. Doğru kadınla tanışmamış olması onun illa ki hasarlı olduğu anlamına gelmez.

"Hey," diyor yanımdan gelen bir ses, casusluğumu bölerek.

"Blake." Yanağımı öperken gülümsüyorum. "Merhaba."

Blake bir GQ dergisi çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyor: uzun boylu, kumral saçlı ve kilometrelerce omuzlu. Bu adamlar nasıl arkadaş olabiliyor?

"Bunlar Sienna ve Mikayla." Beni yanında duran iki güzel kadınla tanıştırıyor. Birinin uzun sarı saçları var ve straplez dar siyah bir elbise giyiyor. Kesinlikle çok güzel. Diğerrinin uzun siyah saçları var ve şehvetli ve kıvrımlı. Pornhub'dan fırlamış gibi görünüyor. Siktir. . . o kadar ateşli ki neredeyse onu yapmak istiyorum.

"Merhaba." Her biri gülümseyerek elimi sıkıyor. "Merhaba," diye ciyaklıyorum.

Bu kızları yanında mı getirdi, yoksa birbirlerine mi rastladılar? Chloe için tüm bilgilere ihtiyacım var.

Tanıdık bir ses duyuldu. "Merhaba, Juliet." Antony'yi görmek için başımı çeviriyorum.

"Merhaba."

Gülümser ve yerinde durur. Antony diğer çocuklardan daha çekingen. Koyu renk saçları, yakışıklı Avrupalı yüz hatları ve çok güzel bir gülümsemesi var.

"Bu Rena." Beni koyu kıvrırcık saçlı güzel bir kızla tanıştırdı.

"Merhaba."

Gülümsüyorum

. "Merhaba."

"Bir içki ister misin?" diye soruyor elini arkasına koyarken.

Tamam, kesinlikle birlikteler.

Ona duyamadığım bir şeyler söylüyor ve sonra bara gitmeden önce onu çabucak öpüyor. Onu izliyorum.

bara doğru kaybolur. Henley onu görür ve bir şeyler söylerken güler.

Mason yanımdan, "Burası pompalanıyor," diyor.

Lütfen, git buradan. Bu gece oyun oynayacak kadar zihinsel enerjim yok. "Öyle." Gülümsüyorum. Blake'in esmer kızın elini tutarken sarışın kızı öptüğünü görmek için ona bakıyorum; sonra dönüp onu öpüyor.

Ne oluyor lan?

Onu paylaşıyorlar.

Oh kahretsin, şimdi hepsini gördüm.

Blake de bara gidiyor ve onu Henley ve Antony ile sohbet ederken izliyorum. Bir şey söylüyor ve hepsi birden kahkahayı basıyor. Ne sikimden bahsediyorlar bunlar?

Vajina kombinasyonundan oluşan bir menü seçeneğine sahip olmak ne kadar harika?

Blake'i o iki kızla görmek kanımı kaynatıyor. Lanet olası erkeklerin hepsi sik kafalı.

"Kesinlikle dans etmeliyiz." Mason seksi bir şekilde gülümser.

"Ya da değil," diye yanıtlıyorum telefonumu çıkarırken. Chloe'yi aramam gerekiyor. "Buna bakmam gerek." Konuşmak için daha sessiz bir yer bulmak üzere kapıya doğru yürürken parmağımı Mason'a doğru kaldırıyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor Chloe mutlulukla.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum telaşla. "Blake Grayson burada iki kadınla birlikte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birini öperken diğerinin elini tutuyordu ve sonra onu da öpmeye başladı."

"Ne oluyor lan? O bir çete üyesi mi?"

"Öyle görünüyor."

"Ne var oluyor?" I duymak biri söyle
içinde Chloe'nin telefonunun arka

planında.

"Blake bu gece iki kadınla takım olacak ve ben resmen tüm erkeklerden nefret ediyorum."

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Rebecca ile birlikteyim. McDonald's'ın arabaya servis bölümündeyiz."

"John nerede?"

"Bir tahmin," diye mırıldandı Chloe kuru bir sesle. "Geç saatlere kadar çalışıyorum."

"Ondan çok uzağım." Gözlerimi deviriyorum. Bu hafta sonu tüm erkekler meşru birer pislik. "Henley de hıyarlık yapıyor ve Mason sürekli benimle konuşmaya çalışıyor çünkü randevuda olduğumuzu sanıyor. Bu büyük bir felaket."

"Taryn ne yapıyor?"

"Çok seksi görünüyorsun," diye çıkıştım.

"Taryn çok seksi görünüyor," diyor Chloe Rebecca'ya. Rebecca, "Tabii ki öyle," diye yanıtlar.

"Ah, gitmem gerek."

"Blake'in ikisiyle birlikte olduğundan emin misin? Belki biri sadece kız arkadaşının arkadaşı ya da onun gibi bir şeydir."

Gruba dönüp baktığımda Blake'in sarışına bir öpücükle içkisini uzattığını ve ardından esmere de bir öpücükle içkisini verdiğini görüyorum. Blake esmeri öperken eli sarışının bacağından yukarı kayıyor ve taburede oturan sarışının kısa elbisesinin altına giriyor.

"Hayır, kesinlikle ikisini de beceriyor." Yanaklarıma hava üflüyorum. "Ve çok ateşliler. Ne düşünüyorlar ki? İnanılır gibi değil."

"Kahretsin," diye tersliyor Chloe. "İki kadına yetecek kadar siki olmasından nefret ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

"Beni ara. Güncellemelere ihtiyacım var."

"Tamam." Telefonu kapatıp tuvalete gidiyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, sonra da grubun yanına dönüyorum. Henley göz teması kurmadan bana bir içki uzatıyor ve Antony ile konuşmaya devam ediyor. "Teşekkürler." Başının arkasına doğru sahte bir gülümseme gönderiyorum.

Sik kafalı.

Kahretsin, Blake Grayson ve onun sürtük haremı beni sarstı. Birden kendimi çok saf ve deneyimsiz hissettim. Onun iyi, saygın, nazik bir doktor olduğunu sanıyordum.

GörünüŖe göre deęilmiŖ.

Çift vuruŖlu siki olan bir porno yıldızı.

Kes şunu.

Bu gecenin farklı olması Henley ve benim aramda sorunlar olduğu anlamına gelmiyor.

Biz iyiyiz.

O farklı, diye fısıldıyor bilinçaltımdan gelen sinir bozucu küçük bir ses.

Bugün farklı. Bunu inkar edemem, ama ... belki de aramızdaki her şey çok iyi gittiği içindir. Bunu fazla düşünmemeye çalış.

Daha önceki sözleri aklıma geldi. Ben mi garip davranıyorum yoksa sen mi yapışkan davranıyorsun?

Belki de çok yapışkan davranıyorum. Bugün kendimi çok dengesiz hissediyorum ve hormonal bir durumdayım.

Sorun yok. Her şey yolunda.

Blake kimi isterse sikebilir ve eğer pis aletini paylaşmak isterlerse, daha da aptallaşırlar.

Beni etkilemesine izin veremem.

Sonraki bir saat boyunca seyirci olarak geride durdum ve gecenin akışına bıraktım.

Henley benim dışımda herkese karşı şen şakrak davranıyor. Aslında, bana doğru bakmadı bile.

Hayal görmüyorum. Bir şeyler oluyor.

Müziğin sesi çok yüksek. Sesi zor duyuluyor. "Dans et benimle," diyor Mason kolunu bana doladığında. Tutuşundan kurtuluyorum.

"Bu gece havamda değilim," diyorum. Yalan bile söylemiyorum. Dans edecek havada değilim. Aslında, sanırım eve gideceğim. Yatağымda yalnız olmak burada yalnız olmaktan çok daha iyi.

Mason Henley'e bakar. "Benimle dans etmiyor." "Onunla dans et, Taryn," diye sesleniyor Henley yüksek sesle Müzik.

Sarhoşlar Şehri'ne doğru yol alan Taryn ellerini havaya kaldırıp salınıyor. "Hadi gidelim, bebeğim."

İçkimi yudumluyorum ve dans pistine bakıyorum.

"Gidip onunla dans etmelisin," diyor Henley yanıma gelirken.

"Onunla dans etmek istemiyorum Henley," diye mırıldanıyorum içkime doğru. "Bunu biliyorsun."

"Neden olmasın?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sanırım nedenini biliyorsun." "Anlaşmamız yüzünden mi?"

İçkimi yudumluyorum.

"Ben de bunu düşünüyordum."

Tenim kıllanıyor.

"Ve?"

"Taryn ile bu şeyi keşfetmek istiyorum."

"Ne?"

Doğru mu duydum?

"Taryn'den hoşlanıyorum," diye sesleniyor müziğin içinden. "Bu gece onu eve götürmek istiyorum."

Şok olmuş bir şekilde ondan uzaklaştım.

Bunu doğru duymuş olamam.

"Bu gece Taryn'i eve götürmek ister misin?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için sordum.

"Mason'ı eve götürmelisin." Sanki bardaki bir içkiden bahsediyormuşuz gibi rahatça omuz silkiyor. "İyi bir sevişme olacağını tahmin ediyorum."

Bum, bum, bum diye kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor. Aptal gözlerim yaşlarla doluyor ve bir cümle bile kuramadan dönüp kapılara doğru yürüyorum.

Onu istiyor.

Kalabalığın arasına daldım, daha önce hiç olmadığı kadar incindim. Ne diyor lan bu?

Bir şey bulduğumuzu sanmıştım.

Aptal gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum. "Affedersiniz," diye bağıriyorum. "Affedersiniz."

Ön kapıdan dışarı fırladım ve sokağa çıktım. Yaya kaldırımında bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Yağmur çiseliyor ve ben yolda yürümeye başlıyorum.

Hayatımda hiç kimse tarafından bu kadar çok edilmemiştim. Buradan siktir olup gitmeliyim.

"Juliet," diye sesleniyor Henley arkamdan.

Yürümeye devam ediyorum.

"Duracak mısın?"

Yürümeye devam ediyorum. Sıcak tuzlu gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Ağlamayı kes.

"Juliet," diye bağılıyor. "Dur."

Olduğum yerde duruyorum, yüzüm gözyaşlarıyla doluyor. Ağlamaktan nefret ediyorum.

"Arkanı dön," diyor.

Dönüyorum ve gözyaşlarımı görünce yüzü düşüyor. "Özür dilerim."

Perili gözlerim onunkileri tutuyor. "En iyisi bu."

"Neden?" Fısıldıyorum, kalbim eriyerek elbisemin altından bir su birikintisine dönüşüyor.

Nasıl bu kadar soğuk olabilir?

"Bunu istemiyorum," diye tersliyor. "Kafanda kurduğun bu fantezi ... değil." Sesi kesiliyor.

"Anlamıyorum."

Ellerini iki yana açıyor. "Seni sevmiyorum, tamam mı?"

Toprak altımda hareket ediyor. "Seni asla sevmeyeceğim." Acı kalbimi delip geçiyor. "Sadece sevişiyorduk."

"Beni sevmiyor musun?"

Fısıldıyorum. Başını sallıyor.

Adrenalin içimde dalgalanıyor. "Eğer beni sevmiyorsan... o zaman bu çok üzücü." Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. Keşke daha iyi kelimelerle ifade edebilseydim, ne yaptığını anlamasını sağlayacak bir şeyler.

Bu bir trajedi. Biz zaten aşığız.

"Bu üzücü değil Juliet, bu hayat," diye tükürüyor. "Sevişiyorduk. Tıpkı konuştuğumuz gibi, ne eksik ne fazla."

"Aradaki her şeydi," diye hıçkırıyorum kalbim parçalanırken.

"Özür dilerim. Keşke daha derin bir şey söyleyebilseydim, ama"- geri adım attı-"benim için hiçbir anlamı yoktu."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"İçeri gir ve Mason'ı becer. Bu seni daha iyi hissettirecektir."

Oh . . .

Yüksek sesle hıçkırıyorum ve başımı öne eğiyorum.
Nasıl bu kadar soğuk olabilir?

Sonunda başımı kaldırıp baktığımda, onun hiç umursamadan kulübe geri döndüğünü görüyorum.

Gitmiş.

Bölüm 19

Başımı ellerimin arasına almış sıcak suyun altında duruyorum. Çok ağlıyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor.

Bu gerçekten oldu mu?

Chloe'yi arayıp bu konuda konuşmaya bile cesaret edemiyorum çünkü bunu yüksek sesle söylersem doğru olmak zorunda.

Sözleri aklıma geldi. İçeri gir ve Mason'ı becer. Seni daha iyi hissettirecek.

Ellerimi ağzıma götürdüm, midem bulandı.

Benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Bizi böyle mi görüyor? Yüksek sesle hıçkırıyorum, göğsümdeki ağrı çok acıyor.

Bunca zaman aşık olduğumuzu sanıyordum, o sadece bedenimle seks yapıyormuş.

Kendini tatmin etmek için beni kullanıyor.

Beni sevdiğini sanıyordum.

O yapmaz.

Onunla delicesine aşık olduğumuz, evimi onardığımız ve mükemmel küçük sokağımızda sonsuza dek mutlu yaşadığımız küçük bir fantezi kurdum kafamda.

Hepsi kafamın içindeydi.

İçeri gir ve Mason'ı becer. Bu seni daha iyi hissettirecektir.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum ve fayanslardan aşağı kayarak duşumun dibinde, sıcak suyun altında, yalnız ve kalbim kırık bir şekilde oturuyorum.

Ağlamama izin verdim.

Henley

Pazar öğleden sonra

Arka verandamda oturup yağan yağmuru izliyorum. Uzaklarda gök gürliyor ve bir fırtına yaklaşıyor.

Gün kasvetli ve karanlık, tıpkı benim ruh halim gibi. Dün geceyi ve yaşananları düşünüp duruyorum. Onun gözyaşları... bana hissettirdikleri.

Artık normalin ne olduğunu bile anlayamıyorum. Birkaç hafta boyunca her şeyin yolunda gittiğine, her şeyin yoluna girdiğine kendimi inandırmıştım. Sonunda tıkladı ve karanlık sona erdi.

Ama gerçekler ortaya çıktı; asla bitmeyecek. Benim için buraya kadar.

Ben son ürünüm - buradan sonra yeniden şekillendirme yok. Her şey taş gibi.

Bugün bu durum daha da arttı ve kendimi özellikle dengesiz hissediyorum. Hiç uyumadım. Nasıl uyuyabilirim ki?

Yağmur sertçe yağıyor ve beni o ana geri getiriyor. Gürültülü ve öfkeli. Sıçramaya başlıyor ve bacaklarımı ıslatıyor.

Yine gözyaşlarını görüyorum ve pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum. En iyisi bu zaten. Başka biriyle olması daha iyi. Onu doğru düzgün sevebilecek biriyle.

Juliet'in arabasının çalıştığını duyuyorum ve önce çitlere, sonra da saatime bakıyorum. İşe gidiyor, öğleden sonra vardiyası var.

Daha iyi bir insan olsaydım, yanına gider, özür diler, bana geri dönmesini ve aramızdakileri düzeltmesini isterdim.

İkinci, hayır, üçüncü bir şans için yalvar.

Ama ne anlamı var ki? Nasıl olsa ileride her şeyi mahvedeceğim.

Yine de bir şey yaptım; kendime bir şeyi kanıtladım.

Artık biliyorum.

Eğer mükemmel kadın beni kurtaramazsa, kimse kurtaramaz.

Perşembe, 16:00.

Kapının üzerindeki tabelaya baktım.

A A R O N S T E V E N S

P S Y C H O L O G I S T

Derin bir nefes vererek gözlerimi deviriyorum. "İşte gidiyoruz." Ağır kapıyı iterek açıyorum ve fuayeye varıyorum.

"Merhaba," diyorum resepsiyon görevlisine. "Saat dörtte bir randevum var."

Gülümsüyormuş gibi yaptı. "Oturun Bay James."

Bekleyen kanepeye bakıyorum. "Aslında . . . Fikrimi değiştirdim. Bugün bir randevuya ihtiyacım olmayacak."

Ofisin kapısı telaşla açılır. "Henley," diyor sarışın bir adam İngiliz aksanıyla. "Bu taraftan."

Sikeyim.

Yanından geçip ofisine girdim ve ne yapacağımı bilemeden durdum.

"Lütfen, oturun."

Ceketimin düğmelerini açıp oturuyorum. Bacaklarımı çapraz yapıyorum ve sonra hemen açıyorum. Arkama yaslanıyorum ve sonra öne oturuyorum.

Aaron oturuyor ve sakince gülümsüyor. "Gergin misin?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Hayır." Ayağa kalkıyorum. "Bu bir hataydı. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim. Faturayı bana gönderin."

"Otur," diyor sert bir sesle. "Burada olmanızın bir sebebi var. Sonunu görelim."

Etkilenmemiş bir şekilde dudaklarımı yuvarlıyorum ve sonunda oturmadan önce etrafa bakıyorum.

"Bana kendinden bahset Henley. Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir mühendisim."

"Biri için mi çalışıyorsun?"

"Benim kendi şirketim var." Kaçışımı planlarken pencereye doğru bakıyorum.

Başını salladı. "Anlıyorum."

"Bekar mısın, evli misin? Eşcinsel misin, heteroseksüel mi?" "Heteroseksüel ve bekâрім," diye cevap verdim.

"Tamam..." Gülümsüyor ve bir şey söylememi bekliyor.

Bilmiyorum.

"Peki kendinizi nasıl tanımlarsınız?"

Hayal kırıklığı içinde başımı kaşıyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Normal."

"Tamam, iyi." O gülümsüyor olarak o saatler beni dikkatle dinledi.

"Peki seni bugün buraya getiren nedir?"

"Arkadaşım." Omuz silktim, utandım. "Benim için randevu aldı."

"Peki adı ne?" "Blake."

"Blake kim?"

"Blake Grayson."

"Evet, Dr. Grayson'ı tanıyorum. Acil bir durum olduğu için sizi araya sıkıştırmamı istedi."

"Oldukça dramatik biri."

"Bunun için bir sebebi var mı?"

"Hayır." Odanın etrafına bakıyorum, onun dışında her yere.

"Yani senin hakkında endişelenmesine neden olan bir şey mi oldu?"

"Zihninde."

"Peki neydi o?"

Omuz silkiyorum. "Biriyle görüşmeyi bıraktım. Büyütülecek bir şey değil. Olayı abartıyor."

"Bu seni üzdü mü?"

Sözünü kestim. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Lütfen soruya cevap verin," diye karşılık veriyor.

"Ayrıldığınız için üzgün müsünüz? Onun adı ne?"

"Juliet."

Dudaklarımı yuvarladım, etkilenmedim.

Siktir et bu pisliği.

"Ayrılık seni üzdü mü?" "Hayal kırıklığına uğradım, evet."

"Kim kopardı?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Verdim."

Başını salladı. "Anlıyorum. Artık Juliet'e karşı bir şey hissetmiyor musun?" Omuz silkiyor.

Hüzün ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor. "Ona tapıyorum."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirliyor. "Ve yine de ilişkinizi bitirdiniz?"

"Her şey yoluna girmişti."

"Tamam." Başını sallıyor. "Bundan önceki en son ilişkiniz ne zamandı?"

I sıkmak benim Çene. Yeterli. ile ve Lanet olası sorular.

"Acele etme."

"I yapmadım vardı a kararlı ilişki. "Cinsel ilişkilerim var" - duraklıyorum- "cinsel ilişkilerim var."

"Her zaman mı?"

"Evet."

Sandalyesine geri oturur. "Kaç yaşından beri?"

"On beş."

"Kaç yaşında cinsel olarak aktif oldunuz?" "Aynı yaşta."

"O dönemde meydana gelen önemli bir olay var mıydı?"

Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz.

"Alakası yok." "Ama bir olay oldu?"

**"Annem öldü." "Çok
üzüldüm."**

"Ben de."

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an duraksıyor.

"Hiç kardeşin var mı, Henley?" "Hayır."

Başını sallıyor. "Biyolojik baban hayatta mı?"

"Evet."

"Onunla temas halinde misin?"

**Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin
olamadığım için duraksıyorum. "Evet ve hayır."**

Juliet

Oturma odamda yere oturuyorum ve kanallar arasında gezinirken kumandayı televizyona doğru tutuyorum.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Derin bir iç geçirdim. "Neden artık televizyonda izlemeye değer hiçbir şey yok?" Kumandayı kanepeye fırlatıyorum ve arkama yaslanıp tavana bakıyorum.

Uzun bir hafta oldu. Hiç temas yok. Çok yakın ama çok uzak.

Gökyüzü çöktü. Dünya gri.

Ve Henley James beni sevmiyor. Ona sorun, size söyleyecektir.

Bu kadar yıkılmamalıydım. Sadece iki hafta oldu. Şimdiye kadar atlatmış, kötü bir tecrübeye bağlamış olmalıydım.

Ama mesele de bu: Hayatınız boyunca hissetmeyi beklediğiniz bir duyguyu nasıl olur da gelişigüzel bir şekilde yok sayarsınız?

Onun için gerçek değildi ama benim için çok gerçekti.
Muhteşem Technicolor'da aşk, güzel ve iğ. Ama
Öyle değildi.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve aptal gözlerim
yaşlarla doluyor. Beni incitmesinden nefret ediyorum ve
bundan da öte, ona izin verdiğim için nefret ediyorum. Neyin
içine girdiğimi çok iyi biliyordum ama yine de her şeyi göze
aldım.

Bu benim suçum. Benim hatam.

Beynimin mantıklı kısmı kızgın, mükemmel bir suçtan
paçayı kurtardığı için fkeli. Gldğmz, çarşafların içinde
yuvarlandığımızı, gece yarısı mutfakta çıplak dans ettiğimizi
hatırlıyorum.

Beni iyi kandırdı. Yemi yuttum.

Zavallı acınası kalbim bana sürekli onun yükünü
hatırlatıyor ve kaçtığı için onu affetmem için yalvarıyor.

içeri gir ve Mason'ı becer. Bu seni daha iyi hissettirecektir.

İncitici sözlerini hatırlayınca gözlerimi kapatıyorum.
Bunu nasıl söyleyebildi? Belli ki bana saygı duymuyor.

Hiç yapmadı.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama tek
dşnebildiğiniz şey olacak kadar ruhunuza işlemiş birini
nasıl unutursunuz?

Yere uzanıp boşluğa bakıyorum. Birkaç gün daha
kendime acımama izin vereceğim ve sonra kendimi
toparlayıp tozumu alacağım. Eskilerin dediği gibi, bu da
geçecek.

Onsuz beş gün geçti. Yakında daha iyi olacak. . .

Olmak zorunda.

Cumartesi ğleden sonra, hastanedeki gündüz
vardiyasından eve dönüyordum. Telaşlı ve gülünç derecede
yoğundu. Bugün ters gidebilecek her şey ters gitti.
Sokağımın köşesini döndüm ve çıkmaz sokağın ortasında
Çocukları gördüm.

golf topu atıyorlar. Bira içiyorlar, gülüyorlar ve şakalaşıyorlar.

Bu aptal oyundan ve aptal sokak ortasında birlikte takılmaktan hiç sıkılmadılar mı?

Sahte bir gülümseme ve el sallayarak yanlarından geçiyorum. Henley orada değil.

Nerede o? . . O iyi mi?

Şu anda çoklu kişilik bozukluğundan muzdaribim. Onun için öfke ve endişe arasında gidip geliyorum. Bir an öfkeleniyorum, bir an ağlıyorum.

Beni incittiği için kızgınım ama endişeliyim çünkü onun öyle biri olmadığını biliyorum.

Belki de bir oyuncunun oyununa gelen saf bir aptalım.

Evimin önüne geldiğimde çimlerin biçilmiş olduğunu gördüm. Ne? Arabayı garaj yoluna çektim ve arka bahçemdeki çim biçme makinesinin sesini duymak için dışarı çıktım.

Çimlerimi kim biçti?

Tekrar ortadaki çocuklara bakıyorum ve Blake başını eğip el sallıyor. "Merhaba, Juliet."

"Merhaba."

İyi davranmayı bırak, seni çete üyesi. Chloe senin için fazla iyi.

Yan kapımdan içeri girdiğimde Henley'nin çim biçme makinesini çimlerin üzerinde iki kat hızla ittiğini görüyorum. O kadar hızlı yürüyor ki bir bahçe yatağının üzerine doğru itiyor ve bitkileri parçalıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağlıyorum.

Başı eğik, teni terden parlayarak iki kat hızla biçmeye devam ediyor.

"Henley," diye sesleniyorum.

Kafasını kaldırıp bakmıyor ve başka bir bitkiyi biçiyor.

Bu kadar.

Ona doğru fırladım. "Dur!" diye bağıriyorum. Kafasını kaldırdı ve adımları duraksadı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bağıriyorum.

"Çimlerinizi biçiyorum. Neye benziyor lan bu? Bu bir rezalet," diye homurdanıyor.

Ellerimi kalçalarımaya koydum, çileden çıkmıştım.

"Bitkilerimi ezip geçiyorsun."

"Yabani otlar," diye çim biçme makinesinin üzerinden bağılıyor. "Evine git," diye bağııyorum.

"Ne?" Beni duymamış gibi davranıyor.

Anlamsız bir öfkeyle bahçemdeki katliama ve parçalara ayırdığı üç bitkiye bakıyorum.

"Evine git!" Evini işaret ediyorum. "Bir daha benim lanet çimlerimi biçme."

Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir insanla tanışmamıştım. Şu anda suratına yumruk atmaya o kadar yakınım ki komik bile değil.

Onu çim biçme makinesinden uzaklaştırdım, tökezleyerek geri döndü ve ben de makineyi kapattım.

"Evine git," diye bağııyorum.

"Ne yapmamı bekliyorsunuz? Çimlerin tüm sokak manzarasını mahvediyor. Hepimiz bundan bıktık," diyerek dişlerini sıktı.

Beynimin içinde bir şeyler kopuyor ve ona saldırıp canını yakmak istiyorum. "Sen lanet olası bir kontrol manyağısın ve buna katlanmayacağım."

Gözleri yuvalarından fırlıyor. "Ne dedin sen?" diye alay ediyor.

"Beni duydun. Siktir git evine." Dönüp evime doğru yürüyorum ve arka kapımın kilitli olduğunu fark ediyorum. Kahretsin, anahtarlarım hâlâ ön taraftaki arabamda.

Ugh!

O peşimdeyken ön tarafa doğru fırladım. "Bunu bana söylemedin," diye bağılıyor. "Ben temizlik manyağı değilim."

"Evet, yaptım ve evet, öylesin." Arabamı açtım ve anahtarlarımı aldım. "Git buradan Henley. Sen lanet olası bir kabussun." Arabanın kapısını çarparak kapattım ve ön kapiya doğru yürüdüm.

"Sakın bana isim takmaya cüret etme." Beni içeri kadar takip etti.

"Sana ne istersem onu derim."

Kapıyı arkasından çarparak kapatır. "Beni dinle. Ya lanet imlerinizi düzene sokarsınız ya da siktir olup gidersiniz," diye öfkelendi. "Metruk bir evin yanında yaşamayacağım."

"Ne?" Patladım. "imenlerim uzun bile değildi."

"Evet, yleydi." Gözleri şişiyor ve alnındaki damarlar dışarı fırlıyor. "Bana bir teşekkür borçlusun."

"Ne için?" Patladım. "Lanet bitkilerimi doğradığın için mi?"

"Onlar yabani ottu."

"Sen lanet bir otsun. Evine git!"

"Bana uyar." Kapıya doğru döner. "Sen nankör bir fahişesin."

"Henley," diye sesleniyorum.

Yüzünü bana döndü. "Sen bencil bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Gözlerini kısıyor ve bana doğru adım atıyor. "Hayali küçük aşk ilişkiniz için beni suçlamayın."

"Bu da ne demek oluyor?" Patladım. Adrenalin vücuduma yayılıyor. Kalbim göğsümde gm güm atıyor.

Yüzünü buruşturuyor ve mızımız küçük kız sesiyle "Seni seviyorum Henley" diyor. Bana ters ters bakıyor, her gözeneğinden aşağılama damlıyor. "Gidip her şeyi mahvetmek zorundaydın, değil mi?"

şok olmuş bir halde
ona bakıyorum. "Vay
be..."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve çenesini meydan okurcasına gökyüzüne kaldırıyor, sanki beni bir kavgaya kışkırtıyormuş gibi.

Aptal gözyaşları yine gözlerime doldu. Kes şunu.

"En azından birimiz seni seviyor," diye fısıldıyorum.

"nk sen kesinlikle sevmiyorsun."

Çenesi sıkıştı.

"Bu mu ..." Sözlerimi ifade etmeye çalışıyorum. "Seni önemseyen insanlara böyle mi davranıyorsun Henley?"

Bana ters ters bakıyor.

"Evet." I tutun benim eller yukarı içinde
Teslim ol. "I kendim olduğum için özür
dilemeyeceğim."

"Yapma."

"Ne yapmayayım? İnsan olmamak mı? Benim için bir anlam ifade eden birine değer vermemek mi?"

Dudaklarını öfkeyle büküyor.

"Hayatından sonsuza dek çıkmama iki dakika kaldı. Bu konuda ne söyleyeceksin?" Tersledim.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Soğuk ve sert. "Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Oh . . .

Dönüyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor.
Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. Kalbim kontrolden çıkıyor.

Sikeyim.

Salı gecesi

Banyo aynasında yüzüme bakıyorum. Yeşil çamur maskesinin bu gece mucizeler yaratması gerekiyor.

Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Barry kalp ağrımı hissedebiliyor ve yanımdan ayrılmıyor.
O gelmiş geçmiş en iyi küçük arkadaş.

Erkeklerle resmen tövbe ettim. Hepsinden nefret ediyorum. Alt kattan tak, tak, tak sesleri geliyor. Kapı mıydı o?

Tak, tak, tak sesleri yine. Ne oldu?

Kim o? Merdivenlerden parmak ucunda iniyorum ve Rebecca'yı ön kapıda görüyorum.

Bu da ne böyle? Aceleyle kapıyı açtım. "Merhaba. Sorun nedir?"

"Gidelim," diye tersliyor.

"Ne?"

"Vakit geldi. Arabasına AirTag yerleştirdim ama hâlâ işten eve dönmedi. Güney yakasında bir restoranda. Harekete geçme zamanı. Hadi gidelim."

Gözlerim açıldı. "Oh kahretsin." Tamam. "Yüz maskemi yıkamam lazım. Bana bir dakika ver."

"Ben arabayı getireyim," diye tersledi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Hay aksi. Bu kötü olabilir. Lütfen yanlış bir şey yapma. "Kahretsin, erkeklerden nefret ediyorum." Yüz maskemi rekor bir hızla yıkiyorum ve flanel pijamalarımın üzerine bir kazak geçiriyorum. Spor ayakkabılarımı giyiyorum. "Yakında döneceğim, Barry." Rebecca'nın arabasında beklediğİ ön kapıdan koşarak çıktım.

Arabaya atlıyorum ve ben daha arabanın kapısını kapatmadan o kaçıyor. "Ne oldu?" Onunla hızla ilerleyen yol arasına bakarken fısıldıyorum.

"Hile yapıyor, biliyorum." Köşeyi dönüyor ve neredeyse iki teker üzerinde yükseliyoruz.

Arabayı manyak gibi sürerken can havliyle dayanıyorum. "Planın ne?" Gözlerim bir kez daha onunla yol arasında gidip geliyor. "Bir planımız var mı?"

Lütfen bu gece hapse girmemize izin verme.

"Sadece beklemek ve onu iş üstünde yakalamak istiyorum. Eğer kendi gözlerimle görmezsem, bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum."

"Tamam." Emniyet kemerime tutunurken başımı sallıyorum. "Yine de yavaşlasan iyi olur bebeğim." Bir virajı daha alıyoruz ve lastikler gıcırđıyor. Korkuyla gözlerimi kapatıyorum.

Lanet olsun, öleceğiz.

Yirmi dehşet verici dakika sonra, restoranın karşısındaki yola park ederek durduk.

Arabayı kapatıyor ve karanlıkta oturuyoruz. "şuradaki onun arabası."

Arabası ön tarafa park etmiş.

"Gidip içeride olup olmadığına bakmamı ister misin?" diye sordum. "Hayır, hiçbir şeyden şüphelenmesini istemiyorum. Görebilir

sen."

"Tamam."

"Bana bir iyilik yap," diyor. "Ne olursa."

"Eğer dışarı çıktığında yanında bir kadın varsa, bunu benim için telefonuna kaydet."

"Ne?"

"Bunu gerçekten yaptığına dair elimde fotoğraflı bir kanıt olmalı ki geriye dönüp baktığımda güçlü kalabileyim."

Başımı salladım. "Tamam."

Kalbim çok hızlı atıyor. Hay sikeyim.

Birdenbire yeni bir bakış açısı kazandım. Sanırım sorunlarım var? Fuckface Henley ile sadece iki hafta birlikte oldum ve kalbim kırıldı. Bu Rebecca'nın 12 yılını birlikte geçirdiği kocası. Onu sonsuza dek sevmesi ve koruması gereken adam. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

"Restoran ne zaman kapanıyor?" diye soruyor.

Hemen Google'da arattım. "On bir diyor."

Saate bir göz atıyor. "On dakika."

Kahretsin.

Karanlıkta oturuyoruz, konuşmuyoruz. Yani, söyleyecek ne var ki?

Kapı açılıyor ve nefesimizi tutuyoruz. İki adam yürüyor Dışarı.

İkimiz de rahat bir nefes aldık.

Umarım bu masumdur. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Kapı açılır ve bir adamla bir kadın dışarı çıkar. "Is onlar mı?" Kaşlarımı

çattım. "Hayır."

İkimiz de arkamıza yaslanıyoruz.

Kapı tekrar açılır ve bu sefer John görünür. Bir kadının elini tutmaktadır. Kırmızı bir elbise giymiştir ve uzun sarı saçları vardır. Genç ve güzeldir.

"Siktir," diye fısıldadım.

Rebecca izliyor, ben de onun elini tutuyorum.

Arabasına doğru yürüyorlar. Ona yolcu kapısını açıyor. Onu kapıya doğru iter ve derinden öper. Adam bir şey söyler ve kadın kahkahalarla güler.

"Onu tanıyorum," diye fısıldıyor Rebecca gözyaşlarının arasından. Gözlerim ona kayıyor.

"Kim o?"

"Adı Mia."

Kalbim sıkışıyor. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Onun sekreteri."

Arabayla uzaklaşmalarını izliyoruz ve ikimiz de çok içinde sessizce oturuyoruz.

"Çok üzgünüm Bec," diye fısıldıyorum.

Arabayı çalıştırır. "Onun üzüleceği kadar değil." Trafiğe çıkıyoruz ve sessizce eve gidiyoruz. Elini kucağında tutuyorum.

"Ne yapacaksın?" Fısıldıyorum.

Omuz silkiyor ve direksiyonu parmak boğumlarına kadar sıkıca kavriyor.

"Bu gece benim evimde kal, tamam mı?" Elini sıkıyorum.

"Hayır." Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Bu gece bununla uğraşacağım."

"Sadece

bekle." "Ne

için?"

"Eve dönmesi için."

Lanet olsun.

Bizim sokağa girdik ve onun garaj yoluna yanaştık. Uzaktan kumandaya basıyor, garaj kapısı açılıyor ve içeri giriyoruz.

"Eve gidebilirsin," diyor sakince. "Benimle geldiğin için teşekkürler."

Buna tanık olmamam gerektiğini, bunun özel bir mesele olduğunu hissediyorum, ama sonra onu o pislikle yalnız bırakmıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona. "Seninle bekliyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve arabadan inip içeri giriyor.

İki saat sonra

Ben kanepesine otururken Rebecca adım atıyor. Ev sessiz ve hüzünlü, sadece lambayla aydınlanıyor.

Geldiğinde hâlâ uyanık olduğunu bilmesini istemiyor.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz. İkimiz de bunun evliliğinin sonu olduğunu biliyoruz ve bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirsiniz?

Rebecca boşluğa bakıyor. "Şu anda onunla seks yapıyor," diye fısıldıyor.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Aklından bile geçirme." "Acaba ona anal yapıyor mu?"

Gözlerim yaşla doldu.

"On sekiz aydır devam ediyor," diyor boş boş.

Bu konuda içimde kötü bir his var.

"Neden evime dönüp, yarın dinlendiğimizde bu işi halletmiyoruz? Ben birkaç gün izin alacağım. Belki kafanı dağıtmak için kız kıza bir geziye çıkarız," diyorum umutla.

"Hayır." Ofise giriyor ve bir beyzbol sopasıyla geri dönüyor.

Gözlerim açılıyor. Lanet olsun.

"Ne... ne... onunla ne yapıyorsun?" Onu öldürecek mi?

Sanırım destek için Chloe'yi aramalıyım. Burada ne yapacağımı bilmiyorum.

"Rebecca, sopayı bana ver."

Araba garaj yoluna giriyor ve ben daha pencereden dışarı bakamadan Rebecca ön kapıdan ona doğru koşmaya başlıyor. "Seni lanet olası pislik," diye bağırıyor. Bir hamle yapıp sopayı adamın ön camına vuruyor ve camı milyonlarca parçaya ayırıyor.

"Siktir." Peşinden koştum. "Rebecca, dur."

Evlerin ışıkları yanıyor.

"Nasıl yaparsın?" diye deli gibi bağıır. Çığlıkları kilometrelerce yankılanıyor ve sopayı tekrar kaldırıp adamın arabasını bir kez daha parçalıyor.

"Ne yapıyorsun?" John ağlıyor.

"Mia nasıl?"

Gözleri açılıyor.

"Bec, yapma. Lütfen," diye yalvarıyorum. "O buna değmez."

Arabayı tekrar parçaladı. "Tüm ailemi ve arkadaşlarımı terk ettim, senin için ülkenin öbür ucuna taşındım ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Neler oluyor?" Blake evinden bize doğru koşarken sesleniyor. Üzerinde boxer şort var ve üstü başı dağınık. "Rebecca," diye bağııyor. "Ne yapıyorsun? Dur."

"Nasıl yaparsın?" diye ağlıyor.

"Rebecca." Blake sopayı elinden almak için onunla mücadele ederken Rebecca da onunla dövüşür.

"Sekreteriyle yatıyor." Kadın histerik bir şekilde ağlıyor ve sonunda Blake sopayı onun elinden alıyor.

John arabadan iner. "Arabama ne yaptınız?" diye bağıır.

Blake'in ölümcül gözleri John'a dikilir. "Git buradan."

"Burası benim evim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Blake Rebecca'yı kenara iter. "Sana git dedim. Şimdi."

Olamaz. İkisinin arasına bakıyorum. Eğer Rebecca onu öldürmezse, Blake gerçekten öldürecek.

"Neler oluyor?" Carol yolun karşısına koşarken ağlıyor. "İyi misin Rebecca?"

Rebecca kollarımda hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ve başımı kaldırdığımda Henley'nin kargaşaya katıldığını görüyorum. Onun da üzerinde boxer şortu vardı.

"Düşündüğün gibi değil," diye bağıır John. "Rebecca . . . Seni seviyorum."

"Tam da düşündüğüm gibi," diye bağııyor. Tüm kontrolünü kaybetmiştir. Gözyaşları ve sümüşü yüzüne bulaşmış.

"İçeri girelim ve bunu özel olarak konuşalım."

"Hayır," diye bağıır Rebecca. "Fahişene geri dön. O beni tanıyor. Her lanet gün benimle konuşuyor. Maaşını ben ödüyorum. Bunu nasıl yaparsın?"

"Onun hiçbir anlamı yok. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum."

Blake onu göğsünden iter ve adam sendeleyerek geri çekilir. "Lanet kışını tekmelemeden önce lanet arabana bin ve ortadan kaybol." Onu tekrar iter ve adam sırt üstü yere düşer.

Blake şimdi onu gerçekten öldürecek. Bu iş kontrolden çıkıyor.

"Henley," diye bağııyorum. "Bir şeyler yap."

Henley araya girer ve Blake'i John'dan uzaklaştırır. "Bu kadar yeter. Git, John."

"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdanıyor John. "Polisi aramadan önce git buradan," diye bağııyorum.

"Sen benim karımsın Rebecca," diye sesleniyor John. "Onun hiçbir anlamı yok."

Rebecca histeriktir ve Blake onu John'dan korumak için kollarına alır.

Tüm sokağın kendisine karşı olduğunu fark eden John, sonunda parçalanmış arabaya biner ve uzaklaşır.

Rebecca'nın kalbi kırık, Blake'in göğsünde kontrolsüzce ağlıyor. Hepimiz şaşkınlıktan ne diyeceğimizi bilemeden öylece duruyoruz. Rebecca'nın çığlıkları uykulu küçük sokağımızda yankılanıyor.

"Bir insan nasıl olur da evlenmek ister?" Henley nefesinin altında mırıldanır.

Ona bakıyorum, erkeklere olan inancım tamamen ve tamamen yıkılmıştı.

"Siktir. Çekil."

Bölüm 20

Henley

Hepimiz ne diyeceğimizi bilemeden izlerken Rebecca Blake'in göğsüne yaslanarak ağlıyor.

Juliet, "Hadi Bec, bu gece benim evimde kalıyorsun," diyor.

"Bu iyi bir fikir." Blake başını sallar. "Tamam mı?" diye usulca sorar.

Rebecca sonunda başını sallar. "Tamam."

Juliet'i güvenli bir şekilde kolunun altına alarak evine kadar takip ediyorlar. Ne diyeceğimi bilemeden arkalarından gidiyorum.

Ön merdivenlerden yukarı yürüdüler ve Juliet kapıyı açtı. Blake ve Rebecca içeri giriyorlar, ben de onları takip ediyorum, Juliet önüme geçip kapıyı kapatıyor.

"Hayır."

Kaşlarımı çattım.

"Çıkarken kapı bana çarptı Henley ve aklım başıma geldi."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Artık burada istenmiyorsun. Benden uzak dur."

Geri çekildim ve başımı salladım. "Tamam." Şok oldum ama şaşırmadım.

Juliet kapıyı yüzüme kapatıyor ve Rebecca'nın içeriden ağlamaya başladığını duyuyorum. Bir süre bekliyorum,

Ne yapacağından emin değil. Nereye gideceğimden emin değilim.

Artık burada istenmiyorsun.

Kendimden iğrenerek gözlerimi kapatıyorum. Ne bekliyordun ki?

Sonunda kendimi eve sürükledim ve karanlıkta ön merdivenlerime oturdum.

Ve Rebecca'nın uzaktan gelen kalp sesine bakılırsa, benimki de öyle.

"Henley." Aaron gülümsüyor. "İçeri buyurun. Lütfen oturun."

Yanından geçip oturuyorum. "Neden burada olduğumu bilmiyorum. Bu lanet olası bir zaman kaybı."

Gülümsüyor ve karşımdaki masanın arkasına oturuyor. "Nasılsın?"

"Tamam."

"Seni son gördüğümünden beri yeni bir şey oldu mu?" "Hayır." Dudaklarımı yuvarlıyorum ve etrafıma bakıyorum. Ben sadece Bu iş bitti.

"Henley." Duraksıyor. "Dr. Grayson seni boşalttığı için burada olduğunu biliyorum."

"Size daha önce de söyledim, her şeyi dramatize etti. Ben iyiyim. Burada olmama gerek yok. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Gerçekten ihtiyacı olan birine harcayın."

"Tamam." Kayıtsızca başını sallıyor. "İyi olduğunu duyduğuma sevindim." Ben beklerken bazı notlar karalıyor.

"Kaldığımız yerden devam edelim, olur mu?" Omuz silkiyorum.

"Son konuşmamızdan bu yana Juliet hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Tek düşündüğüm şey o."

"Bu iyi." Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Onu önemsiyorsun."

**Sessiz kalmayı tercih ederek
dudaklarımı yuvarlıyorum. "Onunla iyi
anlaşıyor musunuz?" "Hayır."**

"Bir şey mi oldu?"

Artık burada istenmiyorsun.

**"Ahh . . ." Omuz silkiyorum. "Beni bir daha asla
görmek istemediğini söyledi."**

**"Bunu söylemesine ne sebep
oldu?" "I . . ."**

"Sen ne?"

**"Onu her gördüğümde" -davranışımdan utanarak
omuz silkiyorum- "ona karşı çok kötü davranıyorum.
Bir şeyler söylüyorum." Ellerimi birbirine
kenetliyorum. "Korkunç şeyler."**

**"Ona zarar vermeye mi
çalıştın?" Başımı
salladım.**

"Seni incittiği gibi mi?"

**Ellerimi yumruk yaptım. "Bunu neden yaptığımı
bilmiyorum. Kendimi durduramıyorum. Korkunç
şeyler ağızımdan çıkıveriyor."**

**"Anlıyorum." Aaron bir süre beni izliyor. "Ona
neden kızgınsın?"**

"Ben değilim."

"Başka biriyle mi yattı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır," diye çıkışıyorum.

"O öyle biri değil." "İyi bir insan değil mi?"

**"O en iyi insan," diye karşılık veriyorum
tiksimtiyle. "Sana yalan mı söyledi?"**

Başımı salladım. "Evet."

"Nasıl yani?"

**Yanaklarıma hava üflüyorum. "Bana sadece cinsel
bir ilişki istediğini söyledi."**

Dinlerken kaşlarını çatıyor.

**"Devam et." "Ve sonra ..." Sesim
kesiliyor.**

**"Seni kendisine aşık mı etti?" Gözlerim
yere düşüyor ve başımı sallıyorum.**

"Bu duygulardan rahatsız mısın?"

Sessiz kaldım, cevap veremedim.

"Sence neden böyle Henley?"

**"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum
usulca.**

**"Juliet ile sevgi dolu bir ilişki içinde olmak istiyor
musun?"**

"Hayır."

**Sessizleşiyor ve sonunda ona bakmak zorunda
kalıyorum. Bana güven verici bir gülümseme veriyor.
"Burası güvenli bir alan. Burada duygularını özgürce
ifade edebilirsin. Ama sanırım ikimiz de senin bunu
yaptığını biliyoruz."**

"Güven bana, bilmiyorum."

**"Juliet'e onun hakkında ne hissettiğini söyledin
mi?" "Hayır."**

"Neden olmasın?"

**"Çünkü tek başıma olmayı
seviyorum." "Böylesi daha mı
kolay?" diye soruyor. "Evet."**

**"Kendiniz olmadığınız mükemmel bir dünyada,
hayatınız nasıl olurdu?"**

Sorusunu düşünürken duraksadım.

**"Evli ve çocuklu olur muydunuz? Kendine ait
geniş bir aile?"**

Başımı salladım. "Sanırım."

Gülümsüyor. "Bunu bir hedef haline getirelim."

**"Kişisel hedeflerimden uzun zaman önce
vazgeçtim."**

"Annen öldüğünde mi?"

**"Onu bu işe karıştırma." Hayal kırıklığı içinde iç
çektim. "Annemin aşık olmakla hiçbir ilgisi yok."**

"Öldüğü için mi?"

**"Şunu söylemeyi kes." Onu engellemek için
gözlerimi kapatıyorum.**

**"Son ziyaretinde ne konuştuğumuzu hatırlıyor
musun Henley?"**

**Dudaklarımı yuvarlıyorum. Sadece bu lanet şeyin bitmesini
istiyorum.**

"Hafızanı tazelememe izin ver. Annenin vefat ettiği günü ve bu nedenle yaşadığın travmayı gözden geçirmiştik."

O karanlık gün geri gelirken derin ve titrek bir nefes alıyorum.

Genç çocuk annesinin cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlıyor, annesinin çoktan öldüğünden habersiz.

Anne, sorun yok. Babam geliyor, babam geliyor, bizi hastaneye götürecektir.

Uyan anne, lütfen uyan. Anne, uyanman gerek. Lütfen.

"Henley." Aaron'un sesi beni şimdiki ana geri getiriyor ve gözlerim onun bulanık silüetine dikiliyor. "Üzücü bir anı, değil mi?"

Ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Evet."

"O gün hakkında hiç kimseyle konuştun mu?"

Omuz silkiyorum.

"Umm . . ." "Acele etme."

"Benim en iyi iki arkadaşım sadece ..." Kaşlarımı çatıyorum, cümleyi nasıl devam ettireceğimi bilemiyorum. "O gece geldiler ve ..." Omuz silkiyorum. "Gençtik. Ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyorum."

"Onlarla hala görüşüyor musun?"

"Blake Grayson." Omuz silkiyorum. "Biliyorsun, o ve Antony Deluca hâlâ en iyi arkadaşlarım."

"Onları sık sık görüyor musun?"

"Her gün. Hepimiz aynı sokaktan ev aldık."

Gülümsüyor. "Birbirinize göz kulak oluyorsunuz." "Sanırım." Omuz silkiyorum.

"E t r a f ı n ı z d a iyi bir ağ var gibi görünüyor." Başımı salladım.

"Hiç ölüm hakkında düşünüyor musun Henley?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükselirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ölsem de umurumda değil."

"Peki ya diğerleri?"

Nefesim tekrar titremeye başlıyor. "Üzerinde durduğum bir şey değil."

"Peki ya bir ilişkinin içinde? Hiç aklından geçiyor mu?"

"Hayır," diye çıkıştım.

"Ama"-düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraksıyor -"Eğer başka bir kadını seversen ... ölebilir ve seni terk edebilir, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum. Sözleri midemin çukurunda bir akor oluşturuyor.

"Ve o acıyı tekrar yaşamam mümkün değil, değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum. Bu konu çok gerçek. "Kapa çeneni."

"Çünkü sevdiğin başka bir kadın senden önce bu dünyayı terk etseydi sen nerede olurdun? Düşünce süreciniz sizi bu noktaya mı getirdi?"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." I Çabuk, çileden çıktı. "Bu o yardımcı olmuyorsun. Sadece beni düzelt. Bu bokun üstünden geçmeyeceğim. Hiçbir faydası yok. Tek yaptığı beni tekrar üzme." "Senin reaksiyon için ilişkiler o tamamen anlaşılabilir," diyor sakince.

"Benim neyim var böyle?" Tükürdüm.

"Bence sizde, kıyamet gibi bir olayın yol açtığı travma sonrası stres bozukluğu var. İnsan zihninin kendine has bir zekası vardır. Sizi gelecekteki zararlardan korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim kırılacakmış gibi hissediyorum.

"Buna kendini koruma deniyor, Henley. Zihnin bilinçsizce seni zarar görmekten koruyor. Eğer birini tüm kalbinle sevmezsen, o acıyı bir daha asla hissedemezsin."

Ben ona bakarken zemin altımda hareket ediyor.

"Ama bu davranış artık sana hizmet etmiyor Henley. Artık mutluluğunu ve geleceğini sabote ediyor. Bunu bırakmak için bilinçli bir karar vermelisin."

"Bırak gitsin," diye h o m u r d a n ı y o r u m . "Sanki bu kadar kolay mı?"

Böyle olmak istediğimi mi düşünüyorsun?" "Bilinçsizce, evet."

"Siktir git."

"İyileşmenin ilk adımı bu davranışın kabul edilmesidir."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tükürdüm. "Bu saçmalığı bir dakika daha dinlemeyeceğim." Ayağa kalktım ve ofisten çıktım. Bu salaktan alabileceğim kadarını almıştım. "Geri dönmeyeceğim."

"Henley," diye sesleniyor arkamdan. "Daha işimiz bitmedi."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, ağır kapıları iterek dışarı çıkıyor ve arabama doğru koşuyorum.

Lanet olsun. . . sadece beni eve götür.

Juliet

Mutfak penceresinden Rebecca'nın Barry ile birlikte arka bahçede sabah güneşinin altında battaniyeye uzanışını izliyorum.

O güçlüdür.

Kocasını dışarıda yakaladığımız o uğursuz geceden bu yana günler geçti. Affedilmek için yalvardı ve zorla evlerine geri girmeye çalıştı.

Blake bunu duymak bile istemez, onu yolda durdurmadan ve kışını tekmelemekle tehdit etmeden sokakta araba kullanmasına bile izin vermez.

İşin şakası şu ki, John o gece dışarıda yakalandıktan sonra doğruca metresinin evine gitti. Şu anda hala orada

kalıyor ve Apple AirTag sayesinde her hareketini bildiğimizden habersiz.

Rebecca benimle kalıyor, hala yalnız kalmaya hazır değil. Dürüst olmak gerekirse, bu bana da yardımcı oluyor. O cesur davranırken, ben hala dünyam sona ermek üzereymiş gibi hissediyorum.

Henley'i özlüyorum. Paylaştığımız kahkahaları ve bana hissettirdiklerini özlüyorum.

Rebecca nihayet bu öğleden sonra John ile geleceği konuşmak üzere buluşacak. Onunla düzgün bir şekilde konuşmadan önce daha güçlü olmak istiyordu.

Umarım şimdi öyledir.

Tak, tak, kapı çalıyor.

Çay havlusunu omzuma atıp kapıyı açıyorum. "Blake." Gülümsüyorum.

"Merhaba." O da gülümsüyor. "Siz iyi misiniz? Bazı hastaları kontrol etmek için hastaneye gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız var mı diye merak ettim."

"Biz iyiyiz." Son zamanlarda Chloe'nin iyi doktorda gördüğü şeyin aynısını görüyorum. Binlerce bayılma faktörü var. "Biliyor musunuz, bir çete oyuncusuna göre şaşırtıcı derecede dikkatlisiniz Bay Grayson."

Kıkırdıyor. "Sadece ikinizi de kontrol ediyordum." Dönüp ön merdivenlerden aşağı iniyor, ben de onu takip ediyorum. "Gerçekten nasıl?" diye soruyor.

Posta kutusuna geldiğimizde omuz silkiyorum. "O iyi. Sanırım gerçek olduğu doğrulanmadan çok önce kafasını toparlamak için zamanı vardı."

Dinlerken başını sallıyor.

"Bu öğleden sonra onlarla neler olduğunu görüşmek üzere onunla buluşacak, sanırım ondan sonra daha fazla şey öğrenecek."

"Ne salak herif ama." Başını tiksintiyle sallıyor.

"Biliyorum."

Henley'nin ön kapısı açıldı ve ikimiz de yukarı baktık. Üzerinde mükemmel bir lacivert takım elbise ve bembeyaz bir gömlekle dışarı çıktı. Sırtı dimdikti. Bize bakıp başını sallıyor ama sonra arabasına doğru yürümeye devam ediyor. Benimle birlikte

Kalbim boğazımda, bir el bile sallamadan yanımdan geçip gidişini izliyorum.

Kalbim sıkışıyor. Gerçekten umurunda değil.

"Ona aldırmayın... o ..." Blake omuz silkiyor. "Şu anda bazı şeyleri sıralıyor."

İğneleyici bir şey söylememek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "O iyi bir adam, Juliet."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Öyle mi?" "Ondan vazgeçme."

"Benden vazgeçti."

"Henley" -ağır bir şekilde nefes verir- "karmaşıktır."

Birden Blake'ten alabileceğim tüm bilgileri almak istedim. "Nasıl yani?"

"Detaylandırmak bana düşmez... ama sadece"- omuz silkiyor -"Biraz zaman ver."

"Başka biri var mı?" Ben soruyorum.

"Tanrım, hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Öyle bir şey değil." Yanağımdan öpüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam, teşekkürler." Blake'in çıkmaz sokağı geçip yeni gümüş Porsche'sine binmesini izliyorum. Motoru çalıştırdığında bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor. Uzaklara doğru giderken mutlulukla el sallıyor ve benim aklım onun içgörüsünde dolaşıyor.

Ondan vazgeçme.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Saat 17:00'de bir mesaj geldi. Rebecca'dan.

Akşam yemeği ve içki için dışarı çıkabilir miyiz?
İçimi dökmem lazım.

Kahretsin. İyi gitmemiş olmalı. Cevap veriyorum.

Kulağa hoş geliyor, rezervasyon yaptırıp Chloe'yi
arayacağım.

Yedi tamam mı?

Margaritalar menüde.

Noktalarının zıplamasını izliyorum.

Kulağa hoş geliyor.

19:00'da.

Restorana girdiğimde Chloe ve Rebecca'nın ellerinde margaritalarla masaya oturmuş olduklarını görüyorum. Öğleden sonra huzurevinde birinin yerine dört saatlik bir vardiya yaptım ve geç kalıyorum. Bensiz başlamışlar.

"Selam." Otururken gülümsedim.

"İsimsiz Erkeklerden Nefret Edenler masasına hoş geldiniz." Chloe kadeh kaldırmak için margaritasını bana doğru kaldırıyor. "Bütün erkekler şerefsizdir," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum ve masada beni bekleyen margaritayı elime alıyorum. "Siz ikiniz ne zamandır buradasınız?"

"Erkeklerden nefret ettiğimizi ortaya koyacak kadar uzun," diyor Chloe fazla yüksek bir sesle.

Rebecca da bardağını kaldırıyor. "Duyduk, duyduk."

Kıkırdıyorum. "Tesadüfe bakın ki ben erkeklerden nefret edenlerin başkanım, bu yüzden iyi bir şirkette olduğum için mutluyum."

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

"Yani ..." Gözlerimi açtım. "Ne oldu?"

Rebecca dudaklarını yuvarlıyor. "Aldattı çünkü ona anal yapmadım."

"Ne?"

"Ne salak herif," diye nefesi kesildi Chloe'nin. "Ona paspas sapıyla anal seks yapacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Kekeliyorum. "Bana her şeyi açıkla. Nerede tanıştınız?"

"Tamam." Rebecca içkisini yudumluyor. "Her zaman gittiğimiz bir kafeye gittik. Bizi medeni bir konuşma yapmaya zorlayacak halka açık bir yer istedim."

"Kulağa adil geliyor." Dikkatle dinliyorum.

"Ona tam bir dürüstlüğe ihtiyacım olduğunu ve eğer bana bunu verirse, o zaman bu işi çözebileceğimizi söyledim."

"Doğru." Kaşlarımı çatıyorum. Gözlerim Chloe'ye kayıyor ve o da parmağını boğazına götürüyor. "Ne oldu?"

"Bir yılı aşkın süredir onunla yatıyor." "Siktir."

"Bunun sadece seks olduğunu ve bana tamamen aşık olduğunu ve evliliğimizi bitirmeye hiç niyeti olmadığını söylüyor."

"Ne salak herif," diye soluk soluğa kaldı Chloe. "Bu adamdan nefret ediyorum. Aletini kesip vahşi kedilere yedirebilir miyiz?"

Kıkırdıyorum ama kendimi tutmaya çalışıyorum. "Doğru." Rebecca için iyi bir dinleyici olmaya odaklanmaya çalışıyorum. "Nasıl başladı?"

"Şunu al," diye mırıldanıyor Chloe. İçkisini bana doğru tutuyor ve içki kenara dökülüyor.

Rebecca masaya doğru eğiliyor. "Her zaman anal seks istediğini söyledi."

"Doğru." Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bu doğru mu?"

"Öyle ve dürüst olmak gerekirse, ben olsam denemezdim bile." "Tamam."

"Bir gün Mia ile birlikte yemekhanede öğle yemeği yediklerini söyledi. Zaman içinde arkadaş olmuşlar ve Mia erkek arkadaşıyla cinsel sorunlar yaşadığını söylemiş."

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim abartılı bir göz devirmesi yapan Chloe'ye kayıyor. "Bana bir rahat ver," diye tükürüyor.

İçkimi yudumlarken kıkırdıyorum. "Doğru. Ne tür cinsel sorunlar? "Ben bir orospu çuvalıyım sorunları mı?"

"Aynen öyle," diye atıldı Chloe.

"Mia'nın anal seksi denemediği için erkek arkadaşına kızgın olduğunu söyledi."

"Ne?" Patladım. "Beynini sikmek istemediği sürece kim yemekhanede patronuna bunu söyler ki? Bu kadın yaşayan bir son."

"Biliyorum, utanmaz," diye fısıldıyor Rebecca öfkeyle. "Her neyse, bu cinsel fanteziler hakkında konuşmaları için sohbeti açtı ve iki ay sonra bir iş konferansında birlikte bir gece geçirmeye karar verdiler."

Gözlerim açıldı. "İlk seferleri anal mıydı?"

"Görünüşe göre."

"Siktir git," diye çıkıştım. "Kendisinin adi bir herif olduğunu haklı çıkarmak için sana karşı anal kullanıyor."

"Kesinlikle," diye tükürüyor Chloe. "Eğer sekste iyi olsaydı, ona anal yapardı, değil mi Bec?"

Rebecca margaritasını yudumlarken omuz silkiyor. "Kim bilir, ama kendini sandığı gibi bir porno yıldızı olmadığı kesin."

"Tanrım." Bardağımı boşaltıyorum ve bir tur daha içki için garsona işaret ediyorum. "Sonra ne olacak?"

"Hiçbir zaman duygusal olmadığını, seks yapmayı alışkanlık haline getirdiklerini ve onun da aşık olduğu bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Birbirlerine her seferinde bunun son kez olacağını söylemişler."

"Ne?" Nefesim kesildi. "Sik onu."

"Aynen öyle yaptı," diye tersliyor Chloe.

Şok oldum. "Buna ne diyeceksin ki?"

"Çok genç yaşta tanıştığımızı düşündüğünü ve sadece biraz cinsel keşif yapmaya ihtiyacı olduğunu söyledi ama hayatının aşkının ben olduğumu biliyor."

Rebecca'ya bakıyorum. "Bu konuda ne hissediyorsun?" "Kalbim kırıldı."

"Ne yapacaksın?"

"Onu öldürebilir miyiz?" Chloe kenardan sesleniyor.

"Onu öldürelim ve cesedini senin arka bahçene gömelim, Jules."

Kıkırdıyorum. "Cezbedici, ama Barry muhtemelen onu kazıp çıkarır."

"İyi yaşlı Bazza." Chloe gülümsüyor. "Kemiklerini falan çiğneyebiliyor."

"Bana onu işten kovduğunu söyledi," diyor Rebecca. "Bu doğru mu?"

"Bilmiyorum. Açıkçası ofisine gitmedim ama oraya gitmem durumunda istifa etmiş olacağını varsayıyorum."

"Doğru." İçkimi yudumluyorum. "Diğer sekreterler onun hakkında ne düşünüyordur?"

"Muhtemelen hepsi biliyordu. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma," diye çıkıştım. "Aptal olan o. Bunu unutma."

Rebecca üzüntüyle, "Ve sonra kalbimi gerçekten kıran bir şey yaptı," diyor.

"Ne?"

"Öğrendiğimden beri onu görmediğini ve bir daha asla görmeyeceğini söyledi. "

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Bu neden kalbini kırdı?"

"İşte buradayız, kalplerimizi masanın üzerine koyuyoruz, sadakatsizliğini en ince ayrıntısına kadar tartışıyor. Bana hayatının aşkı olduğumu söylüyor, özür diliyor ve bunun hayatının en büyük pişmanlığı olduğunu söylüyor ama yine de ... onunla görüştüğü konusunda yalan söylüyor. Onun evinde kaldığını biliyorum. Arabasıyla önünden geçtim ve arabasını orada gördüm."

Kalbim sıkışıyor.

"Sonra o konuşurken ve bağışlanmak için yalvarırken bir aydınlanma yaşadım."

"Neydi o?"

"Onu gördüğü konusunda hep yalan söyleyecek. Evliliğimizi kurtarmakla ilgili bir konuşmada bile hala yalan söylüyor. Ona bir daha asla güvenemem. Bunu kurtaramayız. Çok ileri gitti." Gözleri yaşlarla doldu. "Evliliğim resmen bitti."

"Tanrım, Bec." Elini masanın üzerinden alıp kendi elimde tutuyorum. "Özür dilerim."

"Ben de," diyor Chloe üzüntüyle.

Garson yeni içkilerimizle geldi. "Teşekkürler." Gülümsedim.

Rebecca bir tane alıyor ve kadeh kaldırmak için havaya kaldırıyor. "Bu gece kutlama yapıyoruz." Gülümsüyoruz ve içkilerimizi onunkilere doğru kaldırıyoruz. "Yeni başlangıçlara."

Çarşamba sabahı

Huzurevinin koridorunda yürüyorum. Gece vardiyasından çıkmak üzereydim.

Artık otomatik pilottayım.

Artık hiçbir şey beni şaşırtamazdı. Erkek cinsiyetine olan inancım tamamen ve geri dönülmez bir şekilde yıkıldı.

Rebecca'nın kalbi kırıldı. Benim kalbim kırıldı.

Bütün dünya kırıldı.

Bernard'ın kapısına varıyorum, pencereden bakıyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Kalbim bir kez daha kırıldı.

Henley hastane yatağında sırt üstü yatmaktadır. Babası onun yanında yatmaktadır. Bernard'ın başı Henley'nin göğsünde ve Henley'nin kolu koruyucu bir şekilde onun etrafında. Babası uyurken Henley televizyon izlemektedir.

Gözlerim yaşla doldu.

Beni sevmediğini biliyorum ama babasını sevdiği kesin. Ne kadar şanslı.

Bölüm 21

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler. Bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum.

Ama insana bir bakış açısı kazandırdığı kesin.

Henley ile son konuşmamızdan bu yana dört hafta geçti, kendimi kaptırıp anın içinde hissettiğimden bu yana üç hafta altı gün geçti.

Beş dakikadır onu düşünüyorum.

Ama umurumda değil çünkü onu tamamen ve tamamen aştım. Henley kim?

Yani, büyük bir aşk ilişkisi yaşamadık. Birkaç hafta sürdü. Ayağa kalktım, tozumu aldım ve üstesinden geldim.

Tüm zamanların en iyi büyük aşk ilişkisiydi.

Kes şunu. Odaklan!

Barry ön kapıya doğru koşuyor ve sonra hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Kapıyı açıyorum ve onu görünce şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Koyu renk saçları dağılmış, üzerinde hâlâ iş yerinden kalma takım elbisesi, tam bir sikilebilirlik timsali.

Neden hep bu kadar güzel kokuyor? "Henley."

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Nasılsın?"

"Güzel." Sokağa bakıyorum. Burada yalnız mı?

"Ben ... ahh ... Ben sadece ..." Kelimeleri birbirine karıştırıyor ve açıkça gergin.

"Evet." Cesur davranıyorum. "Ne oldu?"

"Sana yeni bir şeyler aldım-" Ön verandama dizilmiş altı saksı bitkisini işaret ediyor.

Sözünü kestim. "Otlar mı?"

"Görünüşe göre onlar bitki." Şakam karşısında rahatlamış gibi gülümsüyor. "Kim bilebilirdi ki?"

Sen yaptın.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum.

"Her neyse, evinize lakap taktığım için özür dilemek istedim."

"Özür dilemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Aslında çok fazla." Omuz silkiyor. Devam etmeye çalıştı ama sözünü kestim.

"Başka ne için özür dilemek istiyorsun?"

"Aah." Boğazındaki yumruyu yutar. "Benim ..."

Beklerken gözlerimi büyütüyorum.

"Mason'la yatmamı söylediğin gibi mi?"

Yüzünü buruşturur. "Evet ... o konuda ..."

"Evet?" Bekliyorum.

"Bu tam olarak doğru çıkmadı."

"Çıkmadı mı?"

"Hayır, sadece ..." Omuz silkiyor.

"Bu arada özür dileme konusunda çok kötüsün." "Farkındayım."

"Devam et," diye cevap veriyorum. Sert davranmak eğlenceli. "Ben sadece bir ilişki istemiyorum, hepsi bu."

"Tamam, beni kurtların önüne atmaya çalışmak yerine bunu söyleyebilirdin."

Benzetmeme sırtıyor. "Mason bir kurt sayılmaz. O daha çok bir taziye gibi."

"Kıskanıyorsun, değil mi?"

"Ondan mı?" Yüzünü buruşturuyor. "Hayır."

"Ha." Ona inanmıyormuş gibi davranıyorum. Hikâyesi inandırıcı olsa da -Mason kesinlikle bir taziye olabilir.

Hava aramızda o aptalca şeyi yaparken birbirimize biraz daha bakıyoruz ve bana delicesine aşık olmadığı için bağırıp çağırmak ve tam bir drama kraliçesi olmak istiyorum çünkü lanet olsun, aramızda bir şey var.

Ama yapmayacağım. Şu andan itibaren kartlarımı göğsüme yakın tutuyorum.

"Komşu olduğumuz için arkadaş olmamızı istediğimi bilmeni istedim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Birbirimizi görmezden gelmemiz burada garip bir durum yarattı.

"Tamam." Başımı salladım. "Katılıyorum. Bunu ben de isterim." "Güzel." Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor.

"Güzel."

"Yani ..." Tereddüt ediyor. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Oh . . . ben de."

"Tamam."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Tamam..." "Tamam."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Güle güle." Yüzü düşüyor. "Güle güle mi?"

Neden söylediğim her şeyi tekrarlıyor?

"Hoşça kalın," diyorum kesin bir dille. Ne olacağını sanıyor?

Bana beni sevmediğini ve gidip başkasıyla yatmamı söylüyor, bahçemin yarısını çim biçme makinesiyle öldürüyor ve sonra bana altı tane berbat bitki alıyor ve her şeyin affedildiğini düşünecek kadar küstah mı?

Hayır, Bay James, sanmıyorum.

"Sonra görüşürüz." Kapıyı yüzüne kapattım. Arkasına yaslanıyorum ve rahatlayarak gülümsüyorum.

Tanrıya şükür bitti.

Bir buçuk saat sonra yeni duş almış ve bornozumu giymiştim.

Tak, tak, tak. Kapıda Barry kuyruğunu sallıyordu, bu yüzden tanıdığımız biri olduğunu biliyorum. Kapıyı açtım.

"Henley," diyorum şaşkınlıkla.

Lacivert saten bir boxer şort ve beyaz bir tişört giyerek bana güzel ve geniş bir gülümseme veriyor. Sabun gibi kokuyor ve

cennetlik adam, ve bacaklarımın kulaklarımın etrafında olduğunu
görüyorum

. . . yeesh.

Elinde bir kahve fincanı tutuyor.

"Ne var ne yok?" Sıradan davranmaya çalışıyorum ve
etkilenmiyorum

Hepsi.

"Yedek sütünüz var mı acaba?" Kaşlarımı
çattım. "Ne?"

"Bir fincan kahve istiyorum ama sütüm bitmiş."

"Oh . . ." Omuz silkiyorum. Bunun için burada olduğunu
düşünmemiştim,

ama her neyse. "Tabii, içeri gel."

Buzdolabına gittim ve sütü çıkardım. Ondan kahve
fincanını almaya gittiğimde fincanı elimden çekip alıyor. "Ne
yapıyorsun?" Kaşlarını çattı.

"Sana biraz süt
getiriyorum." "İnek sütü
değil."

"Ha?"

"Anne sütü istiyorum."

Bunu öylesine söylemedi.

Şaşırmış bir şekilde kıkırdadım. "Ne istiyorsun?" "Anne
sütü. Kendim çıkardığım için mutluyum." Dişlerini
yakalıyor

alt dudağını yaramaz bir şekilde ısırdı. "Hiç
anne sütüm yok."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben emziren bir anne değilim, seni sapık."

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor.

"Karşılığında, kahven için sana biraz krema verebilirim?"

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh."

"Yeterince var mı?"

"Bol miktarda. İki büyük fıçı dolusu mal."

Yüzümü asmamaya çalışıyorum. Bu oyunu
seviyorum. "Kahvemde krema sevmiyorum.

Pıhtılaşıyor." "Bu bir incelik." "Bu bir incelik."

Biliyorum.

"Emin misin?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Eminim."

"Ah... yazık." Bana arsızca gülümsüyor ve onu yukarı sürüklememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Şakacı Henley'e karşı koymak çok zor.

"Yani ..." Ayak parmaklarının üzerinde sallanıyor.

"Aslında aradığınız sütü nereden bulabileceğinizi biliyorum." Ciddi davranıyorum.

"Öyle mi?" Gözleri etrafta geziniyor. "Nerede? . . üst katta?" "Yolun karşısında, Taryn'in yerinde. Büyük bir süt fabrikası.

üretim."

Bana ölü gibi bakıyor. "Peşinde olduğum süt bu değil Juliet."

"Ben öyle duymadım."

"Sadece burada sunulan özel bir butik süt çeşidinin peşindeyim."

"Bu butik sadece üyelere özeldir."

"Fabrikanın üzerine etiket koymak utanç verici görünüyor, bu yüzden kimse onu içemiyor."

"Oh, endişelenmene gerek yok." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Üyelik için sıraya giren insanlar var."

"Kim gibi?"

"Sütüm artık sizi ilgilendirmiyor Bay James."

Gözlerini deviriyor ve omzunu ön kapıya doğru itiyorum.

"Ben sadece-"

Sözünü kestim.

"Biliyorum." "Bu çok

büyük bir kayıp. . ."

"Çok kötü." Gülümsemem bu kez serbest kalıyor.

"Dükkan kapalı."

"On beş dakikalık bir süreye ne dersiniz? Bu rekor bir hız olur."

Şaka yapmıyorum.

"Hayır." Onu ön kapıdan dışarı itiyorum ve o da bana doğru dönüyor.

"Mutlu sağımlar." Kapıyı yüzüne kapatırken tatlı tatlı gülümsüyorum.

Dick.

Her şey iyiye gidiyor. Kızlarla dışarı çıkıyorum, yeni bir saç modeli yaptırdım ve bugün Joel geliyor. Biraz daha para biriktirdim ve nihayet evimi dekore etmeye geri dönüyorum.

Evin tamamı içten boyandı ve artık dış renklere ve temalara bakma zamanı geldi. Burada olmaktan hâlâ keyif alıyorum ama buranın sonsuza dek yaşayacağım evim olup olmadığından emin değilim.

Yani, bu harika bir şey ve belki bir gün beynim nihayet yandaki adamı unutmama izin verdiğiğinde, sokağa yeniden aşık olacağım.

Araba yanaştı ve ben perdelerin arasından baktım. Joel burada.

Gülümsüyorum ve onu beklerken kapıyı açıyorum. Tüm renk örneklerini alıyor ve büyük bir kutuyu içeri taşıyor. "Hey, yabancı." Yanımdan geçip eve girerken gülümsüyor. Duruyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Muhteşem görünüyorsun. Seni görmeyi özlemişim."

Oh . . .

"Merhaba, içeri gel."

Henley

Etkilenmemiş bir şekilde biramı yudumluyorum ve onun evine bakıyorum. Lanet olası salak Joel iki saatten fazladır Juliet'in evindeydi.

"Kazanacaklar mı bilmiyorum," diyor Blake kanepeme uzanıp maçı izlerken rahatça. "Eğer bu pislikler yüzünden bahsi kaybedersem ..."

Pencerenin önünde durup perdelerin arasından bakıyorum, gözlerim hâlâ çitin üzerinde.

Öfkem pamuk ipliğine bağlı. "Bahis konusunda çeneni kapa ve sadece maçı izle." Ellerimi saçlarımin arasında gezdiriyorum.

"Pencerenin dışında bu kadar ilginç ne var?" diye sorar. "Hiçbir şey."

"Bu hafta iç mimar üçüncü ya da dördüncü kez mi evine geldi?"

Dudaklarımı yuvarladım, çileden çıktım.

Beşinci.

"Kim bilir ve kimin umurunda," diye yalan söylüyorum.

Tüm gücümle onu yemliyordum ama bir ısırık bile almadı. Bu işi iyice batırdım.

"Ona şimdiden aşık sayılır," diyor Blake kayıtsızca.

"Kapa çeneni." İleri geri yürümeye başladım. Son zamanlarda tek yaptığım bu. "Ne yaptığı umurumda değil."

"Tabii ki bilmiyorsun."

Eğer ona aşık olursa . . . Yemin ederim.

Kahretsin, sürekli onun için endişelenecek zamanım yok.

Sadece bunun bitmesini istiyorum.

"Bu gece ne yapıyoruz?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Perdelerin arasından tekrar bakıyorum. Acele et ve git. Lanet olası.

Yüzünü kırmadan önce.

Blake, "Bize birkaç kız ayarlayacağım, biraz stres atarız," diye yanıtlıyor.

Gözlerim Juliet'in evine takılı kalıyor. "Kulağa hoş geliyor."

11:00.

Bar gürültülü, ortam ateşli... ama aklım etrafımdaki açık saçık giyimli kadınlarda değil.

Evde.

Onunla birlikte.

Haftalar oldu ve daha iyiye gitmiyor. Aksine daha da kötüleşiyor.

Onu gördükçe daha çok istiyorum. Tek düşündüğüm o.

Juliet ile her şeyi mahvettim. Onun fikrini nasıl değiştireceğimi bulmalıyım.

Bir elin kalçamdan yukarı kaydığını hissediyorum ve nerede olduğumu hatırlayınca başımı kaldırıp bakıyorum. "Ne içiyoruz, Henley?" diye mırıldanıyor ateşli küçük kızıl saçlı.

Onun adı ne?

Ağır ağır nefes veriyorum. Ugh . . . "I . . ."
Seçeneklerimi tekrar gözden geçirirken duraksıyorum. "Gitmem gerekiyor."

Blake soru sormak için kaşını kaldırıyor.

"Ne?" "Yapmam gereken bir şeyi hatırladım."

"Olamaz," diye iç geçirir kızlar. "Gitmeyin, gece daha yeni başlıyor."

"Özür dilerim."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Blake gözlerini genişletir.

"Senin için daha fazla." Ayağa kalkıyorum ve yanından geçerken elimi omzuna koyuyorum. "Hepsini istiyorsun, itiraf et."

"Boku yedin," diyor ağzından.

Kıkırdıyorum. "Katılıyorum." Başımı sallayarak kızlara gülümsüyorum. "İyi geceler. İyi eğlenceler."

Juliet

"Geç oluyor," diyorum Joel'e. "Sabah erkenden işe gitmem gerekiyor."

"Ben gidiyorum."

"Tamam."

Bu çok garip bir şey. Joel bütün hafta buradaydı. Bana evi planlamak için zamana ihtiyacımız olduğunu söylüyor ama gerçek şu ki evim hakkında hiç konuşmuyoruz; sadece takılmak istiyor.

Ki bu iyi bir şey. O harika bir adam ve başka bir durumda ilgimi çekerdi. Ben sadece erkeklerden uzağım.

"Seni geçireyim," dedim. Ön kapıdan çıkıp caddeye park etmiş olan arabasına doğru yürüyoruz. Arabanın yanında duruyoruz ve gözleri bana kayıyor. "Bir ara dışarı çıkmak ister misin?"

Ona bakıyorum.

Ben sormaya fırsat bulamadan soruma cevap veriyor. "Bir randevudaki gibi."

"Oh . . ." Omuz silkiyorum. "Şu anda gerçekten"-s.ktir-"bir ilişkiye girmek istemiyorum."

"Sadece akşam yemeği, Juliet." Gülümsüyor. "Evlilik teklifi değil. Rahatla."

"Doğru." Dramatik cevabımdan utanarak gülümsüyorum. "Tabii, neden olmasın?"

"Harika."

Ondan uzaklaşıyorum. Lütfen bana veda öpücüğü vermeye kalkma.

"Gelecek Cumartesi gecesi mi?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

Henley'nin arabası sokağa ve garaj yoluna giriyor. Arabası kapanıyor.

Sakin bakma.

"Tamam. Haftaya görüşürüz," diye konuşmayı bitirmek için aceleyle ağızımdan geçiriyorum. Henley'nin beni burada Joel'le görmesini gerçekten istemiyorum. "Güle güle."

"Güle güle." Joel gülümser.

Henley arabadan inmeden önce hızla içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bir an için arkasına yaslanıyorum. Arabasını görmek bile beni aşırı heyecanlandırıyor.

Belki de gerçekten eve taşınmayı düşünmeliyim?

Derin bir iç çekerek mutfığa giriyorum ve kendime bir fincan çay yapmak için su ısıtıcısını çalıştırıyorum.

Tak, tak, kapı çalıyor.

Bu o.

Nasıl bildiğimi sormayın; biliyorum işte.

Otomatik pilotta aceleyle açtım ve orada duruyordu. 1.80 boyunda sert bir kış. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde karıştırılmış. Onu anında çektim.

"Merhaba." Yumuşakça gülümsüyor.

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Onun yakınlığı midemi bulandırıyor ve birbirimize bakıyoruz.

"İçeri girebilir miyim?" diye tekrar soruyor. Beni geçmesine izin vermek için geri çekiliyorum.

Sikeyim.

Bu gece süt isteğine karşı koyabilecek gücüm var mı bilmiyorum.

"Ben, um ..." Omuz silkiyor. Mavi kot pantolon ve gri bir tişört giyiyor. Omuzları geniş ve göğsü geniş. Aramızdaki ilişkinin nasıl yürüdüğünden bağımsız olarak, dünya üzerinde ondan daha güzel bir erkek örneği olmadığını biliyorum.

"Ben sadece ..." Gözleri gözlerimi tutuyor ve bir kez daha gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Sen ne?"

"Sadece seni görmek istedim," diye mırıldanıyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor.

Şu anda onu öpmek çok kolay olurdu.

"Neden?" Cesur davranıyorum.

"I . . ." Duraklıyor. "Ben ... istedim." Kendini aptal gibi hissediyormuş gibi omuz silkiyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" "Sarılabilir miyim?" "Ne?"

Oh, nazik Henley burada . . .sevdiğim kişi.

"Ben sadece ..." Boğazındaki yumruyu yutuyor ve ben de elimde olmadan onu kollarıma alıyorum.

Sıkı sıkı sarılıyoruz ve ben omzuna yaslanırken gözlerim kapanıyor.

"Beni hiç düşünüyor musun?" diye fısıldıyor.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Evet."

Cevabımı anlamış gibi başını sallıyor.

"Neden sordun?"

"Çünkü seni düşünüyorum. Hem de çok."

Ölümümüz umurumda değilmiş gibi davranabilirim ama gerçek şu ki gerçekten birlikte olmalıyız.

Neden anlamıyor?

Duygularımı bastırmaya çalışırken burun deliklerim alevleniyor. Neden beni bu kadar etkiliyor?

"Sadece şunu bilmeni istedim" -sözlerini ifade ederken kaşlarını çattı- "seninle birlikte olmak istemediğimden değil. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Vay canına, şu eski kestane.

"Sorun sende değil, bende' mi?" Sinirlenerek kollarından çekiliyorum. Başımı hafifçe sallıyorum. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Başını sallıyor.

Hayal kırıklığı başlıyor. Cidden, yapabileceğinin en iyisi bu mu? "Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bunun olmasını istiyor musun?" Çık ortaya. Eğer beni istiyorsan, bunu söyleyecek cesaretin olsun.

Yani.

"Ne istiyorsun Henley? Neden buradasın?" Ağır ağır nefes veriyor. "Bilmiyorum."

Yanlış cevap.

Bunu onun için düzeltemem. İstedğim şeyden vazgeçmeyeceğim. İstedliğini almasını.

Onun ganimet çağrısı olmaktan daha iyisini hak ediyorum ve o da biliyor ki o.

"Bak, sabah çalışmam lazım." Kapıya doğru yürüdüm. ve aç. "Sonra görüşürüz."

Duraklıyor ve başka bir şey söylemek istediği hissine kapılıyorum... ama söylemiyor.

"Güle güle, Juliet." Beni geçip dışarı çıktı.

Gözlerimi deviriyorum ve kapıyı a r k a s ı n d a n kapatıyorum. Kafamla oynamayı bırak.

"Bugün nasılsınız Bayan Potter?" Sabah vizitemde onun tansiyonunu ölçerken gülümsüyorum.

"Tamam, sanırım. Bu gürültü olmadan çok daha iyi olurdu." Karşısındaki yatakta yatan kadını işaret ediyor. Kadın uyuyor ve Mack kamyonu gibi horluyor.

"Şimdi, şimdi, nazik olun, Bayan Potter." Yatağını yeniden ayarladım ve çizelgesini doldurdum.

Tom kafasını kapıdan uzatır. "Hemşire istasyonuna senin için bir teslimat geldi, Jules."

Yukarı baktım. "Ne tür bir teslimat?"

"Romantik türden." Göz kırıyor ve kayboluyor.

"Oh." Omuzlarımı heyecanla yukarı kaldırıyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın, Bayan Potter."

"Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım var."

"Bırak biraz daha uyusun, lütfen." Hemşire odasına doğru ilerliyorum ve hayatımda gördüğüm en büyük kırmızı gül demetini görüyorum.

Rosemary, "Birileri büyük yalakalık yapıyor," diyor.

Aptalca gülümsüyorum. "Öyle de olmalı."

Zarfı açtım ve kartı okurken gülümsedim.

Can't wait to see you on Saturday.

Joel.

Oh . . .

Henley'den değiller. "Sorun nedir?"

Rosemary soruyor.

"Yok bir şey." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve kartı cebime sokuyorum.

Yanlış adam.

"Çok güzeller, değil mi?" Derin bir nefes alıyorum

... Tanrım. Telefonumu çıkardım ve Joel'e mesaj attım.

Güller için teşekkür
ederim, çok güzeller.

Bir cevap geri dönüyor.

Senin gibi.

Bu iş gittikçe karmaşıklaşıyor.

Güzel bir adam bana güller gönderiyor ve tek hissettiğim bir
pislikten gelmedikleri için hayal kırıklığı.

Benim neyim var böyle?

Gülleri rafa koydum. "Burada kalabilirler, böylece
hepimiz tadını çıkarabiliriz."

"Onları eve götürmek istemiyor musun?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Burası daha güzel. İşe dönmem gerek."

Koridorda ağır ağır ilerliyor ve kendimden iğrenerek
gözlerimi deviriyorum.

Devam et, Juliet.

Cuma gecesi

Chloe kadeh kaldırmamıza öncülük ediyor. "Rebecca'ya. Bu
gece seks yapacak ateşli bir erkek bulsun."

Hepimiz kıkırdıyor ve içkilerimizi yudumluyoruz.

Club Nero, et pazarı olarak da bilinir.

Eğer toparlanmak istiyorsanız burası gelmeniz gereken
yer, ve bu gece . . . Rebecca istiyor.

O artık zor durumdaki genç kız değil; cehennemden
gelen öfkeli bir kaltak ve yoluna çıkan herkesin Tanrı
yardımcısı olsun.

Aşağılık kocasından intikam almak istiyor ve Chloe ile
ben onu unutmanın en iyi yolunun başka birinin altına
girmek olduğuna karar verdik.

Saat akşamın 10'u ve çok fazla kokteyl içmiş bir şekilde
etrafta dolanıyoruz. Gözlerimiz herhangi bir talip için kulübü
tarıyor.

"Belki benim de başka birinin altına girmem gerekiyordur," diye mırıldanıyorum. "Kesinlikle," diye onaylıyor Chloe. "Ben de, muhtemelen."

Rebecca heyecanla omuzlarını yukarı kaldırıyor. "Bu aslında eğlenceli bir şey."

"En son ne zaman başka biriyle seks yaptın?" I Sor.

"Ben sadece John ile seks yaptım."

"Ne?" Nefesim kesildi. "Sadece o mu var?"

"Biliyorum." Gözlerini deviriyor. "Beni başlatma bile ne kadar acınası olduğumu."

"Kim bu zavallı?" diyor bir ses. Hepimiz yanımızda duran Blake Grayson'ı görmek için dönüyoruz. Takım elbise giymiş. Gözlerim hemen arkadaşlarını arıyor ve içimdeki mazoşist önce Antony'yi sonra da Henley'i görünce heyecanlanıyor. "Merhaba." Başlarını sallıyorlar.

Henley'nin gözleri benimkileri olması gerekenden daha uzun bir süre tutuyor. Sinirlerim midemde dans ediyor ve ben rahat davranmaya çalışıyorum. "Merhaba."

Gece ilginçleşti.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Chloe soruyor.

Antony, "Gitmemiz gereken bir hayır işi vardı ve erken ayrıldık," diye yanıtlıyor.

"Kimmiş zavallı?" Blake en seksi, çocuksu cazibesiyle bize gülümsüyor.

"Rebecca o sahip olmak geri tepme seks Bu gece," Chloe anons ediyor.

"Chloe." Rebecca gülüyor. "Onlara sırlarımızı söyleme."

Aramıza bakarken Blake'in yüzü düşüyor. "Ne?"

"Bu gece çok iyi olacak." Chloe gülüyor. Sert sikişi taklit etmek için yumruğuyla eline vuruyor.

Henley ve Antony birbirlerine bakar ve sonra bir tür özel şakayla kıkırdarlar.

"Bu berbat bir fikir," diye yanıtlıyor Blake.

Rebecca, "Hayır, bunu yapmam gerekiyor," diye yanıtlar. "Bunu enine boyuna düşündüm."

Blake ellerini kalçalarına koymuş, tamamen şaşkın bir şekilde ona bakmaktadır.

"Bir erkeği unutmanın en iyi yolu başka bir erkeğin altına girmektir," diyor Chloe.

"Bu kadar konuşma yeter, Chloe," diye tersliyor Blake. Gözleri Rebecca'ya kilitleniyor; içkisini ondan alıyor, yudumluyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu senin için çok sert."

Onu elinden kaptı. "Pısırik."

Henley ve Antony arka planda gerçekten komik bir şeyler buluyorlar. Henley Antony'ye bir şey söylüyor ve Antony kahkahayı basıyor.

"Siktir git," diye fısıldıyor Blake onu kaburgalarından hızlıca dirseklerken.

Bir dakika. Blake'in Rebecca'ya karşı bir şeyi mi var? Eminim yoktur?

"Daha çok erken," diyor Blake bize. "Kimse seni bu kadar erken ele geçiremez. Bundan emin olacağım."

Henley nefesinin altında bir şeyler mırıldanır ve Antony başını geriye atıp sertçe güler.

Bu kadar komik olan ne?

Tamam, sanırım odayı tamamen yanlış okuyormuşum. Blake'in Chloe'den hoşlandığını sanıyordum, ama şimdi bu etkileşimi izleyince, aslında Rebecca'dan hoşlandığını düşünüyorum. Mantıklı olurdu. Onun her sözüne asılıyor.

Siktir. Chloe öğrenene kadar bekle. Hiçbir şey kolay değil, değil mi? Her zaman lanet bir sorun vardır.

Henley'i severim; Henley ulaşılmaz bir pisliktir. Joel benden hoşlanıyor; ben Joel'den o şekilde hoşlanmıyorum. Chloe Blake'ten hoşlanıyor; Blake bir seri çete üyesi ve aynı zamanda kocası anala aç sekreterini beceren arkadaşımız Rebecca'ya karşı bir şeyler hissediyor.

Bu iğrenç ağı düşünmek bile başımı döndürüyor.

"Ben bara gidiyorum." Antony o yöne doğru gider.

Chloe dans pistinin karşısında tanıdığı birini görür. "Bir dakika içinde döneceğim." Kalabalığın içinden onlara doğru dans ediyor.

Arkama bakıyorum ve Henley ile göz göze geliyorum. Ağır çekimde, gözleri ayak parmaklarıma düşüyor ve sonra yüzümde dinlenmek için yükseliyor. Sanki bir şey hayal ediyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Midem bulanıyor. O bakışı biliyorum.

Eğer seks bu kadar akıl almaz olmasaydı onu unutmak çok daha kolay olurdu. Vücutlarımız mükemmel bir yapboz gibiydi, her yönden birbirlerine uyuyorlardı.

Sahip olduğum her fanteziyi
doldurdu. Baskın, güçlü ve asıldı.

Bacaklarımı arkadan tuttuğunu, kalın aletin arzuya kaymak gibi olduğunu görüyorum.

Kaslı tenindeki ter parıltısı, karın kaslarının itişiyile birlikte dalgalanması.

Vücudunu benimkinden beslerken gözlerindeki
bakış. Hatırladıkça içim kıpır kıpır oluyor.

Yüce Tanrım.

Binlerce içki ve milyonlarca kirli düşünceden sonra . . . "Hadi dans edelim," diyor Blake. Chloe'nin elini tutuyor ve Rebecca'nın ellerini tutup dans pistine çekiyor. Gözlerim barın yanında tanıdığı bir grup adamla konuşan Antony'ye kayıyor.

"Sonunda yalnızım," diye mırıldanıyor Henley. Gözleri dudaklarımda oyalanıyor ve hiç düşünmeden elbisemin spagetti askısını düzeltiyor. Parmakları, onları çekerken kolumda iz bırakıyor.

Onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor.

Buna daha fazla dayanamayacağım. "Ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

Soru sorarken kaşlarını çatıyor.

"Beni çok düşündüğünü söylemiştin." "Düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

Ağzını kulağıma dayadı. "Pis şeyler." Yakınımda dururken parmakları kalçamda bir daire çiziyor.

"Beni özlüyor musun?"

Daha yakına eğiliyor. "Beni özlüyor musun?"

Onun dokunuşuyla kanım ısınıyor, her hücrem uykusundan uyanıyor.

"İstediğimi biliyorsun."

Dudakları boynuma düşüyor ve beni oradan öpüyor. "Bunu nasıl aşacağız?" diye mırıldanıyor tenime karşı. Gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor.

İri bedeninin benimkinin üzerinde yükseldiğini, neredeyse tadını alabileceğim kadar yakınımda durduğunu hissetmek...

Bu ilkel bir şey.

Sadece okuduğunuz türden bir fiziksel çekim. Artık bununla savaşıyorum; istiyormuş gibi bile yapamıyorum.

"Sen beni öp," diye mırıldanıyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve bir eliyle yüzümü tutup dudaklarımı yalıyor. Yangın başlıyor.

Bacaklarımın arasında hissediyorum.

Ağzını tekrar kulağıma dayadı. "Tek düşünebildiğim sensin." Kulak mememi ısıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Uykumda seni hayal ediyorum."

"Kabus gibi mi?" Sırıtiyorum.

"Aynen öyle." Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve yüzümü kendine doğru tutuyor. Bu hareketin baskınlığı feromonlarımın aşırı hızlanmasına neden oluyor. "Senin olduğunu hayal ederken kendimi becermediğim bir gün bile yok."

Akıl sağlığı lastiği kopuyor ve bizi kimin gördüğü umurumda değil, onu her şeyimle öpüyorum.

Dilim onunkine karşı dönüyor. Beni kendine yakın tutarken elleri arkama dolanıyor.

Ve tam burada, kulübün ortasında, nerede olduğumuzu unutuyoruz.

Hayatımız buna bağlıymış gibi öpüşüyoruz.

Elleri beni takım elbise pantolonunun içindeki sertleşmiş sikiğin üzerine sürüklüyor ve ben inliyorum.

Çok iyi olacak.

"Sana altımda ihtiyacım var," diye hırılıyor dudağımı ısırırken. "Hemen şimdi."

"Gidelim," diye soluklandım.

Elimden tutup beni kulüpten dışarı sürüklüyor ve dışarı çıktıktan sonra beni yan sokağa sürükleyip duvara yapııştırıyor ve tekrar öpüyor.

Hayvanlar gibi birbirimizi kuru kuru beceriyoruz, umutsuzca mümkün olan en kısa sürede birbirimizden daha fazlasını almaya çalışıyoruz. Elleri çıplak bacaklarımda aşağı yukarı kayıyor. Kalın ereksiyonu karnıma doğru sertçe itiyor.

"Beni burada uçuracaksın, bebeğim."

Cennet ve cehennem arasında bir yerde kaybolmuş bir halde ona bakıyorum. Elini kalçamda ve elbisemin altında gezdiriyor. Parmakları külotumun altından kayıyor ve kaymak gibi seksimi hissedince keskin bir nefes alıyor.

"Benim için çok ıslak." Kalın parmaklarından ikisini seksime kaydırıyor ve ben onun etrafında titriyorum. "Seni çok iyi becereceğim," diye kulağıma hırlıyor.

Başım bir iniltiyle geriye düşüyor. Parmaklarıyla beni çalıştırmaya başladığında hızını artırıyor ve ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı açıyorum.

Gözlerim ara sokaktan kulübe doğru kayıyor. Şu anda herhangi biri köşeyi dönüp bizi yakalayabilir.

Onu emen ıslak bedenimin sesi etrafımızda yankılanıyor ve ben yıldızları görüyorum.

Tüm güzel yıldızlar: tüm galaksi ve daha fazlası.

"Kendine geleceğini biliyordum," diye mırıldanıyor Boyun. "Sonunda bizi olduğumuz gibi gördün."

Ha?

"Peki bu ne?" Nefes nefese kaldım. Parmakları neredeyse şiddetleniyor.

Tanrım. Bu çok iyi.

"Bu bizim en iyi olduğumuz zaman." Parmaklarını çeviriyor ve ikimiz de orgazmın kıyısında çılglık atıyoruz.

O kadar yakın ki tadını alabiliyoruz.

"Cinsel ruh eşleri. Bir ilişkiye ihtiyacımız yok; sadece birbirimizin beynini sikkemiz gerekiyor." Elini salladı. "Birbirimizin ihtiyaçlarını karşılayalım."

Uyarılma sisi buharlaşıyor ve gözlerim hızla açılıyor.

"Ne?" Elini itiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Juliet." Arkamdan tutup beni tekrar sikinin üzerine sürükledi. "Üstüne çık."

"Hâlâ aynı şeyi istiyorum Henley," diye çıkışıyorum. "Benim için değişen bir şey yok."

Benden geri adım atıyor, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken nefes nefese kalıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Ne diyorsun sen?"

"Birbirimizi özlüyoruz. Sevişmemiz gerek," diye tersliyor.

Gözlerimi kırptırdım, şok olmuştum. "Senin seks arkadaşın olmak istemiyorum Henley. Bir ilişki içinde olmak istiyorum. Beni sevmeni istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "İşte yine başlıyoruz. Bu saçmalığı bırakacak mısın?" diye tükürür. "Bu asla olmayacak. Neden sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istiyorsun ki? Sahip olduğumuz şey mükemmel."

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Çünkü ben daha iyisini hak ediyorum." Pantolonunu indirdi. Gözleri vahşi.

"Beni özlediğini söylemiştin." "Çünkü sana aşığım," diye tükürdüm. "Çünkü biliyorum ki

sahip olduğumuz şey özeldir. Senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Hissedemediğimi mi sanıyorsun?" Duygularımın kontrolünü kaybetmeye başladığımda sesim yükseliyor.

"Sana bunu veremem Juliet. Bunu yapabilecek kapasitede değilim," diye karşılık veriyor. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Gözlerim yaşla doldu.

"Yapabilseydim, yapardım." Gözleri vahşi; duruşu çılgınca.

Ve işte orada ... siyah ve beyaz olarak yazılmış.

"Bir ilişkim olsun istiyorum Henley. Bana benim demekten gurur duyacak bir adam istiyorum," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. "Tek para birimi orgazm olan ganimet çağrın olmak istemiyorum."

Ağırlığını arka ayağına verir. "O zaman devam et."

Bu kadar.

İşte bu kadar. Bu bencil puştan bıktım artık.

"Biliyor musun?" Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Çıkacağım. Yarın gece biriyle çıkacağım."

"Onunla mı?" diye tersliyor.

"Evet. Joel ile." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. Birden onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istedim. "Ve bil bakalım ne olacak Henley? Onunla yatacağım ve sahip olduğu en iyi lanet sikiş olacağım. Çünkü Chloe haklı: Bir erkeği aşmanın tek yolu başka bir erkeğin altına girmektir. Ve benim de seni aşmam gerek. Çünkü tek yaptığın kendini düşünmek ve beni incitmek."

"Sakin onunla yatayım deme," diye homurdanıyor.

"Şansın vardı." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Ha! Yüzlerce şansın oldu ve hepsini mahvettin."

"Bu kadar dramatiklik yeter," diye öfkeyle tükürdü. "Sen bana aitsin."

"Sadece senin şartlarına göre. Tahmin et ne oldu? Bana verdiğin her şeyi kabul edecek bir pısrık değilim."

"Bundan emin misin?" diye alay ediyor. "Siktir git." Arkamı dönüp hışımla uzaklaşıyorum.

"İşini yapamadığında ağlayarak bana geri dönme," diye sesleniyor arkamdan. "Kimse seni benim gibi boşaltamaz."

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Hışımla ara sokağa girdim ve yumurtalıklarım geri dönüp teklif ettiği şeyi almam için bağırırken, taksi çağırmak için elimi kaldırdım.

Biri yanaştı, ben de bindim ve camdan dışarı baktım. Son şansım.

Henley

Karanlığın içinde duruyorum. Üst kattaki pencerenin önündeki yerimden her şeyi görebiliyorum.

Cumartesi akşamı saat 19:00 ve adam onun evinde.

Ve tarihin en kötü yirmi dört saatinden sonra, neden bunu görmem gerektiğini bilmiyorum. Yaraya tuz basmak gibi bir şey ama başka tarafa bakamıyorum.

Juliet'in ön kapısı açılır ve dışarı çıkar. Dar siyah bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiştir. Saçlarını toplamış, gülüyor ve onunla konuşuyor.

Hayır.

Ona arabanın kapısını açıyor. Kadın bir şeyler söylüyor ve adam eğilip onu öpüyor.

Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor; aklımdan cinayet geçiyor.

Döndüm ve duvara olabildiğince sert bir yumruk attım. Alçıpan darbenin etkisiyle patlıyor ve sonra bir bakıyorum sokaktayım, onlara doğru yürüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Joel kekeliyor, gözleri faltaşı gibi açılmış. "Seni incitmek zorunda bırakma beni," diye uyarıyorum onu.

Juliet'in oturduğu yolcu tarafındaki arabanın kapısını açıyorum. "Çık lan arabadan. Şimdi."

Bölüm 22

Juliet

Arabadan dışarı, manyağa bakarken derin bir nefes alıyorum. Bunun olacağını nereden biliyordum?

Sakin ol.

"Henley," diye iç geçirdim.

"Konuşmamız gerek." Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken göğsü inip kalkıyor.

"Artık çok geç."

"Hayır, değil," diye karşılık veriyor.

"Çocukça bir öfke nöbeti geçirmeye cüret etme, Henley. Seni uyarıyorum," diye bağıyorum. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Ama ..." Yüzü düşer. "Konuşacak çok şeyimiz var." Sesi yumuşuyor ve Henley James'in kişiliğinin nazik versiyonunun bir şekilde ortaya çıktığını anlıyorum.

Karşı koyamadığım.

"Lütfen..." Gözleri benimkileri arıyor.

"Henley . . ." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Lanet olsun. Hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor, değil mi? "Şimdi zamanı değil."

"Şimdi tek zaman." Arabanın açık kapısının önünde duruyor, böylece uzaklaşamıyoruz. "Lütfen. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Ağır ağır nefes veriyorum.

"Ne yapıyor bu?" Joel direksiyonun arkasından, etkilenmemiş bir şekilde, "Ne yapıyor?" diyor.

"Sadece . . ." İç çekiyorum. Ben burada ne yapıyorum ki? Bu Joel için çok garip bir durum.

"Dün gece Söylediğim şeyleri neden söylediğimi bilmiyorum," di y e panik içinde kekeliyor. "Onları kastetmedim. Özür dilerim."

Tanrı aşkına. Özür dilemek için bütün günü vardı ve bunu şimdi mi yapmayı seçiyor?

Tabii ki öyle.

Ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Henley," diye çıkışıyorum. "Cidden... çok sinir bozucusun. Bir randevuya gidiyorum ve seninle bu konu hakkında konuşmayacağım." Elimle yolu işaret ediyorum. "Sadece sür, Joel."

"Dün gece ... beni sevdiğini söylemiştin ... Bu hâlâ doğru mu?" diye kekeliyor.

Joel'in gözleri soru sorarcasına bana kayıyor. "Onu seviyor musun?"

Sikeyim.

I yakın benim Gözler, utanıyorum .

kendim. "Bu . . . karmaşık."

"Arabadan çık." Henley elimi tuttu. "Lütfen." "Kahretsin Henley," diye bağıriyorum hayal kırıklığı içinde.

"Sevmiyorsun

Ben."

"Kim demiş?" diye öfkeyle

tükürüyor. Dudaklarımı

yuvarlıyorum, etkilenmeden.

"Senin için daha iyi olmaya çalışıyorum," diye ağzından kaçırıyor telaşla. "Yemin ederim öyle."

Siktir. . .

Ben ne yapacağım?

"Gitmelisin" -Joel randevumuzun başlamadan bittiğini hissederek gözlerini deviriyor- "git ..."

"Joel . . ." Ona doğru baktım. "Biz birlikte değiliz."

"Biz birlikteyiz," diye araya giriyor Henley. "Sadece sen henüz bunun farkında değilsin."

Kim hala fark etmedi, sikik?

"Henley, lanet olsun!" Şak diye söyledim. "Hemen eve gir."

"Geliyor musun?"

"Evet, geliyorum amına koyayım," diye bağıyorum.
"Senden daha sinir bozucu bir adam tanımadım."

Yerinde duruyor. "Şimdi."

Evi gösteriyorum.

Yürüyüp kaldırımın kenarında duruyor ve kollarını kavuşturup meydan okurcasına beni bekliyor.

"Çok üzgünüm, Joel." İç çektim. "Bu kabul edilemez."

"Senden hoşlandığını biliyordum." İkimiz de Henley'ye bakıyoruz, o da ön camdan bize bakıyor. "Seni sevdiğini bilmiyordum."

Derin bir nefes aldım. Bu açıklama beni heyecanlandırmadı bile. Aslında, kızgınım. "Hafta boyunca seni arayacağım?"

"Tamam." Arabayı çalıştırdı.

Henley'nin yanından geçip evine giriyorum. Kuyruğunu bacaklarının arasına almış beni takip ediyor.

O kadar kızgınım ki ona tek bir kelime bile söyleyemiyorum, tek bir kelime bile.

Kanepeye oturdum. Geçici olarak yanıma oturuyor.

"Konuşmaya başla," diyorum.

"Şey, öncelikle . . . özür dilemek istiyorum. Haddimi aştım." Düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraklıyor.

Öyle mi düşünüyorsun?

"Dün geceki davranışım korkunçtu," diye devam ediyor.
"Hiçbirini kastetmedim. Bana ne oldu bilmiyorum ve neden böyle davrandığımı da bilmiyorum."

"Ne gibi? Saldırgan ve tacizci mi?"

Bakışları yere düşer.

Sessizlik . . .

Kalbim sıkışıyor.

Onu üzdüğüm için neden kendimi kötü hissediyorum?

"Neden böyle davranıyorsun?" Ona soruyorum.

"Bilmiyorum... ." diye fısıldıyor. "Sanki ... sana olan hislerim kişiliğimin en karanlık yanını ortaya çıkarıyor."

Ne?

Buna ne diyeceksin ki?

"İyileşmeye çalıştığını söylemiştin?" Sonunda

Sor.

"Öyleyim," diyor umutla. "Haftada iki kez gidiyorum ve Aaron ilerleme kaydettiğimi

söylüyor." "Aaron?"

"Psikolog."

"Ne konuda ilerleme

kaydediyorsun?" Tereddüt

ediyor . . .

"Hen." Gözlerinin içine bakıyorum. "Şimdi dürüstlük zamanı," diyorum usulca. "En azından bana bunu borçlusun."

Başını sallıyor. "I . . ." Alt dudağını yalıyor. "Biliyorum." Ellerini sinirli bir şekilde kucağında sıkıyor. "Mesele şu ki ... bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama Berbat durumdayım."

Hadi canım, Sherlock.

"Nasıl yani?"

Ellerini kucağında birleştirmeye devam ediyor. "Hen?"

"Ben hep doğru kadını bulamadığım ve kendi başıma mutlu olduğum için böyle olduğumu düşündüm. Bu beni hiç rahatsız etmedi."

Nereye gidiyor bu?

"Doğru . . ."

"Ama sonra seninle tanıştım ve daha fazlasını istedim, ama ..." Sesi kesiliyor.

"Ama ne?"

"Ama yapamadım."

"Neyi yapamadın?"

"Bir ilişkiye bağlı kal."

Kaşlarımı çattım. "Ama sen sorunsuz bir şekilde menfaatleri olan bir arkadaş durumuna bağlandın."

"Yaptım." Elimi elinin içine aldı. "Çünkü bir taşla iki kuş vurmuş oldum."

"Hangi kuşlar?"

"Seninle tuhaflaşmadan vakit geçirebildim."

"Garipleşmeden mi?" Tekrar ediyorum.

Omuz silkiyor, utanıyor. "Ben çok tuhaf biriyim. Merak etmeyin, bunun farkındayım."

Gülümsememi saklamak için savaşıyorum.

Doğru söyledin. "Psikoloğunuz bu konuda ne diyor?"

"Aaron zihnimin beni korumaya çalıştığını düşünüyor, bu yüzden duygularımı engelliyor."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Neden?" "Ben de anlamıyorum."

"Yani hiç duyguların yok mu?" "Hayır, var." Omuz silkiyor. "Seninleyken var."

"Peki bu duygular ne?" diye soruyorum.

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor. "Aşk güçlü bir kelime." "Öyle."

"Yani ..." Sanki kelimelerini çok dikkatli seçiyormuş gibi duraklıyor. "Beni sevdiğini söylüyorsun."

"Uh-huh."

"Bu nasıl bir his?" "Ne?"

"Eğer birini seviyorsanız, bu nasıl bir his?" Devam ediyor. "Demek istediğim, ne zaman o aşık olduğum anın ampulünü yakarsınız?"

Bu konudaki toyluğuna gülümsüyorum. "Bu bir ampul anı değil. Milyonlarca küçük şey."

Dinlerken gözleri benimkileri tutuyor.

"Birini görmeyi dört gözle beklemektir. Bütün gün onları düşünmektir. Bütün gece görüşmüş olsanız bile eve gittiklerinde onları özlemektir. Gülmek, sohbet etmek, cinsel çekim ve en önemlisi de o kişiye ait olma duygusudur."

"O kişiye ait olmak mı?"

"Sanki başka biriyle yatmak istemiyorsun, sadece tek bir kişi istiyorsun ve başka kimse sana yetmiyor. Vücudunu bir başkasına verme düşüncesi mide bulandırıcı."

Sonunda anlamış gibi başını sallıyor.

Konuyu detaylandırmasını bekliyorum ama sessizliğini koruyor.

"Eee?" Ben soruyorum. "Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu?"

Kendini olabilecek en kötü şeye hazırlıyormuş gibi boğazındaki yumruyu yutuyor. "Belki Bir şekilde- yani, bilmiyorum, ama sanırım seni seviyorum." Göz teması kuramadan yere bakıyor.

Beceriksizce ilan ettiği aşkına empati duyuyorum. "Ve bu kötü bir şey mi?" Fısıldıyorum.

"Hayır, bence bu iyi bir şey." Dudaklarını yuvarlıyor.

"Sadece benim için çok fazla yük getirdi."

"Ne tür bir bagaj?"

O tereddüt ediyor önce Cevap veriyorum.
"İ mücadele samimiyetle."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Ama o biliyor.

"Aaron sebebin ne olduğunu söylüyor?"

Soruyu değerlendiriyormuş gibi bana bakıyor. "Bir koruma biçimi olarak kimseye güvenmeyeceğimi."

"Neyden korunmak?"

"Eğer beni terk edersen."

Oh . . .

Kalbim . . .

"Hen," diye fısıldıyorum usulca.

"Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Yani, önemli bir şey. Benim annem öldü. Her gün milyonlarca insanın annesi ölüyor ve onlar ortalıkta böyle berbat bir şekilde dolaşmıyor."

"Henley, ilk buluşmamızda bana annenin ölümünün hayatında bir felaket olduğunu söylemiştin." Elini kendi elimle sıktım. "Bunu hafife alma. Keder herkesi farklı etkiler. O öldüğünde sen çok hassas bir yaştaydın."

Halının üzerindeki bir noktaya bakarken gözleri yaşlarla doluyor, bana bakmayı kendine yediremiyor.

Berbat durumda.

"Yani ... " Buradan nereye gideceğimizi anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi ne olmasını istiyorsun?"

"Seninle olmak istiyorum," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Bir ... içinde." Tekrar yutkunur.

Sözünü kestim. "İlişki mi?"

Başını salladı. "Denemek istiyorum."

Sessizlik . . .

Hala bir taahhüt değil . . . ama belki bir söz.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama onu, aşık olduğum o güzel adamı, dünyada yolunu bulmaya çalışırken kaybolmuş bir halde görüyorum. Henley derinlerde iyi bir adam. Bunu hep biliyordum. Bu şekilde yaşamak istemiyor. Başka seçeneği yoktu.

Yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum. "Bir şartla." "Ne olursa."

"Şu andan itibaren bana karşı dürüst ol."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Aklından neler geçtiğini bilmem gerek, yoksa başaramayız, Hen."

Elimi tutarken yüzünde bir gülümseme izi belirliyor.

Ben de gülümsüyorum ve o anda aramızın iyi olacağını anlıyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyorum. Eğiliyor ve beni öpüyor. Yüzü sanki duygulara boğulmuş gibi benimkine çarpıyor.

Benim güzel, işkence görmüş kralım, çok berbat. Çok sevimli.

Aramızda bir kırılmanlık okyanusu yüzüyor.

"Henley." Elim çenesinin altına koyuyorum ve yüzünü kendime çeviriyorum. "Bunu yapabiliriz."

Beni engellemek istercesine gözlerini kapatıyor.

"Hen," diyorum. "Gözlerini aç ve bana bak." Gözlerini zorla açıyor.

"Beni geri sev," diye fısıldıyorum. "Sevebileceğini bildiğim gibi." Onu usulca öpüyorum. Dilim açık dudaklarında hafifçe geziniyor ve onu tekrar öpüyorum. "Sadece bana karşı her zaman dürüst olmanı istiyorum. Seni rahatsız eden bir şey varsa bana söyle."

Öpücüğü derinleşiyor ve sonra sanki bir şey hatırlamış gibi geri çekilip bana bakıyor. "Dürüstlük olayına şimdi mi başlıyoruz?"

Başımı salladım.

"Uh-huh." "O

zaman çıkar."

"Ne?" Kaşlarımı

çattım.

"Onun için yaptığın makyaj."

Başka bir adamla çıkmak için giyinip kuşanmam onu rahatsız ediyor.

Ben de olurdum.

"Seni düşünürken yaptığım makyajı mı kastediyorsun?"
Yumuşakça gülümsüyorum.

Üst katı işaret ediyor. "Yıkayın. Hepsini."

"Duş almam gerekecek."

"Muhtemelen." Ciddi davranırken gözlerini kısıyor.

Heyecan damarlarımda dolaşiyor. "Yardım etmek için benimle gelmen gerekecek."

"Kesinlikle."

Birbirimize bakıyoruz, aramızda heyecan uğulduyor, hava vaatlerle çatırdıyor.

"Seni öyle bir sikeceğim ki adını bile hatırlamayacaksın."
Eğiliyor ve hızlı bir hareketle beni kaldırıp omzunun üzerinden atıyor. Merdivenleri çıkarken gülüyorum.

Adımları yarı yolda duraksıyor.

"Beni taşıma kararınızdan pişman mısınız Bay Strong?"
Ellerim onun arkasında baş aşağı asılı dururken gülümsüyorum.

"Birazcık," diye pufluyor.

Yüksek sesle gülüyorum ve o da arkama bir tokat atıyor.
"Konuşmak yok."

"Gülüyorum."

Bana bir tokat daha attı. "Gülmek de yok."

Banyoya gidiyoruz ve beni vücudundan aşağı kaydırıyor.
Birbirimize bakarken sessizliğe gömülüyoruz.

Ve işte bu, bizim başlangıcımız, gerçek başlangıç.

En azından öyle olmasını umuyorum. Öyle olsa iyi olur.

Elbisemi omuzlarımın üzerinden çıkarıp kenara fırlatıyor. Sütyenimi çıkarıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. Gözleri çıplak bedenimde geziniyor ve ben onu memnun etmeyi çok istiyorum. Bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum, çünkü başka bir adam için makyaj yapmaktan da nefret ediyorum.

Tişörtünü başından çekip çıkarıyorum ve sonra kot pantolonunun fermuarını indiriyorum. Serbest kalan iri sikinin görüntüsüyle kutsanıyorum.

Sonra tüm kontrol kayboluyor. Beni suyun altına çekiyor ve uzun süredir görüşmeyen aşıklar gibi öpüşüyoruz.

Çünkü öyle hissettiriyor.

Son altı hafta kollarımda o olmadan cehennem gibiydi.

Beni duvara yapııştırıyor ve öpüşürken vücudu içgüdüsel olarak benimkinin derinliklerine kayıyor. İkimiz de uyarılmanın etkisiyle derin derin inliyoruz.

Bunu ilk kez yaptığımızda, tüm zil ve ısıklarla büyük bir çılgın ön sevişme seansı olacağını düşündüm.

. . . ama Henley'le her zaman her şey yolunda gider. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor ve beni daha derine pompalıyor. "Sen daha iyisin." Yüksek sesle ve özgürce gülüyorum ve o da gülüyor.

Geri döndük, bebeğim.

Sessizce yatıyoruz. Yorgunluk buna yaklaşamaz. Duşta seviştik, şefkatli ve tatlıydı, sonra bana tam olarak kime ait olduğumu gösterirken hayvanlar gibi seviştik.

Bu o. Her zaman oydu.

"Küçük şeyler" diye fısıldıyor biz tavana bakarken.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gülüştün midemi bulandırıyor."

Oh . . .

"Dişlerinle buzı kırma şeklin beni çileden çıkarıyor ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü bir şekilde bunu sevimli buluyorum."

Karanlığa gülümsüyorum.

"Gece yarısı dondurma ararken buzdolabının ışığında nasıl parlıyorsan öyle," diye mırıldanıyor gözleri tavana yapışmış halde.

"Nasıl parlarım?" diye sordum. "Yeni sikilmiş ve mükemmel." Kalbim kabarıyor.

"Bütün gün seni bu şekilde düşünüyorum." Bir an duraksıyor. "Bütün gece arabanın eve gelmesini bekliyorum."

Romantik mi davranıyor?

"Köpeğinden hoşlandığım gibi, ama sana söyleyemem çünkü o zaman beni avucunun içine aldığını anlarsın."

Beklenmedik bir şekilde duygularım beni ele geçiriyor ve onu izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Yan dönüyor ve gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. "Başka biriyle yatma düşüncesine katlanamıyorum."

"Bunu sevdim." Gülümsüyorum.

O da gülümsüyor. "Sadece bunu mu seviyorsun?"

Kıkırdıyorum ve onun büyük, güzel dudaklarını öpüyorum. Kolunu bana doluyor ve başımı göğsüne yaslıyorum.

"Beni artık görmek istemediğin için o kadar üzıldüm ki, çim biçme makinesiyle bitkilerini ezdim."

"Her şeyi mahvetmek ve bu konuyu açmak zorundaydın, değil mi?" Kuru kuru mırıldanıyorum. "Çok iyi gidiyordun."

Kıkırdıyor, şakağıma bir öpücük konduruyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Bunu mahvetmeme izin verme," diyor usulca. "Söyle bana eğer çizgiye çok yaklaşma."

"Oh, yapacağım ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, eğer bir daha çim biçme makinesiyle benim bir bitkimi ezersen, ben de seni ezerim."

onunla."

"Anlaştık." Gülümsüyor.

Bir süre sessizce uzanıyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz.

"İyi geceler, benim güzel Juliet'im," diye fısıldıyor.

"Buraya gelmemi beklediğin için teşekkürler. . ."

Kalbim onun yeni keşfettiği savunmasızlığı karşısında kabarıyor. "Beklediğime değdin."

Gece yarısı, büyülu saat

Uzanıyorum ve yanımda uyuyan adama bakıyorum.

Sırt üstü yatmış, beyaz battaniye karnının alt kısmında toplanmış. Geniş çıplak vücudu sergileniyor.

Göğsünün yükselişini izliyorum... tutuyor ve sonra yavaşça düşüyor. İki saattir burada uzanmış onu izliyorum. Koruyucu içgüdülerim devreye girdi ve sadece onunla ilgilenmek istiyorum. Sevildiğini ve güvende olduğunu hissettirmek istiyorum.

Sevilmenize izin veremeyecek kadar travmatize olmak nasıl bir duygu olmalı? Ve babası da hasta.

Onun için çok üzölüyorum.

Saçlarını alnından geriye doğru itiyorum ve onu usulca öpüyorum.

Bu gece ona olan bağılılığımın her zamankinden daha derin olması nasıl mümkün olabilir?

Böyle mi hissettiriyor?

Başka hiçbir şeyin önemli olmadığı ve sonuçların canı cehenneme. Çünkü Henley ile birlikte olmanın sonuçları var. Bunu biliyorum.

Yirmi yedi yaşındayım ve drama içermeyen ve kolay bir ilişkiye rahatlamak istediğim bir zamanda, bunun başka bir şey olacağını biliyorum. Nasıl olmasın ki? Bırakın ciddi bir ilişkiyi, daha önce hiç kız arkadaşı olmamış ve bu tür şeyler pratik gerektirir. Yıllarca ve yıllarca pratik. Beni zorlu bir yolculuk bekliyor.

Dirseğime yaslanıyorum ve karanlıkta ona gülümserken içimi umut dolduruyor. Siyah saçları, iri kirpikleri ve öpülesi dudakları. Hayatımda tanıdığım tüm erkekler arasında herkesi kendisiyle kıyasladığım kişi Henley James.

Ayar noktası o.

Son birkaç hafta ikimiz için de kabus gibiydi, artık biliyorum.

Ama o burada benimle birlikte, kırılganlığını ortaya koyuyor ve aşkını ilan ediyor.

Bu çok garip. Gerçekte birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz ama aramızdaki çekim o kadar derin ki hücreseL. Sanki bedenim hep onunmuş gibi, sanki o hep benim olmak için yaratılmış gibi. Onda bu özel bileşen var. Fısıldanan her kelime, her dokunuş olması gerekenden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Kocaman bir esneme sesi çıkarıyorum ve biraz uyumam gerektiğini anlıyorum. Yüzümü ona dönerek yan yatıyorum ve elini uzatıp beni vücuduna sarılmam için geri çekiyor, hala uyuyorum. Kürek kemiğimi öpüyor ve erkekliğini arkamda, teninin sıcaklığında hissediyorum.

Yastığıma gülümsüyorum. Belki de her şey yoluna girecek diye düşünüyorum.

Bölüm 23

Yatak odama sinen tanıdık bir kokuyla uyandım ve kaşlarımı çattım. Ne kokusu bu?

Krep.

Ha? Gözlerimi açtım. Şu anda ne oluyor?

Biri bana yemek yapmak için mi içeri girdi?

Bırakın bana kahvaltı hazırlamasını, daha önce hiç Henley ile uyanmamıştım bile. Yataktan fırladım, bornozumu giydim ve erkeğimi aramaya çıktım.

Onu mutfakta buluyorum, kızartma tavasının başında duruyor, konsantre olurken omzuna bir çay havlusu asmış. Bir an için kapı pervazına yaslanıp onu izliyorum. Üzerinde beyaz bir tişört ve pijama altı var ve krepleri çevirirken gömleğinin altından omuzlarındaki kasların kasıldığını görebiliyorum.

Çok ateşli.

Başını kaldırıp beni görüyor ve bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. "Günaydın, benim tatlı Juliet'im."

Tatlı Juliet'i... Hayat tarihinde bundan daha bayıltıcı bir günaydın olmuş mudur?

Hiç sanmıyorum.

Aptalca gülümsedim. "Günaydın, Henley."

Yanıma gelip spatulayı seksime doğru indirdi ve havayı çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Onu uzaklaştırırken gülüyorum. "Kahvaltımı çeviriyorum. Neye benziyor?" "İki tarafını da mı istiyorsun?"

"Sadece en iyiler iki tarafa da çevrilir." Beni öperken dudaklarıma karşı gülümsüyor.

"Burada ne yapıyorsunuz Bay James?" Elleri bornozumun altından yukarı kayarken tekrar öpüşüyoruz.

"Çaba gösteriyorum." Göz kırpıyor. "Oh, kahvaltı senin çaban mı?"

Beni arkaya doğru eğdi. "Bu krepleri bir kez tattığında beni asla bırakmayacaksın." Boynumu ısıtıyor, ben de gülüp ondan kaçmaya çalışıyorum.

Gitmene izin vereceğimi kim söyledi?

"Uslu dur." Beni ayağa kaldırdı. "Kreplerim yanıyor." Onları ters çevirmeye devam ediyor.

"Bir fikrim var," diyorum onu izlerken.

"Neymiş o?"

"Uzaklara gidelim ve tamamen sıfırlanalım. Dışarıdan gürültü gelmeden bu yeni sahneye ve birbirimize iyice alışalım."

"Yapamam." Gözleme işine geri döner. "Burada sorumluluklarım var."

"Chloe'nin her gün babanı ziyaret edip onu kontrol etmesini sağlayacağım."

Gözleri bana kayarken yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirliyor. "Nasılsın? . ."

"Huzurevinde ikinci bir işte çalışıyorum. Babanla tanıştım. Çok hoş bir adam."

"Ve sen bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?" diye tersliyor. "Henley, altı haftadır benimle konuşmuyorsun," diye çıkışıyorum.

Geri. "Sana ne zaman söyleme şansım oldu?"

Dudaklarını yuvarlıyor ve neyse ki dilini tutuyor çünkü haklı olduğumu biliyor.

Elini bornozumun altından sokup arkamı tutuyor ve ben de ona bakıyorum. "Gidebilir miyiz?" Fısıldıyorum. "Sadece ikimiz mi?"

"I . . ."

"Bir molaya ihtiyacın var," diyorum ona. "Baban hastalandığından beri hiç uzaklaşmadın."

"Bana ihtiyacı var."

"Onun ihtiyacı olan şey senin mutlu ve rahat olman." Kafası karışmış gibi ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Sıcak bir yere gidebiliriz-güneş, kum ve okyanus." Umutla gülümsüyorum.

"Peki ya Barry?" diye yanıtlıyor.

Pes etmeye yakın olduğunu fark ederek gülümsüyorum. "Chloe Barry'ye bakabilir. Gelip onunla kalabilir. Barry onu seviyor. Yeniden başlamak istiyoruz ve bu tüm saçmalıklarımızı geçmişte bırakmak için mükemmel bir fırsat olabilir."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve onun da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlıyorum. "Bunu düşüneceğim."

"Tamam." Onu usulca öpüyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde kalıyor. Öpüşürken onun da gözleri kapanıyor ve biliyorum ki o da en az benim kadar kendini kaybetmiş hissediyor. Ve yine o çılgın kimyamız ortaya çıkıyor. Her yalnız kaldığımızda beni ele geçiriyor.

"Bedenim senin için ağrıyor," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Düşünebildiğim tek şey sensin." Öpüşmemiz derinleşiyor. Izgarayı kapatıp bir sandalyeye oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Biz öpüşürken beni vücudunun üzerinde sallamaya başlıyor.

"Hadi yatağa dönelim," diye nefes alıyor. "Yemek yemeliyiz."

"Sevişmeliyiz," diye fısıldıyor. "Sana yeterince yaklaşamıyorum." Beni tekrar öpüyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Oh . . .

"Bu olmadan yaşayabileceğimi nasıl düşündüm?" Beni vücuduna doğru sallarken dudaklarına karşı mırıldanıyorum. Kendini pijama pantolonundan çıkarıyor ve girişime yerleştiriyor ve yavaşça içeri kayıyor.

"Mm," diye yumuşakça inliyor saçlarımı elleriyle tutup beni daha sert bir şekilde üzerine çekerken. "Sikimin üzerinde çok iyi hissediyorsun."

Aramızda sarsıcı bir ürperti dolaşiyor. Yüz yüze, birbirimize bakıyoruz.

Sallanıyor, öpüşüyor, kimsenin anlayamayacağı bir

şekilde birbirlerini arzuluyorlardı.
İlkel ve acil.

Hangi sorunlarla karşılaşsak karşılaştığımız, işler ne kadar berbat olursa olsun, kimse bunu bizden alamaz.
Henley ve ben çıplakken, dünya bizimdir.

Sokakta el ele yürüyoruz ve paparazzilerin bunu çekip internette yayınlayacaklarını umuyorum.

Son dakika haberlerim var.

Henley ve ben kendi mahallemizde bir randevudayız.
...bir pazar gecesi.

Mucizeler gerçekleşir.

Bugün kahvaltıdan sonra ben çamaşırlarımı yıkarken o da babasını ziyarete gitti ve öğleden sonra da havuzunun kenarında uzandık. Tüm zamanların en iyi hafta sonu oldu... Joel'in duygularını incitme kısmı hariç, ama onu yarın halledeceğim. Ona ne söyleyeceğimi Tanrı bilir.

Benim ve Henley'nin davranışlarının hiçbir mazereti olamaz.

Ağır cam kapıyı iterek açıyor ve İtalyan restoranına giriyoruz. "Merhaba," diyor Henley garsona. "James adına rezerve edilmiş bir masamız var."

Garson rezervasyonlara bakar. "Ah evet." Gülümsüyor. "Bu taraftan Bay James." Restoranın içinden masamıza doğru onu takip ediyoruz.

James.

Bu soyadına bayılıyorum.

Juliet James ... hmm, kesinlikle kulağa hoş geliyor.

Henley benim için sandalyemi çekerken ve ben otururken kendi özel şakama gülümsüyorum.

"Başlangıç için içecek bir şeyler getireyim mi?"

Henley seçenekleri incelemek için menüyü açar. "Bir bardak köpüklü su alabilir miyim lütfen?" Ben soruyorum.

Henley'nin gözleri fırladı. "Şarap yok mu?"

"Bana göre değil, teşekkürler. İçki içecek havada değilim." Garson bana gülümsüyor. "Ya siz, efendim?"

"Biliyor musun?" Henley menüyü kapatır. "Ben de uslu duracağım. Köpüklü su da."

Garson bizi yalnız bıraktı.

"Şarap içebilirsin. Sırf ben içiyorum diye içmemezlik etme." "Tek başıma hiç eğlenceli değil." Elimi tutarken gülümsüyor

Masanın üzerinden. "Sana bakmak beni sarhoş ediyor zaten." Kalbim kabarıyor.

"Biliyor musun, senin bu halini seviyorum." "Hangi halimi?"

"Ne söylediğine dikkat etmeyen kişi."

Kıkırdıyor ve utanmış gibi başka tarafa bakıyor. "Peki . . . oldu . . ." Omuz silkiyor.

Sözünü kestim. "Bizim için iyi oldu."

"Nasıl yani?"

"Dürüst olmak gerekirse, her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum."

Elinin üzerine eğiliyor ve beni izlerken işaret parmağını yüzünün yan tarafına dikeyyor. "Peki sence sebebi neydi?"

"Bu bir dersti."

"Ne dersi?"

"Hayat."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl yani?"

"Benim için ders, gerçekten istediğim ve hak ettiğim şeyi bırakmamaktı. Daha fazlası olduğumuzu ve birlikte bir gelecek için gerçek bir şansımız olduğunu biliyordum. Sırf sana sahip olabilmek için çıkar ilişkisi içinde arkadaş kalmaya devam etmek çok kolay olurdu."

Dinlerken başını sallıyor.

"Ne öğrendin?" Ona sordum.

Bir an düşünür. "Seni özlediğimi."

Karşımdaki muhteşem adama usulca gülümsüyorum ve elini elime alıyorum. "Ben de seni özledim. Başka ne öğrendin? Tüm bunlardan çıkardığın ders neydi?"

Soruma nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak nefes veriyor. "Sana dersin ne olduğunu düşündüğümü söyleyeyim."

"Lütfen Yap. Ben açıkça umutsuz ile dersler."
Sırıttıyor.
"İşler zorlaştığında ışığa doğru eğilirsiniz."
"Ne demek istiyorsun?"
"Işığa doğru eğiliyorsun Henley."
"Işık nedir?"
"Sevgi. Aşk ışıktır."
Dinlerken yüzü düşer.
"Aşk sizi korkuturdu ama o bir kalkandır. Seni koruyacaktır. Ben . . . seni koruyacağım."
Gözleri gözlerimi tutarken burun delikleri alevleniyor. "Seni seviyorum."
Elimi sıktı.
"İşler zorlaştığında, ışığa doğru eğilirsin." "Ve sen ne güzel bir ışıksın," diye fısıldıyor.
Garson iki bardak maden suyumuzla geri geldi.
"Buyurun." Onları masaya koydu.
"Biliyor musunuz?" Henley diyor ki. "Fikrimi değiştirdim. Elinizdeki en iyi şampanyadan bir şişe sipariş edebilir miyiz lütfen? İki kadeh. Kutlama yapıyoruz."
"Elbette, efendim." Bir kez daha gözden kaybolur. "Neyi kutluyoruz?" Ben soruyorum.
Gözleri belli bir şeyle parıldıyor. "Sen."

Tıraş losyonu beni komadan çıkarıyor, cennet gibi kokusu yatak odasına sınıyor. Gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve görüşüm merkezlenirken Bay James'in takım elbisesini giymiş, güne hazır olduğunu görüyorum. "Günaydın." Eğiliyor ve beni usulca öpüyor, dudakları şefkatle benimkilerin üzerinde geziniyor. "Yatağымda melek gibi görünüyorsun." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sırtıtıyor. "Optik bir yanılsama," diyor. "Ben daha iyi biliyorum."
Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Saat kaç?"
"Kalkma zamanı." Ayağa kalkıp şifonyere doğru yürür ve pahalı saatini takar. "Sana kahve getirdim." O

Yan masayı işaret ediyor ve ben de yanımda dumanı tüten bir fincan kahve görmek için bakıyorum.

Kendimi yukarı çekip yatak başlığına yaslanıyorum ve kahvemi elime alıyorum.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor bornozumu banyoya asarken.

"Bugün izinliyim."

Yatak odasını toplamak için etrafta dolaşıyor. "İzin günün için ne planladın?"

Onu izlemek aklımı başımdan alıyor. Bu yüzden evi tertemiz. Sabahın beş buçuğunda temizliyor. Hiç ortak noktamız var mı?

"Joel ile öğle yemeği yiyeceğim."

Durdu ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Cumartesi gecesi için özür dilemek için," diyorum aceleyle. "Bu öğle yemeği zaten planlanmıştı çünkü çatı seçeneklerini gözden geçiriyorduk. Bunun bir randevuya çıkmamızla hiçbir ilgisi yok."

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır!" diye yanıtlıyor. Yatak odasını toplamaya devam ediyor. Kahvemi bıraktım. "Ne demek hayır?"

"Hayır, Inferior Interiors ile çıkmayacaksın." Katlamadan önce tişörtüne bir fiske vuruyor. "Öğle yemeğine gitmene gerek yok. Ona mesaj at ve artık benimle olduğunu söyle."

"Ne?"

"Eğer buna saygı göstermezse, o zaman bana hesap vermek zorunda kalacak." Odasını düzenlemek için etrafta dolaşırken öfkeleniyor.

"Henley, bunu ona şahsen söylemem gerekiyor."

"Ona tam olarak ne söyleyeceksin?" diye sabırsızca çıkışır.

"Şimdi bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanan bir mağara adamıyla çıkıyorum."

"Hiç sanmıyorum." Bana ters ters bakıyor. "Ben biliyorum."

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini biliyor musun?"
Nefesim kesildi, alındım.

"Dinle," diye tersledi. "O hıyar iç mimar ilk günden beri kız arkadaşımın peşinde, bu yüzden ona katlanmayı reddettiğimde alınganlık gösterme."

Sakin ol, sakın ol. . . sakın ol.

"Birincisi, dünden beri senin kız arkadaşınım çünkü gerçek hislerini kabul etmeyi reddettin. Bu onun suçu değil. Joel tüm bu olanlara seyirci kalan masum bir kişi."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor.

"Bırak da sözümü bitireyim," diyerek sözünü kestim. "İkincisi, ben bir yetişkinim. Tanıdığımız bazı insanların aksine, olgunlaşmamış bir çocuk gibi insanlara hayalet gibi davranmıyorum."

Gözlerini kısar. "Dikkatli ol."

"Dikkatli ol Henley," diye çıkışıyorum. Aceleyle yataktan kalkıp banyoya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Banyoya gitmek için oturuyorum.

İçeri girdi. "Onunla yemeğe çıkmayacaksın. Bitti. Of. Lanet. Hikaye."

"İzin verir misin? Tuvaleti kullanıyorum," diye çıkışıyorum, çileden çıkmış bir halde.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ne olmuş yani?"

"Bu yüzden bu konuşmayı yapmayacağım midpiss." Dışarı çıktı ve kapıyı çarptı.

Hayatımı sikeyim. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Saat 6 bile değil. Henüz sabah. Acele etmiyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Bunların hepsi onun için yeni, kendime hatırlatıyorum. Kıskançlıkla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Sabırlı ol.

Tamam.

Sorun yok. Bununla başa çıkabilirim. Sakin ol.

Ellerimi yıkayıp dışarı çıktığımda yatak odasının tertemiz olduğunu ve yatağın yapıldığını görüyorum.

Lanet bir eğitim çavuşu gibi.

Aşağıda mutfakta bir ses duyuyorum ve bornozumu giyip aşağı indiğimde bana sırtı dönük bir şekilde protein shake yaptığını görüyorum.

Kollarımı arkadan ona doladım. "Tamam." Omzunu öptüm.

"Tamam ne?"

"Tamam, onunla ögle yemeği yemeyeceğim. Onun yerine gelip seninle ögle yemeği yiyeceğim."

Kollarımda dönüyor ve bana bakıyor. Dudaklarından öpüyorum. "Ona yüz yüze söyledikten sonra, bir fincan kahve eşliğinde."

Ağzını açıyor ve ben de parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Henley. Bu pazarlığa açık değil. O benim arkadaşım ve iç mimarım oldu. Ona bizzat söyleyeceğim."

Dudaklarını büküyor ve tepki vermemek için elinden geleni yaptığını biliyorum.

"On dakikalık hızlı bir kahve, sonra da gelip seninle ögle yemeği yiyeceğim." Ona gülümsüyorum. "Ona bu kadarını borçluyum. Benden hoşlanıyor."

"Senden hoşlandığını biliyorum."

"Ama bu çok kötü, çünkü seni seviyorum." "Bundan hoşlanmıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin." Onu usulca öpüyorum.

"Ama anlamam gerek."

Derin bir nefes veriyor ve kollarımı belinden çözüyor.

"Gitmek zorundayım."

"Tamam."

Elinde protein shake'ini tutuyor ve bir sonraki cümlesini düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Bu sabah seni seviyorum diyecek miyim?" Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ofisime gittiğinde ve iş bittiğinde, alacaksın."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Tatile çıkabilir miyiz?"

"Üzerimde milyonlarca şey var."

"Hmm." Anlaşmayı tatlandırmaya çalışıyorum. "Güneşte ve okyanusta bir hafta, ben ipli bikiniyle, iri yarı erkek arkadaşım tüm vücuduma güneş yağı sürerken. Ay ışığı altında kumsalda sevişmek."

"Kulağa korkunç geliyor." Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor ve kavgamızın bittiğini anlıyorum.

Gülümsüyorum ve onu öpüyorum. "Yani yapabilir miyiz?" Gerçekten buradan ve tüm berbat anılarımızdan uzaklaşmak istiyorum.

"Ne zaman gitmek istiyorsun?" diye soruyor. "Gelecek hafta mı?"

"Gelecek hafta mı?" diye soluk soluğa kalır. "Bir hafta içinde toparlanıp gidemem."

"Neden olmasın? Patron sen değil misin?" Umutla gülümsüyorum. "Gelecek hafta benim yerime bakacak birini ayarlayabilirsem ve Chloe de Barry'ye bakıp babanı kontrol edebilirse gidebilir miyiz?"

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

"Chloe bir hemşire. Babanı her gün kontrol edebilir. Burada sana ihtiyaç duyulursa hemen bizi arayacak ve biz de doğruca eve gelebileceğiz."

"Bunu düşüneceğim."

"Yani . . . Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ben iyimser biriyim, biliyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Güle güle, Juliet."

Takım elbisesinin yakalarından tutup onu kendime çektim. "Güle güle, benim huysuz, ateşli erkek arkadaşım."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Bu terimi sevmiyorum." "Huysuz mu?"

"Erkek arkadaş."

Kıkırdıyorum. "O zaman acele et ve **b e n i m l e** evlen, böylece benim bayım olabilirsin."

Yüzü düşüyor.

"Şaka yapıyorum!" Yaşadığı dehşete gülüyorum.

"Sakin ol, sadece bir şakaydı." "Komik değil, Juliet."

"Yeesh . . ."

Kapıya doğru yürüdü ve Barry ile bana baktı. "Gitmeden önce kahve fincanlarını yıkamanız gerekiyor."

Gözlerimi açıp kapıyı işaret ediyorum. "İşine git."

Kalbim boğazımda kafede oturuyorum. Bok gibi hissediyorum. Bu Joel'in suçu değil. Bu çok kötü bir zamanlama. Joel görüş alanıma giriyor ve beni görünce el sallayıp gülümsüyor. "Merhaba." Eğilip yanağımdan öpüyor.

Ben bir pisliğim.

"Merhaba." Karşımdaki sandalyeye otururken gülümsüyor. "Bize kahve söyledim bile." Omuz silkiyorum. "Umarım bu

Tamam."

"Tabii, öğle yemeğinden önce kahve. Ben varım."

Ona bakıyorum. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok.

"Cumartesi için özür dilerim Joel," diyorum usulca.

"Ben de."

Açıklamaya çalışıyorum. "Çok kötü bir zamanlamaydı."

"Kötü bir zamanlama değildi," diye homurdanıyor. "Ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"Ne?"

"Yan dairede yaşadığı süre boyunca seni buza yatırdı Juliet ve sen başka biriyle tanışır tanışmaz, oyuncağını geri isteyen şımarık bir çocuk gibi içeri giriyor."

"Oh," diye cevap verdim, onun zehri karşısında şaşırmıştım. Bu tepkiyi beklemiyordum.

"Dur tahmin edeyim," diyor alaycı bir şekilde. "Benimle bir randevu ayarladın ve aniden senin onun için doğru kişi olduğunu fark etti ve mucizevi bir şekilde bağlılık sorunlarını aştı ve şimdi sana aşık olduğunu düşünüyor

. . ama bunu doğrudan söylemedi; dolambaçlı bir yol izledi."

Kaşlarımı çattım.

"Tahminim nasıl gidiyor?"

Şaşırtıcı derecede doğru.

"Böyle olmak zorunda değilsin."

"Ama biliyorum, çünkü aptalca davranıyor ve seni bir keman gibi oynamasına izin veriyorsun."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Ona aşığım, Joel." "İyi seks yaptığınız için mi?"

Dudaklarımı yuvarlarken ona bakıyorum. Buna cevap bile vermeyeceğim.

"Bir ilişkide seksten çok daha fazlası vardır Juliet ve eğer böyle biriyle bir hayat yaşamak istiyorsan, durma devam et."

Bu saçmalığı yeterince duydum.

Peçetemi masaya attım. "Teşekkürler, yaparım." Ayağa kalkıyorum. "Hoşça kal, Joel." Restorandan çıktım.

Umarım Henley lanet evleri nasıl dekore edeceğini biliyordur.

Heyecan midemde kabarcıklar oluştururken asansör yükseliyor. Henley'le öğle yemeği yemek için onun ofisine gidiyorum. Joel ile kahve randevum planladığım gibi gitmedi ama biraz sakinleştikten sonra Joel'in onaylamamasını anlıyorum.

Henley'i seçtim ve teslimatı ne kadar tatlı bir şekilde paketlersem paketleyeyim, mesaj hala aynı.

Asansör kapıları geniş bir resepsiyon alanına açılıyor ve içeri giriyorum. Güzel kayısı mermer zeminli modern bir ahşap. Arka duvarda kocaman altın bir tabela var.

HENLEY JAMES

MÜHENDİSLİK

Oh . . . lanet gibi bougie.

Beklediğimden çok daha süslü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor bir kadın sesi.

Bakıyorum ve masada oturan muhteşem bir esmer görüyorum: uzun siyah saçlar ve mükemmel kemik yapısı.

"Evet. Henley'i görmeye geldim."

"Öyle misin?" Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Peki senin adın ne?"

Bu küçümseyici ses tonu da neyin nesi, sürtük?

"Ben Henley'nin kız arkadaşı Juliet'im, ya sen?" Ben de karşılık verdim.

Bana bakıyor, soğukkanlı. "Garip, seni daha önce hiç duymadım."

"Adın ne?" Tekrar ediyorum.

"Jenny," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Jenny. Jenny'yi hatırlıyorum; yıllar önce beni başından savan cadıydı. Yani hala buralarda,

Ha? Kimse bana onun aynı zamanda bir bomba olduğunu söylemedi. "Merhaba, Jenny." Dişlerimi sıkarak gülümsedim.

"Merhaba."

"Henley nerede?" İddia ediyorum. Bana saçmalıklarını anlatma, Jenny. Seni bitireceğim.

"Ofisinde."

"Hangisi nerede?" Bu kadına ve düpedüz kabalığın sinirlenmeye başlıyorum.

"Oturun, geldiğinizi haber vereyim."

Dudaklarımı yuvarladım ve kanepeye oturdum. Henley'e mesaj atıyorum.

Bu resepsiyonist de kim?

Anında bir kapı açılır ve Henley görünür. "Merhaba." Gülümsüyor. Jenny'ye hızlı bir bakış atıp ofisini işaret ediyor ve ben de ayağa kalkıp oraya doğru ilerliyorum.

Jenny bilgisayarına bakıyormuş gibi yapıyor, başını bile kaldırmıyor.

Ofise girip Henley'e doğru dönüyorum ve o da kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Nasıl gitti?" diye soruyor.

"Beş dakikalık bir konuşmaydı. Kahvesi bile gelmeden ayrıldım." Kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Olan oldu."

Beni kollarına almadan önce yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor. "Güzel." Beni usulca öpüyor.

"Ateşli resepsiyonistinizin sizi arzuladığını söylemeyi unuttunuz mu?"

Kıkırdıyor. "O sadece biraz-"

Sözünü kestim. "Kaba."

"Koruyucu."

Gözlerimi deviriyorum, elleri arkama düşüyor ve kalçalarımızı birbirine vuruyor. "Öğle yemeği için ne istersin?"

"Sen . . . Jenny'nin masasında olmak kulağa hoş geliyor," diye hayıflanıyorum. Resepsiyonist neden bu kadar seksi?

"Bu işe yarayabilir." Gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum. Cidden, bu kıskançlık olayını çözmem lazım. Neden yaşayan her kadının Henley James'in peşinde olduğunu düşünüyorum?

Çünkü öyleler.

"Chloe'yi aradım, önümüzdeki hafta bize yardım edebilir." Bana baktı.

"Gidebilir miyiz?"

"Juliet."

Yerimde zıplıyorum. "Bana gidebileceğimizi söyle."

"P e k â l â ." Sanki çok büyük bir rahatsızlıkmışım gibi gözlerini açıyor. "Gidebiliriz."

Genişçe gülümsüyorum.

"Bir şartla," diyor. "Neymiş o?"

"Bunu organize etmeme izin ver."

"Neden, kontrol manyağı olduğun için mi?"

"Kesinlikle." Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Tamam." Onu kendime çekip öpüyorum. "Seni tamamen kendime almak için sabırsızlanıyorum."

Elleri arkama gidiyor. "Zaten biliyorsun."

Kapı çalındı. Henley benden bir adım geri çekildi. "İçeri gel," diye seslendi.

Kapıyı bir adam açar. "Hen." Kafasını kaldırdı ve beni gördü. "Oh, böldüğüm için özür dilerim."

"Hayır, hayır, lütfen içeri gelin." Henley gülümsüyor. "Bu Juliet. Juliet, bu Ronan."

"Merhaba, Ronan." Elini sıkıyorum.

"Merhaba, Juliet. Tanıştığımıza memnun oldum." Gözleri Henley'e kayıyor. "Yeni programa girmekte biraz sorun yaşıyorum."

"Şifreyi girdin mi?"

"Evet, ama benden telefonunuza gönderilecek bir kod ya da başka bir şey istiyor."

"Ah, tamam." Telefonunu aldı. "Gelip seninle halledeceğim. Birazdan dönerim, Juliet." Ronan'la birlikte ayrılmadan önce beni büyük, süslü masasının arkasındaki sandalyesine oturtuyor.

Oturup büyük ofisine bakıyorum ve gülümsüyorum. Vay canına... Gerçekten başarılı.

Yani, biliyordum ama ofislerinin ne kadar gösterişli olduğunu ve tüm personelinin etrafta vızıldadığını görene kadar, gerçekten aklıma gelmemişti.

Ellerimi cam kaplı masanın üzerinde gezdiriyorum ve çekmecelere bakıyorum. Orada ne sakladığını merak ediyorum. En üsttekini çekip açıyorum ve anında istemediğim bir şey görüyorum.

Kullan-at telefonu.

Bu lanet telefondan nefret ediyorum. Elime alıp bakıyorum. Burada kaç kadın onun aramasını bekliyor?

"Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor bir ses.

Jenny'nin kapıda dikildiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Oh . . ."

Sikeyim.

"Don't git aracılığıyla onun şeyler," o enstantane telefonu elimden kapmadan önce.

"Pardon?" Şok olmuş bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Henley'nin ofisine girip özel eşyalarına dokunma," diye tekrarladı. "Buna izin vermeyeceğim."

Ne oluyor lan?

"Jenny, ben onun kız arkadaşıyım. Aramızda sır yok." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Tabii ki yok." Siktir git. Jenny.

"Ses tonunuzu beğenmedim," diyorum.

"Zorunda değilsin." Bir başka sahte gülümsemeyle, elinde onun kullan-at telefonuyla dışarı çıkar.

Jenny'den resmen nefret ediyorum. Çileden çıktım. Öfkeli kalp atışlarımın vücuduma kan pompaladığını duyabiliyorum.

Uzun zamandır onunla birlikte. Bu konuda sakın olmalı ve kartlarımı doğru oynamalıyım, yoksa kıskanç psikopat bir kız arkadaş gibi görüneceğim.

Oyun devam ediyor, Jenny. Benimle taşak geçme.

Henley

"Ne demek bir hafta izin alıyorum?" Jenny nefes nefese. "Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren." Tekrar masama oturdum ve bilgisayarıma döndüm.

"Bu ay tatil yapmak için programınız çok yoğun."

"Randevularımı iptal et." Hesap çizelgesini açıyorum.

"Dubai ziyaretini on iki aydan fazladır erteliyorum. Gitmen gereken tek yer orası," diye homurdanıyor masamın yanına gelip dururken. "Bu mümkün değil," diye ekliyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor, sabırsızlığım beni ele geçiriyor. "Jenny ..."

"Evet, efendim." Kollarını kavuşturuyor.

"İzin almak için izninize ihtiyacım yok." "Bu uygunsuz..." Kağıtları yeniden düzenliyor masamda. "Karakterine aykırı davranıyorsun."

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. "Juliet'ten mi bahsediyorsun?"

"I . . ." Duraklıyor.

"Sen ne?"

"Sağlıklı düşündüğünüzden emin değilim, efendim."

Sandalyede arkama yaslanıyorum, kalemim parmaklarımın arasında. "Peki neden?"

"Bu kadını pek tanı mıyorsun. Paranın peşinde olmadığını nereden biliyorsun?"

"Üç yıl önce çıktık, paramı öğrenmeden çok önce."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Onu sandığınızdan çok daha iyi tanıyorum." "Bundan hoşlanmıyorum," diye tersliyor.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Sadece endişeliyim..."

"Yeter Jenny," diye çıkışarak sözünü kestim. "Sana kendimi açıklamayacağım. Dün ona kaba davrandığımı duydum." Juliet bana bunu söylemedi ama ben satır aralarını okuyorum. Ben ofisime döndükten sonra kesinlikle bir şeye bozulmuştu. Jenny'yi tanıdığım kadarıyla, ben ofisimde yokken bir şeyler olduğunu biliyorum.

Küstahça arka ayağının üzerine geri adım atar.

"Juliet'e her zaman son derece saygılı davranın, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsınız. Yeterince açık olabildim mi?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını büküyor. "Evet, efendim."

Hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. Cidden... herkes bilerek beni kızdırmaya mı çalışıyor?

Kapıya doğru yürüdü ve bana döndü. "Salonda bekleyen bir ziyaretçiniz var. Michael Swartz."

"İçeri gönderin."

"Evet, efendim." Ofisten çıkıp gözden kayboluyor.

Juliet

Derin düşüncelere dalmış bir halde sokağıma dönüyorum. Gözlerim anında Henley'nin evine gidiyor. Tamamen karanlık. Gece yarısından sonra. Belli ki uyuyor.

Bugün konuşmadık.

Sorun değil. Yarın beni arayacak. Her şeyi fazla düşünmeyi bırak. Ağır ağır nefes veriyorum. Tanrım, bundan nefret ediyorum. Adam beni geriyor. Geçmişteki davranışları o kadar düzensizdi ki, deliliğinin aşk hayatımı mahvetmek için geri dönüp dönmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

İçeri girdim ve doğruca arka kapıya gittim. Barry en iyi arkadaşımı gibi kuyruğunu sallıyor. "Merhaba benim küçük adamım," diye mırıldanıyorum. "İçeri gel, koca oğlan."

Koşup yatağına dalıyor, çok heyecanlı. Sanırım ona bir arkadaş alacağım. Ben isteyken onun burada yalnız olmasından nefret ediyorum.

Ama ya ona bir arkadaş edinirsem ve ben yokken birbirlerinden nefret edip bütün gün kavga ederlerse? Bunun hakkında biraz daha düşünmem gerekecek. Mutfak penceremden Henley'nin evine bakıyorum. Belki de ona mesaj atmalıyım?

Hayır.

Muhtaç olmayı bırak.

Bugün beni aramamış olmasından nefret ediyorum. Benim onu özlediğim gibi onun da beni özlemesini istiyorum.

Kendime bir parça tost yapıyorum ve oturup geç haberleri izliyorum. Sonunda kendimi kanepeden sürüklüyorum. Bir havlu alıp alt kattaki banyoda duş alıyorum. Üst kattaki su basıncı beni öldürüyor ve bu gece cidden bir damla sıcak su için sabrım yok.

Yangın hortumu basıncı istiyorum, tenimdeki bu boktan hissi söküp atacak kadar sert.

Gerçekten arayacağını düşünmüştüm; lanet olsun, neden aramadı? Bugün beni hiç özlemedi mi?

Dışarı çıkıp kurulandım ve üzerime bir havlu sararak arka kapıyı açtım, böylece uyanıp beni beklemediğinden emin olmak için son bir kez çitin üzerinden evine bakabildim.

Karanlık.

Gerçekten.

Benim neyim var böyle? Neden her şeyi fazla düşünüyorum? Bu adama aşık olmak beni çok geriyor.

Geç oldu.

Yarın yeni bir gün.

Üst kata, yatak odama çıkıyorum ve dişlerimi fırçalamak için banyoya giriyorum. Işığı açtım. Korkuyla sıçradım. "Ne oluyor lan?"

Henley yatağımda, yan yatmış, battaniyeler beline dolanmış.

O burada.

Gözleri bana sabitlendi.

"Ödümü kopardın."

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor, tüylerimi diken diken eden türden. "Gel buraya."

Battaniyeyi geri çekerek çıplak, kaslı vücudunu ortaya çıkarıyor. Gözlerim sertleşmiş gövdesinde geziniyor ve sonra iri ereksiyonuna takılıyor.

Seksim çırpınıyor.

"Beni beklerken kendine yardım mı ediyorsun?" Ona bakarken mırıldanıyorum, şişmiş ve kızgın, patlamaya hazır.

Gözleri kararıyor ve kendine yavaş ve sert bir vuruş yapıyor. Filtrelenmiş ışıkta ucundaki boşalma öncesi parıltıyı görüyorum. "Belki . . ." Kendini tekrar okşuyor, sert, uzun ve yavaş.

Sıkışıyorum, uyarılma sistemimden süzülüyor.

Ay ışığı kolunu tekrar okşarken kolundaki kasları yakalıyor. Karanlık gözleri benimkilere kilitlenmişken, kendini pompalayarak hızlanıyor. Kalçaları daha derin bir bağlantı kurmak için yükseliyor.

Onu izlerken nefesim kesiliyor.

Çok ateşli.

"Buraya gel," diye homurdanıyor.

Havluyu bırakıyorum ve yatağa doğru yürüyorum. Yan dönüyor ve bir bacağımı yatağın üzerine kaldırıyor, dili beni yalamak için kalkıyor.

Oh . . .

Başparmaklarıyla beni birbirinden ayırırken ellerim saçlarına gidiyor, dili beni derinlemesine yalıyor, dişleri klitorisimi sıyrıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve beni yatağa fırlatıyor, güçlü elleri iç bacaklarımda, bacaklarımı sonuna kadar açıyor. Beni derinlemesine yalarken dili hiç esir almıyor, emiyor, sanki bu en iyisiymiş gibi içime doğru inliyor.

yaptığı şey. Sanki diline boşalmazsam ölecekmiş gibi.

Altında kıvranmaya başladım. Üzerime inerken siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor. Uyarılmışlığımlı h  p  rdeterek emişinin sesi, onun coşku dolu inlemelerini duymak... aramızdaki odada arzuyu hissetmek.

Her h  cre yanıyor.

Lanet olsun, eğer bu t  m zamanların en iyi eve d  n  ş   değilse.

Ereksiyonuna uzandım ve onu elimden   ekti. "Bu gece yardıma ihtiyacım yok meleğim. Senin tadından patlayacağım." G  zlerim onun ucundan damlayan   n boşalmaya sabitlenmişken, sert  e sıkıyorum.

Oh . . .

Sırtım yataktan kalktı. "Hen." Y  z  n   okşamaya başlarken ellerimle sa  larını avu  luyorum.

Orgazm olma ihtiyacı beni ele ge  iriyor.

Kirli sakalının yakıcılığı, g   l   dili, dişlerinin sıyırması. Sonra     kalın parmağını seksime sokuyor ve ben sert  e boşalıırken titriyorum.

Beni sert ve hızlı bir şekilde pompalıyor, i  imdeki her   ığlığı dışarı atıyor, omuzlarındaki kaslar kasılıyor.

Nefes nefese kalıyorum. Ve sonra yalamaya devam ediyor... beni temizliyor. Y  z   orgazmımla parlıyor. Karanlık g  zleri benimkileri tutuyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Filtrelenmiş işıkta ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Tanıştığımızdan beri ilk kez. . . Onunla başa   ıkıp   ıkamayacağımı merak ediyorum. Hi   bu kadar erkeksi biriyle tanışmamıştım. Bu ilkel   iftleşmenin son hali.

Henley James sikişmek i  in doğmuş, v  cudu tanıdığım hi  bir v  cuda benzemiyor.

Tapınağım.

V  cudumda y  kseliyor, bacaklarımı omuzlarına gelene kadar kollarının   zerinden yukarı kaldırıyor. "Canını yakarsam s  yle." Boynumu yalıyor, dişleri   ene   izgimi sıyıırıyor.

Başımı salladım.

Beni agresif bir şekilde   p  yor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.
Siktir. . .

Bu gece onda daha önce hissetmediğim bir karanlık, bir yoğunluk var.

Keskin bir hareketle derinlere kayıyor.

Hakimiyet karşısında gözlerimi kapatıyorum. Bu pozisyonda tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Beni gevşetmek için kalçalarını önce bir yana, sonra diğer yana çeviriyor. Nefesi titriyor ve kontrolünü pamuk ipliğine bağlı tuttuğunu biliyorum.

Yavaşça çekiliyor ve sonra tekrar içeri kayıyor, karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor. "Böyle iyi misin?" diye fısıldıyor, dişleri bir kez daha boynumu sıyrıyor.

Başımı sallıyorum, ne kadar tahrik olmuş olsa da ne kadar büyük ve güçlü olduğunun farkında olduğu için minnettarım.

Sikinin ne kadar zarar verebileceğini.

Kollarını açıyor, kendini tutarken pazuları ve omuzları şişiyor. Sonra geri çekiliyor ve sertçe kayarak ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. "Hepsini al," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Bu sikin her santimini al." Beni sertçe pompalıyor. "Beni duyuyor musun lan?" diye fısıldıyor öfkeyle.

Onu engellemek umuduyla gözlerimi kapatıyorum. O çok yoğun... çok büyük.

Her şeyden çok fazla var.

Bacaklarımı arkadan tutarken ayaklarım omuzlarına dolanıyor. Islak seksimin onu emme sesi etrafımızda yankılanıyor.

"Aç şu lanet gözlerini," diye homurdanıyor.

Onu bana bakarken görmek için onları sürükleyerek açıyorum, teninde ter boncukları oluşuyor. İhtiyacı olanı alırken siki piston hızında çalışıyor.

Etimle besleniyorum.

Benden koparmak üzere olduğu orgazmdan korkarak haykırıyorum. "Henley . . ."

Gittikçe daha sert vuruyor, yatak sağır edici bir sesle duvara çarpıyor. Elleri kalçalarımın arkasında, beni zorla açık tutarken neredeyse acı veriyor.

Sertçe titriyorum, yüksek sesle çığlık atıyorum. İnliyor ve bedenim onu içine çekerken kendini bedenimin derinliklerinde tutuyor.

Aleti vücudumun derinliklerine girerken sarsıldığını hissediyorum.

Birbirimize bakıyoruz, kalplerimiz hızla çarpıyor. Vücudu hala benimkinin derinliklerinde. Vücudunu tamamen içime boşaltırken beni yavaşça pompalıyor.

Kendimi dünyaya geri getirmeye çalışırken nefes nefese kaldım. Ne oluyor be?

Ben asla kelimeler yok

Çekiliyor ve yanımda sırt üstü düşüyor, nefesi kesilirken göğsü inip kalkıyor.

Soru sorarcasına ona baktım. Belli ki bir şey onu rahatsız ediyor. "Ne oldu?" Fısıldıyorum. "Sorun ne, bebeğim?"

"Seni seviyorum."

Bölüm 24

Nefes nefese tavana bakarken kıkırdıyorum. "Güzel."

"İyi mi?" Nefes almakta zorlanıyor, nefesi daralıyor. "İyi hissettirmiyor, korkunç hissettiriyor."

"Şey ..." Sanki her gün bu tür bir konuşma yapıyormuşum gibi rahatça omuz silkiyorum. "Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Gerisi anlamsal."

Kaşlarını çatarak bana soru soruyor.

Yerlere saçılmış battaniyeleri toplamak için yataktan kalkıyorum. "Buna alışman biraz zaman alacak, Hen. Tek bir kişiye güvenmek kolay değil."

İlgileniyormuş gibi dirseğine yaslanıyor. "Böyle mi hissediyorsun?"

"Evet, sanırım." Şimdi gerçekten sert davranıyorum. Banyoya gidip üstümü başımı temizliyorum. Yatak odasına geri döndüğümde işkence görmüş adamı yatağında görüyorum. O beni izlerken yüzüme nemlendirici sürüyorum.

"Seyahatimizi sen mi planladın?" Konuyu değiştirmek için ona soruyorum. Sinir krizi geçirmesine iki saniye kalmıştı. "Kara gidiyoruz, değil mi?"

Gözleri başka tarafa kayıyor. "Sahil demiştin."

Kıkırdıyorum. "Sadece beni dinleyip dinlemediğini kontrol ediyorum. Bu yolculuk için sana ne kadar borcum var? Söyle de havale edeyim."

"Bu benim sana sürprizim."

"Her şeyi senin ödemeni istemiyorum. Bu hiç adil değil."

Uzandı ve beni kendine doğru çekti. Bedenimi onunkinin üzerine yerleştiriyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Kapa çeneni, öyleyim."

Göğsüne yaslanarak rahatlıyorum. "Haneye tecavüzün bir suç olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Üstümde gülümsediğini hissediyorum. "Bana bir anahtar vermiştin." "Ne zaman?"

"Köpeğiniz havladığında ve sakinleşmezse onu içeri almamı söylediğinizde."

"Aah." Geçmişini düşünürken gülümsüyorum. Bu konuşmayı yapalı on yıl olmuş gibi geliyor. "Sende kalsın, anahtarlığına tak." Göğsünü öpüyorum. "Bu benim yeni favori şeyim."

"Seni yatakta köpek yavrusu gibi bekleyen ben mi?" İç çekti, tiksindi.

"Beni sevdiğin için cezalandırılmak."

"Evet, o zaman kapa çeneni yoksa yine yaparım." Kaburgalarımı dürtüyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışırken gülüyorum. Üstüme yuvarlanıyor ve beni şefkatle öpüyor, ereksiyonu bir kez daha bacağıma doğru büyüyor. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanırken aramızda mükemmel bir berraklık anı geçiyor. Normalliğin yanlış, yasağın ise sıcak hissettirdiği mükemmel bir fırtınayız.

Anı hafifletmek, ona biz olmanın sorun olmadığını hatırlatmak istiyorum.

"Özür dilerim, kötü bir kız oldum Bay James," diye fısıldıyorum onunla oynarken. "Lütfen beni incitmeyin, efendim."

Diziyle bacaklarımı ayırırken gözlerinde ateşin parladığını görüyorum.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum. Açık saçık konuşmak onun kriptoniti, onu kendi kafasından çıkarıp benimle birlikte olduğu ana geri getirdiğini bildiğim tek şey.

"Babam, en yakın arkadaşının el değmemiş kızıyla oynamak üzere olduğunu bilse ne derdi? Daha reşit bile değilim."

Kıkırdıyor, dişleri boynumu sıyrıyor ve ben onun uyarılmışlığının tehlikeli bir noktaya geldiğini hissediyorum.

"Lütfen beni işaretlemeyin, efendim. . . Size yalvarıyorum."

Öne doğru atılıyor, her santimine sahip çıkıyor, beni yatağa sabitliyor. "Deh!"

Henley havaalanı terminalinde önümde ilerliyor. İki bavulumuzu taşıyor ve her şeyin sorumluluğunu üstleniyor. Eğlenerek onu takip ediyorum.

Büyük bir gün geçirdik ve o tatbikat çavuşu modundaydı. Chloe'yi, Barry'yi, babasını, evlerimizi, işini organize ediyordu. Her şey mükemmel bir hassasiyetle planlanmıştı.

O böyle biri.

Henley James kontrolü sever; hiçbir şey şansa bırakılmaz.

Kendini ne kadar savunmasız hissederse, o kadar düzenli ve planlı oluyor ve bu benim için sorun değil. İkimiz için de yeterli olabilir. Her şeyin onun yaptığı gibi mükemmel olması umurumda değil.

Bu hafta her gece yatağımda beni bekledi. Seviştik. Seviştik, güldük ve sabahlara kadar konuştuk. Bizi yakınlaştıran mükemmel bir hafta oldu.

Yalnız kaldığımızda, kafası bize alışmış gibi görünüyor ... ama bu sadece yaptığım tüm kirli konuşmalar yüzünden olabilir.

Herkes sürtük otobüsüne binsin.

Ancak toplum içinde birlikte olduğumuzda durum değişiyor. Çift olma konusunda zorlanıyor ve ben de bunu anlıyorum.

Henley James devam eden bir çalışma, hem de çok eğlenceli bir çalışma.

Check-in görevlisine doğru yürüyoruz. Henley iki pasaportumuzu uzatırken, "Merhaba, bugün bir uçuş için check-in yaptırmak istiyoruz, lütfen," diyor.

"Teşekkür ederim." Pasaportlarımıza baktı ve bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Buyurun, Tayland'a iki bilet."

Gözleri bana kayıyor, etkilenmemiş ve ben de aptalca gülümsüyorum. Bana nereye gittiğimizi söylemedi. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu.

Elini tutuyorum ve dudaklarını yuvarlıyor; planını bozduğu için umutsuzca ona zor anlar yaşatmak istediğini biliyorum.

"Buyurun, Bay James." Gülümsüyor. "Karınızın bavulunu taşıma bandına koyun."

Sanki kriz geçiriyormuş gibi boğazını temizliyor.

"Şimdi sizinki, efendim." Adam bavulunu yerleştiriyor, kadın bavulu tartıyor ve sonra bize biniş kartlarımızı uzatıyor. "İyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim." Dönüyor ve önünden yürümem için eliyle işaret ediyor.

"Tayland'a mı gidiyoruz?" Heyecanla fısıldadım. "Evet."

Ona bakıyorum ve kolumu onun koluna doluyorum. "Çok heyecanlıyım. Bu gece kesinlikle sevişeceksin."

"Sanki ben değilmişim gibi." Sanki aptalmışım gibi gözlerini açıyor.

"Nerede içinde Tayland mı?" I
Fısıltı olarak Biz
güvenlikten geç.

"Koh Samui."

"Oh," diye nefes nefese kaldım. "Hep oraya gitmek istemişimdir."

Kolumu onunkine dolayarak yürüyoruz. "Sahilde masaj yaptırabiliriz, kokteyller içebiliriz ve aman Tanrım, Hen, bu tüm zamanların en iyi haftası olacak."

Beni dinlerken sırtıyor.

"Ne söylediğini dinliyordum ve ağzından kaçırmamasını umuyordum ve ağzından kaçırdığında" Havaalanı salonuna doğru yürürken devam ediyorum.

"Check-in sırasında ondan duyduğum tek bir şey vardı," diye yanıtlıyor.

"Ne?"

"Sana karım dediği zaman." "Oh . .
."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Hoşuma gitti."

Birbirimize bakarken midem bulanıyor. "Benim de."

Şakacı ve eğlenceli bir şeyler söylemek istiyorum ama buraya uymuyor gibi görünüyor.

Hoşuna gitti.

Burada büyük bir hızla ileriye doğru adımlar atıyoruz.

Havaalanı barına varıyoruz ve oturuyoruz. "Ne içmek istersiniz?" diye soruyor.

"Bir margarita ile kutlama yapacağım." Gülümsüyorum.

"İyi fikir." Bara doğru gözden kayboldu ve ben masada tek başıma oturup mini bir sinir krizi geçirdim. Az önce olanlara inanamıyorum.

Bana karısı denmesinden hoşlanıyordu. Bu bir ilerleme. Bu büyük bir şey!

Kocaman.

İki içkimizle birlikte masaya geri dönüyor ve benimkini bana doğru kaydırıp kendisinininkini kaldırıyor. Bardağımla onunkıyla tokuşturup bir yudum alıyorum. "Teşekkür ederim."

Bardağıma doğru mırıldanıyorum: "Beni Tayland'a götürerek kendini nasıl bir belaya bulaştırdığının farkında mısın bilmiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Tayland'da striptizciyim, biliyor musun?"

Kaşları etkilenmiş gibi kalkıyor. "Gerçekten mi?" "Hı-hı." Kendimle gurur duyarak sırıtıyorum.

Margaritasını yudumluyor. "Bir striptizciyle anal, bana uyar."

İçkimi burnumdan öksürerek çekiyorum. "Aah . . . hayır. Sizin striptizciniz bunu yapmaz."

Gözleri muziplikle parıltıyor. "Nedenmiş o?"

"Bunu hiç yapmadım."

"Ne?"

Başımı sallıyorum.

"Ne ... asla?" Kaşlarını çatıyor, büyülenmiş gibi.

Başımı sallıyorum ve az önce kışıma bir hedef tahtası koyduğumu hissediyorum.

Sırıtıyor ve kadehini sessizce bana kaldırıyor ve ben onun oraya gittiğini hayal ederken kızardığımı hissediyorum. O bunun için çok büyük. Ben bile yapamam. Kesinlikle hastanelik olurum.

Tanrım.

Konuyu değiştirmem lazım. "Uçakta nerede oturuyoruz?"

"Önden, iş."

"Business class mı uçuyoruz?" Gıcırdıyorum.

Parmak uçlarımı öpüyor. Seksi gözleri benimkilerde oyalanıyor. "Karım için sadece en iyisi."

Sabırsızlıkla kapıya bakıyorum. "Uçağı kaçıracağız." İnsanlar sıraya girmiş ve uçağımıza biniyorlardı.

Henley gazetesini okuyor, hiç acelesi yok. "Bunu kaçırmayacağız."

"Eğer kaçırsak ..."

Gözlerini devirir ve okumaya devam eder.

Daha fazla insanın binmesini izliyorum.

"Henley . . ." "Uçağa çok erken binmeyi sevmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü yeterince uzun süredir oradasın. Sabırlı ol, kadın."

Derin bir nefes alıyorum. Eğer kaçırsak, çılgına döneceğim. Sonraki on beş dakika boyunca sıranın azalmasını izliyorum. "282 Phuket uçuşu için son çağrı."

Gözlerimi sabırsızlıkla açıyorum.

"Artık gidebiliriz." Ayağa kalkıyor ve beni biniş kapısına götürüyor; uçuş görevlisine biletlerimizi uzatıyoruz ve o da biletleri tarıyor. "Merhaba Bay James, uçağa hoş geldiniz." Bana gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba." Işınlandım. Tanrıya şükür. Beni uçağa bindirin artık. Koridordan uçağa doğru yürüyoruz. Henley'nin elini tutarken "Gerginim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?"

"Daha önce hiç business uçmadım."

"Bu seni geriyor mu?" Uçağa doğru yürürken kaşlarını çatıyor.

"Uh-huh."

"Tuhaf," diyor ağzından.

"Bay James, bu sizsiniz." Ön taraftaki bir sandalyeyi işaret ediyor. "Ve bu da sizsiniz, Bayan Drinkwater." Sandalyeye baktım.

İki geniş deri koltuk, kendi bölmelerinde. İki sandalyemiz arasında süslü bir ekran var.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. Başka birine servis yapmaya gidiyor ve benim gözlerim Henley'e kayıyor.

Soru sorarken kaşlarını çatıyor.

"Aramızda cam bir paravan var," diye fısıldıyorum diğer koltuklara bakarken.

"Evet, bazı uçaklarda bu oturma düzeni var" diye yanıtlıyor.

"Senin yanında oturabileceğim sıgır sınıfında olmayı tercih ederdim."

Çantamı benden aldı ve baş üstü bölmesine koydu. "On gün boyunca tepende olacağım. Huzurun tadını çıkar." Beni çabucak öpüyor ve yerime oturtuyor. "Emniyet kemerini bağla," diye talimat verdi.

Gözlerimi deviriyorum ve bana söyleneni yapıyorum.

Kitabını alıyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. Yakınımda olmasına rağmen ona hiç dokunamıyorum.

Kes şunu Juliet. Ne kadar muhtaç olduğunu duyabiliyor musun? Bir uçuş için erkek arkadaşına dokunamadın diye dünya yıkılmayacak.

Erkek arkadaşım.

İçimden bir heyecan geçiyor. Bu kadar kısa sürede olan her şeye hala inanamıyorum ama aynı zamanda sanki sonsuza dek birlikteymişiz gibi geliyor.

Garip ama gerçeküstü.

Uçuş görevlisi elinde gümüş bir tabakla gelir. "Size bir bardak şampanya ya da portakal suyu ikram edebilir miyim?"

"Oh." Hem de gerçek bir bardakta. "Şampanya, lütfen." Kadehi alıyorum ve heyecanla omuzlarımı kamburlaştırıyorum. Göz ucuyla bakıyorum ve Henley bana seksi bir göz kırptıyor.

Arkama yaslanıp gülümsüyorum. Hadi bakalım.

Arka planda sürekli bir uğultu var. Uçaktaki diğer herkes derin bir rahatlama modunda görünüyor.

Ben, o kadar değil.

İki film izledim ve bir o yana bir bu yana döndüm. Üçüncü bir film izlemeye çalıştım ama konsantre olamadığım için on beş dakika sonra bıraktım.

Hareketsiz oturmaktan nefret ediyorum.

Henley'ye bakıyorum; saatlerdir okuduğu kitabı okumaya devam ediyor. Sayfaları çeviriyor, kendini tamamen kaptırmış. Nasıl bu kadar uzun süre konsantre olabiliyor?

Ugh . . .

Tekrar uzandım ve biraz daha dönüp durdum... lanet olsun. Tekrar doğrudum ve Henley bana baktı. "Sorun ne?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, kederli hissediyorum.

Kitabını bırakıyor ve kucağına vuruyor. Etrafında dolaşıyorum ve eğilip onu öpüyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor alnımdaki saçları geriye doğru tararken usulca.

"Uyuyamıyorum."

Beni kucağına çekti. "Biraz benimle otur." Kucağına kıvrılıyorum ve battaniyeyi ikimizin üzerine seriyor. "Ben de seni özledim," diye mırıldanıyor şakağıma yumuşak bir öpücük kondurarak.

Nereden biliyordu?

Kocaman kolları beni sarmışken, nihayet onun kollarında güvendeyken, rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

O da gözlerini kapatırken bana sıkıca sarılıyor. Şimdi uyuyoruz.

Henley anahtarı okutuyor ve kulübemizin kapısı açılıyor.

Kutsal.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum etrafıma bakarken. O kadar güzel ki önce nereye odaklanacağımı bilemiyorum.

Henley kendisiyle gurur duyarak gülümser. "Fena değil."

"Fena değil mi?" Nefes nefese kaldım. "Şaka mı yapıyorsun? Muhteşem."

Arka duvar tamamen cam, şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici manzaraya bakıyor.

Mavi okyanus, palmiye ağaçları ve beyaz kum.

Sahilde inşa edilmiş, büyük bir güvertesi, özel yüzme havuzu ve spa'sı olan ahşap bir kabin. Gözlerim içeride dolaşıyor. Tamamen beyaz, açık renk ahşap mobilyalar. Bir dergideki sahil evinden fırlamış gibi görünüyor. Yatak odasına girdiğimde dört direkli kocaman bir yatak ve gömme küvetli bir ebeveyn banyosu görüyorum. "Aman Tanrım," diye tekrar soluk soluğa kaldım. "Henley James." Yüksek sesle güldüm.

"Nasıldım?" Beni kollarına alırken gülümsüyor. "İyi iş çıkardın." Onu usulca öpüyorum. "Gerçekten iyiydin."

Kıkırdıyor ve yatağa uzanıp yanındaki yatağa vuruyor.

"Hayatta olmaz." Çantamı yatak odasına götürüyorum. "Şimdi uzanırsak uykuya dalacağım ve jet lag olmak istemiyorum. Akşama kadar uyanık kalmalıyız."

Ağır ağır nefes veriyor. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Sahile gideceğiz."

"Ne, şimdi mi?"

"Şu anda."

Dalgalar hafifçe kıyıya vuruyor ve martıların sesi uzaklarda yankılanıyor. "Cennetteyim."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Burayı ne kadar sevdiğimi bildiğinden emin olmak istedim."

"İstiyorum."

"Her şeyi rezerve ettiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu da biliyor musunuz?"

"Evet."

"Ve business class, business uçuşumuza bile inanamıyorum." Bir an düşündüm. "Keşke pijamalarımı giyseydim, biliyor musun?"

"Bir dahaki sefere." Gülümsüyor.

Henley'nin elini tuttum ve arkasından öptüm. "Teşekkür ederim." Elini tekrar öpüyorum. "Her şeyi düşünmüşsün."

Henley yan yatarken dirseğinin üzerinde doğruluyor, vücudu benimkine yaslanıyor. "Güneş kremine ihtiyacın var."

Kendime bakıyorum. "İyi olacağım."

Ayağa kalkıyor ve eline biraz güneş losyonu döküp sırtıma sürüyor. Ellerin tenimdeki hissine gülümsüyorum. Yavaşça üst baldırlarıma sürmeye başlıyor. Parmak uçları seksimin üzerinde geziniyor. "Dikkatli ol, başka bir ülkedeyiz," diye mırıldanıyorum. "Bizi tutuklatacaksın."

"Suçlama ne olabilir? Kız arkadaşına güneş kremi sürdüğüm için herkesin içinde orgazm olmak mı?"

"Aynen öyle." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Gördün mü, sana alışacağını söylemiştim."

"Neye alışmaya?" Parmaklarını bikini üstümün altından kaydırıyor ve meme ucumu çimdikliyor. Bu his karşısında kıpırdandım.

"Kız arkadaş kelimesini söylemek."

"Meh." Görevine konsantre olurken sırtıyor. "Hâlâ sıradan bir kelime. Eş daha esnek bir kelime."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Büyük kahverengi gözler. Koyu renk saçları tuzlu deniz yüzünden dağınık. Dalgalı teni bugün güneşte kaldığı için zaten altın sarısı ve parlıyor. Bir insan nasıl bu kadar muhteşem olabilir?

"Karım çok daha esnek," diye fısıldıyorum, güzelliği dikkatimi dağıtıyor.

Losyonu sürmeye devam ederken bakışları elini takip ediyor. "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?" diye soruyor. "Evli için ve Aşk. benim hayat," I Cevap hiç tereddüt etmeden. "Umarım hamile kalırız - tabii çocuk sahibi olmak nasip olursa. Eğer çocuğumuz olmazsa, birlikte dünyayı gezmek

"Kocamın sesi de oldukça iyi geliyor."

Parmakları tenimin üzerinde gezinmeye devam ediyor. "Kendini nerede görüyorsun?" diye soruyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve sonra düşüncelerini gözden geçiriyormuş gibi kapatıyor.

"Söyle bana ..."

"Bilmiyorum."

Onu izliyorum. "Evet, biliyorsun. En azından bir fikrin var." "Son zamanlarda"- omuz silkiyor, gözleri hala ellerini takip ediyor

-"Her zaman sahip olacağımı düşündüğümünden çok farklı bir gelecek görüyorum."

Uzanıp parmaklarımı koyu renkli kirli sakalında gezdiriyorum. "Peki bu sana nasıl hissettiriyor?"

Tekrar omuz silkiyor ve sessiz kalıyor. . .

"Dehşete mi düştün, dehşete mi kapıldın, yoksa sadece taş kesildin mi?" Sırıtiyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Heyecanlı." Güzel erkeğime usulca gülümsüyorum.

Ne?

"Heyecanlanacak çok şeyimiz var, Hen. Değil mi?"

Başını sallıyor.

"O zaman şanslı kız kim?" Alay ediyorum.

Gözleri zevkle dans ediyor. "Bir süre önce bir eş değiştirme partisinde tanıştığım üçlü seven bir hatun."

Gülüyorum. Bu adam beni öldürüyor. "O şanslı bir kız."

"Belki." Eğiliyor ve beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. "Şimdi sevişmeliyiz."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Bu akşam yemekten dönene kadar bekleyeceğiz, yoksa uyuyakalacağım ve hiç dışarı çıkmayacağım."

Tiksintiyle nefes verir ve sırt üstü yuvarlanır. "Benim üçlü seven zamparam böyle demezdi. Bana sakso çekerdi, tam burada, hemen şimdi."

Kıkırdıyorum. "Kim, müstakbel Bayan James mi?" "Bu o."

"Belki onu otelde bulursun."

Arkama sert bir tokat attı. "Hadi gidelim."

Henley

Okyanusa bakan güvertede oturuyorum. Orada ne işi var? Saatime baktım.

Hazırlanmam çok uzun sürdü.

Kendimi hiç bu kadar rahatlamış ve doygun hissetmemiştim. Bu seyahate gerçekten ihtiyacım vardı. Uzaklaşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor ve ben ona gülümsüyorum. Saatile tekrar bakıyorum.

Geç kalacağız. Orada ne işi var?

Yatak odasına geri dönüp banyonun kapısını açıyorum; bir adım geri çekiliyorum. Ne oluyor? ?

Juliet uzun koyu renk bir peruk takıyor ve yüzü tamamen seksi bir makyajla kaplı. Beyaz şeffaf askılı çorapları ve ona uygun şeffaf bir sütyeni var.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve ağzım açık kalıyor.

Bu çok beklenmedik.

Lavabonun üzerine eğiliyor ve sikim zonklamaya başlarken gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor.

Dönüyor ve önümde diz çöküyor. "Üçlü seven zampara hizmetinizde, efendim." Pantolonumun fermuarını açıyor ve beni sertçe yumruklarken ağzına alıyor.

Başım coşkuyla geriye düşüyor. "Sikeyim." Yüzünü iki elimin arasına aldım ve boğazının derinliklerine doğru kaydım. Onun güzel yüzüne bakıyorum, çok masum ve tatlı, yine de ihtiyacım olan kirli, kirli fahişe.

Beş yıl sonra nerede olacağımı çok iyi biliyorum. Onunla evliyim.

Bölüm 25

Ne?

Beni sertçe emiyor ve vücudum kontrolü ele geçirirken sikimi boğazında sıkıyorum.

Sevişme ihtiyacı ruhumu mahvediyor.

Bu bir tuzak.

Duvarlar etrafımı sarmaya başlıyor: koyu renk peruğu, iç çamaşırları.

Mükemmel ağzı. Beni yüksek sesle höpürdetip emerken gözleri fıldır fıldır kapanıyor. "Tadın çok güzel."

Evlenmek istiyor.

Bacakları yerde daha geniş açılmıştı ve onu ayağa sürükleyip aynaya doğru döndürdüm ve domalttım. Parmağımı mükemmel göt deliğine sürüyorum.

Onu burada istiyorum. Onun da benim kadar savunmasız hissetmesini istiyorum.

Başını zevkle geriye atarken inliyor.

Onunlayken kendimi kontrol edememekten nefret ediyorum.

O anın içindeyken, ki bu artık her zaman oluyor, bana sahip oluyor.

Ve o da bunu biliyor.

Uyarılma beni ele geçirirken kulaklarımda kalp atışlarımı duyuyorum.

Bacağını kaldırıp lavabonun üzerine koyuyorum ve parmağımı kıcının derinliklerine kaydırıyorum.

Sikim beklenti içinde ağlıyor.

Gözleri aynada benimkileri tutarken kararıyor.

**Koyu akrilik saçlarından bir avuç tutuyorum.
"Masum rolü yapmayı bırak, Juliet."**

Başını arkaya atıyor ve inliyor.

"Sikimi kışına kadar istiyorsun." Onu sertçe sarsıyorum. "Sen istemiyor musun?"

İnliyor.

"Söyle," diye hırıliyorum. Üzerime bir şey çöktü, karanlık ve uğursuz bir şey, eski özelliklerim geri geliyor. Artık ona karşı nazik davranamıyorum.

Ben neysem oyum. Onu burada böyle istiyorum. Şu anda.

Kendimi onun arka girişinde konumlandırıyorum. "Hayır," diye bağılıyor.

Gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor. "Bu şekilde değil."

Beni o ana geri getiriyor.

"Siktir et." Onu domalttım ve seksinin içine girdim. Vücudunun derinliklerindeki kaslar etrafımda dalgalanıyor. Yıldızlar görüyorum.

Bütün o lanet yıldızlar. Onlardan nefret ediyorum.

Ve şu anda, beni ne kadar zayıflattığı için ondan nefret ediyorum.

Onu yatağa götürüyorum ve hak ettiği gibi güzel ve sert bir şekilde veriyorum.

Onu tekrar tekrar orgazma ulaştırdığımda çığlık atıyor ve lanet olsun.

Dünyayı sarsan bir orgazm içimden geçerken kendimi derinden tutuyorum. Nefesim kesildi, nefes nefese kaldım, ter içinde kaldım.

Çekiliyorum ve üzerinden yuvarlanıyorum.

Sessizce uzandık, ikimiz de nefes nefese kaldık.

Sonunda kalkıp banyoya girdim ve duşu açtım.

Aklımı başıma toplamam lazım. Hem de hemen.

Juliet

Bir başlangıçla uyanıyorum. Oda karanlık ve yönümü şaşırmış hissederek etrafıma bakıyorum.

Saat kaç?

Midem gurulduyor. Açım. Açlıktan ölüyorum.

Yemeğe yetişemedik. Yorgunluk çöktü. Sonrasını hatırlamıyorum.

Yanımda, sırt üstü huzur içinde uyuyan adama bakıyorum.

Midem yine gurulduyor. Yiyecek bir şeyler bulmam gerekiyor. Yataktan kalkıyorum, bornozumu alıyorum ve parmak uçlarımda yatak odasından çıkıp kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum.

Kabin aydınlandı. Dolunay var ve okyanustan yansıyan ışık duvarlarda dans ediyor. Okyanusun yumuşak şırıltısı yüksek sesle yankılanıyor.

Çok mükemmel.

Lambayı yakıyorum ve buzdolabında büyük bir kase meyve buluyorum. Hepsini yiyeceğim. Sürgülü kapıyı açıyorum ve karanlığın içine bakıyorum, hareketsiz ve sessiz.

Dürüst olmak gerekirse, biraz korkutucu.

Geceleri burada yalnız oturmanın güvenli olduğundan emin değilim. Dışarıda ne olduğunu kim bilebilir? Telefonumdaki saate bakıyorum: Sabah 3:00. Cadı saati.

Başka bir ülkede olmak tedirgin edici. İyi olacağından eminim, ama . . .

Dışarıda oturmaktan vazgeçip içeri girmeye karar verdim. Paravan kapıyı kilitliyorum ve kapının önünde yere bağdaş kurup oturuyorum. Muzumu soyuyorum ve yerken denize bakıyorum.

Zihnim aşırı hızda çalışıyor.

Bu gece bir şey oldu. Dün gece.

Her şey yolunda gidiyordu ve sonra ... Henley geri çekildi, eski alışkanlıklarına geri döndü. Ne pahasına olursa olsun kendini koruyordu.

Bana karım diyen o aptal check-in görevlisine lanet olsun. O anda bunun onu çıldırtacağını biliyordum. Ama o sırada bana böyle seslenmesinden hoşlandığını söylemişti ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde ben de hoşlanmıştım.

Küçük kıyafet skecimi düşündüm. Bu muydu? Çok mu ileri gittim?

Sevmiş gibiydi. Fiziksel olarak tamamen içindeydi. Duygusal olarak, aynı binada bile değildi.

İstediğim onun kalbi ve bazı günler oradayız, ama her gün ona nasıl ulaşacağım? Ne zaman yakınlaştık, duvarlarını tekrar örüyor.

Çabaladığını biliyorum. Birlikte onun organize ettiği bir tatile çıktık. Çok kısa bir sürede çok uzun bir yol kat etti. Sadece birkaç hafta oldu; on sekiz yıllık bir davranış kalıbını yıkmamız gerekiyor. Elbette alışması biraz zaman alacak.

Bunu fazla düşünüyorum.

Yavaşça meyvemi yiyorum ve karanlıkta yere oturup Henley James ile bir hayat düşünmeye başlıyorum.

Onunla her zaman böyle mi olacak? Üç adım ileri, bir adım geri.

Yani, nasıl şikayet edebilirim ki? Onun cinsel hakimiyeti çok mükemmel.

Yere uzanıp okyanusu dinliyorum. Çok gürültülü. Bir amfi tiyatro gibi, ses kumsalda yankılanıyor. Üzerime çöken bir melankoli hissi var, bu garip çünkü onunla neye bulaştığımı biliyordum.

Yine de çekip gittiğinde acıtır.

Bunu asla atlatamazsa ne olur? Önümüzdeki on yılı beni kabul etmesi için çabalayarak geçirirsem, ama o yine de dönüp beni terk ederse ne olur?

Yatak odasının kapısı açıldı ve Henley göründü. Çıplak, saçları dağınık ve beni yerde otururken görünce kaşlarını çatıyor. Tek kelime etmeden gelip yanıma oturdu.

ve ikimiz de denize bakıyoruz. Aramızdaki duygu pişmanlıkla dolup taşıyor.

O biliyor.

Seks sırasında kendini kontrol ettiğinde beni nasıl hissettirdiğini biliyor.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolduk. Dürüst olmak gerekirse, o uyurken kendimi daha iyi hissediyordum, çünkü en azından o zaman tüm bunların kafamın içinde olduğunu düşünüyordum. Şimdi öyle olmadığından eminim.

"Neden böylesin?" Fısıldıyorum.

"Bilmiyorum."

Sessizlik . . .

"Böyle mi olmak istiyorsun?" diye sordum. "Hayır."

"Konuş benimle." Gözlerim onu arıyor. "Bana kalbinde ne olduğunu söyle."

"Sorun kalbim değil."

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Kafam araya giriyor." "Bu gece ne oldu?"

Sessiz kalıyor. Sanki kendini tutuyormuş gibi çenesini sıkıyor.

"Hen, eğer birlikte çalışacaksak benimle konuşmalısın. Açık ve net bir iletişim hattına ihtiyacımız var."

Dinliyor ama yine de sessiz kalıyor.

"Bu geceki tetikleyici neydi? Seni ne tetikledi?"

Başını hafifçe sallıyor.

Cidden, bu çok anlamsız.

Burada kafamı duvara vuruyorum.

Yere uzanıyor ve yüzünü örtmek için ön kolunun arkasını gözlerinin üzerine koyuyor. "Beş yıl sonra nerede olmak istediğimi bildiğim kısacık bir düşüncem vardı," diye mırıldanıyor.

Hayır. Bunu istemiyor. Cevaptan korktuğum için soruyu soruyorum. "Peki bu neredeydi?"

"Seninle evliyim."

Kaşlarımı çattım. Beklediğim cevap bu değildi. "Ve bu ... ?"

"Kafamı sikti."

Anlamaya başladığımda başımı sallıyorum. "İşlem yapıyorsun."

"Neyi işliyorsun? Benim tam bir pislik olduğumu mu?"

Yanına uzanırken usulca gülümsüyorum. "Her şey değişiyor."

Bir süre sessizce uzandık.

"Kafamı nasıl kapatacağımı bilmiyorum." İç çekiyor. "Öyleyse yapma."

Kaşlarını çatıyor.

"Henley, bana karşı bir şeyler hissediyor olman kontrolden çıktığın anlamına gelmez."

"Kesinlikle öyle hissettiriyor."

Yüzünü görebilmek için yan dönüyorum. "Nasıl bir his?"

Bunu ifade etmeye çalışırken bir an düşünüyor. "Sanki sonunda sel kapıları açıldı ve sonuç olarak boğulmak üzereyim."

"Kendini uzun zamandır herkesten uzak tuttuğun için mi?"

Başını sallıyor.

Burada söyleyecek doğru şeyi düşünmeye çalışırken sessiz kalıyorum.

"Ben ya hep ya hiç tarzında bir insanım, Jules. İlişkiler söz konusu olduğunda, her zaman bir hiç oldum."

Dinliyorum.

"Sadece ..." Sönük bir iç geçiriyor. "Çok hızlı hareket ediyorum. Bu ... değil." Sözünü keser. "Ben olmamalıyım ..."

"Her şeyinizin çok fazla olmasından mı korkuyorsunuz?"

Gözleri benimkileri arıyor, ve ben bunun o olduğunu biliyorum. Aradığım cevap buydu.

"Her şeyin benim için çok fazla değil Henley. Ben de bunu istiyorum." Duraksadım. Bunu yüksek sesle söylemeli miyim?

Siktir et.

Her şeyi masaya yatırın.

"Benim için doğru kişi olduğumu biliyorum. Bunu bir süredir biliyordum. Evlenmek istiyorum, seni çocuklarımda görmek istiyorum ve en önemlisi hak ettiğim şeyi, ikimizin de hak ettiği şeyi, sonsuza dek mutlu olmayı istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ama birbirimizi çok az tanıyoruz. Bu kadar çabuk böyle hissetmek normal değil."

"Kim demiş?" Onu usulca öpüyorum. "Ne zamandan beri normal olmak istiyorsun?"

Bana bakarken kolu şefkatle sırtımdan yukarı kayıyor.

"Bilgin olsun, benim için çok hızlı hareket edemezsin.

Ben

Hepsi senin. Ben buradayım, Hen. Hazır ve bekliyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor, dili yavaşça dudaklarımda geziniyor. "Seni gerçekten seviyorum," diye fısıldıyor. "Daha iyi olmaya çalışıyorum; öyle görünmediğini biliyorum ama öyleyim."

Sözlerinin ardındaki duygu gözlerimi yaşartıyor. "Biliyorum, bebeğim." Onu usulca öpüyorum ve ortamı yumuşatmak istiyorum. "Peki yarın saat kaçta evleniyoruz?"

Nefes kesici bir gülümsemeye bürünüyor. "Şaka bile yapma. Bunu gerçekten yapmak isteyecek kadar aklımı kaçırmış hissediyorum."

Birbirimize bakarken ciddileşiyoruz, aramızda hava dönüyor.

O zaman bana sor.

"Bana bir söz ver," diye fısıldadım.

"Herhangi bir şey." Beni usulca öpüyor.

"Eğer çıldırdığınız bir an olursa... "Juliet, bir an yaşıyorum" deyin."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Bu şekilde, aklının nerede olduğunu bileceğim, çünkü olayların ortasında benden uzaklaştığında ... bu üzücü oluyor."

Bir an düşünür ve sonunda başını sallar. "Tamam." Yan dönüp bana bakıyor, parmakları cinsel organımda geziniyor.

Dokunuşu artık farklı. Henley'im geri döndü, şefkati geri geldi. "Özür dilerim. Özür dilerim," diye fısıldıyor sanki acı çekiyormuş gibi. "Bunu yapmak istememiştim. Seni incittim mi?"

"Şşş," diye onu yatıştırıyorum. Onu usulca öpüyorum. "Sorun yok, bebeğim.

Hayır, yapmadın. Seni yakaladım."

Üzerimde yuvarlanıyor ve vücudu içime doğru kayıyor. "Bunu telafi etmeme izin ver," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Özür dilerim." Beni yavaşça pompalıyor.

Ve tam burada, yerde, gecenin bir yarısı, Henley James benimle ilk kez tatlı, yavaş bir aşk yaşıyor.

"Ben de seni seviyorum."

Önceden korkuyordum ama şimdi dehşete düştüm. Bu iş yürümek zorunda çünkü onu kaybedemem. Asla.

Gece pazarları hareketlilikle dolup taşıyor ve Henley'le birlikte atmosferi içimize çekerek yürüyüp gidiyoruz. Harika bir gündü, en iyisiydi.

Bir deniz kabuğu tezgahına girip etrafa bakıyoruz; Henley kocaman beyaz bir deniz kabuğu alıyor ve ona bakarken gülümsüyor. "Annem bu deniz kabuklarını çok severdi."

"Öyle mi yaptı?"

İlk kez onun nasıl biri olduğundan bahsetti.

"Evet." Onu rafa geri koyuyor.

"Alabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Bunu neden isteyeyin ki?"

"Çünkü annen benim evimde bir kabuğa sahip olmayı çok isterdi," diyorum etrafıma bakmaya devam ederken.

Burnunu kıvırıyor.

"Gidip alacağım." O dükkânın dışında beklerken ben onu tezgâha götürüp kadına ödeme yapıyorum. Sonunda ona katıldım. "Aldım." Gülümsüyorum.

Başını salladı. "Tamam." Sokağa geri dönmeye başladık.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Hiç yas terapisine gittiniz mi? . bilirsin, özellikle annen hakkında?"

"Anlamı yok," diyor etrafına bakarken. "Benim annem öldü. Pek çok insanın annesi öldü. Ben zaten yeterince terapi gördüm."

"Biliyor musun, biraz araştırma yaptım. Camp Angel diye bir yer var. Kederin tedavi edildiği özel bir tesis." Bu yer çok sert. Tamamen iyileşene kadar çıkmanıza izin vermiyorlar.

"Neden oraya gitmek isteyeyim

ki?" "Böylece şeytanlarınla yüzleşebilirsin."

"Bunu yapmak için bir kampa gitmeme gerek yok." Gülümsüyor, eğleniyor. "Onlarla her gün yüzleşiyorum."

Oh . . .

"Sadece bir düşünce." Omuz silkiyorum.

Kolunu bana doluyor ve alışverişe devam ediyoruz. Cebini karıştırıyor ve gülümseyerek telefonuna cevap veriyor. "Selam, Jen."

Lanet Jenny. Onu her gün arıyor ve bunun işle hiçbir ilgisi yok.

"Öyle mi?" Ben duymamış gibi yaparken o dinliyor. "Bugün plaj günü." Tekrar dinliyor ve sonra gülüyor.

İçimdeki kıskanç sürtük çirkin başını kaldırıyor. Elimi tutarken onunla mutlu bir şekilde sohbet ederken mağazaların arasından geçiyoruz.

Masum olduğunu biliyorum. Masum olmasaydı, ben buradayken onunla konuşmaktan bu kadar mutlu olmazdı.

Onun . . . Bir saniye bile güvenmiyorum.

Parmağımı havaya kaldırarak sarmamı işaret ediyorum. "Gitmem gerek, Jen."

"Seni özledim," dediğini duyuyorum.
"Evet, sen de." Telefonu kapatırken gülümsüyor.
Onu özliyor.
Siktir git, Jenny.

"Birini tanıdığını sanıyorsun," diye sesleniyorum tepeye doğru.
Henley bana doğru dönerken kıkırdıyor. "Hadi, kadın."
"Neden bana ekstrem sporcu olduğunu söylemedin?"
Kendimi tepeye doğru sürüklerken nefes nefese kalıyorum.
"Atlet." Göz kırıyor. "Ben elit bir sporcuyum."
"Ugh." Tepeyi daha az dik hissetmek için ellerimi kalçalarımın altına koydum. Hani şu kafamda planladığım güneşin altında uzanıp dinleneceğim tatil vardı ya?
Görünüşe göre bu değilmiş. Henley James rahatlayamıyor. "Tatilimi atlatmak için bir tatile ihtiyacım var," diye pufluyorum. "Sızlanmayı kes, yoksa ağzını tıkarım."
"Neyle?" Tırmanırken sesleniyorum. Kasıklarını tutuyor. "Atletle."
Kıkırdıyorum. Motosiklete bindik, kanoya bindik, dağa tırmandık, parasailing yaptık, bisiklete bindik. Aklınıza ne gelirse yaptık.
Sabah kalkıp rahatlatıcı bir kahvaltı yapıyoruz ve yavaşça yüzmeye gidiyoruz. Sonra bir şekilde beni ekstrem parkurlara gitmeye ikna ediyor.
Öğleden sonra sahilde dinlenene kadar bütün gün rastgele adrenalin dolu şeyler yapıyoruz.
Tepeden aşağı inip elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekmeye başlıyor, ben de aptalca gülümsüyorum.
Kimi kandırıyorum ki? Bu hayatımın en güzel tatili.
Bütün gün aksiyon kahramanı, bütün gece tatlı bir sevişme.
Telefonundaki haritaya bakarken "Hemen şurada," diyor.
"Neymiş o?"
"Bir sürpriz."

"Oh." Heyecandan omuzlarımı kamburlaştırdım.
"Sürprizleri severim."

Bana doğru dönüyor ve cebinden siyah ipek bir göz maskesi çıkarıyor. "Bunu tak."

Kalbim küt küt atıyor.

"Ne?"

Göz maskesini bana takıyor ve elimden tutup beni tepeye doğru biraz daha götürüyor.

Ne oluyor?

"Sürprizleri severim."

Gülümsüyorum. "Sen sever misin?" O da bana eşlik ediyor.

Aman Tanrım, bu ... bu tüm zamanların en güzel günü.

Sürpriz ne?

Yapacak mı . . .

"Ta-da." Maskeyi kaldırıyor.

Etrafa bakıyorum. Dik bir uçurum ve bir zip hattı var. Bir adam iki koşum takımıyla bekliyor.

Yüzüm dehşet içinde düştü. "Hayır, hayır, hayır." Geriye doğru adım atıyorum. "Henley, bunu yaptığımı düşünüyorsan uyuşturucu almışsın demektir."

Gözleri muziplikle parıldıyor. "Yapabilirsin."

"Yapabilirim," diye sıçradım şişkin gözlerle. "Ama ben istemiyorum için."

Kıkırdıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp öpüyor.
usulca. "Sürprizleri sevdiğini söylemiştin."

Teklif ettiğini düşündüğümde, seni sik kafalı.

"Hayır. Bu türden," diye kekeliyorum.

"Bebeğim, sorun yok. Bu harika olacak."

"Neden, Pasifik Okyanusu'nda bir yağmur ormanının ortasında bir çukurda öleceğim için mi?"

"Aslında Tayland Körfezi."

Uçurumdan aşağı bakıyorum ve başım dönüyor. Büyük bir adım geri atıyorum. "Hayır. Hayatta olmaz."

"Bana güveniyor musun?" İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Çünkü sana güveniyorum. Seni her gün uçurumdan aşağı takip ediyorum."

"Metaforik olarak." I genişletmek benim gözler at
Onu. "Aslında değil."

"Seni sevmek bundan çok daha korkutucu."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O böyle söyleyince,
lanet olsun... şimdi bunu yapmak istiyorum.

"Eğer ölürsem . . . ,"
diye uyarıyorum.

"Barry'ye ben
bakarım." "Henley,"
diye bağıyorum.

Yüksek sesle gülüyor. "İlk ben gideceğim." Koşum
takımına adım atıyor. "Hadi bebeğim." Elini bana uzattı.
"Hadi yapalım şunu."

Elinde koşum takımıyla sabırla bekleyen rehber
bakarken parmaklarımı büküyorum. "Koşumları kontrol
ediyor musunuz?" diye soruyorum.

"Evet."

"Ne sıklıkla?"

Henley chuckles ve bağlar onun Toka.

"Will rahatlar mısın?"

"Kız arkadaşından korkan çocuk söylüyor bunu," diye
fısıldıyorum öfkeyle. "Beni erken bir mezara girmeye
zorluyorsun."

Fesatlık yüzünden okunuyor.

"Juliet." Eğildi ve beni şefkatle öptü. "Seni seviyorum.
Sana bir şey olmasına izin vermem. Güven bana."

"Peki," diye fısıldadım. "Sadece bil diye söylüyorum,
bunu puan kartına yazıyorum ve büyük bir ödeme yapsan iyi
edersin."

Kıkırdıyor ve beni kucaklıyor.

"Beş karat kadar büyük," diye homurdanıyorum omzuna karşı.

Başını geriye atıp yüksek sesle gülüyor ve bu kahkaha
vadide **y a n k ı l a n ı y o r .**

Ve bir şekilde, her şeyin yolunda gideceğini biliyorum.
Dışarı.

Kalbim göğsümde sert bir şekilde atarken
Koşum takımını takın ve talimatları dinleyin. Birlikte
uçurumun kenarında duruyoruz.

"Hazır mısınız?" Bana gülümsüyor. "Belki

altı karat," diyorum.

Kıkırdar ve uçurumun kenarından atlar. Vadiye uçarak iniyor, kahkahasının sesi kayalıklarda yankılanıyor.

Kalbim güm, güm, güm atıyor.

Sikeyim.

Yap işte.

Gözlerimi kapatıyorum ve daha iyi bir yargıya karşı, kenarı **bırakıyorum**.

Onu her yerde takip ederim.

Bölüm 26

Juliet

Uçak pistte hızla ilerliyor ve ben derin bir iç çekiyorum. Her güzel şeyin bir sonu vardır. Mükemmel tatilimiz sona erdi.

Birbirimize çok aşığız; uzaktayken yaşadığımız küçük aksaklıklar aramızdaki bağı daha da güçlendirdi.

Bu bizim için son ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Henley hala cinsel olarak baskın olabileceğini ve bana aşık olabileceğini öğrendi.

Çizgiler yok, biri ya da diğeri yok.

Aklında bir şekilde seçim yapması gerektiğini düşünüyordu, beni sevmek ... ya da yatakta bana hükmetmek ve mücadele ediyordu. İhtiyacı olan seks ile istediği aşk arasında seçim yapamıyordu.

Sonunda her şeye sahip olabileceğimiz mutlu yerimizi bulduk.

Beni çok seviyor ve şimdi benden nefret ediyormuş gibi beni becerme özgürlüğüne sahip ... ve bu çok iyi.

Yol arkadaşıma bakıyorum; gülümsüyor ve bana seksi bir göz kırptıyor.

Sinir bozucu. Aptalca uzun bir uçuştan sonra bile nasıl bu kadar iyi görünüyor? Ben yolda ölmüş gibiyim, o ise orada GQ modeli gibi görünüyor.

"Los Angeles Uluslararası Havaalanı'na hoş geldiniz. Yerel saatle 11:15. Bizimle uçtuğunuz için teşekkür ederiz,

Çok yakında sizi tekrar ağırlamak için sabırsızlanıyoruz," diyor hoparlörden gelen ses.

Uçaktan çıktık ve otomatik pilotta gümrükten geçtik. "Yatağa girmek için sabırsızlanıyorum." İç çekiyorum. "Çok yorgunum."

"Biliyorum bebeğim." Henley kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekiyor. "Yakında."

Eve dönerken arabada uyuyorum. "Eve geldik." Henley çantalarımızı içeri taşımadan önce beni uyandırıyor. Arabadan çıkabilecek kadar uyanmaya çalışıyorum. Kahretsin, mahvoldum.

Barry kapıyı açtığında Henley'i gördüğü için heyecandan yerinde zıplamaktadır. "Merhaba, başımın belası," diyor başını okşarken.

Gözlerimi deviriyorum. İstedığı kadar sert davranabilir ama ben gerçeği biliyorum.

Chloe bugün eve gitti, bu gece burada olacağımızı biliyordu.

Bunu bizim için yaptığı için ona bir böbrek borçluyum. Yarın ona yetişmek için sabırsızlanıyorum.

Barry heyecanla ayağa fırlıyor. "Merhaba, merhaba," diye şarkı söylüyorum ona. Kanepeye uzanıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Seni özledim, sen beni özledin mi?"

Henley kuru bir sesle, "Barry'nin bebek gibi konuşan sesini özlemediğim kesin," diye mırıldandı.

Kıkırdıyorum. Bu doğru. Barry içimdeki bebek konuşmasını ortaya çıkarıyor. O ve ben birbirimizle başka bir dil konuşuyoruz.

Yavru köpek muhabbeti.

"Yatağa." Henley omuzlarımdan tutup merdivenlere doğru çeviriyor. "Bir şeyler yiyeceğim ve sonra kalkacağım."

"Tamam." Kollarımı boynuna doladım ve onu usulca öptüm. Elleri arkama gitti. "Çok teşekkür ederim. Çok iyi vakit geçirdim."

"Ben de öyle." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Seneye tekrar gidebilir miyiz?"

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Birazdan kalkacağım."

Merdivenlerden yukarı çıktım ve sesini duydum. "Hey, evet, yeni döndüm."

Kaşlarımı çattım. Kiminle konuşuyor?

Dinlemeye çalışırken olduğum yerde duruyorum. Onu bu saatte kim arar ki?

Jenny.

Etrafta dolaşıp bir şeyler düzenlerken onunla konuşuyor. Neden onu gece arıyor ki?

Alçak sesle kıkırdıyor. "Evet, biliyorum."

Ve neden onunla sanki uzun zamandır kayıp arkadaşımı gibi konuşuyor?

Hayatımın en güzel haftasından sonra eve geldiğimde erkek arkadaşımın asistanının onun peşinde olduğu gerçeğiyle karşılaştım.

Öyle mi, yoksa ben mi güvensiz davranıyorum?

Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Sen de mi?" Henley'nin kısık sesiyle cevap verdiğini duyuyorum. Sen de ne? "Hoşça kal, Jen."

Parmak uçlarımda hızla merdivenleri çıkıp duşa giriyorum. Onu telefonda duyduğumu bilmesini istemiyorum ve yapmak istediğim son şey onunla onun yüzünden kavga etmek ... ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Hızlıca duş alıp yatağa giriyorum ve zihnim dakikada bir milyon mil koşarken kitabımı okuyormuş gibi yapıyorum.

Sonunda yatağa geldi. "Selam." Yatak odama girerken gülümsüyor. "Şimdiye kadar çoktan uyumuşsundur diye düşünmüştüm." Yatağın kenarına oturup beni öpüyor ve saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Kendimi tekrar uyandırdım." Kitabımı kaldırdım. "Biraz okuyayım dedim."

"Tamam." Beni tekrar öpüyor ve telefonunu yatağın başucundaki masaya şarja takıp banyoya giriyor. Duşun sesini duyuyorum ve telefonuna bakıyorum. Keşke ben de

kodu biliyordum, böylece onu günde kaç kez aradığını görebiliyordum.

Kes şunu.

Böyle biri olma.

Ne kadar aşık olursam olayım, kıskanç ve güvensiz bir kız arkadaş olmayacağım.

Henley duş alıyor ve belinde beyaz havluyla yatak odasına giriyor. "Yarın işe dönmek için sabırsızlanıyor musun?" Kayıtsızca sordum.

Henley etrafı toplarken, "Evet, sanırım," diye cevap veriyor. Yerde duran giysilerimi katlayıp sandalyenin üzerine koyuyor.

"Jenny ne zamandır sizin için çalışıyor?" Cevapla ilgilenmiyormuş gibi davranıyorum.

"Bilmiyorum, on iki yıl."

"On iki yıl mı?" Nefesim kesildi. "On iki yıldır işinizin sahibi misiniz?"

"Hayır, o ve ben başka bir şirkette birlikte çalıştık ve sonra ben ona gelip benimle çalışmasını teklif etmeden önce ikimiz de başka bir şirkette çalışmak için ayrıldık." Ayakkabılarımı gardırobumun en altına koyuyor. "Bu gardırobu yeniden düzenlemeliyiz. Başımı ağrıttıyor. Düzenli tutmak çok zor."

Lanet gardırobu düzenlemek umurumda bile değil.

"Yani onunla üç şirkette birden mi çalıştınız?" "Hı-hı."

"Yakın olmalısın ..." Onaylamadığımı gizlemek için dudaklarımı büküyorum.

"O iyi bir arkadaş." Yanımdaki yatağa sürünerek girdi. "Ona güveniyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki ona güveniyorum."

Bu da bizden biri yapar.

"Jenny'ye olan bu ani ilgi de neyin nesi?" diye soruyor kolunu bana doladığında.

"O sadece ..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken duraksıyorum. "Seni çok arıyor."

"Benim için endişeleniyor. Uzun zamandır hayatımdaki tek kadın o."

Gözlerimi kırptırdım, şok olmuştum. "Artık hayatındaki tek kadın benim Henley."

Gülümsüyor ve bana sokuluyor. "Biliyorum, bebeğim." Kolumu öpüyor. "Onu kıskanman çok hoş. Ama kıskanmana gerek yok. Ben seninim ve sadece seninim."

"Onu kıskanmıyorum," diye yalan söylüyorum. Aslında kıskançlıktan yeşile döndüm.

"İyi geceler tatlım," diyor uzanırken. Başucu lambasını kapatıyor ve gözlerini kapatıyor. "Yorgunum." Bana doğru bakıyor. "Nasıl oluyor da hâlâ uyanıksın?"

Çünkü Jenny'yi diri diri kazığa bağlayıp yakmanın yollarını hayal ediyorum.

"Yorgun değilim." Bir gülümseme daha taklidi yapıyorum. "İyi geceler."

Beş dakika içinde Henley derin bir uykuya daldı ve benim aklım başımdan gitti.

Onunla arkadaş olmasından ve birlikte çalışmasından nefret ediyorum ... ve onu her gün görmesinden ve onun benim tarafımda olmadığını bilmemden.

Ama bundan da öte, kıskanç ve güvensiz kız arkadaşlardan nefret ederim.

Bu korkunun gitmesine izin vermeliyim. Ben böyle biri değilim.

Juliet

"Sanırım hepsi bu kadar." Rebecca omuz silkiyor.

Sokak partisine gitmeden önce evimde b i r şeyler içeceğiz.

"Yani, benden ne yapmamı bekliyordu?" diye devam ediyor. Chloe ve ben dikkatle dinliyoruz. Rebecca bugün John'la buluştu, ve ondan boşanmak istedi.

"Sonra ne oldu?" Chloe Rebecca'nın elini tutuyor.

"Ağladı ve başka bir şans için yalvardı." Derin bir nefes veriyor. "Ve acınası olan şu ki, hâlâ onunla görüştüğünü bilmeseydim, muhtemelen onu affetmeye çalışırdım."

Sessizliğe gömüldük, kendi düşüncelerimizin derinliklerinde kaybolduk.

"Kendimi boktan bir başarısız insan gibi hissediyorum."

Rebecca iç geçirir. "Sen yanlış bir şey yapmadın Bec. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sen?"

"Arabasına takip cihazı yerleştirdim. Bu iyi bir şey değil. Ben masum değilim. Kendi kocamı gözetliyordum. Hâlâ da gözetliyorum."

"Çünkü başka biriyle yatıyordu," diye nefes nefese kaldı Chloe. "Kendine bir şans ver. Ne yapsaydın, yalanlara inanıp hayatın boyunca bir zinacıyla evli mi kalsaydın? Şimdi ona söylemediğin için de çok şanslısın. Onu affedebilirdin ama onu yakaladığında kalbin tekrar kırılabilirdi. O hiç durmadı. Bunca zamandır onunla görüşüyordu. Elbette onu işten kovdu, ama hala her gece oraya gidiyor. Bu sadece seks değil, belli ki aralarında bir tür ilişki var."

"Biliyorum. Bunca şeyden sonra hâlâ yalan söylediğine inanamıyorum." Rebecca'nın gözleri yaşlarla dolar. "Kendimi hiçbir zaman boşanacak biri olarak görmedim, anlıyor musun?"

"Biliyorum, tatlım." Hüzünle gülümsüyorum. "Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Ama iyi olan şu ki, bu hayatta ne istemediğinize dair harika bir ders."

Rebecca gözlerini genişletir. "Bunu doğru anladın."

Chloe suçlamalar onu cam içinde ve Hava. "Hayır daha fazla adi herif."

"Hiç." Rebecca'ya gülümsüyorum, o kadar kırılmışken bile çok güzel.

"Bu kadar. Erkeklerle işim bitti, yani bitti."

Chloe burnunu kıvrıyor. "Keşke işim bitse
. . . sorun şu ki, ben penisleri
severim." Hepimiz
kıkırdıyoruz.

"Henley'nin bu gece sokak partisi vermesinin sebebi
ne?" Rebecca kaşlarını çatı. "Ev sahibi gibi davranmak ona
hiç yakışmıyor."

"Biliyorum, ben de aynı şeyi düşündüm." Omuz silktim
ve saatime b a k t ı m . "Birazdan oraya gitmeliyiz."

"Bir içki daha." Chloe kadehlerimizi dolduruyor. "İyi
olacaksın Bec," diyorum ona.

"Öyle miyim?" Rebecca umutla
gülümsüyor. "Bundan emin
olacağız."

Henley

**"Tamam." Oturma odama bakıyorum. "Kokteyller
hazır, kanepeler dışarıda." Ellerimi ovuşturuyorum.
"Sanırım hepimiz hazırız."**

**Blake içkisini yudumlarken etrafına bakınıyor.
"Kızlar nerede?"**

**"Juliet'lerde. Onlar gelmeden önce bir şeyler
içiyorlar."**

"Rebecca hala geliyor, değil mi?"

**Antony'nin ve benim gözlerimiz buluşuyor ve ben
başımı hafifçe sallıyorum. "Evet. Ama onunla
konuşmana izin yok."**

"İstersem onunla konuşabilirim," diye tersledi, öfkeyle.

**Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ama sonra hemen
bırakıyorum. "Taryn'e git."**

"Taryn'i sikmek istemiyorum."

**"Rebecca senden hoşlanmıyor." Antony gözlerini
içkisine diker.**

**"Eğlencenin yarısı da bu zaten," diyor Blake
etrafına bakınırken gerçekçi bir ifadeyle.**

**"Tak, tak," diyor ön kapıdan bir ses. "İçeri gel,
Winston," diye sesleniyorum.**

Kapı açıldı ve içeri girdi. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum. Winston en az seksen yaşında, çok zayıf ve kelini gizlemek için çok kötü bir çabayla taradığı gri saçları var. Üzerinde dar mavi bir kot pantolon ve beyaz bir polo tişört var. "Bu gece çok şık görünüyorsun, Winston." Gülümsüyorum.

"Teşekkürler." Kendine bakarken gururla gülümsüyor. "Bu durum için şık giyineyim dedim."

"Aferin sana," diye cevap veriyorum.

"Bekle." Blake kaşlarını çatı. "Bir fırsat mı var?"

"Evet, bir fırsat var." Gözlerimi büyütüyorum.

"Yap

Beni hiç dinlemiyor musun?"

"Belli ki değil." Kaşlarını çatıyor. "Ne sikim bir olay bu?" Gözleri Antony'ye kayıyor. "Dur bir dakika, bu senin düğünün değil, değil mi? O aptal sürpriz şeyini yapmayacaksın, değil mi?"

"Aman Tanrım." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Kimse Juliet'le birlikte olduğumuzu bile bilmiyor," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bu nasıl lanet bir düğün olabilir, seni aptal."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bir an için kendini gerçekten kaybettiğini düşündüm."

Carol elinde bir tepsi kişle kapıdan içeri girerken, "Merhaba çocuklar," diye sesleniyor. "Çok nazıksın Henley. En sevdiğinden yaptım canım."

"Merhaba Carol." Yanağından öpüyorum ve tepsiyi ondan alıyorum. "Teşekkür ederim. Bunu arkadaki masaya koyacağım."

"Hey, Dr. Grayson," diyor Winston yanıma gelirken. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Bana Blake de," diye yanıtlıyor.

Winston'ın gözleri bize kayıyor. "Özel olarak."

Blake kaşlarını çatır. "Tamam." Kenara çekilirler ve Winston onun kulağına fısıldamaya başlar.

"Bu da ne demek oluyor?" Antony onları izlerken şöyle der.

"Hiçbir fikrim yok." Telefonumu çıkardım ve Juliet'e mesaj attım.

Kızım nerede?

"Henley," diyor Taryn bana doğru yürüyüp sarılırken. "Evine gelmeyi çok seviyorum. Eve gelmek gibi. Bu ev tam bana göre."

Kesinlikle hayır.

Antony burnunu hafifçe kırıştırarak birasını yudumlamak için başını arkaya eğiyor.

Taryn'in kollarını etrafımdan sıyrıyorum. "Bir içki almalısın, Taryn."

"Geliyor musun?" Kirpiklerini kırıştırıyor. Bunun neden çekici olduğunu düşündüğü beni aşıyor.

"Tabii, bana bir dakika ver, hemen geliyorum." Ayaklarını sürüyerek gitti ve Blake bize döndü. "Bu da neydi şimdi?"

Antony ona sordu.

Blake kimsenin bizi duymaması için yaklaşıyor. "Winston'ın çarşaflar içinde bir ucube olduğu ortaya çıktı."

"Ne?"

"Viagra için reçete istiyor."

"Benimle dalga geçiyorsun," diye yanıtlıyorum, büyülenmiş bir halde. "Winston kimi beceriyor?"

"Hiçbir fikrim yok, birçok seçeneği olduğunu söyledi." Bira şişesini önce benimkine, sonra Antony'ninkine vuruyor. "Hedefler."

İnsanlarla konuşurken Antony'nin gözleri Winston'a kilitlenmiştir. "Ne tür seçenekler?"

Blake gelişigüzel etrafına bakınır. "Bilmiyorum. Görünüşe göre sağa, sola ve ortaya büyükanne kıcı çekiyor."

Biramı burnuma çekiyorum ve Antony kahkahayı patlatıyor. "İşte duyacağımı hiç düşünmediğim bir cümle."

"Peki ona verdin mi?" Ben sordum. "Ne?"

"Senaryo."

"Önce onu muayene etmeliyim. İşin ortasında kalp krizinden ölmesini istemem."

"İyi bir nokta."

Mason kapıda belirir. Büyük bir giriş yaparken "Hey," diye bağırır.

"Merhaba Mason," diye sesleniyor herkes.

"Sikeyim," diye mırıldanıyor Blake nefesinin altında. "Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyor? Biz sağır değiliz, seni salak."

"Bunu daha önce fark etmemiştim ama ..." Omuz silkiyorum. "Haklısın, öyle."

Antony onu bir aşağı bir yukarı süzerken, "Gömleğini çıkarmadığına şükret," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. "Kendini aşağılık mı hissediyorsun, Ant?" "Hayır." Birasını yudumluyor. "Sadece zayıfım."

"Kim o?" Biri içeri girerken Blake kaşlarını çatarak kapıya doğru bakıyor. Gözlerim az önce gelen yakışıklı adama takılıyor.

"Oh, bu Liam, Juliet'in kardeşi. Nişanlı olduğunu sandığım adamı hatırlıyor musun? Görünüşe göre kötü bir adam değilmiş."

"Kız arkadaşı nerede?"

"O öldü."

Blake ona yukarıdan aşağıya bakarken tiksintiyle dudaklarını kıvrır. "Onu neden davet ettin?"

"Çünkü o Juliet'in kardeşi." Gözlerimi büyüttüm. "Terbiyeli ol."

"Eğer Rebecca'yı tavlamaya çalışırsa, sen öldün demektir," diye fısıldıyor öfkeyle. "Kızlar yas tutmaya bayılır"

saçmalık."

"O kadar aptalsın ki dayanamıyorum bile," diye fısıldıyorum. "Senden hoşlanmıyor."

"Bana zaman ver." Odanın etrafına bakarken dudaklarını yuvarlıyor.

"Siktir git." Ant gözlerini devirir. "Henley'nin komşusuyla yaptığı boktan şovu yaşamak zorunda kaldım." Bana eliyle işaret ediyor. "Eğer Rebecca'yla çıkmak istiyorsan, ben bu sokaktan taşınıyorum. Drama ile uğraşamam."

"Güzel. Siktir git," diye yanıtlıyor Blake. "Zaten sıkıcısın."

"Ne demek benim boktan şovum?" Küstahça tersliyorum.

"Dur bir düşüneyim... Onu düşünmeden edemiyorsun ama onu istemiyorsun. Onu istemiyorsun ama çitten atlamaya devam ediyorsun. Köpeği senin evinde yaşadığını sanıyor. Ondan nefret ediyorsun ama hayatının en iyi seksi o. Daha devam etmeme gerek var mı?" Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.

Gülümsüyorum. Aslında biraz öyleydi. "Şey ... şimdi onu seviyorum. Yani benim boktan durumum tam da olması gerektiği gibi sonuçlandı."

"Şanslıydın," diye karşılık verir Ant. "Sana bu kadar uzun süre nasıl katlandı bilmiyorum."

Sırıtiyorum. "Biliyorum. Ben de öyle."

"Şeytandan bahset," diye fısıldıyor Blake.

Juliet'in kapıdan içeri girdiğini görmek için dönüyoruz. Dökümlü beyaz bir elbise giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve büyük altın halka küpeler takmış. Winston'ı selamlarken gülüyor ve onu öpüyor.

Ve bu en güzel gülüş; mutluluk onun her hücrelerinden sızıyor. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Onu izlerken kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Sanki etrafında sevgi ve şefkatle dolu pembe bir aura var. Daha önce içi de dışı kadar güzel olan biriyle hiç tanışmamıştım.

Bir bakış atıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Kocaman, geniş bir gülümseme yayılıyor ve zaman duruyor. "O kadar mükemmel ki dayanamıyorum," diye fısıldıyorum arkadaşlarıma.

"Oh Tanrım." Blake gözlerini devirir. "Beni buna bulaştırma. Kimsin sen ve Henley'e ne yaptın? Sanırım kafan güzelken seni daha çok seviyordum."

Kıkırdıyorum.

"Acınacak haldesin dostum. Kendine gel." Ant yüzünü buruşturur.

Juliet söz konusu olduğunda, ben tamamen zavallıyım. Bunu inkar edemem.

Ben de istemezdim.

"Amcık kırbaçlandı," diye mırıldanıyor Blake nefesinin altında.

Gülümsüyorum, çünkü daha önce hiç bu kadar doğru bir söz söylenmemiştir. "Ne mutlu ki."

Juliet

Gözlerim Henley'ninkilerle buluşuyor ve bana tarihteki en iyi "gel beni becer" bakışını atıyor. Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Hemen yanıma geldi. "Merhaba Chloe. Merhaba Rebecca."

"Merhaba." İkisi de gülümsüyor.

"Merhaba, Bayan Drinkwater." Onun gözler Titreşim yaramazlıkla.

"Merhaba, Bay James."

Gözleri vücudumdan aşağı inip tekrar yüzüme bakıyor.
"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Işıldıyorum.

Eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Yemek için yeterince güzel."

Kıkırdıyorum.

"Yukarı çıkmalıyız," diye fısıldıyor.

Daha yeni geldim.

"Nedenmiş o?"

"Ağzınla bir randevum var." Şaşkınlıkla

kıkırdadım. "Ağzım mı?"

"Hmm." Sanki hayal ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Eli usulca bacağıma değiyor.

"Neden ağzımı sikmeye bu kadar takıntılısın?" Fısıldıyorum.

"Çünkü iyi hissettiriyor." Nefesi kulağıma gıdıklıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Sonra görüşürüz." Kalçama dokunuyor ve mutfağa doğru gözden kayboluyor.

"Hey sen." Arkamdan birinin kolunu bana doladığını hissediyorum. Kardeşimi görmek için döndüm. "Liam." Şaşırarak gülümsedim. "Nesin sen? . ."

"Beni Henley davet

etti." "O mu davet

etti?"

Oh . . .

"Liam, bu Rebecca ve Chloe'yi tanıyorsun."

Liam gülümsüyor. "Elbette Chloe'yi tanıyorum."

Yanağına bir öpücük konduruyor ve gözleri

Rebecca'ninkilerle buluşuyor. "Merhaba."

"Merhaba." Işıldıyor.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Gülümsedim.

"Ben de."

"Ve ben."

Bara doğru yürüyor ve Rebecca eğiliyor. "Bana kardeşinin tam bir bebek olduğunu söylememiştin."

"Öyle değil mi?" Chloe kabul ediyor. "Ona dokunmama izin verilmemesi çok kötü."

"Eww, o benim kardeşim. Kimsenin ona dokunmasına izin yok. İğrenç."

"Ben bile mi?" Chloe kaşını kaldırıyor.

"Özellikle de sen. Dr. Grayson'a konsantre olun."

Hepimizin gözleri köşede duran Blake Grayson'a kayıyor. Uzun boylu ve oldukça yakışıklı. "Lanet olsun, muhteşem bir erkek eti parçası," diye fısıldıyor Chloe.

"Tam bir erkek fahişesi olması çok kötü," diye yanıtlıyor Rebecca. Chloe, "Çekiciliğinin yarısı da bu," diyor, gözleri

Blake.

Rebecca tiksintiyle burnunu kaldırır. "Bana hiç çekici gelmiyor."

Göz ucuyla Taryn'in kollarını Henley'nin boynuna doladığını görüyorum ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Henley onun elinden kurtuluyor ve gözleri bana dikiliyor. Ona dokunmasının beni rahatsız ettiğini biliyor.

"Kardeşinin hikayesi nedir?" Rebecca soruyor. "Evli mi yoksa ... ?"

"Yıllardır bir kız arkadaşı vardı ve üç yıl önce bir trafik kazasında öldü."

Yüzü düştü. "Olamaz."

Henley bardağına bir kaşıkla vurur ve herkes sessizleşir. "Akşam yemeği neredeyse hazır çocuklar, ama yemek için dışarı çıkmadan önce söylemek istediğim bir şey var."

Herkes onun ukala şakasını beklerken sessizliğe gömülüyor. "Ben sadece ..." Düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraklıyor. "Sen ne?" Blake sabırsızca söylüyor.

"Sana söylemek istedim. . ." Gözleri benimkilerle buluşuyor. O ne yapıyor?

"Birkaç ay önce yeni bir komşum oldu." Birasını bana doğru kaldırdı. "Ve ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim..." Başını yana eğdi. "Onun arkadaşlığına."

"Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum," diyor Antony. Herkes kıkırdar.

"Yaptık," diye kabul ediyor. "Bilmediğin şey şu ki Juliet ve ben o buraya taşınmadan önce de birbirimizi tanıyorduk. Aslında, yıllar önce bir randevuya çıkmıştık."

"Olamaz," diye iç geçiriyor Taryn. "Bu iş nereye gidiyor?" Rebecca, Chloe ve ben kıkırdıyoruz.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyor Blake.

"Demek istediğim, Juliet ve ben ..." Gözleri benimkilerle buluşmak için süzülüyor ve ben de güzel erkeğime gülümsüyorum. "Çok mutluyum ve son derece kutsanmış durumdayım."

"Tanrı aşkına, çıkar ağzındaki baklayı," diye iç geçiriyor Blake. Herkes bir kez daha kıkırdar.

"Juliet ve ben birlikteyiz." Kolunu bana doğru uzatıyor, ben de yanına gidip ona katılıyorum. Kolu omuzlarıma dolanıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Birlikte, birlikte mi?" Taryn dehşet içinde soluk soluğa kalır.

"Evet." Henley bana doğru gururla gülümsüyor. "Birlikte, birlikte ve sonunda hepinize itiraf etmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsiniz."

Carol kahkahayı patlatır. "Bu bir şaka, değil mi?" "Ne?"

"Gerçekten bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

"Bekle. . ." Taryn etrafına bakınırken kaşlarını çatıyor. "Hepiniz bunu biliyor muydunuz?"

"Elbette biliyorduk. Bu çok açık. Her gece çitten atlıyorsun." Carol burnuna vuruyor.

"Oh." Henley gülüyor. "Mahalle nöbeti . . . doğru."

Henley beni usulca öpüyor ve herkes alkışlıyor. Gözleri belli bir şeyle parlıyor. "Hadi yiyelim. Akşam yemeği hazır."

Elimi tutuyor ve herkes arkamızda olduğu halde arka bahçeye doğru yürüyoruz. "Ne oluyor be?" Henley bağırıyor.

Etrafıma bakarken gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Olamaz."

Yemekler her yerde, beyaz masa örtüsünün üzerinde çamurlu ayak izleri var ve Barry beyaz kanepede oturmuş pişmiş bütün bir tavuğu yiyor.

"Barry," diye ağlıyorum. "Ne yaptın sen?"

Henley etrafına bakıp hasarı değerlendiriyor ve bir şey söylemeden önce derin bir nefes alıyor. "Kim pizza ister?"

Üç ay sonra . . . Henley

Blake ve Antony ile caddede yürüyorum. Günlerden Salı ve öğle yemeğine gidiyoruz.

Antony, "Bunun peşinden gitmelisin," diyor.

Blake, "Bunu öylece yapamam," diye tersliyor. "Daha boşanmadı bile. Yatak soğumadı bile."

Blake'in Rebecca'ya olan takıntısından etkilenmemiş bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Bana bir iyilik yap ve asla peşinden gitme."

"Neden?" diye tersliyor.

"Çünkü o Juliet'in arkadaşı ve aynı sokakta oturuyoruz ve hepimiz biliyoruz ki sen bu işi tamamen berbat edeceksin ve ben de bunun sonunu asla duymayacağım."

Antony, "Bu çok iyi bir nokta," diye onaylar.

Blake gözlerini devirir. "Sadece bir gece istiyorum."

"Ona sahip olamazsın. Şehvet duyacak başka birini bul. Rebecca sana yasak. Kalıcı olarak." Bir kuyumcunun önünden geçiyoruz ve durup içeri bakıyorum. Blake ve Antony yürümeye devam ediyor, neye baktığımı görmek için dönüyor ve geri yürüyorlar. Blake pencereden mücevherlere bakarken ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor. "Burada neye bakıyoruz?"

"Nişan yüzükleri." "Neden?"

Gözleri büyür.

"Juliet'e evlenme teklif edeceğim." "Yine mi, neden?" Yüzünü buruşturdu, dehşete kapılmıştı.

"Sik beni." Antony elini yüzüne götürür. "İki dakikadır onunla birliktesin. Sakin ol."

"Doğru mu?" Blake de aynı fikirde. "Neden evlenmek istiyorsun ki?"

"Çünkü onu seviyorum. Hayatımın en güzel üç ayıydı. Bunun hakkında uzun uzun düşündüm. Onu karım olarak istiyorum."

Juliet ve ben ayrılmaz ikiliyiz.

Blake kolumdan tutup beni pencereden uzaklaştırıyor. "Daha çok erken. Deli gibi davranmana izin vermeyeceğim. On iki ay sonra hâlâ yapmak istiyorsan, sen bilirsin. Birine on iki hafta sonra evlenme teklif edemezsin."

Caddeden aşağı iniyoruz. "Eğer yapmak istiyorsam, yaparım."

"On iki ay içinde," diye tersledi.

"Sadece Rebecca ile yatmamaya konsantre ol," diye karşılık veriyorum. "Benim işime karışma."

"Bu konuya ikimize yetecek kadar yoğunlaşıyor," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Antony, "Cidden sana karşı hiç ilgisi yok," diye ekliyor.

"Farkındayım." Blake iç çeker. "Aptal. Neler kaçırdığını bilmiyor mu?"

"Belli ki değil," diye mırıldandı Antony.

Restorana giriyoruz ve servis edilmeyi bekliyoruz. Sol taraftan seksi bir ses geliyor. "Blake." Döndüğümüzde ateşli bir esmer görüyoruz. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar bir elbise giyiyor.

"Hey, Cleo." Gülümsüyor; onun yanağını öpüyor. "Harika görünüyorsun." Gözleri vücudundan aşağıya doğru inerken elini kaldırıyor, böylece onu iyice inceleyebiliyor. "Ne zaman buluşuyoruz?"

"Bu gece mi?" Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

Yürüyüp gitti ve hepimiz arkasından bakakaldık. Vay canına.

"Değil miydi sen sadece anlatmak Biz osen Rebecca'yı ister misin?" Kaşımı kaldırıyorum.

**"Bunun doğru olduğuna inanıyorum," diye yanıtlar
Antonius.**

**Blake gözlerini devirir. "Bir insan deve değildir.
Canavarı beslemem gerek. İyi vakit geçirmek için
buradayım, uzun bir süre için değil."**

Cevabına kıkırdadım. Tipik Blake Grayson.

2:46.

**Komodinin üzerindeki telefon çalıyor ve yarı uykulu
bir halde ona bakıyorum.**

Gecenin bu saatinde beni kim arar ki?

Huzurevi.

Ne?

**Onu aldım ve odadan çıktım. Juliet'i
uyandırmamak için kapıyı arkamdan kapattım.
"Merhaba."**

**"Alo, sen misin Henley?" Sesi sakın ve
tereddütsüz.**

"Sorun nedir?" Şak diye söyledim.

**"Ne yazık ki babanız düştü ve durumu daha da
kötüye gitti. Önce bir nöbet mi geçirdi de yataktan
düştü, yoksa yataktan düştü de o mu olayları
tetikledi emin değiliz. Başını oldukça kötü bir şekilde
çarptı ve ambulans geldi. Onu acil servise
götürüyorlar."**

**"Sence kafasına dikiş atılması gerekiyor mu?"
Aşağı inerken sordum.**

"Henley, bilinci yerinde değil."

**Merdivenlerin ortasında durdum. "Kafasını
vurduktan sonra uyanmadı mı?"**

"Hayır, yapmadı."

Dünya dönüyor . . .

"Özür dilerim."

**Hava ciğerlerimi terk ediyor.
"Memorial Hastanesi'ne gidiyor."
"Hemen geliyorum."**

Eve koştum ve olabildiğince hızlı giyindim. Garaj yolundan rekor bir hızla çıktım.

Lütfen, iyi ol.

Arabayı sürerken direksiyonu sıkıca kavriyorum, zihnim bir karmaşa yumağı.

Saat sabahın 3'ü. Biri onu bulana kadar ne kadar süre yerde yattı?

Yardım istedi de kimse gelmedi mi?

Pişmanlıktan midem bulanıyor. Ben hayatımın en güzel gecesini Juliet'le yatağında güven içinde geçirirken, o soğuk bir huzurevinde yerde yatıyordu.

Trafik ışığı sarıya dönüyor ve ben doğruca geçiyorum. Bir kameranın yanıp yanmadığını görmek için dikiz aynasına bakıyorum.

Daha hızlı sürüyorum.

Üzgünüm, elimizden geleni yaptık. Başaramadı.

Yol bulanıklaşıyor ve gözyaşlarımı ön kolumun arkasıyla siliyorum. Birdenbire yeniden on beş yaşında bir çocuk oldum ve en kötü kabusumu yeniden yaşadım.

Özür dilerim. Elimizden geleni yaptık.

Artık yolu zar zor görebiliyorum; öfkeyle gözlerimi tekrar siliyorum.

Hızlanıyorum.

Sadece devam etmeliyiz, evlat. Artık sadece sen ve ben varız.

Onun bilgece sözleri bana geri dönüyor ama beni rahatlatmıyor.

"Beni bırakma baba." Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Henüz değil. Daha hazır değilim. Beni bırakamazsın."

henüz."

Tarihin en uzun yolculuğundan sonra nihayet hastaneye girdim. Doktorlar için ayrılmış bir yere park edip son sürat içeri koşuyorum. Güvenlik görevlisi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Babam az önce ambulansla mı getirildi?" "Acil servise gidin." İşaret ediyor koridordan aşağı. "Kırmızı okları takip edin."

"Teşekkür ederim." Koridorda koşarak check-in masasına gittim. "Merhaba. Babam az önce ambulansla getirildi."

Bana nazik bir gülümseme veriyor. Ancak o zaman neye benzediğimi fark ediyorum.

"Merhaba," diyor sakince. "Adı neydi canım?"

"Bernard James."

Adını yazdıktan sonra bilgisayar ekranını okuyor ve okuduklarından hoşlanmamış gibi dudaklarını büküyor.

"Ne oldu?" Kekeliyorum. "Ne oldu?" "Sadece otur tatlım," diyor yumuşak bir sesle.

"Yakında biri seni almaya gelecek." "O iyi mi?"

"Herhangi bir bilgi göremiyorum, sadece geldiğini biliyorum. En yakın akrabası geldiğinde onlara haber vermem için bir not var burada. Adınız neydi, efendim?"

Ona bakıyorum. "Henley James."

"Oturun." Bekleme alanındaki sandalyeleri işaret ediyor. "Onlara burada olduğunuzu haber vereceğim."

"Tamam."

Oturuyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Kalbim hızla atıyor.

En yakın akrabası.

Nazik resepsiyon görevlisi birini çağırıyor ve ben kalbim boğazımda onu izliyorum.

Kimi aradı?

Çift kapı açılır ve boynunda stetoskop olan önlüklü bir adam görünür. "Henley?"

Otomatik pilotta, ayağa kalkıyorum. "Evet."

"Bu taraftan lütfen." Dönüp koridorda yürüyor ve ben de onu özel bir odada boş bir yatağın bulunduğu koğuşa kadar takip ediyorum.

"Nerede o?"

"Tarama yapılıyor. Başına ciddi bir darbe almış ve bilinci kapalı."

"Hâlâ mı?" Gözlerim kocaman oldu. "Ne kadar zamandır baygın?"

"Bir saatten fazla oldu." Bir sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun. Seninle konuşmam gerek."

Sandalyeye düştüm.

"Sadece babanın sağlık planının üzerinden geçmem gerekiyor." "Her şeyi ben karşılayacağım. Ödeme konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece ona en iyi tedaviyi var."

"Henley." O duraklar. "O var a diriltmeyin emri var."

"Ne?"

"Eğer bir şey olursa yeniden hayata döndürülmek istemediğini belirtti."

Doktorun silueti bulanıklaşıyor.

"Bu çok saçma," diye tükürdüm. "Elinden geleni yapmalısın."

"Onun isteklerine saygı duymalısın."

"Sen yap," diye öfkeyle tükürdüm. "Sadece bayıldı; iyileşecek." Ayağa kalktım. "O tarama odasına git ve lanet olası işini yapıp onu iyileştir." Öfkelendim. "Sana orada ihtiyacı varken neden burada bana bu saçmalıkları anlatarak vakit kaybediyorsun?"

Doktor ayağa kalkar. "Yakında taramalardan dönecek."

"Ve ben de burada onu bekliyor olacağım." Neden bilmiyorum ama bu doktora çok kızgıyım. "Yakında uyanacak. O bir savaşçı," diyorum ona.

Doktor bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve beni yalnız bırakıyor.

İleri geri adım atmaya başladım. İleri geri.

Hayata döndürülmek istemiyor. Neden? Bunu neden söylesin ki?

Yaşamak için yeterli değil miyim?

Köşedeki sandalyeye çöküyorum, zihnim şimdi ve o zaman arasında gidip geliyor.

Babamı ve annemi görüyorum, çok mutlu ve aşıklar. Ailece çıktığımız tatilleri, gürültü ve kahkahalarla dolu evimizi. Aralarındaki sevgi Technicolor parlaklığında, onları tanıyan herkes tarafından hissedilebilecek kadar üst düzeyde.

Özür dilerim. Onu kurtaramadık.

Ve sonra onsuz hayatı.

Sağır edici sessizlikte geçen uzun günler ve bitmek bilmeyen geceler.

Birdenbire, neden canlandırılmak istemediği çok açık hale gelir.

Onunla birlikte olmak istiyor.

Onu kim suçlayabilir ki? Ben de onunla birlikte olmak istiyorum.

Sevgi ve mutluluğun bu kadar tatmin edici olduğu yerde. Mutlu kalbinden gelen ışık o kadar parlak ki her şeyi ve her şeyi gölgede bırakıyor.

Bir hemşire belirir. "İşte geldi." Arkasından gelen iki hasta bakıcı babamı yatağına taşıyor. Uyuyor... bilinci yerinde değil, her ne haltsa artık. Başının etrafında bir bandaj var. Köşede durup onu makinelere bağlayışlarını izliyorum.

Kalp atışlarının hafif bip sesi şimdi odanın içinde duyuluyor.

Bip . . . bip . . . bip.

"Doktor birazdan gelir." Hemşire bizi yalnız bırakırken gülümsüyor.

"Teşekkürler." Saçlarını düzeltmek için parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve ona bakarken elini elime alıyorum. Teni pürüzsüz. Huzurlu görünüyor.

"Şimdi anlıyorum baba," diye fısıldıyorum yüzünü avucumun içine alıp başparmağımı kirli sakalının üzerinde ileri geri gezdirirken. "Juliet'le birlikte olduğum için şimdi anlıyorum."

Hareket etmiyor.

"Beni unutmak için neden her şeyi unutmayı seçtiğini biliyorum." Saçlarını bir kez daha alnından geriye doğru tarıyorum. Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki acı veriyor. "Onu hatırlamak çok zordu, değil mi?"

Kıpırdamadan yatıyor. Yavaşça nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor.

"Sorun yok, baba." Silueti bulanıklaştı. "Artık gidebilirsin."

Bip . . . bip . . . bip.

"Bana bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Onca yıl boyunca tıpkı onun gibi olan ama olmayan biriyle yaşamak kolay olmasa gerek." Elini elime alırken gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Seni çok seviyorum baba. Kendi başına iyi bir iş çıkardın. Senin oğlun olmaktan gurur duyuyorum."

Göz kapakları titriyor ve ben gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. Beni duyabiliyor. Orada bir yerde.

"Beni sevdiğini biliyorum baba," diye fısıldıyorum. Gözkapağı tekrar titriyor ve ben gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Artık gidebilirsin. Sorun yok. Anlıyorum."

Doktor elinde bir pano ile odaya giriyor ve ben

geri çekilip gözlerimi siliyorum; o

bana üzgün bir gülümseme veriyor. "Tamam, tarama sonuçları geldi."

"Ve?"

"Anevrizma geçirdi."

"Düştüğü zaman mı?"

"Büyük ihtimalle daha önceydi ve bu yüzden düştü." Başımı salladım.

"Üzgünüm, Henley. Maalesef herhangi bir beyin aktivitesi tespit edilmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu durumdan geri dönmesi pek olası değil."

Zaten biliyordum.

"Peki şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Önümüzdeki yirmi dört saat çok kritik. Onu rahat ettireceğiz."

Babama bakarken başımı salladım. "Tamam."

"Görmem gereken başka hastalar var. Birazdan geri geleceğim." Doktor elini omzuma koydu. "Haberler daha iyi olmadığı için üzgünüm."

"Ben de." Boğazımdaki yumru geri geldi.

Doktor kapıdan çıkıp gidiyor, ben de yatağın yanına bir sandalye çekip oturuyorum ve babamın elini tutuyorum. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi.

Ama bu sefer farklı.

Her saniyenin tadını çıkarıyorum, nefes alışını dinliyorum, her ayrıntıyı içime çekmek için elimden geleni yapıyorum.

Beş saat boyunca onu izledim, birlikte yaşadığımız hayatı anımsadım. Kişiliğinin her bir küçük ayrıntısını ve onda sevdiğim şeyleri gözden geçiriyorum.

Derin bir nefes alır ve tutar.

Beeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeep.

Kalp monitörü çizgisi düzleşiyor.

Hayır.

Elini tutarken yüzümü buruşturuyorum. Silueti bulanıklaşıyor.

**Bu uzun Bipleme ses . ve kalp
Oran makinesi odada yankılanıyor.**

**Ama Ben değilBuradayım. Ben sahip olmak bir
Babamın ölümünü izlerken beden dışı bir
deneyim yaşadım.**

İki hemşire kapıya geliyor.

**"Bizi yalnız bırakın," diyorum. "Bizi yalnız bırakın
lütfen."**

**Hayatının tükenişini izlerken elini tutuyorum.
Dünyada en çok sevdiğim adam dünyayı terk ediyor.**

**Yeterince dramatik, yeterince büyük, yeterince
değerli görünmüyor. Her şey çok basit, yine de
kalbimde bırakacağı boşluk ölçülemez.**

**"Seni seviyorum baba," diye fısıldıyorum
gözyaşlarımın arasından. Keşke bana bir cümle daha
söyleyebilseydi.**

Sadece bir tane.

**İyi olduğuna, annesinin onu bir sonraki yaşamına
götürmeye geldiğine dair dünyayı sarsacak bir işaret
beklerken onu izliyorum. Ne kadar sevildiğini
bildiğine dair.**

Beni sevdiğini.

Bekledim ve

bekledim.

Ama hiçbir işaret gelmiyor.

Başımı göğsüne yaslayıp ağlıyorum.

Bölüm 27

Juliet

"Hadi, Bazza." Tasma ile kapıda duruyorum. Kütük gibi uyumuşum, Henley'nin bu sabah çıktığını bile duymamışım. Erken bir toplantıya falan gitmiş olmalı. Her zamankinden çok daha erken çıktı. Ön kapıdan çıktım ve verandamda uzandım. Carol beni gördü ve yolun karşısına doğru yürümeye başladı.

"Günaydın, Carol." Gülümsüyorum.

"Günaydın canım. Henley ile her şey yolunda mı?"

"Evet." Kaşlarımı çattım.

"Bir bardak su almak için ayaktaydım ve bu sabah saat üçte onu caddede hızla ilerlerken görünce biraz endişelendim."

"Ne?"

"Evet, gece yarısı aceleyle bir yere gitti."

"Oh."

Ne oluyor lan?

"Onu kontrol edeceğim. Teşekkürler, Carol." İçeri doğru yürümeye başladım ve Barry tasmaını diğer yöne doğru çekti. "Telefonumu alayım."

"Ben ona göz kulak olurum. Sen git telefonunu getir," diyor Carol. İçeri koşup şarjdan telefonumu alıyorum ve hemen Henley'i arıyorum. Doğrudan telesekretere düşüyor.

"Merhaba, Henley James'e ulaştınız. Mesaj bırakın."

Hmm, ya telefonda ya da kapalı. Saate bakıyorum: Sabah 6:30.

Günün bu saatinde telefonu neden kapalı olsun ki? Tekrar ön tarafa yürüdüm.

"Haber var mı?" Carol soruyor.

"Cevap vermiyor," diye cevap veriyorum, dikkatim dağılmış bir halde. "Belki erken bir Zoom toplantısı falan vardı."

"Evet, tabii ki. Öyle olmalı," diye kabul ediyor Carol. "Tüm o farklı zaman dilimlerinde çok uluslu bir şirketi yönetmek kolay olmasa gerek."

"Evet," diye cevap veriyorum ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Dün geceki erken toplantıdan bahsetmemişti. Belki de unutmuştur. "Teşekkürler Carol. Koşuya çıkacağım ve onu daha sonra tekrar arayacağım."

"Her şey yolundaysa bana haber ver, olur mu?"

Gülümsüyorum. Her zaman mahallenin işgüzarıyım. "Elbette." Barry'yle birlikte yolda yürümeye başlıyorum. "Hadi Baz. Gidelim."

Saat sabahın 10'u ve ben endişelenmeye başlıyorum.

Henley hala telefonunu açmadı. Burada bir terslik var. Ofisini aradım.

"Merhaba, Henley James Mühendislik. Ben Monica."

"Merhaba Monica, ben Juliet. Henley ile konuşabilir miyim lütfen?" "Bugün burada değil, Juliet."

Kaşlarımı çattım, şaşırdım. Bugün çalıştığını açıkça söylemişti. "Jenny ile konuşabilir miyim lütfen?"

"Elbette, sizi şimdi transfer edeceğim. İyi günler." Bekliyorum.

"Alo, ben Jenny."

"Merhaba Jenny, rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Selam, Juliet. N'aber?" Sesi yıpratıcı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bugün Henley'den haber aldınız mı?" diye sordum.

"Bu sabah e-posta göndererek tüm gün dışarıda toplantıları olduğunu ve ofiste olamayacağını söyledi."

"Ah, evet. Bunu tamamen unutmuşum." Düşünürken hatta bekliyorum. Belli ki o da hiçbir şey bilmiyor. "Tamam, teşekkür ederim. Sadece ona ulaşamadım. Eminim yakında beni geri arayacaktır."

"O çok meşgul bir adam, Juliet."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. Bugün benimle uğraşma, Jenny.

Hiç havamda değilim.

"Teşekkürler, Jenny."

Hiçbir şey için teşekkürler, kaltak.

Biraz temizlik yapıyorum ve yerleri süpürüyorum. Sonra da hafta için akşam yemeklerimi hazırlıyorum. Öğleden sonra vardiyasında çalışıyorum ve düzenli ve sağlıklı olmaya çalışıyorum.

Nerede olabilir ki?

Babası.

Siktir, bunu düşünmemiştim bile. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Huzurevinin telefon numarasını bulmak için Google'ı karıştırdım ve aradım.

"Merhaba. San Sebastian Huzurevi."

"Merhaba, ikinci kattaki hemşire odasına bağlanabilir miyim lütfen?"

"Seni şimdi transfer ediyorum."

"Merhaba, ikinci seviye. Ben Christine."

İrkildim. Christine'i gerçekten tanımıyorum. Onunla daha önce hiç çalışmadım. "Merhaba Christine, ben Juliet Drinkwater. Aslında hiç tanışmadık ama isminizi listede görmüştüm. Haftada bir vardiya yapıyorum."

"Evet, merhaba Juliet. Senin adını da listede görmüştüm. Nasılsın?"

"Güzel." Durakladım. Bana bir şey söyleyemeyeceğini biliyorum. "Bu rastgele bir soru, ama nasıl olduğunu merak ediyordum

Oda 206'daki Bernard James mi?"

"Oh . . . um." Duraklıyor.

"Kayıt dışı tabii ki," diyorum. "O aslında erkek arkadaşımın babası ve erkek arkadaşıma ulaşamıyorum ve endişeleniyorum. Adı Henley James. Onu gördünüz mü?"

"Oh" diye cevap veriyor. "Buraya gelmek isteyebilirsin."

"Neler oluyor?"

"Bay James'in odası temizleniyor."

Gözlerim açıldı. Birinin odayı temizlemesinin tek bir nedeni vardır.

Hayır.

"Öldü mü?" Nefes nefese kaldım.

"Bunu benden duymadın."

Kalbim durdu.

Hayır.

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapattım, anahtarlarımı aldım ve kapıya doğru koştum.

Koridorda derin bir dehşet duygusuyla yürüyorum. Neyin içine girmek üzere olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Sadece Henley beni arayıp haber vermedi ve telefonu şu anda kapalı.

Henley Henley'dir, sanırım bu işi tek başına halletmek istiyor.

Sert memeler. Şimdi beni yakaladı.

Kapıya varıyorum ve cam pencereden içeri bakarken dışarıda duruyorum.

Henley dolaptan düzenli bir şekilde giysilerini çıkarıyor, katlıyor ve bir kutuya koyuyor.

Duygusuz, sakın.

Boğazımdaki yumru kapanırken silueti bulanıklaşıyor.

Kapıyı usulca çaldım ve başını kaldırıp beni gördü. Kendini durdurmadan önce, yüzünde kısa süreli bir öfke parıltısı görüyorum.

yüz. "İçeri gel," diye sesleniyor kesik bir ses tonuyla. Kafasını kaldırmadan giysileri katlamaya devam ediyor.

Otomatik pilotta. Temizlik onun durumu kontrol etme yöntemidir.

Kendimi destekliyorum; gelmekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum. Sadece bunu yaparken onun yalnız kalmasını istemediğimi biliyordum. Kapıyı açtım, içeri girdim ve arkamdan kapattım. "Merhaba," diyorum usulca.

"Haberleri duymuşsundur, şüphesiz," diye tersliyor öfkeyle bir pantolona vururken.

Onu izlerken sessiz kalıyorum.

"Eve gidebilirsin. Ben iyiyim." Üzerinden bir şey çıkarmak istercesine pantolonuna tekrar vuruyor.

Kalbim kırıldı.

"En iyisi bu zaten." Giysileri katlamaya devam ediyor.

"Uzun süre yaşam kalitesi yoktu."

Yatağa oturmaya

gidiyorum. "Oraya

oturma," diye bağılıyor.

Hemen ayağa kalkıyorum.

"Ben ... istiyorum." Ellerini iki yana açıp kapatıyor, son derece tedirgin. "Çarşafı değiştirmem gerekiyor."

Akıl sağlığının sınırlarında geziniyor.

Kıpırdamadan duruyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"O öldü. Ama sen bunu zaten biliyorsun." Pantolonuna tekrar vuruyor.

"Nasıl öldü?" Biraz daha güçlü sordum.

"Anevrizma geçirdi."

Onu izlerken kalbim hızla çarpıyor. Patlamak üzere olan bir bomba gibi.

"Çok üzgünüm Henley."

"Olma." Bana bakmadan pantolonunu tekrar indirdi.

"Sadece bu odayı temizlemem gerekiyor, sonra yoluma devam edebilirim."

"Buraya gel." Ona sarılmaya gittim.

Benden uzaklaşıyor. "Yapma. Dünyada en son istediğim şey sarılmak. Evine git Juliet," diye tersliyor hayal kırıklığı içinde.

Tanrım, bununla nasıl başa çıkacağım?

"Tamam, yaparım," diye fısıldadım. "Gitmeden önce biraz yardım edebilir miyim?" "Hayır." Bir tişörtü havaya kaldırıyor. "Ben hallederim."

Belki de buraya gelmek doğru bir şey değildi. "Ben banyoyu temizlerim," diye teklif ettim.

"Hayır, Juliet," diye bağıyor. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Siktir git evine."

O kızgın.

Onun için gözlerim doldu. Bu durumda kendini çok kontrolsüz hissediyor. Onu suçlamıyorum. Ben de kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum Henley," diye karşılık veriyorum. "Şu anda seni yalnız bırakacağımı sanıyorsan, büyük bir yanılğı içindesin."

Öfkeli gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Git yoksa güvenliği çağırırım."

Ne oluyor be?

"Tavuk."

"Ciddiyim. Ben iyiyim. Bunu yalnız yapmak istiyorum." Tişörtüne bir fiske vurur. "Tüm bunlarla başa çıktıktan sonra geleceğim."

"Söz veriyor musun?"

"Evet." Bir yığın tişörtü bir bavula koyuyor.

Bir süre onu izliyorum, gidip gitmemekte kararsızım. Bunu yalnız yapmak istiyor; sanırım isteklerine saygı duymalı ve onu biraz yalnız bırakmalıyım.

"Tamam." Ona doğru yürüdüm. "Bir veda öpücüğü alabilir miyim?" Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Daha sonra gelecek misin?" Ben sorarım.

"Evet." Göz teması kurmadan katlamaya devam ediyor.

"Bize yemek pişireceğim."

"Tamam."

Teşekkürler."

Daha sonra buraya gelecek. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum ama onu burada bırakmak istemiyorum. "Seni seviyorum."

"Sen de," diyor, dikkati dağılmış bir halde.

Kalbi kırık sevgili adamıma son kez uzun uzun bakıp kapıdan çıkıyorum. Bu tam bir kabus.

Önce fırına, sonra da saate bakıyorum: 19:46.

Nerede o?

Bakımevinden dönmedi - eve hiç gelmedi - ve onu biraz rahat bırakmak için çok çabalıyorum ama onun için gerçekten endişeleniyorum. İlgilenmekle boğmak arasında ince bir çizgi var. Onu arayacağım; numarasını çeviriyorum ve çalmasını bekliyorum.

"Merhaba, Henley James'e ulaştınız. Mesaj bırakın."

Midem bulanıyor. Hay sikeyim.

Neden onu huzurevinde bıraktım? Ne düşünüyordum ki?

Ona destek olmak için orada olmalıydım. Kalmalıydım.

Güvenliği arayacaktı.

Barry'yi besledim ve biraz daha telaşlandım. Saat akşam 8:30 oldu ve hala bir iz yok. Onu tekrar arıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor. "Merhaba."

Rahatlayarak gözlerimi kapadım. "Selam bebeğim, yakın mısın?" "Evet, köşeyi dönünce."

"Tamam, yakında görüşürüz." Tanrıya şükür. Bütün gün küçük bir panik atak geçirdim.

On dakika sonra arabasını sokağa sürüp garajına girdi. Yürümesini izlerken perdelerin arasından bakıyorum. O ciddiyetle ön verandaya doğru yürürken ben de perdeyi açıyorum. Yanımdan geçip eve girerken beni çabucak öpüyor.

Fark etmemiş gibi yaparak gözlerimi deviriyorum. Geldi. Önemli olan tek şey bu.

Banyoya girip ellerini yıkıyor ve geri çıkıyor. "Bir şeyler güzel kokuyor," diyor benden başka her yere bakarken.

"Umarım açsındır?"

"Açlıktan ölüyorum. Dünden beri bir şey yemedim."

Kalbim sıkışıyor. "Otur, tatlım." Onun için bir sandalye çektim ve yemek masasına oturdu. Yemeğimizi servis etmeye başladım. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Konuyu açmalı mıyım, yoksa onun yaptığı gibi hiç olmamış gibi mi davranmalıyım? "Bugün istediğin her şeyi yaptın mı?" diye soruyorum.

"Uh-huh."

"Hafta sonu eşyaların üzerinden geçebilir ve onları sıralayabiliriz."

"Her şeyi hayır kurumlarına bağışladım." "Ne?"

"Eve dönerken köşedeki Goodwill mağazasına bıraktım."

Bezelyeleri servis ederken gözlerim doldu. Babasının tüm eşyalarını verdi.

"Fotoğraf albümleri mi?"

"Gitti. Onları istemiyorum."

Nasıl isteyebilir ki?

Yapmadı. Kesinlikle yapmadı. Kimse o kadar soğuk değildir.

Sadece sakın ol. Seni bilerek zorluyor. Bu işlevsiz Henley James'in en iyi hali.

Yemek tabağını önündeki masaya koydum.

"Teşekkürler."

Elimde tabağımla masaya oturuyorum ve o sessizce yemeye başlıyor. Gerçekten aç. Yedikten sonra kendini daha iyi hissedecek. Bundan eminim.

Yemek boyunca dünyadaki her konu hakkında konuştum. Babasından hiç bahsetmedim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ve onu tetiklemek istemiyorum.

Sadece sabırlı olmalıyım; hazır olduğunda benimle bu konuda konuşacaktır.

Yemeği bitirdik ve bulaşık makinesini doldurdum. "Sana biraz çikolatalı puding yaptım." Umutla gülümsüyorum.

"Teşekkürler, bebeğim." Beni usulca öpüyor. "Ben sadece yorgunum. Doğruca yatağa gideceğim." Beni tekrar öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. "Çok yoruludum."

"Tamam." Gülümsüyorum, kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Yürümeye başladı, ben de onu elinden tutup geri çektim. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Pudingi yarın yiyeceğim." "Tamam."

Merdivenleri tırmanıyor ve ben duşun açıldığını duyuyorum. Ve bugün ilk kez içime bir sakinlik öküyor. Sanırım her şey yoluna girecek.

Bir başlangıçla uyandım. Henley gitmişti.

O iyi uyumuş görünüyordu, ben ise bütün gece dönüp durduktan sonra saat 3:00 civarında yorgun bir uykuya daldım.

Sabah kalkıp gittiğini duymadım çünkü o sırada kütük gibi baygındım.

Sanırım işe gitti, ama açıkçası kim bilir? En azından rahatlatıcı bir şey var. Biliyorum ki Henley bir profesyonel gibi otomatik pilot yapıyor. Ve eğer bir süreliğine yapması gereken şey otomatik pilotsa, o zaman bu tamamen iyi.

Meşgul olmak muhtemelen şu anda onun için en iyisi. Bu hafta işkolik olması gerekiyorsa, öyle olsun. Keşke bu hafta öğleden sonra vardiyasında olmasaydım. Vardiyalarımı değiştiririm ya da bu hafta izin alırım.

Bu hafta onun için evde olmalıyım.

Kalktım ve duşu girdim. Her şey sırayla. Babasının eşyalarını geri almak için Goodwill'e gideceğim. Onları tavan arasına saklayacağım ve biliyorum ki bir gün Henley onları aldığım için bana minnettar olacak.

Belki de değil... ama aile fotoğraf albümlerinin çöpe atılacağı düşüncesine dayanamıyorum. Onlar

çok değerli; eğer istemezse onları kendime saklayacağım.

Saatime baktım. "Kahretsin, Henley." Saat 14:00. Onu iki kez aradım ve beni geri aramadı. şu anda kafasından geçen işkenceyi hayal bile edemiyorum ve onu rahat bırakmam gerektiğini biliyorum ama ciddi mi? Telefonlarıma bile cevap veremiyor mu?

Sikeyim.

Otomatik pilota geçti ve beni engelliyor. Bunu biliyorum. Midemin çukurunda hissedebiliyorum.

Bir araba sokağa girdi ve Henley'nin garaj yoluna girdi. Kim o? Perdenin arkasından bakıyorum; akrabalar geliyor olmalı.

Belki de bugün bütün gün cenaze evindeydi. Evet. . . . işte bu. Tabii ki orada.

Perdelerimin arasından gözetlemeye devam ediyorum ve sürpriz bir şekilde Jenny arabadan iniyor.

Onun burada ne işi var?

Ön kapiya doğru yürüyüp anahtarla kapıyı açmasını izliyorum.

Anahtarı mı var?

Adrenalin sistemimde dalgalanıyor ve kendimi durduramadan kendimi oraya doğru yürürken buluyorum. Kapıyı almadan içeri girdim, "Alo?" diye seslendim.

Jenny onun ofisinden çıkıyor ve beni gördüğünde sanki onun için büyük bir rahatsızlıkmışım gibi derin bir nefes veriyor. "Merhaba, Juliet."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Henley'nin pasaportunu alıyorum."

"Neden?"

"Bu gece Dubai'ye gidiyor."

"Dubai'ye yalnız gitmeyecek," diye çıkışıyorum, çileden ıkmiş bir halde. "Yalnız olmayacak. Ben de onunla gidiyorum."

Bölüm 28

"Ne?" Şok içinde ondan bir adım geri çekildim. Bunu doğru duymuş olamam. "Sen neden bahsediyorsun?" Öfkeden çılgına döndüm. "Henley hiçbir yere gidemez. Planlaması gereken bir cenaze töreni var."

Jenny abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Onu biraz tanısaydınız, babasının cenaze töreni istemediğini bilirdiniz."

Alaycı ses tonu öfkemi alevlendiriyor ve tüm kontrolümü kaybedip kapıyı işaret ediyorum. "Çık dışarı."

"Ne?"

"İzinsiz girdiğiniz için polis çağırmadan önce bu lanet evden çıkın."

"Beni polise ihbar edemezsin," diye alay ediyor. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yaptım: Seni ne kadar iğrenç biri olduğunu ifşa ettim."

"Cehenneme kadar yolun var," diye karşılık veriyor. "Kendini çok önemli sanıyorsun ama hepimiz yakında gideceğini biliyoruz."

"Henley yas tutuyor ve böyle bir zamanda desteğe ihtiyacı var, saçma sapan seyahat planlarına ikna edilmeye değil."

"Dubai'ye gitmek istiyor," diye söyleniyor. "Çalışmak onun mutlu olduğu yer."

"Çalışmak onun mutlu olduğu bir yer değil," diye bağıríyorum, çileden çıkmış bir halde. "Kaybını sindirmek için zamana ihtiyacı var. İş konusunda onun yakasını bırak."

Siktir et bu kaltağı.

O rulolar onu gözlerini. "Sen Biliyorum hiçbir şey hakkında bu durum." Beni geçip ön kapıdan çıktı.

"Evet, Jenny. Bu tam olarak doğru değil," diye arkasından sesleniyorum. "Yeni bir iş araman gerektiğini biliyorum."

Bana ters ters bakıp arabasına biniyor ve ben de öfkeyle ön kapıyı çarpıyorum.

Kesinlikle kovulacaksın. Aptal sürtük.

Ugh!

Çileden çıktım.

Arabayla uzaklaşmasını bekledim ve telefonumu almak için evime gittim. Henley'i aradım.

Ring, ring . . . ring, ring . . . ring, ring . . .

"Henley James'e ulaştınız. Mesaj bırakın." "Kahretsin, Henley." Kalbim hızla çarpıyor. Beni bırakmazdı.

Bu gece Dubai için, değil mi?

Emin misin?

Yapmazdı. Yapmayacağını biliyorum.

Kendini yok etme modunda. Her şey mümkün.

Lanet olsun.

Ben ne yapacağım?

Onu tekrar aradım.

Ring, ring . . . ring, ring . . . ring, ring . . .

"Henley James'e ulaştınız. Mesaj bırakın." "Henley, ben Juliet. Eve gel, bebeğim. Endişeleniyorum.

sen." Telefonu kapatıyorum ve bunun nasıl bir kâbusa dönüşebileceğini hayal ederken gözlerimi kapatıyorum.

Eğer onunla giderse, kriz anında bana sırtını dönerse... bundan asla kurtulamayız.

Kanepeye çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Birlikte olmak için çok çalıştık. Şimdi bunu mahvetme."

Olaclaklardan dolayı panikledim. Henley için korkuyorum.

Kederli ve yalnız ve isteyken yanına gitmek istiyorum ama sonra eve dönüyorsa

Ben ne yapacağım?

"Blake." Blake'in numarasını çeviriyorum.

Ring, ring . . . ring, ring . . . ring, ring . . .

"Dr. Grayson'a ulaştınız. Şu anda telefona gelemiyorum. Acil bir durum söz konusuysa 911'i arayın. Alternatif olarak (650) 944-9494 numaralı telefonda ofisimi arayabilirsiniz."

"Siktir." Ofisinin numarasını çevirdim.

"Alo, Dr. Grayson'ın odası."

"Merhaba, ben Juliet Drinkwater. Blake'in bir arkadaşıyım ve ona ulaşamıyorum. Bugün ofiste mi?"

"Dr. Grayson'ın bugün bir randevusu var. Bu gece geç saatlere kadar çıkamayacak. Yarın için ona bir mesaj götürebilir miyim?"

Gözlerimi kapatıyorum. Hay sikeyim.

"Hayır, sorun değil. Çok teşekkür ederim." Telefonu kapatıyorum ve Antony'nin numarasına ulaşana kadar telefonumda geziniyorum. Hemen çeviriyorum.

Ring, ring . . . ring, ring . . . ring, ring . . .

"Ben Antony Deluca. Bugün mahkemedeyim. Mesaj bırakın."

"Tanrı aşkına, neden arkadaşları dünyayı yönetmeye gitmek zorunda?"

İleri geri adım atmaya başladım. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve midem bulanıyor. "Eve gel, bebeğim. Lütfen eve gel."

Henley

Masamdaki zil çaldı. "Saat dörtteki randevun geldi Henley."

Geri vızıldıyorum. "Teşekkürler Jenny. Bir dakika içinde çıkacağım."

Derin bir iç çekerek ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Ellerimi takım elbisemin ceplerine sokup yüksek siluete bakıyorum.

Beyin aktivitesi yok.

Ufuk çizgisine bakarken çenemi sıkıyorum. Sevgili babam gitmişti.

Ziyaret edecek kimse yok, ilgilenecek kimse yok.

Açıklayamadığım bir boşluk var. Başka hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşluk.

Masama gittim ve telefonumu aradım. Ne masamda ne de çekmecelerimde. Laptop çantamı karıştırdım. Bütün gün bulamadım. Bir yerde mi unuttum?

"Nerede lan bu?"

Jenny'yi aradım. "Jen, telefonumu gördün mü?"

"Hayır, efendim. Gelip aramanıza yardım etmemi ister misiniz?"

Etrafıma bakınırken başımı kaşıyorum. "Hayır, sorun yok. Bir sonraki randevum ne zaman?"

"Şu anda burada."

"Tamam, onu içeri gönderin."

"Geldiğiniz için teşekkürler. Sonunda ismime bir yüz eklemek harikaydı." Ofisimden çıkarken Erica'nın elini sıkıyorum. Arka arkaya randevularla dolu bir günün sonundayız. Yorucu demeye dilim varmıyor.

"Sana da. İyi geceler." Gülümsüyor. Resepsiyon alanından geçip asansöre binişini izliyorum. Jenny masasında oturmuş, çalışıyordu.

"Evine git, Jen." İç çektim. "Bugün için teşekkürler." Ofisime geri döndüm ve bilgisayarımı toplamaya başladım.

Kapı hafifçe çalındı. Jenny'nin geldiğini görmek için başımı kaldırdım.

"İçeri gel," diye cevap verdim. "Ne var ne yok?"

İçeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim."

"Çok çalışıyorsun."

**"Burada birilerinin faturaları ödemesi gerekiyor."
E-postalarımı kapatmaya başlarken gülümsüyorum.**

Yaklaştı ve masama yaslandı. "Ben senin için buradayım Henley. Bunu biliyorsun, değil mi?"

**Ses tonundaki bir şey ona bakmamı sağlıyor. Bluzunun üst düğmesini açtı. "Neye ihtiyacın olursa ..
. Senin için buradayım."**

Ne?

Ona bakarken sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Peki neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

"Rahatlamak için." Bluzunun bir düğmesini daha açıyor; beyaz dantelli sütyeninin bir kısmı ortaya çıkıyor.

"Peki bunu yapmama nasıl yardım edeceksiniz?"

"Bana güvenebileceğini biliyorsun..." Bir düğmeyi daha çözerken sesi kesiliyor. "Şu anda kalbinin ne kadar kırıldığını biliyorum."

Ha?

**"Unutmayın o zaman içinde
Almanya at geceyi birlikte
geçirdiğimiz konferansı hatırlıyor musun?"**

"Bu on bir yıl önceydi, Jen, ve tek seferlikti."

"Öyle olmak zorunda değil." Bir diğerini çözüyor düğme. "Seni tatmin edebilirim Henley. Dünyayı unutmaya, fiziksel olarak kendini kaybetmeye ihtiyacın var. Düşeceğin güvenli yer ben olabilirim."

Gömleğini açtığında mükemmel bir dizi diri göğüs ortaya çıkıyor. Karnı sıkışmış ve vücudu mükemmel.

Masanın benim tarafıma doğru yürüyor ve kucağıma oturuyor; yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Sana her şeyi unutturabilirim. Bu gece Dubai'ye gidebilir ve her şeyden uzaklaşabiliriz."

"Jen, ne halt ediyorsun?"

"Buna ihtiyacın var." Dudaklarıma bakıyor. "Senin bana ihtiyacın var."

Ve şu anda onu görüyorum. Netlik.

Kristal netliğinde berraklık.

Kime ait olduğumu. . . kime ait olduğumu. Bunu başından beri biliyordum ama yine de farkına varıyorum.

"Juliet'e aşığım." Gözleri benimkileri arıyor.

"Üzgünüm, Jen. Kalbim kırık ve benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Ama aramızdaki şey böyle değil."

"Elimizde bir şey var Henley."

"Var. Yaptığımızı biliyorum. Buna dostluk denir. Çok özel bir arkadaşlık."

"Dubai'ye kırmızı göz uçuşu için yer ayırttım. Uçuş saat 10'da."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bu gece Dubai'ye gideceğimizi sana düşündüren ne?"

"Dubai'ye en kısa zamanda gitmek istediğini söylemiştin.

mümkün."

Dizüstü bilgisayarımı çantama atarken "Bu gece olmaz," diye nefes nefese kaldım. "Eve gitmem gerek."

"Ona mı?" Jenny öfkeyle kollarını kavuşturur.

"Evet, ona. Sana milyon kere söyledim Jenny. Juliet'e aşığım. Evleniyoruz."

"O zaman benim burada ne işim var?" diye ağlıyor. "Şu anda en bencilce davranan sensin. tanıdığım en iyi insan." Teslimiyet içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Babam dün öldü Jenny ve ben burada senin beni öpmeye ve ailemden uzakta dünyanın öbür ucuna uçmamı sağlamaya çalışmanla uğraşıyorum."

"Senin bir ailen yok," diye tükürüyor.

Zehir.

"Evet." Öfkem yükseliyor. "Evet. Benim ailem var, benim seçtiğim: Juliet, Blake ve Antony." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Ve eskiden bu sektördeki en iyi asistana sahiptim."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Eskiden mi?"

"Benden bu kadar, Jen." Omuz silkiyorum. "Artık benim için çalışamazsın. Seni transfer ediyorum. Bu kabul edilebilir bir davranış değil." Kapıya doğru yürüyorum.

"Beni bırakamazsın. İstifa ediyorum," diye bağılıyor.

Yürümeye devam ediyorum ve teslim olmak için elimi kaldırıyorum. "Güzel." Siktir git.

Juliet

Karanlıkta ön basamaklarda oturuyorum, iyimserliğim yavaş yavaş azalıyor.

Henley'i o gün hastane yatağında hayal ediyorum, babası yanında yatıyor, başı göğsünde uyuyor, Henley'nin kolu koruyucu bir şekilde ona sarılmış.

Henley'nin babasının yüzünü özenle tıraş ettiği ve giyinmesine yardım ederken tişörtüyle onu kırbaçladığı geliyor gözümün önüne. Duş almasına yardım ettiği ve ona sabah gazetesi okuduğu gibi.

Onu her gün ziyaret edişini. Birlikte her şeye ve hiçbir şeye gülüşleri.

Bir daha asla olmayacak.

Babasının onu hatırlamadığını biliyorum ama bu durumu daha kolay ya da daha az önemli kılmıyor. Kaybımız hala çok büyük.

Benim zavallı güzel Henley'im.

Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Hayal ediyormuş gibi bile yapamam.

O kadar endişeliyim ki midem bulanıyor. Ya Henley çılgınca bir şey yaparsa? Gerçekten çılgınca.

Sikeyim.

Çaresizlik içinde başımı ellerimin arasına alıyorum. Onun dünyanın öbür ucunda olduğu düşüncesine dayanamıyorum. O gidemez. Böyle bir şey olamaz.

Sokağa bir araba giriyor ve kafamı kaldırıp baktığımda siyah bir Range Rover olduğunu görüyorum.

Ne?

Eve geldi.

Evimin önüne yanaşıyor ve gözlerim yaşlı, otomatik pilotta ayağa kalkıyorum. Arabadan iniyor ve gözyaşlarımı görünce yüzü düşüyor. "Neyin var bebeğim?"

"Sen iyi misin? Çok endişelendim."

Beni kollarına çekti. "Öyleyim." Beni usulca öpüyor. "Artık seninleyim." Bana sıkıca sarılıyor ve ben de yardım edemiyorum ama göğsüne yaslanarak rahatlama gözyaşları döküyorum.

Benim büyük, güzel adamım, yaşadığı onca şeyden sonra. Başardı.

Işığa doğru eğildi ... ve eve vardı.

SonsÖz

On iki ay sonra

Mutfak tezgâhına oturdum ve kremayı alan kedi gibi kahveme gülümsedim, çünkü tam da bunu yaptım.

Henley James, ödüllerin en büyüğü. En büyük kalbe sahip en güzel adam. Benim ona taptığım kadar o da bana tapıyor.

Ne fırtınalı bir yıldız, şimdiye kadar yaşadığım en mutlu yıldız. Benim adım Juliet James ve hayatımın aşkıyla evliyim.

İtalya'da bir ay süren balayımızdan daha dün döndük.

İnanılmazdı.

Sevgi ve kahkaha dolu; güneş, ay ve okyanus; ve bunların arasındaki her şey.

İşlerin daha iyi olamayacağını düşünmüştüm ama kaderin başka fikirleri varmış.

Öyle oldu işte.

Henley'nin arabası garaj yoluna girdi ve ben de onu kapıda karşılamak için zıpladım. "Merhaba, Bayan James." Beni kollarına çekip öperken seksi bir şekilde gülümsüyor. Dili açık ağzımın içinde nazikçe geziniyor.

"Merhaba, kocacığım." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Beni eve doğru geri geri götürürken eliyle arkamdan kabaca kavriyor. "Bugün sensiz uzun sürdü."

"Seks olmadan mı demek istiyorsun?" Beni öperken gülümsüyorum.

"Evet." Beni kanepenin üzerinden geriye doğru fırlatıyor ve ben gülererek zıplıyorum. "Bekle."

"Bekle ne?" Takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine atarken karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Haberlerim var."

"Ben zaten biliyorum. Sikilmek üzeresin."

"Hayır." Gülüyorum ve hamilelik testini ona doğru tutuyorum. Durdu ve teste baktı.

"Baba olacaksın, Hen." "Ne?"

"Kendi ailemiz çoktan başladı." Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum. Parmaklarını şefkatle uzatıyor.

"Emin misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum.

Gözyaşlarının arasından gözleri benimkileri arıyor. "Oh, Juliet . . . Seni çok seviyorum."

"Ve ben seni seviyorum. . ."

Bir kapı kapandığında ... diğeri açılır.

Yaşam döngüsü mistik bir şeydir. Bir yaşlı kaybolduğunda . . .yeni bir ruh yaratıldı. Sihir oluşuyor.

Bu hayatta öğrendiğim tek bir şey varsa, o da budur. Eğer ışığa doğru eğilirseniz, aşk sizi her zaman orada bulacaktır. Sevgilerimle,

Tee

Xoxo

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Çok seviliyorsunuz.

x

YAZAR HAKKINDA

T L Swan yazma heyecanına ciddi anlamda bağımlı ve olmadığı bir zamanı hayal bile edemiyor. Avustralya'nın Sidney kentinde yaşıyor ve burada kocası ve üç çocuğuyla birlikte kendi sonsuza dek mutlu yaşamlarını sürdürüyor.

Yazarı Amazon'da Takip Edin

Bu kitabı beğendiyseniz, yazar yeni bir kitap çıkardığında haberdar olmak için Amazon'da T L Swan'ı takip edin! Bunu yapmak için lütfen aşağıdaki talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 3) 'Takip Et' düğmesine tıklayın.

Mobil ve Tablet:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 4) "Takip Et" düğmesine tıklayın.

Kindle eReader ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eOkuyucu'da veya Kindle Uygulamasında beğendiyseniz, son sayfadan sonra yazarın 'Takip Et' düğmesini bulacaksınız.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.